

Giới thiệu Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc

Tên Hán Việt: Khoái xuyên: phản phái nữ phối, nữ hữu độc

Trong tất cả mọi câu chuyện thì hầu như những nam chính boss phản diện đều là những con người mang theo trong mình quyền cao chức trọng, tỷ như:

Có một vị tể tướng còn trẻ tuổi đang rất đau lòng vì mất đi người mình yêu; Đô đốc Cẩm Y vệ giết người không ghê tay; Đế Vương biến thái khi còn nhỏ chịu đủ mọi loại ức hiếp[1]; Kim chủ đại nhân làm mưa làm gió trong giới giải trí,....

Boss phản diện đều có thân thế thâm thúy, ví dụ như:

Người mình thích chết; người mình yêu chết; người mình quan tâm nhất cũng chết!

Hệ thống: "Khẩu hiệu của chúng ta là làm người phụ nữ sau lưng boss! Giúp đỡ boss làm việc lớn! Trợ giúp boss nghịch tập, đi lên đỉnh cao!"

Đường Hoan: "Người thích tôi đều sống cô độc cả đời, người cưới tôi đều góa bụa[2] cô đơn, người để ý tôi đều hắc hóa thành biến thái, mẹ nó, tôi quả thực có độc!"

[1]ức hiếp: dùng quyền lực, quyền thế bắt người khác phải chịu những điều bất công, oan ức.

[2]góa bụa: góa chồng, góa vợ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (1)

Đường Hoan sắp chết.

Cô mắc phải bệnh nan y, thời gian còn lại không quá ba tháng. Khi nhận được giấy chuẩn đoán tại bệnh viện, chân Đường Hoan mềm nhũn, suýt nữa thì ngất đi.

"Haiz."

Nửa đêm, Đường Hoan thở dài một hơi, tự hỏi bản thân xem ba tháng cuối đời nên sống thế nào.

Người thường khi chỉ còn sống được ba tháng có lẽ sẽ giành toàn bộ thời gian cho gia đình, nhưng cô...

Cô là một cô nhi bị vất bỏ từ nhỏ, cũng không có bạn bè bên cạnh,غمغم lại thì nếu ngày nào đó cô chết, chắc cũng chẳng có ai bận tâm. Càng nghĩ Đường Hoan càng cảm thấy bản thân thật thâm thúy, mẹ nó chứ, trên đời này nhiều kẻ ác như vậy, vì cớ gì mà cô – một thiếu nữ mới vào đại học được hai tháng lại gặp phải chuyện chết tiệt này?

Trong lòng kích động, nước mắt cứ thế dâng trào.

[A! Nhân loại ngu xuẩn, chết có gì đáng sợ, hèn nhát!]

Bỗng nhiên "Đường Hoan" hừ lạnh một tiếng, giống hệt người đa nhân cách.

Kể cả Phụng Hoàng có là nhân cách thứ hai tồn tại trong cơ thể Đường Hoan thì Đường Hoan vẫn muốn cho Phụng Hoàng hai cái tát để cô nàng ấy đừng đột ngột xông ra nói nhảm nữa.

Phụng Hoàng nhìn đời bằng nửa con mắt, với cô nàng thì trừ bản thân ra, tất cả mọi người đều là kẻ ngu xuẩn.

Đúng vậy, ngay cả nhân cách chủ của cô nàng - Đường Hoan cũng là kẻ vừa ngu xuẩn vừa yếu đuối.

Đường Hoan vẫn luôn ý thức được rằng mình khác với mọi người, cô có hai nhân cách, một nhân cách là bản thân cô, một nhân cách khác chính là Phụng Hoàng, giống như có hai linh hồn sống nhờ trong một cơ thể vậy.

Đường Hoan không để ý đến con khổng tước kiêu ngạo thích xé X[1] này nữa, cô ngồi trên giường, bắt đầu tự nhìn lại bản thân trong quãng thời gian hai tháng kể từ khi bước vào đại học. Đường Hoan thích bầu không khí sạch sẽ tinh khiết của trường học, đột nhiên phát hiện ra mình đang đứng trên bờ vực cái chết, cô càng không nỡ rời xa. Nghĩ đến vị giáo sư già vừa nghiêm túc lại bảo thủ trong giờ học giải phẫu, Đường Hoan quyết định... sau khi chết, đem di thể[2] quyền tặng cho giáo sư!

Ai bảo giáo sư lần nào cũng thích xách cô ra làm "tấm gương" phê bình trước cả lớp cơ chứ.

Cô tặng di thể cho giáo sư, đây quả là một món quà vừa khó quên lại cực kì biến thái!

Sau khi cô chết, cho dù tất cả mọi người đều quên cô thì chắc chắn giáo sư cũng vẫn luôn nhớ đến cô, nhớ khắc cốt ghi tâm!

[1] *Xé X hay Xé bức (撕逼): ngôn ngữ mạng Trung Quốc, thường được viết tắt là 4B. Từ này ban đầu được dùng để chỉ "cuộc chiến" giữa những người phụ nữ, hiện tại thường dùng để chỉ hai(hay nhiều) bên công kích, vạch khuyết điểm của nhau, gây ra khẩu chiến. Tìm hiểu thêm tại: <https://baike.baidu.com/item/撕逼>*

[2] *Di thể: đồng nghĩa với "di hài" nhưng mang sắc thái trang trọng hơn. "di": để lại, "hài": thân thể.[1]*

[Nhân loại ngu xuẩn, bốn Phụng Hoàng không cho phép cô làm như vậy!]

Cho dù nhân cách thứ hai – Phụng Hoàng nói với giọng cao ngạo nhưng Đường Hoan vẫn tinh ý nhận ra sự run rẩy vô cùng khê khằng trong âm thanh ấy. Cô cực kì hài lòng. Vừa nãy còn nói cô hèn nhát, giờ nghe thấy cô muốn quyên tặng di thể cho người ta giải phẫu thì lại sợ hãi?

Đường Hoan hừ lạnh, dương dương tự đắc nói: "Tôi cứ muốn quyên tặng đây! Cô yên tâm, đến lúc đó, cơ thể chung của chúng ta cũng chỉ trần trụi trước mấy chục, mấy trăm người rồi bị người ta dùng dao phẫu thuật cắt thành từng miếng, từng miếng mà thôi. Dù sao thì chết rồi cũng không còn thấy đau đớn nữa..."

Đường Hoan gần như có thể đoán trước được rằng ba tháng sau trên báo sẽ có tiêu đề: "Nữ sinh đại học A vì báo đáp trường học đã quyên tặng di thể của chính mình."

Cuộc đời của cô rất bình phàm[2], trước nay chưa từng lên báo, sau khi chết có thể nổi tiếng một lần cũng coi như đáng giá.

[2] *Bình phàm: bình thường, tầm thường, không xuất sắc.*

Đường Hoan tự đâm đầu vào chỗ chết, toàn nói những lời Phụng Hoàng không thích nghe để kích thích cô nàng, sau đó không cẩn thận chơi quá đà...

Từ trước đến nay, Phụng Hoàng khinh thường tranh đoạt cơ thể với Đường Hoan nhưng trong tích tắc này, cô nàng đột ngột cướp lấy quyền điều khiển thân thể, dơ tay bóp mạnh vào cổ, không chút nể nang.

[Hay là bây giờ ta bóp chết cô luôn nhĩ?]

Đường Hoan:???

Tiên sư!

Đây cũng là thân thể của cô mà!

Mẹ nó, cô không sợ chết mà lại sợ sau khi chết bị giải phẫu ư?

Đường Hoan biết Phụng Hoàng vô cùng mạnh mẽ tài giỏi, giỏi đến mức bất cứ ai trong mắt cô nàng đều trở thành kẻ ngu xuẩn, cho nên Phụng Hoàng luôn khinh thường tranh đoạt quyền điều khiển cơ thể. Nhưng, chỉ cần Phụng Hoàng hứng lên muốn khống chế cơ thể thì hoàn toàn có thể khống chế, cô nàng chưa từng đặt nhân cách chủ Đường Hoan vào mắt.

Đường Hoan bị bóp đến mức không thở nổi, hô hấp khó khăn, mắt trợn ngược, muốn kêu cứu cũng không kêu được.

Thật ra, cô đang thầm rít gào: "Tôi không muốn chết như vậy! Chết như vậy quá mất mặt!"

Nếu ngày nào đó cảnh sát đá cửa xông vào, phát hiện cô tự bóp chết mình, tay còn đặt trên cổ, sẽ thấy kì quái đến mức nào?

Cả họ nhà cô đẩy Phụng Hoàng, ông đây ít nhất còn sống thêm được ba tháng mà!

Mặt mộc xấu lắm!

Đề tôi trang điểm xong rồi chết được không?

Khi Đường Hoan cho rằng mình chết chắc rồi thì... trong đầu vang lên một tiếng "Tĩnh".

"Hệ thống Thu Thập Năng Lượng Chính Trục đang trong quá trình trôi định... 1%...50%...100%, thành công trôi định linh hồn Phụng Hoàng!"

Ngay lập tức, nhân cách Phụng Hoàng dường như bị thứ gì đó trôi buộc, tay buông lỏng, đồng thời, Đường Hoan cũng đoạt lại quyền khống chế cơ thể.

[Cái quái gì đây?!]

Đường Hoan nghe ra được là Phượng Hoàng đang tức đến mức muốn học máu.

Lại một lần nữa, trong đầu vang lên một tiếng "Tinh".

"Hệ thống Boss phản diện nghịch tập đang trong quá trình trói định... 1%...50%...100%, thành công trói định linh hồn Đường Hoan! Oh yeah, ta đăng cấp quá mà ~"

Đăng cấp cái đầu nguoi ấy!

Bán manh[3] cái gì, không biết xấu hổ!

[3]Bán manh: tỏ vẻ dễ thương.

Đường Hoan rùng mình một cái, hỏi dò: "Cậu là cái gì thế?"

Trong đầu lại tiếp tục vang lên giọng nói bán manh ác ý[4]: "Người ta là hệ thống nha~. Người ta vừa mới cứu cô một mạng đó, cô không báo đáp người ta cái gì à? Ví dụ như lấy thân báo đáp gì đó ấy ~."

[4] bán manh ác ý: dùng để chỉ hành động bán manh(tỏ vẻ dễ thương) vượt mức chịu đựng của người khác.

[Người trói định ta với cái gì thế?]

Phượng Hoàng không ngừng cố gắng phá tan cái thứ đang giam cầm linh hồn mình nhưng càng lúc lại càng cảm thấy đau đớn, cứ như bị người ta hạ chú vậy. Trước kia, Phượng Hoàng không cần quyền điều khiển cơ thể là vì không muốn giao tiếp với những con người ngu ngốc đó, cô nàng mạnh mẽ tài giỏi đến mức cảm thấy thế gian này chẳng có gì thú vị cho nên mới để Đường Hoan làm nhân cách chủ. Thế nhưng bây giờ, cô nàng đã hoàn toàn không khống chế được cơ thể!

Năng lực của cô nàng đã bị kẻ nào đó phong ấn!

Đối mặt với Phượng Hoàng, hệ thống không bán manh nữa mà nghiêm túc giải thích...

- - - - -

Ps: Có nhiều người nói chương đầu khá khó hiểu. Nếu ai không hiểu thì hãy đọc đoạn ps này của Diệp mô, để nghe Diệp mô giải thích rõ hơn.

Nữ chính là Đường Hoan, trong cơ thể cô còn có thêm một linh hồn khác là Phượng Hoàng. Hai linh hồn có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau. Đường Hoan vốn không biết trong cơ thể mình có hai linh hồn, cô chỉ nghĩ rằng mình là người đa nhân cách, vì vậy nên bên trên, tác giả mới dùng những cụm từ như "đa nhân cách", "nhân cách thứ hai", "nhân cách chủ".

Vì có hai linh hồn nên khi hệ thống muốn trói định, phải dùng hai cái hệ thống để trói định. Một cái hệ thống trói định với Đường Hoan là hệ thống chính, sau này gọi tắt là "hệ thống" luôn, còn hệ thống phụ trói định với Phượng Hoàng thì vẫn gọi nguyên là "hệ thống thu thập năng lượng chính trực". Mỗi hệ thống đều có nhiệm vụ riêng, giống như mỗi trò chơi khác nhau thì phải chơi theo một cách khác nhau vậy. Hệ thống của Đường Hoan là giúp đỡ boss phản diện trong mỗi thế giới nghịch tập, thay đổi vận mệnh, còn hệ thống của Phượng Hoàng là giúp đỡ bất cứ người nào cần giúp, để thu thập năng lượng chính trực.

Để dễ phân biệt, Diệp mô dùng "cô" cho Đường Hoan, "cô nàng" cho Phượng Hoàng.

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (2)

Phật gia nói: "Có ba nghìn Đại thế giới, trong mỗi Đại thế giới lại chứa một nghìn Trung thế giới, trong mỗi Trung thế giới lại có một nghìn Tiểu thế giới, trên cõi đời này, Tiểu thế giới nhiều không đếm xuể. Mỗi một cái Tiểu thế giới đều có người mang khí vận do Thiên Đạo lựa chọn, thường gọi là nam chính hoặc nữ chính."

Hệ thống Boss phản diện nghịch tập nói: "Tóm lại chính là đi vào các Tiểu thế giới khác nhau, nâng đỡ Boss phản diện, dọn sạch các chương ngại vật giúp hần, thay đổi số phận của người mang khí vận, trở thành tân khí vận chi từ[1]!"

[1]khí vận chi từ: người mang khí vận do Thiên đạo lựa chọn.

[Bà đây không hỏi cái này!]

Phượng Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi, cô nàng hỏi về cái hệ thống đang trói định với cô nàng cơ mà!

Hệ thống bỗng nhiên tỉnh ngộ: "À, đó là trợ lý nhỏ của người ta ấy mà, vì các cô là hai linh hồn khác nhau nên được mua một tặng một nha~"

Hệ thống Thu Thập Năng Lượng Chính Trực: "Dùng hết khả năng để thu thập năng lượng chính trực đi! Dùng năng lượng chính trực gột rửa tội ác trên người cô, cô sẽ từ từ mọc lên, trở thành một vầng Thái Dương nhỏ!"

Đường Hoan...

"Phụt", tha thứ cho cô, cô không thể nhịn cười được nữa.

Mặt trời nhỏ từ từ mọc lên là cái quỷ gì?

Với giọng nói như trẻ con, hệ thống lên tiếng giải thích về "hệ thống thu thập năng lượng chính trực".

Sau khi Đường Hoan nghe xong, trong lòng yên lặng chiêm nếm cho Phượng Hoàng.

Xé X nữ vương, chúc cô may mắn!

Tình trạng trước mắt của Đường Hoan là cô có khả năng bất hạnh gặp phải một hệ thống bất chính!

May mắn là xé X nữ vương điện hạ - Phượng Hoàng gặp được một cái hệ thống còn "không đứng đắn" hơn cả cái hệ thống của cô, mang mác "hàng khuyến mãi", ha ha ha ha!

"Hoan Hoan thân ái, cô đã chuẩn bị sẵn sàng để đi trợ giúp boss phản diện cùng ta chưa?"

Đường Hoan tròn tròn mắt, cất lực từ chối: "Không đi, tôi đã là người sắp chết, còn giúp người ta làm cái gì?"

Hệ thống ghen mắt một lúc: "...Bỏn hệ thống chưa nói cho cô là đi theo bỏn hệ thống có thể kéo dài mạng sống à?"

Đường Hoan đảo mắt: "Chưa."

"Vậy thì giờ ta nói cho cô, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ đều có thể kéo dài tuổi thọ nha! Góp đủ 1000 điểm công đức còn có thể chữa khỏi bệnh nan y đó!"

Bốn chữ "Chữa khỏi bệnh nan y" đang sáng lên lấp lánh trước mắt Đường Hoan.

Thật ra cô không phải người sợ chết nhưng nếu có cách giữ được mạng sống, cô cũng không ngại làm!

Cho nên, Đường Hoan gật đầu.

"Tinh! Hệ thống Boss phản diện nghịch tập đã kích hoạt, hệ thống đáng yêu đang lựa chọn thể giới nhiệm vụ thay cô, xem ở việc đây là lần đầu cô làm nhiệm vụ, hệ thống cho cô lựa chọn một trong ba thể giới: A-Chị/em; B-Cha/con; C-Người/thứ"

Gì cơ???

Đường Hoan cảm thấy mắt mình sắp bị lóa mù, tiên sư, trừ lựa chọn A, hai cái còn lại có thật sự bình thường không?

Cha con thì còn có thể hiểu là cha nuôi và con gái nuôi.

Nhưng lựa chọn C thì... mẹ nó, ai là người, ai là thú?

Đường Hoan chọn A, cô không tiếp thu nổi hai lựa chọn khác. Nhưng qua ba lựa chọn này, Đường Hoan hoàn toàn có thể nhìn ra giới hạn tiết tháo[2] của hệ thống, cô có chút lo lắng..

[2]Tiết tháo: danh dự; tự trọng; mặt mũi

Có khi nào tình yêu chị-em bị hệ thống hô[3] thành tình yêu bà-cháu không?

[3]hố: hăm hại; gài bẫy; lừa dối; lừa bịp...

Cô đâu năm nay tám mốt, chú rể chưa đầy mười tám.

Một cảnh hoa lê đề hải đường gì đó... thật buồn nôn!

May thay, cái gọi là tình yêu chị em cũng không chênh lệch tuổi nhiều lắm.

...

Nguyên chủ: Đồ Hoan, nghề nghiệp: đồ tể.

Nhà có trăm năm kinh nghiệm giết heo.

Đường Hoan che mặt, trong ngực như có ngàn vạn thần thú vừa chạy vừa gào thét, cô lao nhanh đến hỏi hệ thống, bắt một thiếu nữ mềm mại đáng yêu hóa thân thành đồ tể, cậu chơi tôi đây à?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (3)

Nguyên chủ Đồ Hoan, tính tình thô bạo, hơi chút là xung đột với người ta, đã hơn mười tám và chưa có người tới cửa cầu hôn, ở cô đại, xem như là gái lơ thỉ. Đồ Hoan không có hứng thú với tình yêu nam nữ, tuy tính tình nàng không tốt nhưng lại cực kỳ hiểu thuận. Cha nàng trước khi chết có nguyện vọng là sau này nàng có thể giúp chồng dạy con, vậy nên lo liệu tang sự xong, nàng liền mời bà mối tìm giúp mình một người thích hợp.

Đồ Hoan là người táo bạo, hai tay múa dao giết heo vô cùng mạnh mẽ oai phong, lại thêm ngang ngược không nói lý... phụ nữ như vậy, nào có người dám cưới về nhà!

Vì thế...

Boss phản diện có vận mệnh chủ định[1] là bi thảm xuất hiện.

[1] chủ định: được sắp đặt trước

Boss phản diện của thế giới này là một thư sinh tên Phó Liệt. Hắn trời sinh đã thông minh, lại đọc nhiều sách, học thức sâu rộng, một tuổi đã xem Thiên Tự Văn, ba tuổi biết làm thơ, năm tuổi được tiên sinh đoán mệnh là người có thiên phú dị bẩm, cuộc đời sau này sẽ có chuyển biến lớn! Nhưng ai ngờ, trời có mưa gió khó đoán[2], năm Phó Liệt mười lăm tuổi, nhà cháy rụi, cha lại mắc bệnh nặng mà không có tiền để chạy chữa cũng không có chỗ để đi.

[2] Cả câu là "trời có mưa gió khó đoán, người có họa phúc sớm chiều(天有不测风云, 人有旦夕祸福)"

Vì muốn chữa bệnh cho cha, Phó Liệt cực kì cần tiền, đúng lúc đó Đồ Hoan lại cần người cưới nàng nên... vì mười lượng bạc trắng, Phó Liệt gật đầu đáp ứng đến ở rể Đồ gia.

Từ đó, vận mệnh bi thảm của boss phản diện bắt đầu.

Đồ Hoan vẫn luôn ngang ngược, hai cha con Phó Liệt ở Đồ gia hoàn toàn sống dựa vào nàng, nàng lo tiền chữa bệnh, lại nuôi dưỡng hai người nên đương nhiên sẽ coi hai người thành nô lệ của nhà mình, động một chút là đánh chửi Phó Liệt.

Phó Liệt vẫn luôn im lặng chịu đựng Đồ Hoan nhưng trong lòng lại dần dần vận vẹo.

Mãi đến tận ngày đó, Đồ Hoan phun ra vài câu nặng lời khiến cha Phó Liệt chịu kích thích tới mức nhắm mắt buông tay, Phó Liệt mới hoàn toàn hắc hóa, nửa đêm giết chết Đồ Hoan rồi vắt xác xuống giếng, sau đó vội vàng chạy trốn.

Việc này chẳng qua chỉ là mở đầu mà thôi, Đồ Hoan cũng chỉ là một bia đỡ đạn[3] trên con đường hắc hóa của boss phản diện. Về sau, bằng thiên phú cũng như mưu lược của bản thân, Phó Liệt thi đậu công danh, tham gia vào phe Thái tử, trở thành mưu sĩ được Thái tử coi trọng nhất. Phó Liệt tàn nhẫn độc ác không ai bằng. Nếu Thái tử thành công đăng cơ, Phó Liệt chắc chắn sẽ có được địa vị cực cao, nhưng... ở thế giới nào đi nữa thì vai ác cũng chủ định là phải lĩnh com hộp[4] rồi còn đâu.

[3] Bia đỡ đạn(pháo hôi): dùng để chỉ những người hy sinh giúp người khác tỏa sáng

[4] lĩnh com hộp: từ chỉ số phận của kẻ thua cuộc.

Trong kịch bản, nếu vai ác không dờ chứng thì làm gì còn còn việc cho "đôi nam nữ chính nào tàn" kia nữa?

Cho nên, thân làm vai ác, Phó Liệt chủ định là phải đi theo kịch bản!

Nữ chính Giang Mộng Thiên chính là cái hồ trong kịch bản của Phó Liệt.

Tình cảnh của Phó Liệt khi vừa vào kinh thành vô cùng khốn quẫn[5], hắn vô tình gặp được Giang Mộng Thiên và được nàng ta bỏ thí cho một cái màn thầu. Cách gặp gỡ cũng thật "mới mẻ"! Nhưng, đối với Phó Liệt thì Giang Mộng Thiên chính là người duy nhất chịu giúp đỡ hắn trong tình cảnh khó khăn

ấy nên tất nhiên hắn sẽ có thiện cảm với cô ta rồi.

[5] *Khốn quẩn: nghèo khổ đến mức quẩn bách (không biết phải làm thế nào)*

Tiểu thư, nữ chính chủ định là phải kẻ vai sát cánh cùng với khí vận chi tử[6] - Yến vương, kẻ có địa vị ngang hàng với Thái tử, cũng là kẻ có khả năng đoạt được ngôi vị Hoàng Đế.

[6] *khí vận chi tử: người mang khí vận được thiên đạo lựa chọn.*

Trong quá trình tranh ngôi vị của Thái tử và Yến vương, Phó Liệt vì Giang Mộng Thiên đứng bên Yến Vương mà đã bỏ qua không ít nhược điểm của Yến Vương.

Không ngoài dự đoán, Thái tử tranh đoạt thất bại. Phó Liệt là tâm phúc[7] của Thái tử nên Yến vương không chút do dự mà giết chết hắn.

[7] *tâm phúc: người gần gũi, thân thiết, đáng tin cậy.*

Đường Hoan...

Hệ thống, cậu ra đây, chúng ta cùng nói chuyện về nhân sinh.

Quang hoàn[8] của nữ chính sắp lóe mù mắt người khác rồi!

[8] *quang hoàn: ánh sáng/vàng sáng/..., để dễ tưởng tượng hơn thì quang hoàn là cái vòng sáng giống vòng sáng trên đầu thiên thần ấy, người thường không thể nhìn thấy được nhưng nó có tồn tại.*

Giang Mộng Thiên chỉ bố thí mỗi cái màn thầu thôi mà!

Tiền sư, Phó Liệt ở nhà Đồ Hoan được ăn thịt cả năm thế mà nói giết là giết con nhà người ta ngay. Xin hỏi, trên thế giới này có loại thù oán gì không thể giải quyết bằng thịt được?

Hệ thống... Ký chủ của ta hình như cố chấp với thịt quá mức rồi thì phải.

Cứ nghĩ đến việc mình có khả năng bị boss phản diện giết chết rồi vứt xác xuống giếng hoang, Đường Hoan lại thấy áp lực nặng như núi.

Boss phản diện quá hung tàn, đắc tội hắn, chết không có chỗ chôn!

Khó thay, cô đã đến chậm một bước, đêm qua nguyên chủ đã đắc tội với Phó Liệt rồi còn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (4)

Đêm qua.

Đồ Hoan thành thân với Phó Liệt.

Đồ Hoan say sưa, định bá vương ngạch thượng cung![1]

[1] *cường gian*

Phó Liệt cứng cỏi kiên cường, lại đang ở tuổi thiếu niên ngạo kiều, sao có thể chịu nằm yên cho một nữ tử có tính tàn bạo ép buộc mình cơ chứ, vì thế, dưới con tức giận, hắn cắn Đồ Hoan.

Đồ Hoan bực bội đứng lên, dơ tay tát mạnh một cái khiến Phó Liệt nổi đom đóm mắt. Đêm động phòng hoa chúc, nàng xách con nhà người ta ném ra khỏi cửa, sau đó sáng sớm đã đi bán thịt heo.

Hiện tại đã là chiều muộn!

Đường Hoan khóc không ra nước mắt.

Một người là thiếu niên tao nhã[2], người còn lại là một nữ đồ tể thô bạo, Đường Hoan ý thức sâu sắc được rằng mình đã rơi xuống hố, hơn nữa cái hố này còn sâu ba mét tám, muốn bò lên cũng không được.

[2]tao nhấ: thanh cao, nhấ nhậ.

Từ xưa đến nay, nhà đồ tể thường giàu có hơn so với nhà khác một chút. Nhìn qua thì nhà Đồ Hoan trông cũng khá lớn và xa hoa, nhưng khi đẩy cửa bước vào, Đường Hoan vẫn không nhận được mà chống tường nôn khan.

"Ờ..." Cái mùi máu tươi trộn thêm mùi thum thum này thật là...

Đường Hoan nhìn thấy một thiếu niên áo xanh hơi thở mong manh nằm ngất trên sân, nếu cô đoán không nhầm thì vị này chính là Boss phản diện trong truyền thuyết: Phó Liệt.

Đường Hoan đi qua, ngồi xổm xuống, sau đó lật người hắn lại. Cô thật sự muốn nhìn xem vị boss phản diện khiến người ta vừa nghe danh đã sợ mất mật trong tương lai này trông thế nào.

Giây phút nhìn thấy mặt Phó Liệt, Đường Hoan nghe thấy âm thanh nuốt nước miếng của chính mình.

Nếu cô là nguyên chủ, có khả năng cô cũng sẽ không cầm giữ được!

Thiếu niên có khuôn mặt thanh tú non nớt, nhưng trên vàng trán đã hiện ra sự ôn nhuận, tuấn lãng, có thể làm khuynh đảo nữ tử trong tương lai. Mặt hắn nóng đến đỏ bừng, đôi môi đỏ thắm ra vài giọt máu, thật khiến người ta thương tiếc.

Cả người Phó Liệt đều nóng, sốt cao không lùi. Chắc do đêm qua bị Đồ Hoan tát ngất đi rồi còn bị ném trên đất không ai chăm sóc nên mới nhiễm phong hàn nghiêm trọng như vậy.

Đường Hoan đỡ người vào phòng, đặt lên giường. Sau khi nấu nước nóng xong, cô tháo đai lưng của Phó Liệt xuống, vừa định lột quần áo của hắn ra để lau người cho hắn thì hắn đã từ từ tỉnh lại.

Vừa phần nộ, vừa xấu hổ, thiếu niên tròn trừng mắt nhìn cô.

Đường Hoan...

Cô thật sự chưa kịp làm cái gì mà!

Hắt bần!

Sao hắn ta có thể trung ra vẻ mặt như đang nhìn cảm thú cơ chứ?

"Cô muốn làm cái gì?" – Phó Liệt cau mày quắc mắt, cổ chống lại bệnh tật mà ngồi dậy, hắn thậm chí còn không thêm che dấu sự chán ghét trong đáy mắt.

Đường Hoan bị ánh mắt chứa đầy chán ghét và cừ hận kích thích.

Chao ôi xem kìa, boss thật ghê gớm nha, nếu ông đây đánh chết boss phản diện ngay từ lần đầu làm nhiệm vụ thì cũng thật bồng bồng đấy[3] nha!

[3] bồng bồng đấy: cách nói "tuyệt vời/đáng cấp/đỉnh cao/..." một cách đáng yêu của cư dân mạng Trung Quốc

Ngay khi Đường Hoan vừa nghĩ tới việc đập chết boss đại nhân thì ở sâu trong linh hồn cô đột nhiên xuất hiện một loại uy áp, tức khắc, linh hồn cô cứ như sắp nổ tung đến nơi vậy.

Đau.

Đau dữ dội.

Đau đến mức khiến đầu óc Đường Hoan choáng váng, sau đó... ngã đè lên người Phó Liệt.

*

* *

Bắc đèn bằng cò sáng lên trong bóng tối, thỉnh thoảng phát ra một tiếng tanh tách, thấp thoáng chiếu sáng thiếu niên gầy yếu đang hôn mê trên giường.

Đường Hoan nghĩ thầm, đừng nói đến việc giúp đỡ Phó Liệt nghịch tập thành công, Phó Liệt không liều mạng với cô đã là may mắn rồi.

Bởi vì mới vừa nãy thôi, khi mặt mày tối sầm, cô đã đụng phải Phó Liệt – kẻ vất vả lắm mới có thể tỉnh dậy, khiến hắn lại tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

"Vì sao lúc này tôi lại cảm thấy linh hồn cứ như sắp bị xé rách vậy?" – Sau giây phút sững sờ, Đường Hoan đứng lặng im trong sân viện, ngẩng đầu nhìn mặt trăng với một góc bốn mươi lăm độ, trong lòng mắng to hệ thống không ngừng.

Chương 5: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (5)

"Hoan Hoan thân ái, đồng ý với bốn hệ thống, làm một cô gái ngũ ngôn tứ mỹ[1] được không? Đừng bao giờ sinh ra ý nghĩ giết hại boss phản diện, bởi vì đây là quy tắc!" - Tiếng nói của hệ thống vẫn luôn mang theo âm điệu bán manh ác ý nhưng khi nhắc đến quy tắc lại vô cùng nghiêm túc.

[1]Ngũ ngôn: Nói chuyện văn minh, nói chuyện lễ phép, nói chuyện không tục tĩu, nói chuyện có trước có sau, nói chuyện có đạo đức; tứ mỹ: vẻ đẹp tâm hồn, vẻ đẹp trong ngôn ngữ, vẻ đẹp trong hành vi, vẻ đẹp của hoàn cảnh.

Hệ thống Boss phản diện nghịch tập, chỉ sống vì boss phản diện.

Cả hệ thống lẫn ký chủ đều không được phép gây hại cho boss phản diện, đây là quy tắc ăn sâu bén rễ trong linh hồn.

Đường Hoan....

Rất muốn phũ tay không làm nữa.

Chưa nói đến việc khác, chỉ nói riêng thái độ của Phó liệt dành cho Đường Hoan, cô cũng không biết nên nắm tay hắn, lôi kéo hắn, cùng nhau bước đi trên con đường nghịch tập như thế nào cho phải rồi.

Nhân sinh thật gian nan!

Tạm thời, nam nữ chính còn chưa lên sân khấu nên Đường Hoan chẳng thèm quan tâm đến họ, việc quan trọng bây giờ là cải thiện mối quan hệ giữa cô và Phó Liệt, Đường Hoan nghĩ.

Đúng lúc này, cổng nhà nhè nhẹ mở ra, một ông bác lớn tuổi mặc quần áo rách nát tập tễnh, cẩn thận bước vào. Đường Hoan tưởng trộm, cảnh giác nhìn qua, vừa vận nhìn vào đôi mắt vẫn đục của đối phương.

Ông bác lớn tuổi sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, cúi lưng, run rẩy nói không thành lời: "Ta...ta..."

Đường Hoan lục lại trí nhớ của nguyên chủ mới ý thức được, ông bác lớn tuổi trước mặt là cha của Phó Liệt.

Một tháng trước đúng là lúc Phó gia bị cháy, bác Phó ốm nặng lại không có tiền điều trị, Phó Liệt vì cứu cha nên mới đáp ứng lời cầu thân của Đồ Hoan.

Đồ Hoan tuy hung hãn nhưng không phải kẻ xấu, thấy bác Phó bệnh nặng sắp chết cũng không tiếc dùng nhiều tiền cứu chữa, biết Phó gia cháy rụi thì cũng đón hai cha con Phó Liệt về sống ở Đồ gia.

Năm sau là năm Phó Liệt tham gia khoa cử, đường đến khoa cử dài thênh thang, không có đủ tài lực[2] thì căn bản không thể tới kinh thành được. Vậy nên, bác Phó chẳng thêm bận tâm bệnh tật của bản thân, ngày nào cũng lên núi nhặt củ bán, tích tiền đi đường cho Phó Liệt.

[2]tài lực: khả năng về tài chính hoặc tài năng và sức lực

Bác Phó sợ Đồ Hoan, sợ đến mức cả người đều run rẩy nên cũng không dám nhìn vào mắt Đường Hoan.

Đường Hoan sờ sờ mặt, khuôn mặt này đáng sợ đến thế sao? Tuy rằng nguyên chủ xuất thân là đồ tể nhưng mặt mày cũng không đến nỗi dữ tợn mà. Đáng sợ như vậy cơ à?

"Trời tối rồi, cha đi nghỉ ngơi trước đi."

Đường Hoan vừa nói một câu đã khiến bác Phó giật mình sợ hãi, run rẩy gập đầu rồi vội vàng rời đi.

*

* *

Vì cải thiện quan hệ với boss phản diện, Đường Hoan tự thấy bản thân cũng thật cố gắng, ngồi bên giường Phó Liệt cả đêm chỉ vì muốn trở thành người đầu tiên hắn nhìn thấy khi hắn vừa mở mắt ra.

Đi theo con đường khổ tình này... đến Đường Hoan còn bị hành động của chính mình làm cho cảm động, cô làm tất cả đều vì cải thiện quan hệ với Phó Liệt. Ấy thế mà sáng sớm ngày hôm sau, Phó Liệt tỉnh dậy, nhìn thấy Đường Hoan ôn hòa ở đó cũng không hề cảm động tẹo nào, thậm chí còn càng thêm chán ghét cô.

Tức giận đến mức cả mặt đều đỏ, thiếu niên nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ gần lên từng tiếng: "Đồ Hoan, cô, cút, đi!"

Đường Hoan nằm ghé bên mép giường, đôi mắt mông lung vì mới ngủ dậy, ngơ ngác ngác, hơi nghiêng đầu về phía âm thanh vừa phát ra.

Tự nhiên cô cảm thấy có khi vai ác biến thái còn dễ ở chung hơn cái loại thiếu niên chưa trưởng thành, đang trong quá trình trở thành vai phản diện này, mẹ nó chứ, thật khó hầu hạ! Sáng bảnh mắt ra, cọng dây thần kinh nào bị chập thể?

Cánh tay của Đường Hoan đã tê đến mức không còn cảm giác, bàn tay không biết động phải cái gì mà lúc vừa nắm thì mềm, một lúc sau lại cứng đến cộm cả tay.

Bỗng, Đường Hoan cứng đờ cả người, lặng yên nhìn về phía bàn tay của mình... Được đó, hay lắm, tay cô đang đặt ở chính giữa cái chỗ khó nói thành lời của người sẽ trở thành boss phản diện trong tương lai.

Đường Hoan xoay đầu, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt hừng hực lửa giận của Phó Liệt. Cô chậm chậm thu tay về trong im lặng, bầu không khí dần trở nên xấu hổ.

Đường Hoan thề, là do cô có thói ngủ xấu chứ cô thật sự không hề cố ý, càng không phải cô thấy sắc đẹp mà nổi lòng tham! Lật bàn!

"Ta đi lấy nước cho chàng rửa mặt." Nói rồi, Đường Hoan chạy nhanh ra khỏi phòng.

Mẹ nó chứ, chẳng có gì đáng để khoe khoang đâu, giờ cô chỉ muốn dùng nước sôi để tiêu độc tay mình thôi, bồn bảo bồn chính là một thiếu nữ ngũ ngôn tứ mĩ đó. Phó Liệt cảm thấy bản thân chịu thiệt, bồn bảo bồn còn thấy tay mình bị ô uế kia kìa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (6)

Trong phòng.

Phó Liệt thở mạnh một hơi, trong đôi mắt trong trẻo kia nhiều thêm một tia u ám thâm thúy, để lộ ra sự cảnh giác cùng đề phòng. Lúc này nếu có người nhìn thấy chắc chắn sẽ nhận ra đây không phải ánh mắt một thiếu niên nên có, ánh mắt ấy quá thật quá lạnh lẽo, khiến người ta không tự chủ được mà sợ hãi.

Đường Hoan luôn cảm thấy Phó Liệt vẫn còn là thiếu niên, tâm tính không hề giống một boss phản diện của một thế giới. Nhưng, nếu cô nhìn thấy ánh mắt lúc này của Phó Liệt thì chắc chắn sẽ ngộ ra được rằng, mỗi một vai boss phản diện đều sẽ có một góc âm u trong lòng, nếu không nhìn ra góc tối đó thì chỉ có thể là do hấn chưa hắc hóa hoàn toàn, kể cả hấn vẫn còn là một thiếu niên dễ xấu hổ, ngại ngùng thì hấn cũng sẽ đa nghi, u ám hơn người thường rất nhiều.

Phó Liệt cảm thấy trong lồng ngực như đang phun trào một dòng lệ khí. Hấn chán ghét Đồ Hoan, chán ghét đến mức muốn phá hủy tương lai của nàng, thậm chí còn muốn giết nàng, chẳng sợ phải chịu cảnh ngục tù. Nguyên nhân là do hấn chưa từng gặp một người phụ nữ không nào biết xấu hổ như nàng, cũng chưa bao giờ bị người khác thô lỗ ấn xuống giường, ép buộc làm việc nam nữ.

Đường Hoan đâu biết rằng đại boss mà cô tạm cho là vô hại lại là kẻ hung tàn từ trong xương tủy cơ chứ. Bất tri bất giác, cô đã đi dạo qua Quỷ môn quan một vòng.

*

* *

Phó Liệt bẩm sinh đã thông minh, luôn đứng đầu trong thư viện, gần như là được toàn bộ thư sinh hâm mộ cũng như chịu ghen ghét. Tuy rằng gia cảnh bản hấn nhưng Phó Liệt lại có vóc dáng cao lớn, tướng mạo anh tuấn, thông minh sáng suốt như con cưng của trời[1], trừ việc vì tiền mà bán mình cho Đồ Hoan thì Phó Liệt không hề có vết nhơ nào nữa.

[1] thiên chi kiều tử (tạm dịch: con cưng của trời): chỉ những người được trời ưu ái cho một thứ gì đó mà ít người so bì được (tài, sắc, xuất thân cao,...)

Nhưng kể từ khi có dính dáng với Đồ Hoan thì Phó Liệt luôn bị những kẻ ghen ghét hấn mang "vết nhơ" kia ra để công kích.

Cửa thư viện.

Một thư sinh mặc quần áo lòa lẹt đem theo cả đám người chặn đường Phó Liệt. Thư sinh đó là Lý Ngọc Lang, xuất thân từ một gia đình phú quý, hấn

ta trước giờ vẫn luôn chán ghét dáng vẻ thanh ngạo[2] của Phó Liệt, nay Phó Liệt lại cưới cạp mẹ Đồ Hoan, hẳn không chế nhạo người luôn được các phu tử[3] khen là kỳ tài ngút trời này thì thật có lỗi với bản thân.

[2]Thanh ngạo: thanh cao + ngạo nghệ

[3]Phu tử: từ dùng để chỉ thầy giáo trong thời phong kiến.

"Ồi da, Phó đại tài tử đây à, vừa tân hôn xong sao không tiếp tục ở lại Đồ gia ăn cơm mềm[4], đến thư viện làm gì?"

[4]Ăn cơm mềm: từ dùng để chỉ những người đàn ông luôn bám váy phụ nữ.

"Đúng vậy nha, loại đàn bà như Đồ Hoan mà Phó đại tài tử còn có thể gả thấp, xem ra một thân ngạo cốt[5] kia của người cũng chẳng ra gì!"

[5]Ngạo cốt: bản chất cứng cỏi không chịu khuất phục.

"..."

Người xung quanh sôi nổi phụ họa.

Phó Liệt nắm chặt tay thành quyền, mu bàn tay nổi lên gân xanh, dùng ánh mắt sắc bén nhìn qua.

Tím Lý Ngọc Lang đập thình thịch, nhưng ngay sau đó hẳn lại cảm thấy tức giận. Rõ ràng đối phương chỉ là một tên thư sinh nghèo kiết xác vậy mà vừa này lại có thể làm hắn run sợ chỉ với một ánh mắt...

"Sao thế? Mọi người nói sai à?" – Lý Ngọc Lang vỗ tay cười to, cười vô cùng càn rỡ[6] – "Đâu có sai gì đâu!"

[6]Càn rỡ: Ngang ngược, không để ý trái phải, đúng sai.

Môi mỏng mím chặt, Phó Liệt lạnh lùng, lẳng lặng nhìn những kẻ bỏ đá xuống giếng trước mắt, không phản bác gì mà chỉ khắc ghi từng kẻ, từng kẻ vào lòng.

Hắn biết phản bác thế nào?

Những kẻ này nói không sai, hẳn thật sự vì tiền mà bán mình cho Đồ Hoan, hẳn cũng thật sự lợi dụng một nữ tử để cứu cha mình, bọn họ nói không sai!!!

Nấp trong chỗ tối, Đường Hoan chứng kiến tất cả, lòng cô tê rần.

Thấy cảnh này, cô đồng cảm, đau lòng hết như chính bản thân mình phải chịu vậy.

—— "Đường Hoan, bọn tao đều có cha mẹ mà mày lại không có nên bọn tao sẽ không chơi với mày!"

—— "Xem kia, thành tích tốt thì sao chứ? Cũng chỉ là một cô nhi không cha không mẹ mà thôi!"

—— "Nói mày có hai câu, mày đã rung rung nước mắt. Không phải tất cả cô nhi đều rất kiên cường à? Mày kiên cường kiểu gì thế?"

Đột nhiên, ký ức giấu dưới đáy lòng đều ào ào hiện lên...

"Ôi kìa, đứa con trai chỉ biết ăn chơi trác táng của Lý viên ngoại đây à, không ở nhà tô son trát phấn, tới nơi tràn đầy dương khí như thư viện làm gì thế?"

Lý viên ngoại chết trẻ, khi ra đi chỉ để lại một đứa con trai độc đinh cho một đám phu nhân nuôi lớn là điều ai ai cũng biết. Vì lớn lên trong hoàn cảnh như vậy nên Lý Ngọc Lang làm gì cũng mang theo chút đàn bà, đây cũng chính là điểm cố kỵ của Lý Ngọc Lang, người thường sẽ tránh không nói đến nhưng Đường Hoan lại có tình bối ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (7)

Đột nhiên, tinh thần trọng nghĩa của Đường Hoan bùng nổ. Lao ra bình vực "boss phản diện trong tương lai" như vậy, cô tự cảm thấy bản thân thật mạnh mẽ đất[1].

[1]manh mãnh đất(萌萌哒): là ngôn ngữ mạng Trung Quốc, mang nghĩa là "thật đáng yêu". Mạnh mẽ đất là cách khen (ai đó) đáng yêu

theo một cách đáng yêu. Tương tự như vậy, "bồng bồng đất" là cách nói "tuyệt vời/đáng cấp/đỉnh cao/..." theo một cách đáng yêu của cư dân mạng.

Đường Hoan cứ nghĩ rằng mình có thể diễn xong cảnh anh hùng cứu mỹ nam, khẩu chiến với đám đang gây khó dễ cho Phó Liệt một lúc rồi sau đó giành được hảo cảm của hắn nhưng sự thật lại chứng minh, gặp phải một người phụ nữ có nghề nghiệp không bình thường, những kẻ bắt nạt đó cứ như cầm sai kịch bản, chẳng hề diễn theo kịch bản ban đầu cô nghĩ!

"Hừ, chúng ta đi!"

Lúc đầu, khi vừa mới chỉ nghe thấy tiếng nói, Lý Ngọc Lang còn hung ác trợn mắt, bày ra phong thái ăn chơi trác táng, nhưng khi nhìn thấy người tới là Đường Hoan, hắn ta lại nuốt khan. Chưa chờ cô đến gần, hắn ta đã làm ra vẻ tiêu sái, nhanh chóng dẫn người chuồn êm rồi.

Nói thừa, bây giờ mà không đi, liệu lát nữa có đi được không?

Cả trấn này làm gì còn người nào không biết Đồ Hoan là người phụ nữ vô cùng đáng sợ, không thêm nề mặt một ai, kẻ nào chọc vào nàng, nàng sẽ trực tiếp sử dụng nắm tay để giải quyết. Đã vậy, nàng còn thô bạo ngang ngược, muốn đối phó với nàng cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Đường Hoan sững sờ nhìn theo bóng dáng đám người kia.

Má nó chứ!

Có lấy đúng kịch bản không vậy?

Làm bìa đỡ đạn mà không diễn theo kịch bản cũng được hả?

Giờ cô đi qua chỗ Phó Liệt cũng không phải mà đứng im cũng không xong, bầu không khí có hơi lúng túng.

Phó Liệt quay đầu, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt rồi rầm ngốc ghê tởm của Đường Hoan, con người lãnh trầm[2] hơi lóe lên, trong lòng không khỏi nhiều thêm chút tìm tòi nghiên cứu. Là một mưu thần[3] đặc lực của Thái tử trong tương lai, mặc dù bây giờ còn trẻ tuổi thì tâm tư của Phó Liệt cũng vẫn thâm trầm hơn người thường.

[1]lãnh trầm: lạnh lẽo + trầm lặng

[2]mưu thần: bề tôi có mưu kế

Người nào đối xử không ra gì với Phó Liệt, hắn sẽ mang thù, thù đến khắc cốt ghi tâm.

Người nào đối xử tốt với hắn, trong lòng hắn sẽ nảy sinh hoài nghi, cho rằng đối phương có âm mưu gì đó.

"Cô tới đây làm gì?" – Hiện tại, Phó Liệt đang hoài nghi Đường Hoan.

"Tôi xem xem chàng có bị người ta bắt nạt hay không, nếu bị thì ta có thể ra mặt thay chàng." Đường Hoan đang thăm rít gào, muốn tìm cơ hội gây hão cảm mà thôi, sao lại khó vậy chứ!

Khó như lên lời ấy!

Nghe được lời này của cô, sắc mặt Phó Liệt dịu đi một chút.

Nhưng ngay sau đó Đường Hoan lại ngửa mồm bồi thêm một câu: "Dù sao thì chàng cũng là anh chồng nhỏ của ta, làm sao ta có thể để chàng bị người khác bắt nạt được."

Trong nháy mắt, khuôn mặt thanh lãnh của thiếu niên trở nên xanh mét, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, không hề có độ cong, ánh mắt lộ ra sự lãnh đạm, xa cách. Sau đó thiếu niên im lặng xoay người rồi đi.

Nhìn bước chân vội vã của thiếu niên, Đường Hoan yên lặng che mặt.

Vì sao cô lại nảy sinh lòng tham muốn đùa giỡn boss phản diện ngạo kiều cơ chứ?

Đúng là tự tìm đường chết!

*

* *

Trên đời này, người nào làm gì cũng sẽ có mục đích của chính mình, sẽ không ai vô duyên vô cớ đối tốt với người khác, nhưng lại chẳng thiếu kẻ có thể vứt bỏ bạn mà không có lý do, phản bội bạn, khiến bạn thất vọng với mọi thứ.

Ngay cả mẹ ruột còn có thể rời bỏ đứa con của mình để thoát khỏi cảnh nghèo khó thì còn ai có thể tin tưởng được đây?

Phó Liệt vẫn nhớ như in cảnh tượng người phụ nữ xinh đẹp ấy xoay lưng rồi đi ——

"Liệt Nhi, nương[3] không thuộc về nơi này. Nơi này quá nhỏ bé, không phải nơi mà nương nên ở."

[3] nương: mẹ

"Không phải mẫu thân không thương con nhưng mọi việc đều có thể lựa chọn giữ lại hoặc từ bỏ."

Mọi việc đều có thể chọn giữ hoặc bỏ nên mỗi người đều có thể vì đủ mọi nguyên nhân mà ruộng bỏ hân.

Hắn tự nhận mình thông minh bẩm sinh, nhìn thấu thể nhân ghê tởm nhưng hiện tại, hắn không thể nhìn thấu Đồ Hoan.

"Phó Liệt, mở cửa! Nhanh lên đi, ta bị thương rồi, giúp ta bôi thuốc!"

Ngoài phòng, Đường Hoan đập cửa mạnh đến mức khiến cánh cửa rung lên ầm ầm.

Phó Liệt sắp phải đi thi mà Đồ Hoan đã tiêu gần hết số ngân lượng tích góp bấy lâu, phần còn lại cũng chỉ đủ để làm lộ phí, vậy nên sau khi bán thịt xong, chiều nào Đường Hoan cũng lên núi hái hạt trà để bán, kiếm thêm chút tiền. Nhưng, ai ngờ được, hôm nay cô lại bị rấn cắn. Nhận sinh quả thật gian nan vô cùng!

Trong phòng, Phó Liệt thu hồi suy nghĩ, hơi nhíu mi lại.

Vì có gì mà Phó Liệt tạm thời không thể nhìn thấu được Đồ Hoan?

Trong nhận thức của hắn, Đồ Hoan vừa ích kỷ lại ngang tàn bạo ngược, nàng chưa từng được giáo dục tử tế cho nên đã trở thành một kẻ vô lý, khiến người ta chán ghét.

Càng quan trọng hơn là Đồ Hoan chưa bao giờ hòa nhã với Phó Liệt, nàng cho rằng mình bỏ tiền ra mua hắn thì hắn chính là nô lệ của nàng.

Có điều, chẳng biết vì sao mà gần đây, mặc dù Đồ Hoan vẫn là một Đồ Hoan với tác phong dã man, không hề khuê tú[4] nhưng cách cô đối xử với hắn lại thay đổi quá nhiều, nhiều đến mức khiến Phó Liệt hoài nghi cô có rắp tâm gì đó không thể để cho người khác biết.

[4]khuê tú: (người phụ nữ) có đức hạnh và tài giỏi.

Ps: Diệt mỡ dùng "nàng" cho Đồ Hoan, dùng "cô" cho Đường Hoan nên sẽ có chỗ là "nàng", có chỗ lại là "cô". Việc gì do Đồ Hoan làm thì sẽ là "nàng" còn việc gì do Đường Hoan làm thì sẽ là "cô"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (8)

Cô mặt dày mày dạn quần lấy hắn, thường xuyên vờ như vô ý xuất hiện trước mặt hắn, thậm chí còn mang theo chút cẩn thận lấy lòng hắn.

Làm như vậy... rốt cuộc là vì cái gì?

"Boss phản diện trong tương lai" tuy rằng là kỳ tài ngút trời nhưng khổ nỗi hiện giờ vẫn còn là một thiếu niên không hiểu gì về chuyện nam nữ, cho nên hắn chưa từng nghĩ hướng về khía cạnh nam nữ.

Nếu biết Phó Liệt nghĩ gì, chỉ sợ là Đường Hoan sẽ vồ qua, ôm chặt lấy chân hắn rồi hô to: "Bởi vì bốn bảo bảo đang muốn cùng cậu dặt tay nhau đi trên con đường nghịch tập dài thênh thang mà! Tiên sư! Ở đâu ra nhiều "vì cái gì" như vậy hả?"

"Đau đau đau!"

Đường Hoan ôm chân, vừa bôi thuốc vừa không quên kêu lên thảm thiết.

May mắn không phải rấn độc, nếu không chắc cô đã chết bất đắc kỳ tử rồi.

Nhìn thấy biểu cảm vắn vẹo của Đường Hoan, gân xanh trên trán Phó Liệt nổi lên từng đường, rõ ràng có thể tự bôi thuốc mà lại ăn vạ, sống chết gì thì cũng nhất định phải vào bằng được phòng hắn, để làm gì? Há?

"Phó Liệt, ta bị thương rồi, chàng mau đến bôi thuốc cho ta!"

Đường Hoan đứng tình hợp lý sai bảo Phó Liệt, nhưng sau khi thấy Phó Liệt lãnh đạm nhìn cô thì cô lại lập tức héo, tự đưa cho mình một bậc thang để xuống. "Được rồi, được rồi, được rồi. Chàng là ông lớn, ta tự bôi thuốc, không dám phiền đôi tay quý hóa của chàng!"

Vì "Boss phản diện trong tương lai" nên mới bị thương, làm sao Đường Hoan có thể bỏ qua cơ hội tăng hảo cảm này được.

Từ trước tới nay, chịu khổ vì tình mà không nói chưa bao giờ là phong cách của Đường Hoan.

Khi Đường Hoan đang phân vân tự hỏi xem nên mở miệng thế nào để bày tỏ tình yêu đối với "Boss phản diện trong tương lai", thành công làm mối quan hệ của hai người hòa hoãn hơn thì Phó Liệt đã đi tới trước mặt cô, từ cao nhìn xuống cô.

Đường Hoan ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với một đôi con ngươi sâu thẳm, đôi mắt ấy tựa như hồ nước lạnh sâu không thấy đáy, chẳng thể nhìn rõ cảm xúc bên trong.

"Cô muốn cho ta bạc, trợ giúp ta đi thi?" – Phó Liệt hỏi – "Vì cái gì?"

Hắn đã sớm hạ quyết tâm từ bỏ khoa cử năm nay, chờ gom đủ bạc làm lộ phí, ba năm sau, đến kỳ khoa cử tiếp theo, hắn mới tiếp tục tham gia. Dù sao thì lộ phí đi thi, không phải gia đình nhà nông nào cũng có thể bỏ ra được.

Hành động của Đồ Hoan làm hắn vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc cô làm thế là vì cái gì?

Rất nhanh thôi, hắn sẽ biết được đáp án.

Đường Hoan hận không thể ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Boss đại nhân, cậu thật tri kỷ!

Nếu cậu đã chủ động hỏi mà bốn bảo bảo còn có thể bỏ qua cơ hội ôm đùi cậu, lấy hảo cảm của cậu thì thật quá có lỗi với cậu rồi!

"Bởi vì chàng là tướng công của ta chứ sao! Ta thích chàng nên muốn đối xử thật tốt với chàng." – Cô nói với tinh thần vô cùng phấn chấn, khóe mắt cùng đuôi lông mày đều nhiễm ý xuân, bên trong đôi mắt đen nhánh như có ánh sáng lấp lờ, sáng đến mức khiến người ta khó có thể bỏ qua.

Phó Liệt cup đôi mắt với hàng mi dài của mình xuống, che đi cảm xúc bên trong. Lúc này, trong đầu Phó Liệt trống rỗng, hình như hắn vừa mới nghe được lời âm yếm gì đó khó lường thì phải.

Hắn nhếch môi trào phúng, ép xuống những cảm xúc đang rung động trong lòng.

Phó Liệt hừ lạnh một tiếng, sau đó đẩy cửa ra ngoài. Khi đến ngưỡng cửa, hắn hơi khựng lại, đưa lưng về phía Đường Hoan, nói: "Không biết xấu hổ."

Nghe vậy, cả người Đường Hoan đều như sắp nổ tung.

Cô không thấy được, sau khi nói xong, Phó Liệt đã không tự chủ được mà cong môi cười.

"Boss phản diện trong tương lai" thật ngạo kiều nha, vô cùng ngạo kiều nha!

"Phó phản diện" ngạo kiều nghĩ thâm, hừ, chẳng qua chỉ là hư tình giả ý[1] mà thôi, để ta xem xem người thật lòng được đến mức nào.

Có điều, thói đòi thay đổi thất thường, sau khi Phó Liệt nhận ra thì đã chẳng còn người để hắn trao ra thâm tình....

[1] hư tình giả ý: (tình cảm) giả dối, không có ý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (9)

Gần đây, Đường Hoan rất hay cảm thấy ưu thương, ưu thương riết lại biến thành táo bạo, mẹ nó chứ, tuy rằng bây giờ Phó Liệt vẫn còn trẻ tuổi nhưng ý chí của hắn đã cực kỳ sắt đá.

Hiện tại, mối quan hệ giữa hai người vẫn vô cùng cứng nhắc, tiên sư, cứng nhắc ngắc áy!

Cứ như vậy thì sao có thể dặt tay nhau nghịch tập, thay thế khí vận chi tử[1], đi lên đỉnh cao nhân sinh?

[1]khí vận chi tử: người mang khí vận được thiên đạo lựa chọn.

Lưng còng sọt hạt trà, Đường Hoan cẩn thận bước đi trên đường núi.

Chỉ ngấm mỗi bóng lưng anh tuấn của thiếu niên đang đi đằng trước cũng đủ để khiến lòng Đường Hoan nhộn nhạo... hừ, có cả nhà các cô nhộn nhạo ấy, khó khăn lắm Đường Hoan mới có thể kéo theo "phản diện đại nhân" lên núi nhặt hạt trà với mình, thế nhưng hẳn chẳng giúp gì cho cô cả.

Sao hẳn dám để một thiếu nữ như cô mang nặng rồi yên tâm thoải mái đi trước chứ?

Chỉ vì cô không phải nữ chính nên không có quang hoàn?

Hệ thống nhà người ta đều sẽ tặng quà tân thủ[2], cũng như có hướng dẫn dành cho người mới, rồi dạy cách làm sao để hoàn thành nhiệm vụ,... cô thì lại bị trói định với cái hệ thống chẳng được tích sự quái gì.

[2]quà tân thủ: quà dành cho người chơi mới (ai chơi game chắc biết)

Vô dụng! Đường Hoan thầm phỉ nhổ trong lòng.

"Hoan Hoan thân ái, đừng nhục mạ[3] hệ thống nha, hệ thống bảo bảo sẽ tức giận đó!"

[3]nhục mạ: làm nhục bằng cách chửi mắng, xúc phạm nặng nề đến danh dự.

Ôi chao, cậu vô dụng như vậy mà còn có mặt mũi để tức giận á?

Quà tân thủ đâu? Hướng dẫn dành cho người mới đâu? Bàn tay vàng[4] đâu? Cốt truyện đầy đủ, kỹ càng, ti mi đâu? Nhiệm vụ dành cho người mới còn khó hơn cả lên trời, vậy mà cậu còn dám trách tôi vì tôi đã mắng cậu?

[4] bàn tay vàng: kỹ năng/khả năng/may mắn hơn hẳn người khác.

Cậu có tin ông đây bái công không hả?

"...."

Hình như ký chủ muốn bùng cháy, nó cứ tạm logout để bảo đảm an toàn thì hơn!

Đáp lại Đường Hoan chính là sự im lặng kéo dài.

*

* *

Phó Liệt chậm rãi bước đi, dưới ánh trăng, hẳn càng thêm giống như một vị thần lãng nguyệt thanh phong[5], không thể khinh nhờn[6]

[5]lãng nguyệt thanh phong: ánh trăng trong trẻo, gió mát êm dịu. -> ý nói Phó Liệt trong trẻo như ánh trăng, dịu êm như gió mát.

[6]khinh nhờn: khinh thường/không kính nể đối với người trên.

Phó Liệt khoan thai bước từng bước.

Nghe thấy Đường Hoan nhỏ giọng lẩm bẩm đằng sau, hẳn không nhìn được mà cong cong khóe miệng, sau đó lại nhanh chóng xụ mặt, bày ra vẻ lãnh đạm. Cô nói "tên khốn không biết thương hoa tiếc ngọc", "sói mắt trắng[7]", "ngụy quân tử" gì gì thì hẳn đều hiểu, nhưng "xứng đáng làm câu độc thân[8] cả đời" là sao?

[7]sói mắt trắng (bach nhãn lang): từ dùng để chỉ những người vong ân bội nghĩa, ăn cháo đã bát, có tâm địa(lòng dạ) độc ác.

[8]câu độc thân: ngôn ngữ mạng của người Trung Quốc, dùng để chỉ những người độc thân(FA), mang ý trêu trọc hoặc hơi trào phúng.

Phó Liệt nhú mày, hẳn nghe không hiểu câu cuối cùng.

Đường Hoan không hề biết, "Boss phản diện trong tương lai" đã muộn tao[9] đến mức này, làm ra vẻ lạnh lùng cao quý nhưng trên thực tế lại yên lặng dưng tai, nghe cô lẩm bẩm.

[9]muộn tao: từ này mang nghĩa tùy ngữ cảnh, trong hoàn cảnh này, muộn tao có thể hiểu là muốn ngênh còn cụ, muốn biết lắm rồi nhưng vẫn tỏ vẻ không muốn.

Đồ Hoan vẫn là một Đồ Hoan như xưa, vừa thô tục, vô lễ, vừa vô văn hóa nhưng chẳng hiểu vì sao mà Phó Liệt lại không cảm thấy chán ghét đến mức muốn kéo nhau cùng chết như trước nữa.

Đường núi gấp ghe, Đường Hoan vừa lơ đãng một cái là đã bị vấp, ngã lăn xuống đất, hạt trà văng ra hơn nửa, quan trọng nhất chính là khi cô đứng dậy, mắt cá chân truyền đến cơn đau nhói tim, đau đến mức cô không nhận được phải xuất xoa vài tiếng. Nhìn về phía Phó Liệt, cô bắt lực kêu: "Phó Liệt, ta bị thương rồi, chàng công ta đi!"

Thật ra tại thời điểm Đường Hoan ngã, Phó Liệt tai thính đã nghe được động tĩnh phía sau rồi, có điều, hắn lại giả vờ không nghe được bởi vì danh dự của cô quá thấp, bao nhiêu lần đều hô to mình bị thương nhưng chẳng qua chỉ là làm trò để lôi kéo sự chú ý của hắn mà thôi. Hắn không biết cô gái này có hiểu lễ nghĩa liêm sỉ hay không mà chẳng thấy rụt rè chút nào, cứ có cơ hội là lập tức tỏ lộ với hắn ngay.

Phó Liệt xoay người, đến bên Đường Hoan rồi ngồi xổm xuống, thấy mắt cá chân của cô sưng to như cái màn thầu thì vô cùng lúng túng.

Bị thương không nhẹ, nhìn qua thì có vẻ không đi được thật.

Cho nên, công tôi đi, công tôi đi!

Đường Hoan chớp chớp đôi mắt to tròn lấp lánh, nhưng sau khi nghe xong câu nói của Phó Liệt, cô suy nghĩ thì không kiềm chế được dung nham đang phun trào trong lồng ngực mình mà giơ chân, đá thẳng nhai này lăn xuống núi.

Bị thương không nhẹ, không đi được? Phó Liệt suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ta xuống núi, mời người lên nâng cô."

Nếu bây giờ, hắn một mình đưa cô xuống núi sẽ chỉ làm chân cô càng thêm nghiêm trọng, mời vài người dùng ván gỗ nâng cô xuống, ít nhất vết thương sẽ không nặng thêm.

Thật ra Phó Liệt cũng có lòng tốt nhưng mở mồm nói lại khiến Đường Hoan tức đến suy nghĩ nửa thì ngất đi.

Tiền sư, EQ có thể thấp hơn được nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (10)

Đêm, gió núi mang theo hơi lạnh thổi vào, Đường Hoan rung mình một cái.

"Không được, ở trên núi một mình, ta sẽ sợ hãi. Chàng công ta xuống đi."

Dưới ánh trăng, được một thiếu niên tuấn mã công đi từng bước, từng bước trên con đường núi uốn lượn, nghĩ thôi cũng đã thấy vô cùng lãng mạn.

Tai Phó Liệt hơi đỏ lên, trong mắt xuất hiện một tia xấu hổ buồn bực nhưng không ai phát hiện ra.

Thật là, càng ngày càng không biết xấu hổ!

"Thân thể của cô cường tráng, ta sợ công không nổi!" – Phó Liệt cũng chẳng hiểu tại sao bản thân lại buột miệng nói ra những câu khắc nghiệt như vậy nữa. Phó Liệt biết, thứ phụ nữ đề ý nhất chính là dáng người của mình, chỉ là, hắn không muốn nhìn thấy bộ dạng tiểu nhân đắc chí[1] của người nào đó, hắn thích nhìn thấy cảnh người nào đó nghiêng ngã nghiêng lợi cơ.

[1] tiểu nhân đắc chí: những kẻ tiểu nhân có tài đức tầm thường nhưng nhờ vào mưu mô mà thành công trên một lĩnh vực nào đó, sau khi thành công thì thích khoe khoang, tự đắc.

Hắn không biết, cảm xúc của hắn bây giờ có tên gọi là "không phải oan gia, không gặp nhau"

Thân, thể, cường, tráng?

Phó Liệt, tôi muốn bóp chết cậu, đừng ai cản tôi!

Lòng Đường Hoan rít gào muốn nổi bão nhưng ngay khi đầu cô xuất hiện ý nghĩ muốn bóp chết "boss phản diện tương lai" thì ở sâu trong linh hồn, uy áp lại bắt ngờ đánh úp, cô đau đến mức muốn nổ tung, không thể thở nổi, trước mắt tối sầm, mồ hôi chảy ra ròng ròng.

Hệ thống "đau lòng" trong im lặng: Ký chủ gốc X, ăn đau mà không nhớ lâu, đã nói không được sinh ra tâm tư gây hại cho boss phản diện rồi mà!

Đường Hoan thờ hồn hèn, cô đang phải chịu cơn đau vô cùng khủng khiếp.

Sau khi cảm nhận được sự khác thường của người phía sau, Phó Liệt nhanh chóng quay về bên người cô. Hắn thấy cô đã nhắm nghiền mắt, tựa như đang phải chịu sự thống khổ vô cùng lớn. Mặt cô trắng bệch, bờ môi mất đi màu máu, cũng không biết vì sao lại vậy.

"Đồ Hoan?" – Phó Liệt nôn nóng gọi.

Có điều bây giờ Đường Hoan đã chẳng rảnh để bận tâm, chứ nếu cô phát hiện cảm xúc của Phó Liệt lúc này, chỉ sợ sẽ mang ra khoe khoang liên tiếp vài ngày liền.

Thấy Đường Hoan không trả lời, lại đau đến phát run, Phó Liệt không nghĩ nhiều nữa, đỡ cô lên lưng, nhanh chóng công cô xuống núi. Chẳng qua chỉ bị trẹo chân mà thôi, sao lại đau đến mức này? Chẳng lẽ còn bị thương ở chỗ khác nữa?

Một lúc sau, khi đã đến chân núi, Đường Hoan mới ổn hơn một chút.

Sau đó, cô không nhớ đời mà mở miệng đâm chọc: "Nhìn đi, ta biết chàng sẽ công ta xuống núi mà! Chứng tỏ chàng vẫn rất quan tâm ta đó, Phó Liệt à!"

Mặt mũi Phó Liệt cứng đờ, cảm xúc mềm mại trong lòng bàn tay cứ như càng ngày càng thêm nóng, nóng đến mức khiến hần hận không thể ném luôn người trên lưng xuống dưới.

"Ta chỉ sợ cô chết trên núi khiến người ta hoài nghi, đưa tới phiền phức cho ta mà thôi."

"Hừ, mạnh miệng, mềm lòng!" – Đường Hoan đắc ý chọc thủng tâm tư ai đó.

Phó Liệt: "..."

Hần quả thật không nên nói chuyện với cô.

Thấy Phó Liệt không nói nữa, Đường Hoan bắt đầu không ngừng gây sự chú ý: "Phó Liệt, chàng nghĩ mà xem, chàng quan tâm ta như thế chứng tỏ chàng rất thích ta, hay là chúng ta cứ vậy sống với nhau cả đời đi!"

Cậu đừng bao giờ để quang hoàn của nữ chính mê hoặc rồi sau đó chịu khổ chịu sở vì tình nha! Ông đây tuy rằng chỉ là đồ tể nhưng tốt xấu gì cũng biết nấu thịt cho cậu ăn, đi theo nữ chính, cậu chỉ được ăn mần thầu mà thôi!

Đường Hoan chỉ thuận miệng nói một câu nhưng lại khiến Phó Liệt như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, hồ nước nơi đáy lòng vốn lặng yên tựa mặt gương, giờ lại dần dần nóng lên, sau đó sôi trào, chậm rãi tràn ra.

Phó Liệt cảm thấy khuôn mặt mình nóng bừng bừng.

"Cô chết tâm đi!" – Tuy trong lòng xấu hổ buồn bực nhưng Phó Liệt vẫn nói với giọng bình tĩnh không gợn sóng – "Người mà Phó Liệt ta muốn sống chung phải là một tiểu thư khuê các ôn nhu, hiền thực, tuyệt đối không phải cô! Sau khi đỗ khoa cử, ta nhất định sẽ tự chuộc thân!"

Phó Liệt cũng không biết vì sao mình lại nói ra những lời này, có lẽ là vì muốn thử xem điểm mấu chốt của cô ở đâu chẳng?

Gần đây, cô cũng đã thu liễm[2] tính tình, hần thật muốn nhìn xem, cô thu liễm tình tình được đến mức nào.

[2]thu liễm: thu vào, giữ lại, không cho (thứ gì đó) vươm ra, tỏa ra.

Đường Hoan...

Móa[3], ta vừa nghe thấy cái gì vậy?

Tối nha, cùng thương tổn nhau nha!

"Vậy chàng cũng đừng quên, chàng là trượng phu[4] của ta, được ta cưới hồi đăng hoàng. Chàng muốn chuộc thân? Mơ hão đấy à? Đến lúc đó, tiểu thư khuê các mà chàng tâm tâm niệm niệm[5] cũng chỉ có thể làm ngoại thất[6], đừng nghĩ được bước vào cửa nhà ta một bước!" – Đường Hoan nổi giận đùng đùng, hừ mạnh một tiếng – "Yêu mà không có được, chính là kết cục sau này của chàng!"

*[3]Tác giả dùng: "ta ngày" (我日). Đây là một câu chửi thề của miệng của giới trẻ bên Trung, bên ấy còn có mấy từ tương tự như là "ta kháo", "ta thảo",... Tương tự như câu chửi "*** mẹ" của miệng của bên mình*

[4] trượng phu: phu quân (từ người phụ nữ thời xưa gọi chồng) hoặc dùng để chỉ một người đàn ông có khí phách theo quan niệm của xác hội phong kiến.

[5]tâm tâm niệm niệm: đồng nghĩa với tâm niệm(nghĩ tới thường xuyên/tự nhắc mình để ghi nhớ và làm theo) nhưng mang sắc thái mạnh hơn.

[6]ngoại thất: tình nhân/vợ bé nuôi dẫu bên ngoài, không được công nhận.

Phó Liệt biết Đường Hoan chỉ mạnh miệng nói vậy thôi nên cũng lười so đo với cô. Nhưng, hần đâu ngờ, cô mạnh miệng nói một câu lại là một câu thành sấm

Nếu biết trước thì...

Nào có cái gọi là "nếu biết trước" cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (11)

Phó Liệt cỡi Đường Hoan đi thẳng xuống núi, vừa mới đến đầu thị trấn đã cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

Toàn bộ thị trấn yên tĩnh giống như không có vật sống, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng chẳng hề nghe thấy, hoàn toàn tĩnh mịch, không chút sức sống.

Trong không khí dường như còn mang theo mùi máu tươi, càng đi sâu vào trong trấn, mùi máu càng nồng, đến cuối thì cứ như khắp trời khắp đất đều là mùi máu vậy.

Trong sân Đồ gia.

Bác Phó ngã trên ngưỡng cửa, đầu lăn một bên, máu chảy lênh láng khắp nơi, phát ra một mùi tanh tươi nóng hằm hập. Tròng mắt bác Phó trũng to, chết không nhắm mắt.

Thị trấn non xanh nước biếc đã biến thành thị trấn chết, không còn lấy một người sống, nhà nào nhà nấy đều bốc lên mùi máu tươi nồng nặc, che trời lấp đất, khiến người ta không biết nên trốn vào chỗ.

Tĩnh mịch.

Mạng sống của tất cả mọi người đều kết thúc tại nơi này.

Từng bước từng bước, Phó Liệt đi về phía thi thể cha mình, mỗi bước đều đặc biệt nặng nề, bóng dáng gầy yếu của thư sinh văn nhược giờ đây lộ ra nồng đậm bi thương cùng lịch liêu[1].

[1]tịch liêu: tịch mịch(vắng lặng và yên ắng) + hoang vắng.

Đường Hoan bình tĩnh đứng tại chỗ.

Hai cánh tay cô rũ xuống, có cái gì đó dần dần thay đổi nơi đáy lòng.

Cô vẫn luôn nghĩ đây chỉ là một trò chơi, con người nơi đây cũng chỉ là NPC[2], nhưng khi những người này chết ngay trước mặt mình, cô không thể tiếp tục tự lừa dối bản thân thêm nữa. Ba ngàn Đại Thế Giới chứa vô số Tiểu Thế Giới, người ở mỗi thế giới đều là người sống sờ sờ, nhưng họ cứ như thế mà bị tàn sát!

[2]NPC: Non-player character – nhân vật trong các trò chơi được lập trình sẵn mà người chơi không thể điều khiển.

Hệ thống chỉ cho Đường Hoan cốt truyện giản lược[3] về nam nữ chính cùng Phó Liệt, cô không hề biết trong trấn còn xảy ra việc này.

[3]Giản lược: Đơn giản và sơ lược.

Nhưng nghĩ kỹ thì thời gian xảy ra đồ trấn[4] là sau khi Đồ Hoan bị giết, Phó Liệt vội vã thoát thân. Lúc đó, Phó Liệt đã sớm rời khỏi quê hương, tin tức lại không thông, tất nhiên sẽ không biết bà con làng xóm của mình đã bị giết sạch.

[4]đồ trấn: đồ(屠) là tàn sát, giết hại hàng loạt->đồ trấn: tàn sát giết hại cả thị trấn.

"Tĩnh —— Hoan Hoan thân ái, nhiệm vụ chi nhánh đã được kích hoạt, nội dung nhiệm vụ: Đền bù thiếu sót. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, đạt được 2 điểm công đức."

Hệ thống đột nhiên nhảy ra, đánh gãy những run rẩy trong nội tâm của Đường Hoan, Đường Hoan chớp chớp mắt, nhanh chóng thu liễm nỗi sợ vào lòng.

Tổ sư, nhiệm vụ chi nhánh này có ý gì hả? Chỉ mỗi bốn chữ, không thèm giải thích thêm, muốn chơi kiểu gì đây?

Có điều, được cộng điểm công đức, công đức chính là thứ tốt nha.

Hệ thống đã nói, hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến sẽ được cộng thêm tuổi thọ, hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh sẽ được cộng thêm điểm công đức, tích đủ 1000 điểm công đức là có thể chữa khỏi bệnh nan y.

"Ý trên mặt chữ nha~" – Giọng hệ thống có chút phập phồng[5] – "Gặp được nhận vật mấu chốt là có thể kích phát nhiệm vụ chi nhánh trong cốt truyện, Hoan Hoan thân ái, thấy tính năng mới mà bản hệ thống vừa khai phá ra có thú vị không?"

Đường Hoan...

Tính cố gắng để tự bù đắp khuyết điểm lớn nhất của mình đây à?

Là một hệ thống trí tuệ nhân tạo, cậu không bán manh sẽ chết hả?

*

* *

Miệng vết thương đều giống nhau.

Cách giết người sạch sẽ lưu loát.

Trong nhà không mất tiền bạc hay bất cứ thứ gì có giá trị.

Không phải vì cướp bóc, vậy thì vì cái gì?

Để phòng ngừa hung thủ quay lại, Đường Hoan vào nhà, vọng vàng thu thập ngân lượng và lấy thêm mấy bộ quần áo sạch rồi kéo Phó Liệt nhanh chóng rời đi. Dù sao thì Phó Liệt cũng sắp phải vào kinh dự thi, chỉ bằng đi luôn từ giờ.

Biến cố bất ngờ xảy ra sẽ khiến tâm tính con người thay đổi lớn, đặc biệt là với những người vốn đã âm trầm đa nghi như boss phản diện. Sau khi gặp biến cố, tốc độ hắc hóa của boss phản diện càng thêm nhanh.

Đường Hoan nhảy bén cảm nhận được biến hóa của Phó Liệt.

Lúc trước, tuy rằng hắc hóa ở chung, thường làm mặt lạnh nhưng ít ra còn có tư thái của một thiếu niên ngạo kiều nên có. Còn giờ, cái chết của cha hắc hóa như làm hắc hóa trưởng thành chỉ sau một đêm, sắc mặt lãnh trầm, ánh mắt âm u, nhìn cứ như một con rối không có sức sống vậy.

Tình trạng ấy kéo dài mãi đến khi vào kinh thành và gặp được nữ chính. Sau khi gặp nữ chính, đôi mắt của hắc hóa mới bắt đầu sáng lên, sinh cơ nảy mầm trong tíc tắc, khiến Đường Hoan tức giận đến dậm chân.

Ta *beep* cả nhà cậu!

Nhắc đến cảnh tương ngộ với nữ chính Giang Mộng Thiên, Đường Hoan mặt mũi đỏ trán, không thể không bội phục sức mạnh của nữ chính quang hoàn[5].

[5] *nữ chính quang hoàn*: quang hoàn (ánh sáng/vàng sáng/...) của nữ chính

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (12)

Vì khi chạy trốn mang theo không nhiều ngân lượng nên Đường Hoan dùng tiền vô cùng tiết kiệm, chỉ mong sẽ chẳng gặp phải cảnh như trong cốt truyện, nghèo túng đến mức bị Giang Mộng Thiên bố thí. Dù sao thì thánh mẫu quang hoàn của nữ chính cũng chiếu sáng khắp nơi, quý biết boss phản diện có bị lóa mù mắt, biến thành fan trung thành của nữ chính hay không.

Dưới sự chi tiêu cần kiệm của mình, tới ngoại ô kinh thành, trong tay Đường Hoan vẫn còn chút tiền, ít nhất sẽ không phải sống quá mức nghèo túng. Nhìn bản thân có phong phạm hiền thê lương mẫu như vậy, Đường Hoan tự thấy mình đáng cấp vô cùng. Khi ngồi đếm bạc, cô vui đến híp cả mắt, suýt chút nữa thì cười ra thành tiếng.

Thế nhưng, bia đỡ đạn chủ định là phải đi theo kịch bản, cũng như đại boss chủ định là phải quỳ gối dưới quang hoàn của nữ chính...

Khi sắp vào tới kinh thành, Đường Hoan và Phó Liệt gặp phải bọn cướp, tất cả vàng bạc châu báu đều bị cướp sạch, may mắn chính là bọn cướp còn để lại hai cái mạng cho hai người.

Tiên sư nó chứ, tính đi tính lại cuối cùng cũng vẫn rơi vào cảnh không xu dính túi, phải đi ăn xin.

Người đọc sách không chịu ăn xin, bắt Phó Liệt hạ mình xin ăn người khác gần như là việc không có khả năng xảy ra. Cũng may là da mặt của Đường Hoan rất dày, dù sao thì khi còn nhỏ, chỉ vì miếng ăn, cô cũng đã trải qua không ít chuyện mất mặt, cho nên khi làm loại việc như đi xin cơm, cô chẳng hề có bất cứ áp lực tâm lý nào.

"Này, ăn chút gì đi!" – Đường Hoan đưa cái màn thầu đã lạnh ngắt trong tay cho Phó Liệt.

Lưng hần thẳng tắp, một thân quần áo màu xanh tuy rằng dính bẩn nhưng không hề gây ảnh hưởng đến khí chất ưu tú của hần.

Phó Liệt cứ ngồi im lặng bên đường, vì không ăn gì trong một thời gian dài nên mặt hần tái nhợt. Hần nhìn thoáng qua màn thầu trong tay Đường Hoan, lại không đưa tay ra nhận.

Trên màn thầu trắng còn có một dấu tay đen xì

Thấy Phó Liệt không chịu nhận, Đường Hoan bĩu môi, xem ra "Phó phản diện" có bệnh sạch sẽ.

"Dù hơi bẩn nhưng vẫn nên ăn một chút, nếu tiếp tục nhịn ăn thì sẽ chết đói mất!"

Nghe vậy, Phó Liệt mím môi. Hần không ăn không phải vì có bệnh sạch sẽ như Đường Hoan nghĩ mà vì...

Hần biết, cô cũng chưa ăn gì cả.

Hiện tại, hần chính là gánh nặng của cô. Cô kiên cường tới mức làm hần cảm thấy hổ thẹn, quan trọng hơn cả, hần không muốn để cô tiếp tục phải chịu liên lụy thêm nữa.

Lần đầu tiên, Phó Liệt sinh ra hoài nghi đối với chính mình. Rốt cuộc thì việc đọc sách thánh hiền có lợi ích gì với hần?

Cửa tan nhà nát, hần bắt lượ!

Gặp cảnh máu tanh, ngoại trừ đau lòng, hần không có biện pháp nào cả!

Đã vậy còn liên lụy đến chính nương tử của mình, để cô phải chịu sự coi thường của người khác!

Tất cả mọi việc đều khiến hần nghi ngờ bản thân, lồng ngực bị một sự phẫn uất khó tả đè nén.

Hận!

Hần thống hận kẻ đứng sau giết hại người thân của mình, càng thống hận bản thân vô dụng.

Có lẽ, Phó Liệt cũng chưa hề phát hiện ra, hần đã tiếp nhận việc Đồ Hoan là nương tử của mình từ lúc nào không hay.

"Đồ..." – Hoan Nhi, nàng không cần phải lo lắng cho ta nữa đâu!

"Ăn màn thầu lạnh sẽ dễ dàng sinh bệnh, ăn màn thầu nóng đi!"

Tiếng nói như âm thanh của tự nhiên đánh gãy những lời Phó Liệt định nói, Đường Hoan vừa ngẩng đầu lên đã thấy một thiếu nữ xinh đẹp mặc một thân bạch y, duyên dáng thướt tha nhìn xuống Phó Liệt, trong mắt cô ta lấp lờ ánh sáng thiện lương, suýt nữa thì lóa mù hai mắt Đường Hoan.

Đường Hoan muốn khóc, không phải vì cảm động mà là bị dọa sợ.

Có để cho bia đỡ đạn sống nữa không hả?

Vì cái gì mà vòng đi vòng lại, Giang Mộng Thiên vẫn lấy tư thái cứu vớt chúng sinh xuất hiện trước mặt Phó Liệt?

Còn nữa, mắt nữ chính đại nhân mù rồi à?

Bên cạnh có một người đầu bù tóc rối là tôi, nhìn qua còn nghèo túng hơn cả Phó Liệt cơ mà!!!

Cùng lắm thì hần chỉ xem như thiếu dinh dưỡng, bốn bảo bảo sắp chết đói đến nơi rồi đây này, vì cái lông gì mà cô chỉ thấy mỗi hần thôi hả?

Cho nên, thánh mẫu quang hoàn của cô chỉ chiếu sáng cho đàn ông thôi sao?

Ps: chú nhật vui vẻ, đăng một chương:">

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (13)

Khí vận quả là một thứ huyền diệu.

Nam nữ chính của mỗi thế giới đều là "người mang khí vận" do Thiên Đạo lựa chọn, họ may mắn hơn người bình thường rất nhiều. Nhưng, đạo đức của nam nữ chính cũng không vì thế mà trở nên hoàn mỹ, không tì vết! Do kiếp trước làm nhiều việc thiện nên tích được nhiều công đức, cộng thêm may mắn hơn người nên kiếp này khí vận chỉ từ[1] mới có được quang hoàn nghịch thiên[2] của nhân vật chính.

[1]khí vận chỉ từ: người mang khí vận được thiên đạo lựa chọn.

[2]nghịch thiên: trái ý trời, nhưng ở đây có thể hiểu là (một thứ gì đó) quá mức đẳng cấp, nhiều khi còn trái với lý lẽ thông thường, ví dụ như người có được quang hoàn nghịch thiên, khi gặp một tai nạn, đáng lẽ phải bị thương nhưng bằng một cách nào đó lại có thể bình an vô sự, điển hình là nam/nữ chính trong một bộ phim/truyện gặp việc gì cũng có thể từ có hóa không, thoát chết không gang tấc, hoặc có người chặn thay,... Quang hoàn nghĩa là vàng sáng/ánh sáng/... hay nôm na dễ hiểu hơn là cái vòng sáng giống như cái vòng trên đầu thiên thần ấy, người thường không nhìn thấy nhưng nó vẫn tồn tại.

Có được quang hoàn nghịch thiên, hảo cảm của người khác dành cho nam nữ chính cũng sẽ tăng lên gấp bội.

Nam nữ chính cao ngạo, vô lễ, không coi ai ra gì? Ngại quá, đó gọi là kiệt ngạo khó thuần[3], có cá tính!

[3] kiệt ngạo khó thuần(桀驁不馴): kiêu ngạo, không chịu khuất phục trước bất kỳ điều gì.

Nam nữ chính do dự, không quyết đoán, hớ chét đồng đội? Ngại quá, đó gọi là vô tội, thiện lương, lòng mang thiên hạ!

Nam nữ chính...

Tóm lại, nam nữ chính làm gì cũng đúng, gì cơ, đằng ấy không muốn làm bạn với nam nữ chính á? Ngại quá, đằng ấy sẽ trở thành bia đỡ đạn nhanh thôi!

Nói ngắn gọn ——

Người nào mang khí vận hay không thì cũng chẳng nói lên được phẩm hạnh của người đó tốt hay xấu. Dù sao thì trên đời này cũng chẳng có gì là xấu tuyệt đối hay tốt tuyệt đối, mỗi người đều có dã tâm riêng, mỗi người đều có một góc tối giấu dưới đáy lòng, khí vận chỉ từ cũng không ngoại lệ.

Hiển nhiên, nữ chính đại nhân của thế giới này – Giang Mộng Thiên cũng không phải một vị thánh mẫu Mary Sue[4] hoàn mỹ... Bởi vì quang hoàn của cô ta cũng chẳng chiếu tới người Đường Hoan! Lật bàn!

[4]**Mary sue**: nhân vật nữ hoàn hảo về mọi mặt, là người bác ái thân thiện, sẵn sàng giúp đỡ tất cả mọi người(kể cả người xấu, người đã từng hại mình) vô điều kiện, thậm chí là có thể hy sinh bản thân mình; **Mary Sue quang hoàn**: ánh sáng thánh thiện, có thể thu hút nhiều người đàn ông...

Cảnh có trong kịch bản rút cuộc cũng xuất hiện, Đường Hoan vô cùng khẩn trương.

Phó Liệt, nếu cậu dám nhận màn thầu của cô ta, ông đây sẽ bóp chết cậu!

Đường Hoan đã biết quá rõ ảnh hưởng của kẻ mang khí vận đối với người khác rồi. Ở thế giới ban đầu của cô hay ở bất cứ thế giới nào đi nữa thì cô cũng vẫn luôn là bia đỡ đạn. Nhớ khi còn đi học, chậu hoa từ trên lầu rơi xuống rõ ràng phải đập trúng người đi trước cô, nhưng không hiểu vì sao mà chậu hoa ấy lại lệch khỏi quỹ đạo, rơi trúng đầu cô, khiến cô vỡ đầu chảy máu, trên đường tới bệnh viện thì gặp phải một vụ tai nạn xe cộ, sau khi đến bệnh viện, hộ sĩ thực tập lại vô ý dùng sai thuốc...

Từ đó về sau, Đường Hoan biết, ông trời vĩnh viễn sẽ không thiên vị mình!

Ví dụ như cô cực cực khổ khổ xin màn thầu về cho Phó Liệt, "Phó phản diện" lại không thèm để ý tới.

Nhưng màn thầu nữ chính đưa thì... Vậy mà hần lại nhận!

Nhận đó!

Mẹ nó, ta lật bàn!

Nhận có cái bánh thôi mà, hai người có muốn diễn luôn cảnh thâm tình nhìn nhau, liếc mắt một cái là vận năm trôi qua không?

Thiếu niên thanh y[5] ngồi dưới mái hiên hành lang, dáng người lịch sự, nhã nhặn như tùng xanh trúc biếc, vẻ mặt lạnh nhạt, trong trẻo tựa trích tiên[6], thiếu nữ bạch y khom lưng ním cười nhìn người đối diện, quần áo tung bay nhẹ nhàng như tiên nữ hạ phàm. Màn thầu trở thành nhíp cầu nối hai người, trai tài gái sắc, hình ảnh quá mức đẹp đẽ.

[5] thanh y: quần áo màu xanh

[6]trích tiên: vị tiên bị đẩy (đọa) xuống trần

Nhìn thấy ngọc giác[7] bên hông Giang Mộng Thiên, mắt Phó Liệt loe loe.

[7] ngọc giác: trang sức bằng ngọc cổ có hình tròn, ở giữa có một lỗ hồng.

Sau đó, hấn tiếp tục yên lặng nhìn cô ta, phảng phất như tất cả hình ảnh đều dừng lại tại giây phút ấy.

Người bị bỏ qua, Đường Hoan:....

Móe, quang hoàn của nữ chính có phải quá mạnh rồi không?

Bổn bảo bảo đối tốt với Phó phản diện như vậy mà cũng không so được với cái màn thầu của nữ chính.

"Cảm ơn." Nghe được giọng nói khàn khàn của Phó Liệt, không biết vì sao mà Đường Hoan lại thấy rất buồn, trong lòng vô cùng hụt hẫng.

Quả nhiên, vận mệnh của bia đỡ đạn muôn đời đều bị ai, làm gì đi nữa thì cũng vẫn thua khí vận chỉ từ có thêm quang hoàn.

Đường Hoan tức giận, vì vậy bắt đầu đơn phương chiến tranh lạnh với Phó Liệt, ngày nào cũng bày ra dáng vẻ của một vị thần không hỏi chuyện nhân gian. Từ sau khi gặp Giang Mộng Thiên, không biết có phải vì được quang hoàn của nữ chính kích thích ý chí chiến đấu hay không mà Phó Liệt chẳng còn sa ngã, suy sút nữa, bắt đầu thay đổi, đảm đương trách nhiệm của một người đàn ông.

Không biết hấn làm cái gì mà ngày nào cũng đi sớm về trễ, đến khuya mới nhìn thấy mặt. Nhưng, ít ra thì bây giờ Đường Hoan không cần xuất đầu lộ diện đi xin cơm nữa...

Nơi dừng chân tạm thời của Đường Hoan và Phó Liệt chính là một gian miếu hoang đồ nát.

Mỗi ngày, khi trời còn chưa sáng, Phó Liệt đã một mình rời đi, chờ Đường Hoan ngủ dậy, bên cạnh sẽ luôn có vài cái màn thầu trắng. Giữa trưa, Phó Liệt không quay lại nhưng sẽ nhờ một tên tiểu khát cái[6] đưa cơm cho Đường Hoan, nhìn mức độ sạch sẽ thì không hề giống thức ăn thừa của người ta.

[6]khất cái: ăn xin, ăn mày.

Cho nên... hấn kiếm bạc ở đâu?

Chẳng lẽ đã thành công leo lên nữ chính?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (14)

"Phó Liệt khốn kiếp!" – Thê thảm một mình trong tòa miếu đồ nát, Đường Hoan ngồi bên đống lửa mắng Phó Liệt. Không biết Phó Liệt gặp phải chuyện gì mà đến tận khuya cũng chưa thấy về. Hàng đêm, Đường Hoan đều chờ Phó Liệt mang cơm về nhưng hôm nay, cô đã đói đến mức ngực dán vào lưng mà vẫn chưa thấy hấn đâu.

Cứ nghĩ đến cảnh gặp gỡ của Phó Liệt và Giang Mộng Thiên, trong lòng Đường Hoan lại dâng lên cảm giác vô cùng khó chịu. Nhìn thấy nữ chính một cái là đã không dời nổi bước chân, xứng đáng là bia đỡ đạn phản diện. Cả ngày đều không thấy người đâu, chẳng biết dấu điểm làm cái gì khó nói nữa.

Ngay khi Đường Hoan tức giận, cảm nhánh cây chọc chọc khiến đống lửa bắn ra vô số tia đỏ thì cửa miếu kéo kẹt vang lên, đêm vắng nên âm thanh phát ra nghe cực kỳ chói tai, Đường Hoan kinh hãi[1] nhìn về phía cửa...

[1]kinh hi: kinh ngạc(nghạc nhiên) + vui vẻ

Không phải Phó Liệt, mà là...

Đường Hoan mím môi, giả bộ trấn định rồi thu hồi ánh mắt nhưng thật ra nội tâm lại đang rít gào: "Hệ thống, hình như tôi gặp phải người xấu rồi!"

"Đừng sợ, có lẽ người ta chỉ đi ngang qua mà thôi!"

Mười mấy gã cao lớn, thô kệch, tục tũn vừa cười rung trời nổ đất, vừa đi vào trong miếu hoang, mang theo hơi lạnh cùng gió thổi vào vèo. Trên mặt gã râu quai nón đi đầu có một vết sẹo do bị đao chém, nhìn qua vô cùng đáng sợ. Nhận thấy trong mắt hấn lộ ra vẻ dâm tà, tâm Đường Hoan lạnh mất một

nữa.

"Ngang qua cái quả dưa hấu nhà cậu ấy, bọn họ đang đi về phía tôi kia kia!"

Đường Hoan làm ra vẻ không có việc gì nhưng thật ra cả người cô đều đang run lên bần bật, hô hấp cũng nhẹ đi, cô đang cố gắng làm giảm sự tồn tại của mình xuống đến mức thấp nhất có thể.

Hệ thống: "Đừng sợ, có lẽ người ta chỉ muốn cướp tiền thôi, dù sao thì trên người cô cũng không còn đồng nào, sẽ không có thêm tổn thất gì."

Đường Hoan tỏ vẻ trấn định, tiếp tục ném củi vào trong đồng lửa.

Trong màn đêm yên tĩnh, củi cháy phát ra âm thanh lộp độp nghe cực kỳ chói tai.

"Chao ôi, tiểu nương tử từ nơi nào đến đây thế? Đêm tối lại ngồi một mình trong miếu hoang, không sợ à?" Tên râu quai nón đi về phía Đường Hoan, miệng thì nói những lời thương hoa tiếc ngọc nhưng ánh mắt đáng khinh đã để lộ ra tâm tư của hắn.

Đường Hoan... Giật tiền cái mẹ nhà cậu ấy, nói cái gì là sai cái đấy!

"Tướng công của ta chỉ đi ra ngoài nhặt củi mà thôi, ta có gì phải sợ." – Ngoài mặt bình tĩnh, Đường Hoan đáp.

Lớn lên trong cô nhi viện, cô nhi viện lại tọa lạc[2] ở nơi hỗn loạn nhất trong thành phố nên Đường Hoan đã từng bị không ít du côn lưu manh bắt nạt, thành ra bây giờ, cô rất am hiểu bản tính của những kẻ này. Bọn chúng chỉ biết bắt nạt người yếu, nếu đáng ấy liều mạng với chúng, chưa chắc chúng đã dám bắt chấp tất cả.

Tuy là hiểu vậy nhưng cô vẫn không không chế được mà sợ hãi.

Trong giây phút đầy sợ hãi này, Đường Hoan vẫn không quên xách Phó Liệt ra, mắng cho hắn đầy đầu máu chó.

Mẹ nó chứ, Phó Liệt khôn kiếp, tốt xấu gì thì cậu cũng là boss phản diện, vì sao lại không có quang hoành của boss phản diện? Nhìn nam chính nhà người ta mà xem, "chân ái" của người ta sống lâu trăm tuổi, còn bôn bảo bảo ở bên cạnh cậu, mỗi phút mỗi giây đều có thể rơi vào tình cảnh bị cướp tiền, cướp sắc đầy hiểm nguy.

Còn nữa, vị đại ca này...

Trong kinh thành nhiều tiểu thư khuê các như vậy, nếu ngài không kìm nén được mà động tình, có bản lĩnh thì đi tìm cô nào khuynh quốc khuynh thành ấy! Tôi chỉ là người giết heo, thích chơi khẩu vị nặng à?

*

* *

Bên trong phủ Thái tử.

"Phó huynh tài cao ngút trời như thế, nếu bốn cung được huynh phụ tá, chắc chắn sẽ như hổ mọc thêm cánh!" Thái tử trẻ tuổi vô cùng tôn trọng vị môn khách[1] mới tới nương nhờ vào hắn này.

[1] môn khách: người tài được giới quý tộc phong kiến nuôi dưỡng trong nhà để khi cần thiết thì dùng đến.

Tuy tuổi người này không lớn, nhưng kiến giải[2] lại vô cùng xuất chúng.

[2] kiến giải: nhận thức và cách nhìn đối với sự vật

Bộ đồ xanh hần mặc trên người nhìn có vẻ cũ kỹ nhưng cốt cách[3] của hắn lại cao ngạo tựa tùng xanh, mang theo khí chất xuất trần!

[3] cốt cách: hình thể, dáng điệu, nét đặc sắc về tính cách.

Cùng đàm luận về việc nước với một người tuổi tác xấp xỉ, lại có học thức, kiến giải, quả thật là việc vô cùng vui sướng!

Nghe được lời khen ngợi của thái tử, Phó liệt không kiêu ngạo cũng không tự ti. Mấy ngày nay hắn đều thận trọng từng bước một, đầu tiên là khiến thái tử chú ý, sau đó lại để lộ ra tài hoa, làm thái tử thường thức.

Hôm nay, hắn ngồi bàn luận về chính trị với thái tử, bất tri bất giác bàn đến tận tới muộn.

Nghĩ tới người kia còn ở trong miếu hoang chờ mình, Phó Liệt không biết vì sao lại cảm thấy vô cùng ảm áp, hắn có chút vội vã muốn chào tạm biệt với thái tử.

Bây giờ thái tử đã rất coi trọng Phó Liệt, nếu thu nhận người ta thì đương nhiên phải thi ân[4].

[4] thi ân: ban ơn, ban ân.

"Hiện giờ Phó huynh đang ở nơi nào?"

Phó Liệt kể đơn giản qua về việc vào kinh gặp cướp một lần. Sau khi thái tử biết người mà mình đang muốn bồi dưỡng thành tâm phúc lại đang sống ở miếu hoang, trong lòng sinh ra cảm giác không đành.

Không thể không nói, so với Yến Vương, mưu lược cùng lòng nhân từ của thái tử đều chẳng hề thua kém, thứ duy nhất kém chính là vận khí!

Thái tử nhân hậu, lại thật sự coi Phó Liệt là tri kỷ, nên khi nghe xong hoàn cảnh nghèo túng của Phó Liệt, y đã tự dẫn người hộ tống Phó Liệt về miếu hoang thu thập hành lý, tính sắp xếp để hân tạm thời ở trong phủ mình.

Hôm qua Diệp mỗ có việc nên không đăng chương, tạo nữa đăng bù một chương ^^!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (15)

Thái tử và Phó Liệt mang người đi về phía miếu hoang.

Dọc đường, Phó Liệt bước đi vô cùng gấp gáp, cứ như thể vội vàng muốn gặp người nào đó, khiến thái tử vô cùng tò mò, dù sao thì khi bàn luận về quốc sự, Phó Liệt vẫn luôn ổn trọng hơn hẳn người thường, vậy mà giờ lại để lộ ra tâm tính của một thiếu niên.

"Vì sao Phó huynh lại nôn nóng như thế?"

Phó Liệt hơi dừng lại một chút rồi đáp: "Một mình tiện nội[1] ở trong miếu hoang chờ ta về nên trong lòng lo lắng, thành ra có chút nôn nóng, khiến điện hạ chê cười rồi!"

[1]tiện nội: vợ (cách gọi khiêm tốn của người xưa)

Nói ra hai chữ "tiện nội", thừa nhận Đồ Hoan là vợ của hắn trước mặt người ngoài, việc này đã từng là sỉ nhục cả đời của hắn, nhưng bây giờ... xem ra cũng không khó mở miệng như vậy.

Rốt cuộc là từ lúc nào mà hắn không còn bài xích Đồ Hoan nữa?

Khi trong lòng vẫn đang lẫn lộn trăm thứ cảm xúc khác nhau, Phó Liệt đã dẫn đoàn người của thái tử đi đến trước cửa tòa miếu đồ nát. Nghe thấy bên trong truyền ra tiếng kêu thê lương, lập tức, tâm hắn như nứt toác.

Đó là...

Là tiếng của cô!

"Trương công của ta sẽ quay về nhanh thôi, ta cảnh cáo các người, đừng có làm bậy."

"Phó Liệt... Phó Liệt, cứu ta! Buông ta ra, cứu ngay!" – Đường Hoan kêu đến tê tâm liệt phế, mẹ nó, tuy rằng cô không cần có được quang hoàn đẳng cấp như của nữ chính nhưng ít ra cũng đừng cho cho cái vận khí kém cỏi vậy chứ?

"Hệ thống, hệ thống, có đồ gì có thể cứu mạng không, cho tôi mượn dùng chút."

"Không có."

"Mẹ nhà cậu!"

"Làn da của tiểu nương tử này cũng thật mềm, làm ta không nỡ buông tay ra nữa." – Âm thanh hung hăng, ngang ngược, lại đâm tà vang lên từ trong miếu hoang.

Phó Liệt là một thư sinh, không biết lấy đâu ra sức lực mà chỉ dùng một chân đã đá bay cánh cửa, chạy nhanh về phía người nọ, tung một đấm khiến hắn ngã lăn ra đất.

Lần này, Đường Hoan thật sự sợ hãi.

Đầu tóc cô rối tung, một bên ống tay áo bị xé rách, cổ áo cũng bị kéo ra, nhìn vô cùng chật vật. Vì phản kháng mà trên má trái của cô còn bị tát một cái, nước mắt chảy ra như mưa, Phó Liệt cho rằng cô bị dọa nhưng thật ra cô khóc là vì đau ấy chứ.

Hệ thống vô dụng, suýt nữa thì bốn bảo bảo đã bị người ta cưỡng bức rồi, mẹ nó, cậu không có biện pháp bảo hộ ký chủ à?

"..." Hệ thống không dám nói lời nào.

"Phó Liệt..."

Đột nhiên, Đường Hoan khóc òa lên. Cô cho rằng mình đã đủ hiểu biết bọn du côn rồi, nhưng khi bị mấy kẻ này động tay động chân cô mới phát hiện ra, mình không thể phản kháng hay điều khiển nổi tình huống.

Phó Liệt thoáng sửng sốt, sau khi nhìn thấy bộ dạng chật vật của cô, cảm giác đau lòng không ngừng dâng lên. Hắn vụng về ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô.

"Hoan Nhi đừng sợ, đừng sợ..."

Phó Liệt dịu dàng vuốt ve đỉnh đầu Đường Hoan, nhẹ giọng trấn an người đang không ngừng run rẩy trong lòng ngực mình. Động tác của hắn vô cùng ôn nhu nhưng hai mắt lại phụt ra những tia âm lãnh, thâm trầm như tu la dưới địa ngục. Hận! Hận hận không thể giết người!

"Đều tại chàng!"

Gặp nữ chính xong là bắt đầu kỳ quái, nếu không, sao bốn bảo bảo có thể suýt nữa thì bị tên râu quai nón ghê tởm kia làm nhục cơ chứ.

Nghe âm thanh mang theo tiếng nước nở của Đường Hoan, Phó Liệt nào còn kiêu ngạo như xưa, thấp giọng nói theo cô: "Đúng vậy, đều tại ta."

Tại ta không bảo hộ nàng cẩn thận!

Tại tâm tư của ta không đủ kín đáo!

Tại thủ đoạn của ta chưa đủ tàn nhẫn!

Cho nên mới để nàng phải chịu uất ức như vậy!

Những tên đàn ông thô kệch kia đã sớm bị thị vệ của thái tử chế phục[2], dù thế nào thì tòa miếu này cũng không thể ở tiếp được nữa.

[2]chế phục: bắt phải phục tùng theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (16)

"Hoan Nhi, chúng ta đổi chỗ ở khác được không?" Phó Liệt cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Từng câu từng chữ trong lời nói của hắn đều mang theo cẩn thận và ôn nhu, đó là sự dịu dàng, cung chiều chỉ để dành cho người mà mình yêu.

Mấy năm sau, khi có người lên án tể tướng đương triều Phó Liệt vô tâm vô tình, thủ đoạn xấu xa tàn ác thì những người hôm nay nhìn thấy cảnh này chỉ biết cảm khái, Phó đại nhân không hề vô tình, có điều... hắn sớm đã đem hết tình cảm dành cho một người phụ nữ mà thôi! Đương nhiên, đây là chuyện về sau, lúc này tạm thời không cần nhắc tới.

Phó Liệt cẩn thận mở miệng, sợ dọa đến cô gái nhỏ vừa chịu kinh hách trong lòng ngực, nhưng chờ mãi cũng không thấy ai trả lời, nhìn lại thì người trong lòng đã ngủ say từ lúc nào chẳng hay.

Hệ thống tỏ vẻ, mình không còn lời nào để nói nữa, tâm của ký chủ nhà nó thật lớn[1], vừa nãy còn khóc đến cỗi lòng đều phải tan nát, giờ đã ngủ được ngay rồi!

[1]tâm lớn(tâm đại): có nghĩ tùy ngữ cảnh. Trong hoàn cảnh này có thể hiểu là vô tâm, không quá để ý đến bất cứ điều gì.

*

* *

Thái tử đã sớm sai người dọn dẹp sương phòng[2] từ trước, chỉ chờ Phó Liệt tới ở nên khi Phó Liệt mang theo Đường Hoan đến phủ thái tử, nơi dừng chân đã được sắp xếp ổn thỏa.

[2]sương phòng: phòng nhỏ bên cạnh phòng chính(nhà chính)

Đặt Đường Hoan nhẹ nhàng lên giường, sau đó đắp chăn cho cô, trong mắt Phó Liệt lưu chuyển quang mang[3] vừa u ám lại vừa thâm thúy, dường như hắn đã quyết tâm phải làm bằng được việc gì đó, cũng dường như hắn sắp phát điên đến nơi rồi.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn mất đi người thân, nơi sinh sống từ nhỏ đến lớn lại biến thành núi xác biển máu,... Những chuyện đó đều không thể làm hắn để lộ ra bất cứ cảm xúc gì, thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng chưa rơi, tất cả đều bị hắn đè xuống dưới đáy lòng. Vì vậy nên bây giờ, toàn bộ những thứ âm u đen tối trong lòng hắn đều bị kích phát[4]!

[4]kích phát: kích thích cho phát ra.

Đồ Hoan, giờ ta đã trắng tay! Ta chỉ còn nường!

Vì sao nường lại đối tốt với ta như vậy cơ chứ!

Tốt đến mức khiến ta cảm thấy... cho dù có xuống địa ngục cũng muốn kéo nường theo!

Dưới ánh trăng mờ lung, thiếu niên áo xanh khom lưng nhìn cô gái trên giường rồi lại tiếp tục cúi người xuống thấp hơn nữa...ngây ngô in dấu lên môi cô, mang theo sự dịu dàng khiến người ta mê đắm, chậm rãi liếm liếm. Sau đó, thừa dịp cô còn chưa tỉnh, Phó Liệt đứng dậy, cởi áo ngoài ra, nằm xuống ngủ bên cạnh cô.

Nhưng, Phó Liệt làm tất cả những việc này, Đường Hoan hoàn toàn không hề hay biết.

Chờ đến khi cô tỉnh lại, Phó Liệt đã đi bàn chuyện quan trọng với thái tử rồi.

Đường Hoan đỡ trán, bắt đầu tự hỏi xem nên hoàn thành nhiệm vụ thế nào.

Một lúc lâu sau, Đường Hoan phát hiện, mẹ nó chứ, đòi người quả thật vô cùng gian nan!

Muốn biến vai phản diện thành tân khí vận chi tử, chơi chết nam nữ chính nhưng..

Nữ chính có quang hoàn quá mức mạnh mẽ, bằng vào hai cái mần thầu vẫn có thể thành công khiến Phó Liệt chú ý!

Hơn nữa, bốn bảo bảo còn chưa được gặp mặt nam chính lần nào, quan trọng nhất là bốn bảo bảo cũng chỉ là một kẻ vô dụng, phải làm gì để trợ giúp vai phản diện bây giờ?

Còn cả nhiệm vụ chi nhánh nữa, "Đền bù khuyết điểm", rốt cuộc là cái gì?

"Hệ thống vô dụng, vì có gì mà người ta trợ giúp vai ác thì đều có thể đấu lên đầu xuống với nam nữ chính, ngược lên ngược xuống nam nữ chính, còn tôi thì chỉ được nhìn thấy mặt nữ chính một lần? Sao cậu bảo tôi phải phụ tá vai ác đi lên đỉnh cao nhân sinh, xử lý nam nữ chính cơ mà."

"Thân ái, đừng chưa biết đi đã đòi chạy được không?"

Ký chủ, hảo cảm của vai ác, cô còn chưa xoát[5] xong, còn muốn dùng thân phận bia đỡ đạn để đấu với nam nữ chính cơ á? Hệ thống im lặng nhỏ nước bọt.

[5] xoát hảo cảm: có thể hiểu là kiếm điểm hảo cảm.

"Đây chỉ là nhiệm vụ dành cho tân thủ[6] mà thôi, mục đích chính là để yêu thương cầu độc thân[7], cho cô thích ứng xem ở chung với vai ác là cảm giác thế nào."

[6] tân thủ: người chơi mới

[7]cầu độc thân(độc thân cầu): chỉ những người không có đôi có cặp, FA, ế lâu năm =)))

Đường Hoan...

Tiên sư, nói ai là cầu độc thân thế hả?

Hệ thống sáng suốt chọn không trả lời vấn đề này, tiếp tục bán manh: "Sau khi làm xong nhiệm vụ dành cho tân thủ, những nhiệm vụ kế tiếp sẽ càng ngày càng thêm khó khăn, nhớ chuẩn bị sẵn sàng nha~ Ở thế giới sau, cô sẽ phải đối mặt trực tiếp với khí vận chi tử. Cô sẽ phải dùng thân phận bia đỡ đạn, đồng quy vu tận cùng với đủ các thể loại bạch liên hoa[8]. Cô sẽ gặp phải boss phản diện biến thái nhất, cốt truyện phức tạp nhất, nguyên chủ có vận mệnh nhấp nhô nhất! Cô, chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Chuẩn bị cái đầu nhà cậu!

Cút cút cút!

Hệ thống nói còn kèm theo nhạc nền trầm bổng du dương, Đường Hoan nghe mà da gà da vịt rơi đầy đất. Một hệ thống trí tuệ nhân tạo, diễn nhiều như vậy làm gì, sắp thành tinh sao?

"Ký chủ, cô đã vô tình, vô sỉ, giờ còn gây sự vô cớ, sao cô có thể đối xử với ta như vậy? Cô nỡ quên tình cảm nồng cháy, thắm thiết giữa chúng ta sao?"

"Cút!"

"Ký chủ, cô mà cứ lạnh lùng vô tình như vậy, ta sẽ tức giận đó!"

"Cút!"

Không chút nể nang, Đường Hoan phun ra đúng một chữ.

[8] *Bạch Liên Hoa (Hoa sen trắng): có hai nghĩa trái ngược nhau: 1- một người tử tế, vô hại, trong sạch,... 2- Giả vờ ngây thơ, đạo đức giả,... Càng ngày thì người ta dùng bạch liên hoa cho nghĩa thứ 2 nhiều hơn.*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (17)

Thư phòng phủ thái tử.

Phó Liệt cầm trên tay một chiếc lệnh bài bằng kim loại đen.

Lệnh bài nhìn đơn giản nhưng chữ "Hàn" khắc bên trên lại vô cùng mạnh mẽ cứng rắn, để lộ ra sát khí và uy nghiêm.

Vào đêm cả trấn bị đồ sát, mọi người đều bị giết chết chỉ bằng một kiếm, không còn ai sống sót, cũng không có manh mối, trừ...

Chiếc lệnh bài bằng kim loại đen này!

Kim loại đen không phải chất liệu mà một bình thường có thể sử dụng, chỉ quý nhân mới có thể khắc tên lên kim loại đen, chế thành lệnh bài.

Trước khi gặp được Giang Mộng Thiên, Phó Liệt đã định tử tha bay chính mình nhưng sau khi vô ý thấy được ngọc giác bên hông Giang Mộng Thiên...

Bên trên ngọc giác cũng khắc một chữ "Hàn", giống hệt chữ "Hàn" bên trên lệnh bài bằng kim loại đen ở hiện trường.

Đây cũng chính là lý do vì sao hắn lại nhận đồ ăn của Giang Mộng Thiên.

Thái tử gần như chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra chiếc lệnh bài kia là lệnh bài chuyên dụng của phủ Yến Vương: "Sao trong tay Từ Vũ lại có..."

Không hổ là một hoàng tử trưởng thành trong thâm cung dơ bẩn, trong nháy mắt, Thái tử đã bỏ não ra đủ các loại âm mưu quỷ kế. Hay Phó Liệt là người của Thảm Hàn Xuyên? Không đúng, nếu là người của Yến Vương, sao có thể tự phơi bày thân phận. Vậy là...

"Toàn bộ hương thân phụ lão của Từ Vũ đều bị tàn sát sạch sẽ chỉ trong một đêm. Chiếc lệnh bài này là manh mối duy nhất." – Cừu hận thấu xương hiện lên trong đôi mắt đen sâu thẳm của Phó Liệt.

"Đây là lệnh bài của Yến Vương phủ." – Thái tử nghiêm mặt nói – "Chẳng lẽ người đứng sau việc đó là Yến Vương? Có điều, vì sao Yến vương phải tìm đến sơn thôn xa ngàn dặm để giết huynh?"

Phó Liệt lắc đầu.

"Lý do trong đó, Từ Vũ cũng chưa biết. Nhưng Từ Vũ biết, một mình mình khó có thể lay động được Yến Vương, từ nay về sau nguyện làm tùy tùng, cống hiến hết tất cả sức lực cho điện hạ. Không biết điện hạ có bằng lòng cho Từ Vũ cơ hội hay không?"

Nghe Phó Liệt nói vậy, tất nhiên là thái tử sẽ gật đầu trong vui sướng.

Nếu lúc trước thái tử tiếp cận Phó Liệt là vì tài hoa của hắn thì giờ thái tử đã coi Phó Liệt là tâm phúc của mình, là người một nhà!

Một người có huyết hải thâm thù với Yến vương Thẩm Hàn Xuyên sẽ trở thành một lưỡi dao sắc bén.

Ở trong thư phòng, một quân một thần vô cùng ăn ý, đạt chung mục đích. Cuối cùng, hai người nhìn nhau, hiểu mà không nói ra lời.

Phó Liệt coi thái tử là quân vương của mình.

Thái tử tín nhiệm Phó Liệt, để hắn trở thành phụ tá, cánh tay đắc lực, tâm phúc của mình.

Đi ra khỏi thư phòng, hận ý trong mắt Phó Liệt đã bị hắn thu lại, hắn bình tĩnh đến cực điểm, không chút gọn sóng. Sâu thẳm trong đồng tử của Phó Liệt không có lấy một tia tình cảm, cứ như thể người vừa phát ra hận ý ngập trời chẳng phải là hắn.

Nếu Đường Hoan ở chỗ này, chắc chắn sẽ cảm khái, tổ sư, không hổ danh boss phản diện, rõ ràng vẫn còn là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, vậy mà đã có bản lĩnh không chế cảm xúc rồi, thật khiến cho người khác tức sôi máu mà!

Ành đế, hãy nhận một lạy của tôi!

*

* *

Trong phòng.

Đường Hoan run run tay, tự bôi thuốc cho mình. Ngày hôm qua bị tên quai nón kia tát một cái, cô đau đến mức lệ rơi đầy mặt.

Đánh người không vả mặt, chẳng lẽ hắn ta không biết sao?

Mẹ nó, nếu hắn ta dịu dàng một chút, không chừng cô sẽ chỉ ra vẻ phản kháng rồi thuận theo luôn ấy chứ. Hung tàn, không biết thương hoa tiếc ngọc, hắn ta làm gay đi thôi, rác rưởi!

Trở về từ thư phòng thái tử, Phó Liệt đẩy cửa tiến vào.

Đường Hoan giật mình, tay run lên, ấn vào dấu vết xanh tím trên mặt, đau đến mức cô hít lấy một hơi, xuyết xoa: "Đau... đau đau đau!"

Cảm giác đau đớn nóng rát vô cùng rõ ràng khiến Đường Hoan lại tiếp tục mắng tan tác cái hệ thống vô dụng kia 360 lần không ngừng. Mẹ nó chứ, nữ chính bị đao chém, lửa thiêu, nhảy vực, thất cô đều sáng lấp lánh như hồ lô biến[1], tất cả đều hóa không. Còn ta chẳng qua chỉ bị tát một cái lại đau đến....

[1]hồ lô biến: Hoạt hình, ai nhớ hoạt hình này không?

Ps: Tiếp thu góp ý của bạn, hôm nào chương ngắn, điệp mô sẽ đăng 2 chương một lần, cảm ơn "ấy ấy" rất nhiều ^^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (18)

Phó Liệt vội vàng chạy đến bên Đường Hoan, nhìn thấy má trái của cô sưng vù, đáy mắt hắn hiện lên một tia hung ác.

Cẩn thận nâng tay Đường Hoan ra, thiếu niên dùng tay cầm bút nhẹ nhàng sờ lên mặt cô, đáng lẽ đây phải là cảnh vô cùng lãng mạn, kiều diễm, nhưng vì một tiếng "ngao" của Đường Hoan mà bầu không khí đó đều ném cho chó ăn hết.

"Đau không?" – Phó Liệt quan sát thật kỹ khuôn mặt Đường Hoan.

"Đau đau đau!" – Đường Hoan gật đầu như gà tòi. Lúc này, cô vẫn chưa phát hiện ra khoảng cách giữa cô và Phó Liệt vô cùng gần.

Lời còn chưa dứt, Đường Hoan đã cảm thấy một luồng khí ấm nóng nhẹ nhàng thổi qua bên tai, tựa gió xuân thổi cành liễu, khiến lòng người rung động.

Môi Phó Liệt gần dán lên mặt cô, hắn thổi nhe nhe, cứ như đang dỗ dành trẻ con vậy.

Hơi thở ấm nóng làm mặt Đường Hoan nhanh chóng đỏ lên, cô đột nhiên nghĩ tới một câu "danh ngôn" của bá đạo tổng tài —— "Thiếu niên, cậu đang chơi với lửa đấy, biết không?"

Có lẽ vì hành động của Phó Liệt quá mức dịu dàng nên một loại không khí sền sệt mang tên ái muội[1] lập tức xuất hiện, lưu chuyển xung quanh. Làm

một con cầu độc thân suốt hai mươi năm, đây là lần đầu Đường Hoan có hành động thân mật với người khác phái như vậy, cho nên....

[1]áí muội/ mơ hò/ ái muội/ mờ ám/ việc không rõ ràng/ việc không chính đáng

Cô nên đá phần dưới của hần, hay là quăng hần qua vai, cho hần biết kết cục của việc chơi lưu manh?

Còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, cô đã cảm nhận được Phó Liệt nhẹ nhàng liếm liếm mặt mình, một cảm giác tê tê đại đại như diệt giệt nhanh chóng chạy khắp cơ thể.

Đường Hoan...

Móa, nếu chỉ hôn một cái, cô còn có thể cảm nhận được sự lãng mạn trong đó, đằng này lại liếm mấy phát liên, có ý gì hả?

Lập tức, Đường Hoan đào ra từ trong trí nhớ phủ đầy bụi của mình một bộ phim kinh dị, trong phim có tên sát nhân biến thái, hần ta bắt cóc các thiếu nữ xinh đẹp xong sẽ liếm, hôn, ngửi mùi hương trên cơ thể các thiếu nữ ấy, sau đó, không chút do dự mà cắn đứt thịt nạn nhân.

Đường Hoan sợ tới mức cả người đều run run. Phó phản diện đã hắc hóa đến level này rồi ư?

Ban đầu trong lòng cực kỳ sợ hãi nhưng khi nghĩ tới Phó phản diện giờ cô độc một mình, chỉ còn mỗi cô là người quen ở bên, tinh thần trọng nghĩa của cô lại bùng nổ. Tuy Phó phản diện đã hắc hóa thành một tên biến thái nhưng dù sao thì giữa hai người vẫn luôn tồn tại tình nghĩa cách mạng.

Cho nên yên tâm, chẳng sợ Phó Liệt đã đen như than, cô cũng sẽ kiên định đứng ở bên hần! Cùng nhau chơi chết nam nữ chính, giúp hần đi lên đỉnh cao!

Ánh mắt của Đường Hoan khi thì kinh sợ, khi thì đồng tình, khi lại kiên định, sau đó không hiểu vì sao còn ngập tràn mong đợi.

Phó Liệt: "..."

Hần phát hiện cô luôn thích bỏ não những chuyện linh tinh nào đó, hơn nữa, phân nửa chuyện trong số đó đều không đáng tin.

Phó Liệt nhẹ nhàng ôm Đường Hoan vào lòng. Áo hần mang theo mùi mồ hôi kết nhe nhẹ, cái ôm của hần vô cùng ấm áp khiến cô không hề cảm thấy bài xích.

"Về sau, ta sẽ không để nàng bị ai bắt nạt nữa!" – Phó Liệt đặt cằm lên đỉnh đầu Đường Hoan, tay hần nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô. Lời này, hần nói với Đường Hoan, đồng thời cũng là tự nói cho bản thân nghe.

Quanh người hần tản ra không khí dày đặc sự quanh hiu cùng tuyệt vọng, khiến Đường Hoan như cảm nhận được mình chính là toàn bộ của hần, không hiểu vì sao mà sợi rề nơi đáy lòng cô lại hơi rung lên một chút.

Về sau, ta sẽ không để nàng bị ai bắt nạt nữa! Câu nói âu yếm này đặc biệt dễ nghe, Đường Hoan mặt đỏ tai hồng, không nhận được mà cảm động.

Lớn lên trong cô nhi viện, từ xưa đến nay, chưa ai hứa hẹn với cô những điều như vậy.

Ps: Diệp mỗ thấy chương này, hai bé nhà khá là tình cảm nên đăng thêm, khoe mọi người. Buồn cười nhất là bé Hoan, đang tình cảm như thế mà nghĩ sang phim kinh dị được ==)) hẹn mọi người đến thứ hai, hoặc chủ nhật:v

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (19)

Sống ở phủ thái tử được hai tháng, khoa khảo đúng hạn mà tới.

Từ đầu đến cuối, Phó Liệt đều vô cùng bình tĩnh, đến ngày khảo thí cũng dựa theo thói quen, cùng ăn sáng với Đường Hoan xong mới ra cửa, ngược lại, Đường Hoan đưa Phó Liệt đi thì lại không ngừng run lên bần bật.

Hai tháng qua đi, ban đầu còn mang theo chút ngầy ngớ của thiếu niên, bây giờ Phó Liệt đã cao hơn rất nhiều, khí chất càng thêm trầm ổn, nho nhã, nhìn qua có vẻ lạnh lùng, phát triển theo hướng nam thần cấm dục.

Chính vì vậy, mỗi ngày Đường Hoan đều yên lặng nuốt nước miếng. So với nam thần của đại học y, Phó Liệt càng thêm anh tuấn bất phàm, thật muốn đè hần ra....

Khi sắp vào trường thi, nhìn thấy bộ dạng khấn trương của Đường Hoan, Phó Liệt không kìm lòng nổi, cong cong khóe miệng.

Thiếu niên chi lan ngọc thụ[1] mỉm cười tựa ngàn vạn bông hoa lê nở rộ, khoảnh khắc ấy đẹp đến lóa mắt.

[1]chi lan ngọc thụ: cụm từ chỉ người ưu tú.

Phó Liệt cúi người, đột ngột hôn lên môi Đường Hoan, sau đó mới vào trường thi.

Hắn vô cùng coi trọng khoa cử lần này, chỉ cần vào trường thi, hắn nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ!

Cũng chắc chắn... hắn sẽ cho người mà mình để ý một tương lai tươi đẹp.

Nụ hôn vừa nãy là nụ hôn đính ước mà hắn cho cô, tuy rằng có rất nhiều đêm, thừa dịp cô ngủ say, hắn đã hôn môi cô, hôn cổ cô, hôn mặt cô, nhưng lúc này, hắn muốn quang minh chính đại hôn cô!

Đường Hoan sững sờ

Sau đó rít gào dưới đáy lòng.

Mẹ ơi, nụ hôn đầu của tôi!

Có biết ông đây đã tưởng tượng biết bao nhiêu cảnh hoàn mỹ để trao đi nụ hôn đầu không hả? Kết quả, còn chưa kịp phản ứng đã mất đi nụ hôn đầu?

Hệ thống quân vô cùng rối rắm, có nên nói cho ký chủ, thật ra...

Ký chủ, cô làm gì còn nụ hôn đầu! Cô không biết đâu, lúc cô không có ý thức, phản diện đại nhân đã thực hiện không biết bao nhiêu chuyện "cần làm mờ" với cô đó!

Tất nhiên, tuyệt đối không thể nói ra những lời này.

Nếu nói, nó sợ Đường Hoan sẽ dựng lông!

"Hệ thống, chuyện này có tính là tai nạn lao động không?" – Đường Hoan nghiêm trang hỏi.

Tai nạn lao động?

Hệ Thống rất muốn lật bàn.

[... Không tính.]

[Cô có biết "thiên chi kiều tử"[2] vừa hôn cô là ai không hả? Sao cô dám tính việc đó thành tai nạn lao động cơ chứ?]

[2] thiên chi kiều tử: con cưng của trời

Lời của hệ thống có chút kỳ quái, cứ như Phó Liệt không phải một boss phản diện bình thường mà là một vị thần không thể lay động trong lòng nó.

"Là ai?" – Đường Hoan nghiêm túc hỏi, lén lút thiết lập một cái bẫy.

Cô vẫn luôn tò mò, nếu cô thật sự có thể thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ, tích góp công đức để chữa khỏi bệnh nan y, hệ thống sẽ được cái gì. Dù sao thì đôi bên cùng có lợi mới là hợp lý, không có lý do gì mà nhiều người mắc bệnh nan y như vậy lại chỉ có cô mới được cho cơ hội để chữa khỏi bệnh.

[Là...] Nói được một nửa, hệ thống mới hỏi phục tinh thần, cười gượng hai tiếng.

Nguy hiểm thật, suýt chút nữa thì nó bị dụ rồi!

"Hệ thống, tôi luôn cảm thấy cậu có một bí mật to lớn nào đó giấu không cho tôi biết!" – Sau khi hệ thống cười gượng hai tiếng, Đường Hoan nghi ngờ nói.

Hệ thống lập tức bật chế độ cảnh giác, toàn thân đều đỏ mồ hôi.

Chẳng lẽ ký chủ đã phát hiện ra nó đang giả mạo một cái hệ thống? Chẳng lẽ cô đã nhạy bén cảm nhận được bí mật to lớn che giấu sau các nhiệm vụ?

Chẳng lẽ...

[Vậy... vậy á? Không...không có mà!] – Hệ thống lắp bắp đáp lời.

"Không có thì sao cậu phải nói lắp? Nhất định là cậu có một bí mật động trời chưa nói cho tôi!" – Đường Hoan ép sát từng bước, sau đó thâm trầm

phỏng đoán – "Hay là..."

[Hay là cái gì?] Tìm hệ thống sắp phọt ra tới cổ họng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (20)

"Hay... cậu là sản phẩm lỗi phải không, lúc trước cậu tự thổi phồng mình lên như vậy là vì lo lắng sau khi tôi biết cậu là hàng dỏm sẽ ghét bỏ cậu, cậu trối định tôi bởi vì cũng cần công đức để sửa chữa dỏm của mình, đúng không?"

[...]

"Bảo sao, quà tặng cho tân thủ mà cậu không có, hướng dẫn dành cho người mới cũng không thấy đâu, cốt truyện tí mỉ thì càng khô khan, còn chưa kể đến "tiến độ nhiệm vụ" cũng chẳng thấy tăm hơi, bởi vì cậu chính là hàng lỗi!" – Đường Hoan vừa nói vừa gật gật đầu, tự đồng tình với mình.

Hệ thống:...

[... Ta chỉ tạm thời chưa khai phá ra chức năng "tính toán tiến độ nhiệm vụ" mà thôi, ta không phải hàng lỗi.] – Hệ thống xanh mặt, mặt mũi giải thích.

"Không cần giải thích, tôi sẽ giả vờ tin cậu để thỏa mãn lòng tự trọng của cậu."

[Ta thật sự không phải hàng dỏm...] Giả vờ tin tưởng cái quái gì? Đang yên đang lành, sao tự nhiên nó lại có thêm cái danh hiệu "hàng lỗi" rồi?

"Đúng đúng đúng, cậu không phải." – Đường Hoan đáp lời vô cùng có lễ.

Hệ thống:...

Hệ thống tức giận đến mức rớt mạng, tự hòng đổi một mình.

Sau khi đưa Phó Liệt vào trường thi, Đường Hoan xoay người trở về, đúng lúc này, một chiếc xe ngựa với màn lụa xanh trông vô cùng bình thường đi ngang qua cô. Đường Hoan bắt gặp tự hỏi, trên đường nhiều xe như vậy, vì có gì chiếc xe ngựa này không hề khảm vàng hay nạm kim cương lại có thể khiến bốn bảo bảo nhìn lâu hơn một chút.

Ngay lập tức, hệ thống vừa nãy còn tức giận rớt mạng lại đột ngột xôn ra.

Không bán manh!

Không động kinh!

Hệ thống mở miệng nói chuyện, mang theo nhạc nền bi thương, thê thê thảm thảm, khiến Đường Hoan nghe mà nổi da gà, suýt nữa thì da gà da vịt rơi ra đây đấy.

[Hắn, khi còn nhỏ bị người thân vứt bỏ, đường đời nhấp nhô! Hắn, khi niên thiếu, toàn thân nơi hắn ở bị người đồ sát, lưng đeo huyết hải thâm thù! Hắn, mùa thu thê phong khô vù[1], mùa đông hàn phong băng sương[2], là một vai phản diện đáng thương vô cùng! Vai phản diện trưởng thành, cũng không quên nỗi đau khi còn nhỏ, một ngày kia, người mẹ lúc trước vứt bỏ hắn xuất hiện, nên hận hay bắt tay giảng hòa, nên trả thù hay để mẹ con đoàn tụ? Hay là...]

[1]thê phong khô vù: nghĩ đen: gió thảm mưa sâu; nghĩa bóng: cảnh khổ cực lắm than

[2]hàn phong băng sương: nghĩa đen: gió buốt lạnh lẽo; nghĩa bóng: nghèo khó bản hàn, khát khe, gay gắt.

Những lời này chẳng khác nào câu giới thiệu, mở đầu cho mỗi bộ phim, khiến Đường Hoan rất muốn bùng cháy.

"Hay là" cái đầu cậu ấy!

Cút!

Giới thiệu nhiệm vụ chi nhánh mà thôi, thêm nhạc nền như vậy làm gì, chưa cần nói xem có phù hợp hay không, chỉ nói là, cậu không thấy mình diễn quá nhiều rồi à?

[Ký chủ, cô đúng là oan gia ngõ hẹp với các nhân vật làm "chìa khóa mở ra nhiệm vụ chi nhánh, nhiệm vụ chi nhánh "Đền bù khuyết điểm" chính thử mở

ra!]

Hệ thống tỏ vẻ nó là một hệ thống cao lãnh[3], ngay cả câu cửa miệng "ký chủ thân ái" đều không hô nữa mà chỉ nghiêm trang gọi "ký chủ".

[3]cao lãnh(高冷): cao quý + lãnh diễm (lạnh lùng + diễm lệ), tìm hiểu thêm tại: <https://baike.baidu.com/item/高冷/15453217>

Đường Hoan đàn mặt.

Cho nên, cậu giới thiệu nhiệm vụ chi nhánh chỉ có mỗi vậy thôi ày hả?

Khái quát đơn giản cuộc đời bi thảm của Phó Liệt, sau đó cho biết nhiệm vụ này có liên quan đến mẹ hắn, tiếp nữa thì sao?

Mẹ nó, cậu nói thẳng ra người trên xe ngựa có thân phận gì đi, cũng nói rõ luôn thân phận của mẹ Phó Liệt là gì đi!

[Ký chủ, cô cần tận mắt nhìn thấy nhân vật chủ chốt của nhiệm vụ chi nhánh mới có được cốt truyện cụ thể.]

Đường Hoan: Mẹ nó, sao cậu không nói sớm!

Nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, Đường Hoan hô lên một tiếng rồi nhanh chóng chạy theo.

Thành công hồ được ký chủ không nghe lời, hệ thống cảm thấy mình thật mạnh mẽ[4]!

[4]mạnh mẽ: cách khen "đáng yêu" một cách đáng yêu. Đây là câu bán mạnh của giới trẻ Trung Quốc.

Bỏn hệ thống sẽ không nói là mình vừa trả thù cô đâu.

Hừ, bỏn hệ thống chính là một hệ thống vô cùng tốt tính đó nha!

Đường Hoan không dám chạy quá gần chiếc xe ngựa kia, chờ đến lúc xe dừng lại, cô mới im lặng trốn vào một góc, nhìn lên.

Người đầu tiên xuống xe là một ma ma già, sau đó là hai nha hoàn xinh như hoa như ngọc, mặc quần áo còn sang hơn con gái rượu nhà bình thường rất nhiều.

Thấy vậy, Đường Hoan lập tức mở to hai mắt. Cô có dự cảm, người tiếp theo xuống xe tuyệt đối không phải người thường.

Không sai, đây chính là giác quan thứ sáu của phụ nữ.

Khá là thất thường!

Ps: Hôm nay 2 chương:3

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (21)

Sự thật chứng minh, giác quan thứ sáu của Đường Hoan vô cùng chuẩn xác, từ trong xe, một bàn tay trắng bóng như ngọc vươn ra, sau đó, một vị quý phụ[1] tầm ba mươi tuổi bước xuống.

[1]quý phụ: phụ nhân(từ chỉ phụ nữ thời xưa) phụ quý sang trọng

Vị quý phụ đó có dung mạo cực kỳ xinh đẹp, diễm lệ, hơn nữa, từ đầu đến chân đều lộ ra khí chất cao quý cùng uy nghiêm. Tơ lụa chẳng qua chỉ làm nền cho bà ta, mỹ mạo của bà ta mới là điểm gây sát thương lớn nhất, đó là vẻ đẹp gài đúng chỗ ngựa, vẻ đẹp diễm đam đáng yêu, mặc dù là một cô gái, Đường Hoan cũng suýt chảy nước miếng khi ngắm nhìn.

Sau khi xuống xe, phụ nhân vội vàng chạy vào một tòa nhà, nhìn qua trông có vẻ khá hoảng loạn, mắt ngẩn lẹ, khiến tim Đường Hoan...

Chắc, thật đẹp mắt!

Đường Hoan cảm khái, nhưng sau khi biết quan hệ của bà ta với Phó Liệt, cô lập tức không còn tâm tình ngắm người đẹp nữa, ngược lại...

Cảm giác cô dành cho bà ta là sự chán ghét khó nói thành lời.

Sở Thanh Thủy – Lương phi – người được sủng ái nhất trong hậu cung, mẹ nuôi của Yến vương Thẩm Hàn Xuyên.

Thái tử là con vợ cả, lại là con trưởng, theo lý mà nói, địa vị của hắn sẽ không thể bị bất cứ thứ gì lay động, nhưng, Thẩm Hàn Xuyên lại có thể tranh với hắn, dựa vào cái gì?

Cái hắn dựa vào chính là mẫu phi của hắn – báu vật vô giá trong lòng đương kim thánh thượng!

Yến vương Thẩm Hàn Xuyên, vừa sinh ra đã chịu tang mẹ, mẹ của hắn chẳng qua chỉ là một cung nữ được Hoàng thượng sủng hạnh khi say rượu mà thôi. Nhưng, tạo hóa đưa đẩy, hắn được sủng phi đương triều nuôi dưỡng dưới gối, hơn nữa còn coi như con đẻ của mình.

Ha ha, tạo hóa cái gì.

Chắc là do quang hoàn của nam chính thôi! Đường Hoan lạnh lùng phi nhỏ dưới đáy lòng.

Nếu Lương phi chỉ là một phi tử thì cũng đành, nhưng bà ta lại là —— mẹ ruột của Phó Liệt!

Sở Thanh Thủy xuất thân là con nhà quan, khi đương kim thánh thượng hiện tại còn chưa đăng cơ, bà ta đã cùng ông lưỡng tình tương duyệt[3], có tình cảm thanh mai trúc mã. Chỉ tiếc, cha của bà ta đi sai một bước, khiến cả gia tộc chịu nạn theo, tất cả nữ quyến[3] của Sở gia đều bị bán đi. Sở Thanh Thủy bị bán đến thâm sơn cùng cốc, nhưng vì có khuôn mặt xinh đẹp, bà ta được cha của Phó Liệt dùng hết tiền tài tiết kiệm để mua về.

Từ một vị thiên kim phú quý lại trở thành nô lệ, từ được ăn cơm ngon mặc đồ đẹp lại phải gả cho người đàn ông quê mùa, chênh lệch lớn như vậy, hoàn cảnh của Sở Thanh Thủy cũng khiến Đường Hoan cảm thấy đáng thương, nhưng đó sao có thể trở thành lý do để bà ta bỏ chồng bỏ con?

Đương kim thánh thượng đăng cơ, tới tìm tình cũ, Sở Thanh Thủy không hề do dự mà chọn vào cung làm phi.

Là một cô nhi bị vứt bỏ từ nhỏ, loại mẹ như thế khiến Đường Hoan cảm thấy vô cùng ghê tởm!

Có lẽ vì ở bên Phó Liệt lâu rồi nên cô càng cảm thấy bất bình thay Phó Liệt. Ngẩng đầu quan sát, phát hiện tòa nhà Lương phi tiến vào chính là phủ của Yến vương Thẩm Hàn Xuyên, lập tức, Đường Hoan cảm thấy tâm mình vô cùng lạnh lẽo.

Hai tháng này, Đường Hoan xem như cùng hạ nhân của phủ thái tử có chút tình cảm, hai ngày trước cô vừa nghe được bọn họ nói Yến vương bị nhiễm phong hàn khá nghiêm trọng, liên kết với biểu cảm vừa nãy của Lương phi, lòng cô càng thêm khó chịu.

Có thể vứt bỏ con ruột để chạy theo vinh hoa phú quý, bây giờ lại bày ra tình thương của mẹ với con nuôi?

Lương phi nương nương quả thật...

Mẫu tử tình thâm!

Dù sao thì Đường Hoan cũng là người nhìn Phó phản diện từng bước trưởng thành nên cô càng thêm đau lòng thay Phó Liệt.

Nhiệm vụ chi nhánh có tên "Đền bù khuyết điểm"...

Hệ thống, nếu cậu dám nói mục tiêu của nhiệm vụ này là giải trừ hiểu lầm giữa Phó Liệt và Lương phi, khiến hai người vui vẻ hòa thuận, bảo đảm bảo sẽ băm nát cái hệ thống rác rưởi nhà cậu!

[...]

Ký chủ nhà ta trông thật hung tàn, nghĩ vậy, hệ thống bắt đầu nhớ lại những lời chủ nhân của nó hình dung về ký chủ.

Cao quý đoan trang?

Dịu dàng hiền thực?

Thiện Lương dễ gần?...

Có cái con khi ấy! Sớm biết tính tình ký chủ thể này, đã vậy còn thích thả đầu óc đi dạo xung quanh, nó sẽ không trói định với cô đâu!

Hệ thống cảm thấy, có lẽ nó đã trói định với một vị "ký chủ giả" rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (22)

[Không không không, mục đích của nhiệm vụ chi nhánh chỉ là khiến boss phản diện Phó Liệt gặp mặt Lương phi, đây đã coi như đền bù khuyết điểm rồi. Còn boss phản diện có nguyện ý cải thiện quan hệ mẹ con với Lương phi hay không là hoàn toàn do hấn quyết!]

Dựa theo phát triển của cốt truyện ban đầu thì đến tận lúc chết, Phó Liệt cũng chưa gặp lại Lương phi.

Đường Hoan vẫn không tỏ thái độ, hệ thống lại chẳng đoán được đang cô suy nghĩ gì, vì thế thấp thòm bất an nói: [Hoan Hoan thân ái, hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh có thể nhận được 2 điểm công đức đó, tích lũy đủ 1000 điểm công đức là có thể chữa khỏi bệnh nha!]

"Tôi nhớ cậu đã nói là hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến có thể kéo dài tuổi thọ, hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh sẽ được cộng điểm công đức, vậy nếu tôi hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến thì có thể sống thêm được bao lâu?" – Đường Hoan vẫn không chịu tỏ thái độ, ngược lại, cô hỏi sang chủ đề khác.

[Hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến ở mỗi thế giới, cô có thể kéo dài một tháng tuổi thọ, nhiệm vụ chi nhánh thì ký chủ có quyền lựa chọn làm hoặc không. Điểm công đức đạt được sau khi hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh có thể giúp ký chủ trị tận gốc bệnh nan y.]

"Vậy thì tôi không làm cái nhiệm vụ chi nhánh này nữa. Dù sao thì còn lâu mới đủ 1000 điểm công đức, ít hay nhiều thêm 2 điểm cũng chẳng sao cả." – Đường Hoan dứt khoát cự tuyệt.

[.....]

Trong lòng hệ thống loạn thành một đống: @¥%&.....

Không bước nửa bước thì không đi được ngàn dặm, không tích từng chút một thì không thành Trường Giang!

Cô không thể vì 1000 điểm công đức quá nhiều mà tự sa ngã thế chứ!

Không phải cô rất sợ chết sao? Sợ chết thì làm nhiệm vụ chi nhánh đi!

Hệ thống có làm nũng hay bán manh cũng đều vô dụng, Đường Hoan đã bật chế độ "tính chó" lên rồi thì nào còn đường thương lượng.

Cô không muốn làm nhiệm vụ này, không vì lí do gì khác, mà vì cô đau lòng.

Bị mẹ ruột vứt bỏ chắc chắn là nỗi đau ẩn sâu trong lòng Phó Liệt, cô không thể vì hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh mà tàn nhẫn thúc đẩy Phó Liệt gặp mặt Lương phi. Chẳng sợ ngày nào đó vận mệnh đưa hai người gặp nhau, cô cũng tuyệt đối không muốn là người góp một tay.

*

* *

Đúng như Đường Hoan nghĩ, Lương phi mất rung rung, vội chạy ra ngoài cung là vì Thẩm Hàn Xuyên bị phong hàn cực kỳ nghiêm trọng, thân là một người mẹ hiền lành, nhân hậu, bà ta phải tới thăm bệnh.

Hậu cung phi tần mà có thể tùy ý ra khỏi cung đủ để thấy Lương phi được sủng ái đến mức nào.

Lương phi thăm bệnh Thẩm Hàn Xuyên, dặn dò hạ nhân chăm sóc chủ nhân thật tốt rồi mới chịu rời khỏi phủ Yến Vương.

Sau khi Lương phi đi, khuôn mặt tái nhợt của người nằm trên giường bệnh lập tức biến thành âm trầm, ác nghiệt.

A, mẫu tử từ hiếu?

Chẳng qua, hấn ta chỉ là vật thay thế mà thôi!

Một mụ đàn bà không trình không sách lại dám coi một vị hoàng tử là hấn trở thành thế thân cho con trai của người đàn ông quê mùa, nếu việc này còn có thể nhìn thì sẽ chẳng có việc gì mà hấn ta không thể nhìn được nữa.

Được nuôi dưới gối của Lương phi từ nhỏ, được bà ta coi như con đẻ nhưng Thẩm Hàn Xuyên luôn cảm thấy khi Lương phi hiền từ nhìn hấn ta lại giống thông qua hấn ta để tưởng niệm người khác hơn. Sau đó, không lâu trước đây, hấn ta cuối cùng cũng biết được quá khứ của Lương phi...

Từng cưới chồng sinh con ở thôn quê nhưng lại vì vinh hoa phú quý mà bỏ chồng bỏ con!

Đương nhiên, Lương phi nương nung cũng không cho rằng mình làm vậy vì cuộc sống phú quý đầy trời nơi hoàng cung mà là vì tình yêu chân thành.

Hiện tại đang là thời điểm mấu chốt trong quá trình tranh đoạt ngôi vị giữa hấn ta và Thái tử, nếu để kẻ đối đầu với hấn biết được trước khi vào cung, Lương phi đã có một đứa con trai...

Đây chính là một kích chí mạng đối với hấn!

Cho nên những kẻ đó cần phải chết!

Đặc biệt chính là kẻ khiến Yến vương hấn trở thành vật thay thế, kẻ đó nhất định phải chịu cảnh chết mà không có chỗ chôn!

Ps: Diệp mỗ đang ốm sốt nên chương 21 và 22 có thể sẽ không được edit trôi chảy lắm, sau này sẽ beta lại, cảm ơn mọi người đã thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (23)

Không có gì quá bất ngờ, trong khoa khảo, Phó Liệt tỏa sáng rực rỡ, bộc lộ hết tài năng của mình.

Sau đó, khi vào thi đình, hấn được thánh thượng cực kỳ tán thưởng, khâm điểm[1] thành Trạng Nguyên.

[1] khâm(欽): từ chỉ hành động của hoàng đế một cách tôn kính; điểm(點): chỉ tên/ chỉ danh/...

Theo lệ thường, Trạng nguyên phải làm việc ở Hàn Lâm viện, vài năm sau lại bị điều ra ngoài kinh rèn luyện, sau đó mới được về kinh nhận trọng trách. Nhưng, Phó Liệt rất được lòng vua, trực tiếp nhảy qua các bước, trở thành tâm phúc của thánh thượng, chưa nói đến việc được ban cho một tòa phủ "Trạng Nguyên" nguy nga, Phó Liệt còn lập tức được phong làm quan tứ phẩm.

Thiếu niên anh tài![2]

[2] thiếu niên anh tài: thiếu niên có tài chí xuất chúng, hơn người.

Nhìn thấy Phó phản diện khí phách như vậy, Đường Hoan vừa bội phục, vừa tiếc than.

Quả nhiên không hổ là boss phản diện của một thế giới, khí vận nghịch thiên như vậy, chỉ sợ ngoài quang hoàn của nam chính là có thể so bì thì chẳng còn ai bằng được nữa!

Nhưng, vừa nghĩ tới cảnh một củ cải trắng bị heo húc, bản thân mình lại chính là con heo kia, Đường Hoan lại than tiếc không thôi.

Ngày Phó Liệt vào triều làm quan, đủ mọi quan chức đều tụ tập ở tửu lầu để chúc mừng hấn. Chờ đến tối về, thiếu niên trước nay trên người chỉ có mùi giấy mực, giờ cả cơ thể đều nồng đậm mùi rượu.

Ánh trắng như nước.

Nửa đêm, phải đối mặt với Phó Liệt say rượu, Đường Hoan có chút đau đầu.

Ngày thường Phó Liệt cực kỳ ngạo kiều, giờ phút này lại ngoan ngoãn như một con cún trung thành, nhắm mắt theo đuôi, đi sau Đường Hoan, chịu để cô nắm tay kéo vào trong phòng. Phó Liệt nhìn cô với đôi mắt trong veo, Đường Hoan thấy bản thân trong đôi mắt hấn cứ như được dính thêm cả bầu trời đầy sao vậy.

Ngay khi cô vừa định ra ngoài múc nước cho Phó Liệt thì thiếu niên vừa nãy còn ngoan ngoãn như trung khuyển[3] giờ lại hóa bá đạo, túm lấy cổ tay cô, kéo mạnh, ôm chặt cô vào lòng.

[3] trung khuyển: danh từ: con chó trung thành; tính từ: chỉ bản tính trung thành với đối phương, nuông chiều đối phương vô điều kiện.

Phó Liệt duỗi tay sờ sờ đầu Đường Hoan, dung nhan tuyệt thế dần lộ ra vẻ say rượu. Ngay sau đó, hấn mơn mơn "hành hung".

Môi mọng hôn lên đôi môi anh đào của Đường Hoan, lúc thì mát nhẹ, khi thì mát nhẹ, vang lên tiếng nước chảy. Chắc.

Không khí trong phòng sền sệt mùi ái muội, đầu óc Đường Hoan máy móc nghĩ linh tinh.

Tại khoảnh khắc Phó Liệt hôn lên môi cô, cô đã nghĩ lúc trước hấn vì khảo thí nên khăn trương, không khống chế được hành vi, giờ phút này có lẽ là... say rượu làm loạn?

Đường Hoan còn đang suy đoán lung tung, Phó Liệt đã dờ môi, mê mẩn cúi đầu nhìn cô, lẩm bẩm tự nói: "Hoan Nhi, ta, là của ta...."

Sau khi uống say, Phó Liệt khá khó chơi.

Đường Hoan đã thu xếp ổn thỏa cho Phó Liệt nằm trên giường nệm trong phòng, kết quả là đến nửa đêm, thần không biết quỷ không hay, hấn bò đến bên cạnh cô... nằm xuống.

Hơn nửa đêm, Đường Hoan nằm nghiêng, cảm nhận được phía sau nhiều thêm một người, cô tự động bỏ nã ra n bộ phim kinh dị, sau đó sợ tới mức đá Phó Liệt lăn thẳng xuống giường.

Khi uống say, có một cái lợi đó là không biết đau, hơn nữa cực kỳ cố chấp.

Sau khi bị đá xuống giường, Phó Liệt lại nhắm mắt sờ soạng bò lên giường, rồi sau đó ôm chặt eo Đường Hoan, mặt cọ lên lưng cô, yên lặng ngủ ngon lành.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, khi phát hiện ra trong vòng tay mình nhiều thêm một người.... Phó Liệt vô cùng bình tĩnh.

Đường Hoan yên lặng nhìn hấn.

Hấn yên lặng nhìn Đường Hoan.

"Chàng phải tin tưởng ta, ta không hề làm gì chàng cả!" Nếu không tin thì cậu nhìn vào đôi mắt to tròn chân thành của tôi mà xem.

Đường Hoan cố gắng tròn tròn mắt.

"Nương tử..." – Phó Liệt khàn khàn nói, vươn tay vén những sợi tóc lòa xòa của Đường Hoan ra sau tai. Giọng hấn nghe có chút quái dị, cứ như đang phải kiềm chế gì đó.

Khi cảm nhận được cái thứ nóng rực đang chạm vào mình, Đường Hoan nghĩ, mợ nó, cô biết hấn đang kiềm chế cái gì rồi. Nghe nói sáng sớm là thời điểm đàn ông có hứng thú cao nhất, cho nên...

Phó phản diện muốn kéo cô làm một "nháy"?

Cô nên bỏ qua liêm sỉ mà tiếp thu hay... không cần liêm sỉ mà tiếp thu?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (24)

Gần đây, khuôn mặt thanh tú của boss phản diện đã dần nảy nở thành dung nhan yêu nghiệt, sau khi trải qua biến cố lớn, tính tình thiếu niên trẻ con của hấn đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự trầm ổn không phù hợp tuổi tác.

Thân là một nhan không[1], lại có hảo vâm với Phó Liệt, boss phản diện nếu thật sự muốn làm một "nháy" thì...

[1]nhan không: người vô cùng coi trọng tướng mạo.

Thật ra cũng không quá khó tiếp thu! Đường Hoan nghĩ.

Suy nghĩ như vậy, có vô liêm sỉ quá không nhỉ?

Nhưng sự thật chứng minh, Đường Hoan đã nghĩ quá nhiều, không biết là do Phó Liệt có tự chủ quá cao hay là do sắc đẹp của cô còn chưa đủ để Phó Liệt mất tự chủ, một lát sau, Phó Liệt xoay người xuống giường, để lại một câu: "Nương tử, vi phu vào triều đây."

Lại một lần nữa, đầu óc Đường Hoan hoạt động không theo lẽ thường.

Mợ nó chứ, ông đây phải làm công tác tư tưởng bao nhiêu lâu, cậu có biết không hả?

A a a a, Đường Hoan cảm thấy mình sắp bùng cháy đến nơi rồi.

*

* *

Phó Liệt ra khỏi phủ Trạng Nguyên.

Sáng sớm, một cơn gió nhẹ thổi qua, đánh tan những rung động vừa rồi của hắn.

Không phải hắn không muốn "làm", chỉ là...

Hoàng quyền là một loại đồ vật vô cùng tàn khốc, trong quá trình tranh đoạt ngôi vị, nếu không đi đến cuối thì sẽ chẳng biết được ai là người thắng cuộc. Phó Liệt đã bị buộc chặt trên thuyền Thái tử, hơn nữa với quan hệ bây giờ của hắn và Thái tử, chắc chắn sau này hắn sẽ trở thành tâm phúc của y.

Nhờ mà Thái tử thua cuộc...

Phó Liệt chắc chắn sẽ không có kết cục tốt!

Tất cả mọi người đều đã chết, đều rời hắn mà đi, hắn chỉ còn lại mình cô!

Hắn muốn cô!

Muốn hoàn toàn chiếm hữu cô!

Nhưng, Phó Liệt, sao ngươi có thể ích kỷ như vậy được?

Ngươi phải suy nghĩ cho tương lai của cô chứ, ví dụ như...

Giữ lại cho cô một thân nguyên vẹn, chẳng may Thái tử thất bại, cô còn có thể tìm một nhà trong sạch để gả vào, đúng không?

Dựa vào ý nghĩ đó, hắn mới có thể áp xuống dục niệm đang cuộn cuộn trong lòng.

Hoan Nhi, chờ ta tới khi Thái tử đăng cơ, có được không?

*

* *

Khi Phó Liệt chính thức vào triều, hình tượng thiếu niên áo xanh nghèo túng lúc trước đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó, hắn càng ngày càng có khí thế bức người.

Người đọc sách ở cô đại vốn đã bảo thủ như một ông cục non, vì thế mà sau khi Phó Liệt vào triều làm quan, càng thêm đoan chính như ngọc hơn trước, lưng lúc nào cũng thẳng tắp giống như tùng xanh bách biếc[2], khiến người ta cảm thấy hắn uy nghiêm vô cùng. Hơn nữa, hành vi của hắn càng ngày càng bá đạo, không cho phép ai xen vào chuyện của mình, mỗi đêm đều phải ôm Đường Hoan vào ngực rồi mới chịu ngủ.

[2] thanh tùng thủy bách: (cây) tùng xanh, (cây) bách biếc. Là phép ẩn dụ dùng để nói những người có phẩm chất cao quý, kiên định.

Đường Hoan tỏ vẻ, cô không hề muốn làm gối ôm hình người!

Cậu có biết để khắc chế không đề cậu ra, bốn bảo bảo đã cần bao nhiêu dũng khí không hả?

Nhưng, phản đối không hề có hiệu quả.

Mỗi đêm, bên cạnh cô đều có một thân hình nóng bỏng như lửa cần thận ôm cô.

Đường Hoan: "Vì sao tôi cứ cảm thấy nhiệm vụ của mình chạy trật rồi nhỉ?"

Nửa đêm, Đường Hoan lén lút trao đổi với hệ thống.

[Chạy trật á?] – Hệ thống hỏi lại.

"Nhiệm vụ của tôi không phải là chơi chết khí vận chi tử, trợ giúp vai ác nghịch tập, đi lên đỉnh cao nhân sinh sao?" – Đường Hoan đau xót hỏi.

[Đúng vậy.] – Hệ thống trưng ra bộ mặt ngốc manh.

"Nhưng mà mẹ nó, trừ lần trước đi xin cơm gạo nữ chính một lần, cuộc sống hiện tại của tôi căn bản chẳng liên quan gì đến họ cả! Phó Liệt có được ngày hôm nay đều là công lao của mình hắn mà!" – Đường Hoan tự cảm thấy bản thân hơi vô dụng một chút.

[Cô cứ nghĩ theo hướng khác ý, nếu không có cô, Phó Liệt có khi đã chết trên đường tới kinh thành rồi, là cô khích lệ hắn nha!]

Nuôi hệ thống lâu như vậy, cuối cùng thì nó cũng không đá đầu cô nữa, quả nhiên nó vẫn là một con cún có thể thuần dưỡng.

[Giúp đỡ boss nghịch tập cũng không nhất định phải ngông cuồng, tàn khốc, X sập trời, cứng đối cứng với khí vận chi tử, cô nghĩ mà xem, làm một người phụ nữ đứng sau lưng boss, là huấn luyện giúp hắn kiên cường mỗi khi hắn yếu mềm, có phải cũng là một kiểu giúp đỡ không?]

Đường Hoan tự nhủ: Có đạo lý!

[Cho nên, có rất nhiều cách để giúp đỡ boss nha! Hiện tại cô còn là một kẻ vô dụng, vì sao cứ phải tự rước nhục vào thân cơ chứ. Dù gì thì cô cũng chỉ là bìa đỡ đạn mà thôi, khi còn có thể tránh sau lưng boss thì cố mà tránh, sao cứ phải đi tìm đường chết, đúng không?]

Đường Hoan:...???

Hệ thống rác rưởi, cậu cắt đi. Tôi không cần cái thứ ăn cây táo, rào cây sung như cậu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (25)

Xuân đi xuân lại tới, nháy mắt đã ba năm trôi qua.

Có thể nói, trời sinh Phó Liệt ra là để hấn làm mưu sĩ, chính kiến của hấn, mưu lược của hấn đã vượt xa khả năng của một người thường.

Tôi luyện trong triều đình ba năm, vị trạng nguyên trẻ tuổi đã thăng chức từ tứ phẩm lên quan lớn tam phẩm chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Sự tán thưởng của Hoàng đế dành cho hấn đã không thể nói là bình thường được nữa, hấn quý gói bái lạy Tể tướng, trở thành học trò của Tể tướng.

Hiện tại, Tể tướng đại nhân tuổi tác đã cao, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, thánh thượng muốn bồi dưỡng vị trạng nguyên trẻ tuổi này thành tể tướng đời tiếp theo. Thánh thượng cho Phó đại nhân vinh sủng[1] cao như vậy, rõ ràng là muốn đào tạo cho Thái tử một cấp dưới đắc lực.

[1]vinh sủng: quang vinh + cung chiều.

Còn với Đường Hoan, ba năm này là ba năm ung dung tự tại nhất của cô.

Quần áo tới thì duỗi tay, cơm tới thì há mồm, mỗi phút mỗi giây, Phó Liệt đều cung chiều cô, nếu cô muốn cái gì, chỉ cần hấn có... kể cả không có, hấn cũng sẽ nghĩ mọi cách để kiếm bằng được thứ cô muốn!

Những biến hóa của Phó Liệt, Đường Hoan đều im lặng quan sát.

Thiếu niên từng đỏ mặt vì bị cô đùa giỡn đã hoàn toàn lột xác thành một thế hệ quyền thần[2]. Ánh mắt sâu thẳm tựa biển khơi, vui vẻ hay tức giận đều không lộ ra mặt, tuy ở trước mặt cô, hấn vẫn giữ nguyên hình tượng thiếu niên ngây thơ ngày trước nhưng Đường Hoan đã vài lần vô tình thấy được cảnh...

Hấn không chút để ý mà định đoạt mạng sống của người khác.

Trong âm thanh gào khóc che trời lấp đất, hấn lạnh lùng như vậy... Hơn nữa, hơi thở bá đạo đã thấm sâu vào trong xương cốt của hấn, một khi hấn đã quyết định chuyện gì, bất kể là vì lý do nào, hấn cũng không cho phép người ta phản đối.

"Hệ thống, tôi cảm thấy mình quả thật là một ký chủ vô dụng." – Lượn vào cửa hàng sơn phấn một vòng, sau đó lại lượn ra một xòng. Đường Hoan cảm khái – "Cậu xem, ba năm này, tôi gần như là chẳng làm gì, tôi sắp bị Phó Liệt chiều hư thành một kẻ tàn phế rồi, trên cơ bản thì chẳng có việc gì cần tôi phải nhọc lòng cả!"

[Nếu cô thật sự thấy mình không có việc gì để làm thì có thể đi làm nhiệm vụ chi nhánh nha!] – Mang theo mục đích, hệ thống kiến nghị.

"Cút, không làm!"

Cô là người có liêm sỉ, có nguyên tắc, có điểm mấu chốt!

Cô đã nói không làm là thật sự không làm!

Bị cô cự tuyệt như chém đinh chặt sắt, hệ thống vô cùng tức giận.

Ký chủ rác rưởi, ta vẽ vòng tròn để nguyên rùa cô!

Hệ thống còn chưa kịp vẽ xong, Đường Hoan đã bị người ta va vào, buộc phải lùi về sau vài bước.

Hệ thống tròn tròn mắt cún... Về sau xin mời gọi nó là Hệ thống ước nguyện, linh nghiệm nhanh như vậy cơ mà!

Đường Hoan cũng đần mặt!

Cô đang đi đường tử tế, có trêu chọc ai đâu!

Vì có gì mà người phụ nữ đang ngồi ở ven đường kia lại đột ngột lao ra, đã vậy còn ôm chặt đùi cô không buông?

"Phu nhân, van xin người, người nhân từ cứu mẹ con ta được không?" – Búi tóc của người phụ nữ vô cùng hỗn loạn, đầu tóc rối tung, đầy mặt nước mắt nước mũi, nhìn vô cùng chật vật, bên cạnh còn có một đứa bé chừng năm, sáu tuổi.

Đường Hoan không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Ngại quá, phiền cô buông tay ra, nhường đường một chút." – Thiện tâm cũng phải tùy người.

Tuy Đường Hoan tự cho rằng mình không phải một người hung ác tàn bạo, nhưng cô cũng dám nhận mình là một người lương thiện, nếu không, trong lòng cô lúc này đã chẳng xuất hiện ý muốn "một chân đá bay người ra ngoài" rồi.

Cho nên loại đồ vật gọi là "thiện tâm", quả thật có chút xa xỉ với cô.

"Phu nhân, người bảo Phó đại nhân rũ lòng thương xót, để hấn đừng đuổi tận giết tuyệt!" – Chìm trong thế giới của chính mình, người phụ nữ gào khóc, tóm lại là bất chấp tất cả, không chịu buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (26)

"Phu nhân, người bảo Phó đại nhân rũ lòng thương xót, để hấn đừng đuổi tận giết tuyệt!"

Đường Hoan: "....."

Tức đến mức muốn khóc.

Nói chuyện thì nói chuyện thôi, còn kéo quần lót của ông đây làm gì? Nếu còn không chịu buông tay thì nó sẽ tụt xuống đó!

Đường Hoan vô cùng hận bản thân, tại sao ba năm này cô lại thích ăn tới mức béo thêm một vòng cơ chứ. Nếu không béo, cô cũng chẳng vì để mình dễ thở hơn mà buộc dây quần lỏng ra. Nếu không buộc giây quần lỏng ra, quần lót của cô cũng sẽ không rơi vào cảnh trần ngập nguy cơ thế này, có cảm giác như nó sắp tụt xuống tới nơi rồi!

Cơ mông căng thẳng!

Không thể để quần bị người ta kéo xuống!

Đường Hoan vô cùng cố gắng, gắng đến mức đứng im tại chỗ không nhúc nhích, nhìn qua có vẻ khá cao ngạo lạnh lùng.

Người phụ nữ tới cầu tình thấy Đường Hoan vẫn luôn cao cao tại thượng, không nói một lời thì càng ngày càng phẫn nộ, thờ gấp nói: "Phó Liệt thâm độc, hại phu quân của ta phải vào tù, đã thế còn muốn dồn cả nhà ta vào chỗ chết, vậy thì, không bằng đồng quy vu tận[1]!"

[1]đồng quy vu tận: cùng chết.

Dứt lời, người phụ nữ rút trăm bạc từ trên đầu xuống, cắn tức đứng dậy.

Đường Hoan sững sờ: "....."

Cô vừa kéo quần lót sắp tụt xuống, còn muốn đẩy người phụ nữ kia ra, trong lòng khóc không ra nước mắt.

Đừng xúc động, có chuyện gì từ từ nói! Ta thề, đừng nói đến quần lót rơi, kể cả cô có tụt váy ta xuống, ta cũng nhất định sẽ nghe cô kể gia cảnh cực khổ của cô trước mà!

Người phụ nữ này cũng không phải sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp để lấy mạng người mà chỉ là kẻ nhất thời sinh lòng ác độc, vậy nên động tác cực kỳ chậm chạp. Ở khoảnh khắc Đường Hoan cho rằng mình sắp phải vật lộn sống chết một trận với đối phương thì...

Người phụ nữ bị gạt chân, ngã nằm xuống đất.

Ngay sau đó, Đường Hoan rơi vào vòng tay cực kỳ ấm áp.

Sắc mặt Phó Liệt lạnh như băng, nhìn qua thì có vẻ như hắn đang cực kỳ không vui.

Đường Hoan thầm lo lắng, cô sợ nhất là thấy Phó Liệt nghiêm túc như vậy.

Còn chưa kịp nói chuyện, cô đã bị bế ngang lên, sau đó bị ném vào trong kiệu.

Phó Liệt cũng vào theo.

Trong không gian chật hẹp, sắc mặt Phó Liệt có vẻ càng thêm xấu: "Vừa nãy vì sao không né?"

"Không.. không kịp phản ứng." – Đường Hoan lắp bắp giải thích.

Nhớ lại cảnh nguy hiểm vừa rồi, cả người Phó Liệt đều lạnh lẽo...

Trong ba năm này, làm phụ tá cho Thái tử, vì giúp Thái tử có thể đăng cơ, tác phong của hắn vẫn luôn như sấm rền gió cuốn, không từ thủ đoạn. Có thể nói, hắn gây thù chuốc oán rất nhiều, cho nên trong phạm vi của phủ Trạng Nguyên luôn có trọng binh canh giữ, phòng ngừa người tới trả thù.

Đường Hoan rất ít ra cửa, càng không thích giao lưu cùng gia quyến của những vị trọng thần khác, cô thích ở lý trong nhà, cho nên Phó Liệt đã xem nhẹ một vấn đề vô cùng quan trọng.

Hắn mang theo quyết tâm cá chết lưới rách, trợ giúp Thái tử quét sạch chướng ngại vật vì hắn cảm thấy mình không có gì vướng bận, cho dù có người muốn mạng hắn thì hắn cũng nhận!

Ấy thế mà, hắn đã xem nhẹ người phụ nữ hắn muốn bảo hộ!

Sự việc vừa phát sinh rung lên một hồi chuông cảnh cáo với Phó Liệt, may thay vừa rồi chỉ là phụ nữ và trẻ con. Nếu thật sự có người vì trả thù hắn mà ra tay với Hoan nhi...

Nghĩ đến có khả năng này xảy ra, Phó Liệt phần nộ đến mức gần như muốn giết người!

Khuôn mặt không để lộ ra bất kỳ biểu cảm gì nhưng khí thế quanh thân Phó Liệt cũng đủ để khiến Đường Hoan cảm giác như mình đang ngồi cạnh một khối băng rồi. Đường Hoan cũng chẳng hiểu vì sao mà Phó phản diện lại biến thành bộ dáng lạnh như băng vậy nữa, tuy rằng cô không làm sai gì nhưng vẫn bất giác cảm thấy chột dạ.

Cho nên, Đường Hoan rụt cổ, nào dám nhìn Phó Liệt nữa, cô đang nỗ lực biến mình thành một người không có cảm giác tồn tại.

Thằng nhãi Phó Liệt này, ngày xưa chỉ là một thiếu niên ngạo kiều, giờ thì khí thế của hắn đã có thể nghiền áp cô chỉ trong một giây rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (27)

Phó Liệt lẳng lặng nhìn Đường Hoan, người đang ngóng ra bên ngoài qua tấm màn kiệu.

Ngón tay nhẹ nhàng đánh nhịp trên đùi, trông hắn có vẻ như đang suy tư điều gì đó.

Hiện tại, Thái tử và Yến vương đã tranh đấu đến giai đoạn quyết liệt nhất, Yến vương như chó cùng rứt giậu, đến ngay cả Thái tử cũng gặp vô số lần ám sát, nếu hắn tiếp tục giữ Hoan Nhi lại bên mình, chắc chắn không lâu sau, Yến vương sẽ phát hiện ra nhược điểm của hắn.

Tạm thời đưa người ra ngoài, tránh đầu sóng ngọn gió?

Ngón tay Phó Liệt thoáng dừng lại.

Trước mắt, đây là biện pháp tốt nhất. Nhưng ngay sau đó, Phó Liệt lại rũ mắt...

Tuy là biện pháp tốt nhất nhưng hắn không muốn dùng biện pháp này, bởi vì hắn luyến tiếc!

Phó Liệt lặng im tự hỏi.

Lúc này Đường Hoan còn không biết, biến cố sắp xảy ra....

*

* *

Sáng sớm hôm đó.

"Phó Liệt, ta không muốn đến thôn trang ngoại ô!" – Vừa nghe thấy Phó Liệt muốn đem mình tới thôn trang, hơn nữa còn chưa định ngày về, Đường Hoan lập tức bùng nổ - "Dựa vào cái gì mà không hỏi ý kiến của ta đã bắt ta dọn đi?"

Nếu đi rồi, bọn bảo bảo biết giúp cậu nghịch tập kiêu gì?

Lật bàn!

Được rồi, tuy rằng kẻ vô dụng như cô không có tác dụng quá lớn với Phó Liệt nhưng cô vẫn luôn lo lắng, đề phòng nữ chính mà!

Tác dụng duy nhất của cô bây giờ có lẽ chính là ngăn cản Phó Liệt, không để hắn chú ý tới nữ chính. Chẳng may khi không có cô ở bên, Phó Liệt bị nữ chính quyến rũ rồi lại thua trên tay khí vận chi tử thì sao? Đến lúc đó, cô muốn khóc cũng không có chỗ ngồi khóc ấy chứ!

"Nàng cần phải đi!"

Ngoài dự đoán, lần này Phó Liệt vô cùng cương quyết!

Hơn nữa, khuôn mặt tuấn mỹ lại để lộ ra vẻ lạnh lùng, trong đôi mắt sâu thẳm là sự uy nghiêm khó nói thành lời, đây là... dáng vẻ lãnh đạm ngạo nghễ của hắn khi đối mặt với người ngoài, hắn chưa từng như vậy trước mặt cô.

Thế nhưng, bây giờ... hắn lại...

Một Phó Liệt xa lạ như vậy khiến Đường Hoan cảm thấy trong lòng vô cùng đau xót, suýt chút nữa thì rơi lệ.

Tức giận!

"Nếu ta nhất quyết không đi thì sao?" – Đường Hoan quật cường nhìn chăm chăm Phó Liệt, dường như nhất định phải biết được câu trả lời của hắn.

Nghe được câu hỏi của Đường Hoan, Phó Liệt chậm rãi đi đến trước mặt cô, dùng ngón tay nâng cằm cô, ánh mắt lạnh lùng của hắn khiến hốc mắt Đường Hoan đỏ lên, đẩy một bụng tủi thân.

Phó Liệt nói: "Xem ra bản quan đã quá nuông chiều nàng, hửm?"

Giọng điệu hung ác khiến người ta lạnh run, nhưng dù lạnh đến đâu cũng không thể lạnh bằng trái tim của Đường Hoan lúc này.

Đường Hoan là người chỉ ăn mềm không ăn cứng.

Cô yên lặng nhìn Phó Liệt, sao đó nói như chém đinh chặt sắt: "Ta không đi!" – Tôi thật sự muốn nhìn xem, cậu có thể làm gì tôi.

Đường Hoan không thể ngờ, lần này Phó Liệt như quyết tâm muốn cho cô một bài học, hắn sai người kéo cô đi, nhanh đến mức cô không kịp phản ứng.....

"Đưa người tới thôn trang ở ngoại ô, trông coi cẩn thận! Nếu xảy ra vấn đề gì, tất cả hạ nhân đều giết không tha!"

Đường Hoan đàn mặt, sau đó bạo nộ....

"Phó Liệt, chàng là tên khốn nạn!"

"Hèn hạ, Phó Liệt, khốn kiếp! Các người buông ta ra! Ta không đi...."

Tôi *beep* cả nhà cậu.

Tự nhiên bắt tôi tới thôn trang, dựa vào cái gì?

Lại còn không thèm cho tôi một lời giải thích! Phó Liệt, cậu có tin tôi vận nội công thét lên một tiếng, tất chết cậu không hả?

[Không tin! Cô nhìn lại dáng vẻ hiện tại của mình đi, còn muốn tát hắn, chắc chắn....] – Hệ thống đột ngột xuất hiện, phi nhỏ Đường Hoan.

"Câm! Cút! Hệ thống rác rưởi[1].

[1] gà cay(辣鸡): nghĩa bình thường là món ăn nhưng lại được giới trẻ Trung Quốc dùng với nhiều nghĩa khác nhau, tùy ngữ cảnh. Khi muốn mắng người, gà cay mang nghĩa rác rưởi/đồ bỏ. Diệp mỗ đã đi hỏi các bạn bên ấy, từ này có thể dùng khi cao hứng, khi tức giận, khi trêu một

ai đó, thậm chí còn dùng khi muốn thể hiện sự kính nể. Trong hoàn cảnh này, Đường Hoan mắng hệ thống nên Diệp mỗ dịch là "rác rưởi", ở những chương sau nếu cũng xuất hiện từ này, Diệp mỗ sẽ dịch theo ngữ cảnh.

*

* *

Trong nháy mắt, Đường Hoan bị người đưa đi mà không ai biết.

Sau khi đưa cô đi, Phó Liệt như bị rút hết sức lực, thất tha thất thiu, cuối cùng ngã lăn ra đất...

Người vừa rồi còn cực kỳ cương quyết, giờ lại trở nên vô cùng suy yếu, mặt mũi tái nhợt, như là bị thương rất nặng.

Phần vải găm trước ngực Phó Liệt đã ướt một mảng lớn, đỏ ngầu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (28)

28)

"Đại nhân" – Tâm phúc của Phó Liệt vội vội vàng vàng nâng hân từ trên mặt đất dậy – "Mau, gọi đại phu!"

"Nàng thích ăn điểm tâm, đưa đầu bếp làm điểm tâm trong phủ tới thôn trang đi." – Nằm nghiêng trên giường, chàng trai trẻ tuổi dặn dò – "Chiều cổ nàng cẩn thận. Nếu xảy ra bất cứ sai lầm nào, các người đem đầu tới gặp ta!"

Tâm phúc do dự, muốn nói lại thôi. Đại phu dặn bị thương tâm mạch phải nghỉ ngơi cẩn thận, đại nhân, ngài làm vậy có thật sự là tính dưỡng không?

Phó Liệt phát phát tay, tất cả mọi người đều lui ra ngoài.

Khắp nơi trong phòng đều ngập tràn hơi thở của cô. Chẳng qua chỉ là tạm thời không thể thấy cô nhưng... nỗi nhớ đã lan tràn khắp tâm trí hân! Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc chăn găm mà hai người cùng đắp chung, ánh mắt Phó Liệt dần trở nên kiên nghị.

Ban đầu, hân không nỡ để cô rời đi nên chậm chậm không quyết định, nhưng giờ đến ngay cả hân cũng đã bị ám sát, hân buộc phải đưa người ra ngoài!

Hiện tại không phải lúc nhẹ dạ, mặc dù trong lòng nhớ cô da diết, hân cũng không thể giữ cô lại bên mình!

Hết lần sóng thích khách này đến lần sóng thích khách khác, kẻ nào kẻ nấy đều có võ công cao cường, hơn nữa đều không từ thủ đoạn, giữ cô lại, chẳng may những kẻ đó chuyển mục tiêu sang cô... Phó Liệt cảm thấy, nếu cô xảy ra việc gì, hân chắn chắn sẽ chẳng thể chịu nổi.

Ba năm trước, trong một đêm, tất cả phụ lão hương thân đều bị giết, hân có thể chịu đựng, tiếp tục tiến về phía trước, nhưng... hân không biết mình có thể chịu nổi nỗi đau mất cô hay không...

*

* *

Bị đưa đến thôn trang, Đường Hoan...

Phó Liệt rác rưởi.

Nói trở mặt là trở mặt.

Chú cô sinh! [1]

Cầu độc thân!

Khốn kiếp!

[1] chú cô sinh: cô độc cả đời.

Hệ thống cảm thấy mình không nghe nổi nữa. Làm một hệ thống có mất thần, nó quả thật không thể chịu được việc Đường Hoan hiểu lầm phản diện đại

nhân.

Dù sao thì Boss phản diện mới là cha ruột của nó!

[Ha, ai bảo ba năm này cô lười chảy thây ra, giờ đây, gặp báo ứng rồi đây!]

Tuy rằng có mắt thần và biết tất cả nhưng nó lại không thể nói ra, ahuhu, thật khổ tâm mà!

Đường Hoan: "....Cút!"

[Chúng ta có thể ở chung với nhau một cách bình đẳng, yêu thương lẫn nhau không? Động một tí là cô đuổi ta cút đi, lòng tự tôn của ta đã bị tổn thương một cách nghiêm trọng rồi!]

Đối với đề nghị của hệ thống, Đường Hoan tỏ vẻ, cô gạt lẹc từ chối.

Quả tân thủ của ông đây đâu? Bàn tay vàng của hệ thống đâu? Cốt truyện tí mĩ đâu?.....

Rác rưởi, cậu hiện tại còn dám mặt dày nói lại những lời trên nữa không?

[.... Thật xin lỗi, hệ thống của ngài đã logout.]

Đường Hoan: "....." Rác rưởi!

Thứ rác rưởi bị nói một tí đã logout!

*

* *

Thôn trang được bảo vệ và phòng thủ vô cùng kiên cố, có thể nhìn ra được phần nào thế lực mà Phó Liệt đã nuôi dưỡng trong ba năm qua.

Đường Hoan ở thôn trang chừng mười ngày.

Giả vờ ăn ngon ngủ tốt, chờ đến khi người trông coi thả lỏng cảnh giác, cô bắt đầu xuất kích, nhanh như chớp mà..... tìm cái lỗ chó, tranh thủ không có ai để ý, chọt vật bò ra ngoài.

Lúc này, trong phủ Trạng Nguyên.

Nữ quý tộc có dung nhan kiều diễm, quần áo hoa lệ đứng chắn trước mặt Phó Liệt: "Phó đại nhân, mạng của chàng là do ta cứu, chẳng lẽ chàng không tính báo ân sao?"

Sắc mặt Phó Liệt vẫn còn tái nhợt, khẽ ho khan một tiếng, giữ đứng chừng mực nói: "Không biết công chúa muốn gì?"

Công chúa Xương Bình, cô con gái được Đương kim Thánh thượng vô cùng cưng chiều, từ trước đến nay đều rất thích giả trai ra khỏi cung du ngoạn. Lần đó, Phó Liệt bị ám sát, cũng may được công chúa Xương Bình ra tay cứu giúp, nếu không hẳn đã sớm chết dưới loạn đao rồi.

Công chúa Xương Bình thấy Phó Liệt bình tĩnh hỏi vậy thì lập tức đỏ mặt, sau đó kiên cường trả lời: "Không phải người ta đều nói có ân cứu mạng nên lấy thân báo đáp sao? Phó đại nhân, chàng..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (29)

Xương Bình công chúa thích Phó đại nhân.

Nhất kiến chung tình.[1]

[1]nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu/yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên/tiếng sét ái tình.

Tâm không hề gọn sóng, Phó Liệt đánh gãy lời công chúa Xương Bình: "Công chúa, hạ quan đã có phu nhân."

"A?" – Đo người mất một lúc, sau khi phản ứng lại, công chúa Xương Bình bắt đầu kích động – "Phó đại nhân, chàng lừa ta! Bồn cung đã hỏi thăm qua,

chàng mười sáu tuổi thì đỡ Trạng Nguyên, trước nay chỉ có một mình, lấy đâu ra phu nhân?"

Nếu có, sao không thấy đứng ra lo liệu mọi việc khi có khách tới thăm phủ Trạng Nguyên?

Suốt ba năm, Phó Liệt chưa từng để Đường Hoan chính thức lộ mặt trước mắt người khác, thứ nhất là sợ cô bị Thẩm Hàn Xuyên theo dõi, thứ hai là vì...

Cô là của hắn, dựa vào cái gì mà phải cho người khác thấy?

Phó Liệt biết, tim của hắn có vẻ như đã mắc bệnh, hắn có dục vọng chiếm hữu vô cùng mạnh mẽ!

May mà Đường Hoan cũng không muốn giao lưu với những "cái thứ" được gọi là phu nhân của trọng thần, cô cả ngày đều thích ở nhà, chưa bao giờ so đo chuyện này chuyện nọ.

"Hạ quan đã thành thân từ năm mười lăm tuổi, đến nay đã được bốn năm.

Mười ngày không gặp, suốt mười ngày này, Phó Liệt vẫn luôn tự cường chế mình không được nghĩ tới cô, giờ đột ngột nhắc tới, Phó Liệt cảm thấy nỗi nhớ của mình như đã chảy thành sông rồi.

"Vây vì sao không ai nào biết?" Công chúa Xương Bình không tin, Phó Liệt trẻ tuổi đầy hứa hẹn, hơn nữa dung nhan của hắn lại khuynh thành, phải là người như thế nào mới có thể kết đôi với hắn?

Trừ thiên chi kiều nữ[1] là nàng, thì còn ai xứng với hắn nữa chứ?

[1] thiên chi kiều nữ: con gái cung của trời, tương tự với thiên chi kiều tử, chỉ người được trời ưu ái cho một thứ gì đó mà ít người so bì (tài, sắc, xuất thân cao,...)

Công chúa Xương Bình vênh vào bức hời, cắt đứt tưởng niệm của Phó Liệt, khiến hắn cực kỳ khó chịu.

Thấy Phó Liệt không đáp, công chúa Xương Bình tự cho rằng mình đã phát hiện ra điều gì ——

"À, bốn cung biết rồi, nhất định là do phu nhân của chàng có tướng mạo vô cùng xấu xí, không thể gặp người, Phó đại nhân vì sợ mất mặt nên mới không muốn nàng ta xuất hiện trước mắt người khác!" – Công chúa Xương Bình tự tin, kiêu ngạo nói – "Phó đại nhân, bốn cung chính là thiên chi kiều nữ, chẳng phải hơn gấp trăm lần so với một nữ tử không có nhan sắc sao? Không bằng hừ[2] nàng ta, cưới bốn cung đi!"

[2] hừ: bỏ (vợ/chồng)

Đường Hoan:... Chao ôi, cô là nữ nhân không có nhan sắc?

Không phải tức giận, không phải tức giận!

Đường Hoan, kiểm chế lại!

Chỉ là bị người ta chê xấu mà thôi, không sao...

Có cái quần ấy!

Cực cực khổ khổ mới về tới phủ Trạng Nguyên, chui lỗ chỗ còn bị xước da, kết quả lại gặp phải cảnh tượng bất gian tại trện này, Đường Hoan cảm thấy trong lòng mình xuất hiện một luồng khí lạ đang nén lại, bất kể lúc nào cũng có thể nổ tung.

Vất vả lắm mới thuyết phục bản thân bình tĩnh lại, kết quả —— hệ thống bi ối xông ra: [Chao ôi, bà cô kia vừa nói cô xấu đến mức không thể gặp người ư~~?] Hệ thống kéo dài âm cuối một cách bi ối, đã vậy còn thêm một tiếng "ư".

Đường Hoan: ".... Hệ thống, kiếp trước cậu chết vì quá bi ối à?"

[Ta là hệ thống nha, nào có kiếp trước kiếp này chứ.]

"Cút!"

Lạnh lùng phi nhò hệ thống, Đường Hoan vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Như cảm giác được gì, quay đầu nhìn về phía Đường Hoan, Phó Liệt phát hiện cô đang ngơ ngác đứng im một chỗ như bị sét đánh.

Như bị sét đánh?

Đường Hoan: Rõ ràng là bị chóc tức!

Công chúa Xương Bình phát hiện, Phó Liệt đại nhân đoan chính[2] như ngọc, luôn thận trọng nội liễm[3] vậy mà lúc này trên khuôn mặt hắn lại hiện lên

về hoảng loạn, mấp máy môi như muốn nói gì đó.

[2] *đoan chính: đứng đắn, ngay thẳng.*

[3] *nội liễm: cất giấu/ẩn giấu/che giấu/ giấu kín/thu liễm/... nội tâm*

Đường Hoan cảm thấy đây chính là thời điểm để phô bày kỹ thuật diễn như một ảnh hậu đoạt giải Oscar của mình.

Mím chặt môi, hốc mắt đỏ lên, đôi mắt trong trẻo để lộ ra thần sắc như không thể tin được, cô cười nhạt: "Phó Liệt, chàng thật có điểm phúc!"

Giọt lệ như muốn rơi nhưng lại không rơi, đôi mắt tuyệt vọng, về mặt đau thương.

"Thấy sao, kỹ thuật diễn của tôi có thể cán quét Hollywood chưa?"

[Vây thế giới tiếp theo cho cô làm nữ phụ trong giới giải trí nhé? Làm một diễn viên phụ bị một ông già béo mập bao nuôi, chỉ việc ngồi mà hưởng, được không?]

"Cút! Mọe! Đi!"

Ps: hôm nay có việc nên Diệp mỗ đăng muộn. Ngày mai sẽ đăng bù một chương ^^!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (30)

"Phó đại nhân, người này là ai?" – Nhìn thấy Đường Hoan đột ngột xuất hiện, công chúa Xương Bình lập tức bày ra vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo, liếc Đường Hoan một cái, rồi quay đầu hỏi Phó Liệt.

Ban đầu Phó Liệt còn có chút ôn hòa khiêm tốn nhưng sau khi đối mặt với sự chất vấn của công chúa Xương Bình, hắn lại trở nên lạnh nhạt vô cùng, ánh mắt không gợn sóng nhìn lướt qua nàng ta một cái rồi dặn bảo: "Trời đã tối, công chúa, ngài cần hồi cung, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, hạ quan khó mà gánh vác nổi! Người đâu, đưa công chúa hồi cung!"

Hiện tại mới là buổi chiều.

Hơi ngửa đầu nhìn vầng thái dương chói lóa trên bầu trời, đang định cãi thì lại thấy được ánh mắt lạnh lùng đến cùng cực của Phó Liệt, trong mắt dường như còn có cả sát ý, lòng Xương Bình lập tức trầm xuống, muốn nói cái gì cũng không nói thành lời.

Công chúa Xương Bình kiêu ngạo hừ một tiếng, sau đó phất áo bỏ đi.

Cái xoay người đầy kiêu ngạo này khiến tầng tầng lớp lớp tay áo vể lên một đường cong hoàn mỹ trong không trung, nhìn cực kỳ đẹp.

Xương Bình đi rồi, Phó Liệt mặt đối mặt với Đường Hoan.

Hai người đối diện nhau.

Trong đôi mắt của Phó Liệt cứ như có lốc xoáy, nếu nhìn lâu, có lẽ sẽ bị nó hút mất hồn phách.

Đường Hoan nuốt khan, Phó Liệt quả thật... càng ngày càng yêu nghiệt khuynh thành!

Nhưng ngay sau đó, cô lại hơi thẳng cổ lên.

Nghĩ tới cái xoay người, phất tay áo giống như con khổng tước sắc sỡ lúc nãy của Xương Bình, Đường Hoan cũng muốn làm màu.

Cô vốn muốn xoay người một cách hoa lệ[1], phơi bày ra nội tâm phẫn nộ của mình nhưng...

[1] *hoa lệ: lộng lẫy/đẹp đẽ và rực rỡ*

Sự thật chứng minh, tổ sư nó, làm màu sẽ bị sét đánh đó! Điều bất trắc đều đến vào lúc người ta không phòng bị nhất——

Khi xoay người, không cẩn thận để chân trái dẫm chân phải, quá đột ngột nên cô không kịp phòng bị mà vồ đất.

"Ngao ~" – Đường Hoan kêu lên một tiếng thảm thiết.

Hệ thống chép chép miệng, ký chủ ngu ngốc luôn thích làm màu nhưng mỗi lần làm màu thì đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn.... hi hi hi!

Những tiếng cười bi ối "vượt trời" liên tiếp vang lên.

Đường Hoan không ngã xuống đất như mình nghĩ mà là... một vòng tay rắn chắc, ấm áp của người đàn ông ôm lấy cô.

Ban đầu, nhiệt độ ở khuỷu tay chỉ hơi nóng ấm nhưng sau đó lại trở nên nóng rực: "Chuyện không phải như những gì nàng nhìn thấy!" – Phó Liệt giả vờ trấn định, giải thích – "Ta..."

Có điều, Phó Liệt coi thường trình độ vô cơ gây rối của phụ nữ, khi hắn còn chưa nói xong, Đường Hoan đã ném văng tay hắn ra, nổi giận đùng đùng mà rời đi.

Đường Hoan đi vào phòng mình, sau đó "rầm" một cái, đóng sầm cửa lại.

Trong phòng.

Đường Hoan hận không thể chống nạnh, ngửa cổ lên trời rồi cười dài vài tiếng. Cô quả thật quá thông minh, từ thôn trang trốn ra, là cô đuổi lý nhưng hiện tại...

Hừ, Phó Liệt, chào ôi, để bốn bảo bảo xem cậu dùng tư thế nào lấy lòng tôi.

[Hả, tư thế? Nghe qua có vẻ khá xấu hổ nha~]

Đường Hoan: "....."

Hệ thống vừa nhắc tới là Đường Hoan lập tức nghĩ đến nội dung của cái đĩa CD dạng nhỏ mà cô đã từng xem, các loại tư thế quán quýt hiện lên trong đầu cô...

Đường Hoan phụt luôn trà trong miệng ra ngoài.

Hệ thống rác rưởi, cắt đi!

*

* *

Cô tức giận.

Phó Liệt đứng dài người ngoài cửa.

Căn phòng này, không chỉ là phòng của riêng cô, mà còn là phòng của hắn!

Buong bàn tay đang định gõ cửa xuống, nhớ đến vành mắt đỏ hồng của cô, Phó Liệt sờ sờ ngực, cảm thấy vô cùng đau đớn. Nhưng sau đó dường như nhớ tới cái gì, Phó Liệt cong môi, nụ cười càng ngày càng thêm tươi.

Cô đang ghen!

Cẩn thận vuốt ve lồng ngực, nơi cô vừa tựa vào, biểu cảm trên mặt Phó Liệt vẫn nghiêm trang nhưng vành tai của hắn đã đỏ như máu.

Ừ, đáng vẻ ghen tuông của cô thật đáng yêu.

Thật ra, để cô ăn dấm[2] nhiều một chút cũng chưa chắc không phải chuyện tốt.

[2] ăn dấm/ăn dấm chua = ghen

Người bình thường quả thật khó mà hiểu nổi mạch não của boss phản diện. Mới nãy thôi, lòng Phó Liệt còn nóng như lửa đốt, muốn nhanh chóng giải thích với Đường Hoan, nhưng sau khi đứng ở ngoài cửa một lúc, bị gió lạnh thổi, lại lập tức trấn tĩnh.

Loại cảm giác được người cần, được người coi trọng thật tốt!

Hắn cảm thấy tạm thời không cần giải thích.

Đường Hoan vươn tay[3]: móa, đừng đi mà!

[3] ở đây tác giả dùng là "tay Nhĩ Khang", Nhĩ Khang là nhân vật trong Hoàn Châu cách cách, "tay Nhĩ Khang" là meme vươn tay của nhân

Chương 31: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (31)

Đường Hoan vốn cho rằng mình có thể chờ Phó Liệt tới giải thích để rồi diễn cảnh "vô tình, vô si, vô cớ gây rối" của nữ chính trong truyện đi Quỳnh Dao nhưng uống hết hai bình trà, sắc trời cũng tối dần, vẫn chưa thấy Phó Liệt có động tác gì, trong lòng lập tức "lộp bộp" rơi.

Có thể là do...

Tạm thời có việc nên buộc phải trì hoãn?

Hay là, không biết phải giải thích thế nào?

Hoặc là đang chuẩn bị quà nhận lỗi?

Khi Đường Hoan còn đang suy nghĩ miên man thì tiếng đập cửa vang lên.

Tới tới, nhất định là Phó Liệt.

Đường Hoan lập tức bày ra vẻ lạnh lùng, cao quý, diễm lệ ——

"Phu nhân, hoàng hậu có ý chỉ, mời người ra sảnh trước tiếp chỉ ạ."

Hình tượng cao quý, lạnh lùng, diễm lệ lập tức sụp đổ.

Khẽ hé ra cái miệng nhỏ hồng tươi, Đường Hoan sững sờ, sao thế này, Phó Liệt, rốt cuộc thì cậu muốn làm gì?

Báo cáo hệ thống, Boss phản diện không diễn theo kịch bản!

Hoàng hậu nương nương tổ chức yến tiệc ngắm hoa, cho mời con cháu hoàng tộc cùng các phu nhân, tiểu thư khuê các.

"Số người tham gia yến tiệc ngắm hoa ngày mai đã được định sẵn, nếu không phải Xương Bình công chúa và Phó phu nhân vừa gặp đã như quen từ lâu, đặc biệt cầu riêng với Hoàng hậu nương nương cho Phó phu nhân thiệp mời, Phó phu nhân cũng không có cơ hội tham gia đâu. Lần này Phó phu nhân có thể vào cung cũng là nhờ cả vào công chúa Xương Bình đấy!"

Thái giám tuyên chỉ cứ the the the nói, khiến trong lòng Đường Hoan bốc lên một ngọn lửa.

Cảm ơn cái đầu nhà người nhé! Ai cùng ả ta vừa gặp đã như quen từ lâu?

Tên hoạn quan kia tuyên chỉ xong còn vênh váo, thuận tiện đánh phủ đầu Đường Hoan, rồi mới chụm ngón tay thành hình hoa lan, nhắc gót sen rời đi.

Nhìn bóng dáng rời đi của tên thái giám, Phó Liệt hơi rĩ mĩ, giấu đi sát ý mà máu tanh trong đáy mắt.

Người phụ nữ của hắn, từ bao giờ mà người khác có thể giáo huấn?

Lúc này, Đường Hoan thật sự tức giận, cô hung ác lườm Phó Liệt rồi trở về phòng.

Cô biết là mình đang giận chó đánh mèo, nhưng...

Nếu hắn không trở mã thành đáng yêu nghiệt như vậy, nếu khí chất của hắn không cao lãnh thoát tục như vậy, còn có thể trêu hoa nguyệt sao?

Từ từ, hoàng cung?

Yến tiệc ngắm hoa?

Sau khi uống sạch một bình trà, Đường Hoan cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cô đột nhiên cảm thấy hình như mình vừa phát hiện điều gì đó.

Ba năm này, cô không cố gắng hoàn thành nhiệm vụ nên suýt nữa thì quên mất mình còn một cái nhiệm vụ chi nhánh nữa. Tham gia yến tiệc ngắm hoa trong hoàng cung, cô có cảm giác mình sẽ gặp lại Lương Phi – mẹ đẻ bà đã vứt bỏ Phó Liệt.

Nhiệm vụ chi nhánh: Đền bù khuyết điểm, đưa lỗi cho Phó Liệt và Lương phi gặp nhau, nhận ra nhau.

Bởi vì có cùng hoàn cảnh nên Đường Hoan cực kỳ không muốn hoàn thành cái nhiệm vụ này, gặp lại người thân đã từng vứt bỏ mình là một việc vô cùng thống khổ, kể cả boss phản diện có là người tuyệt tình, ác nghiệt đi nữa thì khi bóc đi lớp sọc, máu tươi cũng sẽ chảy ra đầm đìa, vô cùng đau đớn!

Nhưng, trực giác cho cô biết, hệ thống rác rưởi chính là cái mặt hàng không có liêm sỉ, khẳng định sẽ làm tất cả mọi việc để kéo cô về quỹ đạo nhiệm vụ.

Nghĩ tới quy củ trong cung, còn cả đám đàn bà thích xé X một cách nhiệt tình, toàn thân Đường Hoan đều cảm thấy ghê tởm. Phó Liệt là tâm phúc được kính nể của Thái tử, cô tiến cung, nói không chừng sẽ có kẻ mượn cô để đả kích Phó Liệt...

Đủ các thủ đoạn dùng trong cung đấu ừn ừn xông vào trong não Đường Hoan. Cô càng nghĩ tới những việc dơ bẩn ẩn trong bóng tối tại hoàng cung thì lại càng cảm thấy sợ hãi, mơ mơ màng màng nằm ngủ trên giường, cả người đều là mồ hôi lạnh.

*

* *

Cửa phòng bị khóa, Phó Liệt nhảy vào từ cửa sổ.

Hắn thông thả ung dung cời trường bào[1], sau đó đi từng bước từng bước về phía giường ngủ.

[1]trường bào: một dạng áo khoác dài bên ngoài của người Trung Quốc thời xưa.

Hiện lên trong mắt Đường Hoan chính là một bóng người cao lớn, trong bóng đêm, chậm chậm đi tới bên giường cô, cô sợ đến mức suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (32)

Bởi vì hôm nay công chúa Xương Bình đã làm ra những việc đó nên đến tận lúc sắp ngủ, Đường Hoan cũng vẫn nghĩ tới ả ta, giờ bỗng nhiên lại nhìn thấy một người đi về phía mình, trước đó còn lột áo, điều đầu tiên cô nghĩ tới chính là——

Tiên sư, chẳng lẽ mụ công chúa thích xé X kia phái người tới hủy hoại trong sạch của cô?

Bị ý nghĩ này làm cho hoảng sợ, Đường Hoan nhảy nhanh xuống giường, toan đánh đòn phủ đầu, thừa dịp kẻ đó không chú ý.... Chạy ra ngoài!

Cẩn thận mà nghĩ, chiều này của cô cũng thật bông bông đất[1].

Có điều, lúc thực hiện lại không hề thuận lợi, khi nhảy từ trên giường xuống, một chân dẫm hụt, cô nhào thẳng tới bóng đèn cao lớn kia.

"Đùng" —— đây là âm thanh vang lên khi cơ thể người nào đó nện mạnh xuống đất.

[1] bông bông đất: cách nói "tuyệt vời/đáng cấp/đỉnh cao/..." một cách đáng yêu của cư dân mạng Trung Quốc. Đây là một câu bán manh

Lưng Phó Liệt bị đập mạnh xuống đất, đau đến mức khiến hắn phải cắn chặt răng, một tiếng rên rỉ từ trong kẽ răng vang ra...

Đường Hoan nằm trên người hắn, va chạm mạnh làm cô nhất thời chưa kịp phản ứng lại.

Cô giãy giụa muốn bò dậy. Phó Liệt cảm nhận được một thân hình chi mặc mỗi chiếc áo đơn mỏng, cọ qua cọ lại trên người mình, cọ đến mức nhiệt độ cơ thể hắn tăng vọt lên, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

"Bộp" —— Tay Đường Hoan đột nhiên mất sức, khó khăn lắm mới nâng lên được nửa thân thì lại một lần nữa ngã nhào vào người Phó Liệt.

Đường Hoan muốn khóc!

Trong lòng cô càng sốt ruột thì tay chân càng thêm luống cuống, sự sợ hãi cũng theo đó mà tăng lên.

Cô không biết kẻ tới là người hay quỷ, chẳng may bị ấn trên mặt đất "áy áy"...

Mẹ nó, nếu sớm biết có ngày hôm nay, cô đã bắt chấp tất cả mà cường[2] Phó Liệt rồi. Ít ra còn có thể thỏa mãn nhu cầu tâm lý của nhan cầu[3]!

[2]cường: cái này khỏi giải thích nha =))

[3]nhan câu: ngôn ngữ mạng (tương đương với nhan không), từ này dùng để chỉ những người chỉ xem tướng mạo, coi trọng ngoại hình đẹp.

Hai thân thể dán chặt vào nhau, đối với một người đàn ông thì đây là một cảm giác khó có thể miêu tả thành lời, nó vừa ngọt ngào lại vừa thống khổ!

Đám lửa dưới bụng lan nhanh như lửa cháy trên đồng cỏ.

Thứ vốn mềm như bông, giờ phút này lại —— cứng rắn tựa ngọc đá, căng trướng đau đớn.

Đau, đau đến mức khiến hắn hít vào một hơi lạnh, bên trong như có hàng ngàn, hàng vạn con kiến đang gặm cắn lý trí của hắn.

Mọc nó!

Đường Hoan chưa ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy heo chạy[4], khi cảm nhận được cái thứ cứng nóng đang chọc chọc vào người mình thì lập tức hiểu ra vấn đề ngay.

Tức khắc, mặt cô đỏ bừng.

[4] chưa ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy heo chạy: chưa làm việc gì đó nhưng cũng đã thấy người ta làm việc đó.

"Tiên sư cái đồ lưu manh nhà ngươi!" Boss phản diện đẹp khuyh quốc khuyh thành như vậy mà ông đây còn phải kiềm chế những rung động trong lòng lại, cái mặt hăng đưa vẹo tảo nức nhà ngươi từ đâu đến, thế nhưng...

Sức mạnh của Đường Hoan bỗng nhiên bùng nổ: "Ông đây liều mạng với ngươi!" – Cô giãy giụa càng kịch liệt hơn, theo đó, Phó Liệt cũng cảm thấy "cái kia" của mình càng nóng lên bừng bừng, cũng càng thêm đau nhức.

Vì thế, hắn dùng một tay đè thân thể của người đang giãy giụa xuống, khiến cô không thể tiếp tục nhúc nhích nữa: "Hoan Nhi... Nương tử, là ta!"

Chỉ sáu chữ thôi mà Phó Liệt không thể nói trôi chảy được, trời biết, khi nói chuyện, hắn đã phải chịu thống khổ đến mức nào.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Đường Hoan thở phào một hơi, cơ thể đang gồng lên chợt thả lỏng, chẳng thèm quan tâm gì nữa mà nằm ghé vào người Phó Liệt, thờ hồng học...

"Làm ta sợ muốn chết!"

Sự việc xảy ra ở miếu hoang ba năm trước đã đè nặng ở đáy lòng Đường Hoan, tuy rằng không bao lâu sau đó cô đã khôi phục dáng vẻ không tìm không phổi[5] nhưng thật ra trong tiềm thức, cô vẫn luôn sợ hãi như chim sợ cành cong, nếu rơi vào hoàn cảnh tương tự, phản ứng đầu tiên của cô chính là ngọc đá cùng vỡ[6].

[5]không tìm không phổi (没心没肺:vô tâm vô phế): thành ngữ chỉ những người vô tâm, nhẫn tâm hoặc dùng để chỉ những người suy nghĩ đơn giản.

[6]Ngọc thạch câu phân(玉石俱焚): Ngọc đá cùng vỡ/ Ngọc nát đá tan = lưỡng bại câu thương/ đồng quy vu tận (kéo nhau chết chung)

Một lớp áo đơn mỏng manh không thể che đậy được hơi thở ái muội đang dần cháy lên. Mùi hương chỉ có ở trên cơ thể phụ nữ bay vào mũi Phó Liệt, hắn nghĩ, hắn sắp phát điên rồi.

Phó Liệt đột nhiên lật mình, đè người xuống dưới thân....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (33)

Vị trí đảo ngược.

Đường Hoan bị dọa giật mình, tròn tròn mắt hạnh nhìn Phó Liệt.

Trong bóng đêm, đôi mắt đỏ như sáng lên lấp lánh.

Phó Liệt vươn tay che đi đôi mắt Đường Hoan, thờ hỏn hỏn nói: "Ngoan, đừng nhúc nhích, một lát là được..."

Tiếng nói của Phó Liệt khàn khàn, hơi thở cũng nóng rực, hần như đang phải khống chế một con thú to lớn trong lòng mình.

Đường Hoan ngoan ngoãn nằm im, không dám động đậy, để mặc cho Phó Liệt ôm, thời gian từng giây từng phút trôi đi, lâu đến mức mắt cô hơi díp lại, cảm thấy có chút buồn ngủ.

Đột nhiên cơ thể mất trọng lực, sau đó cô bị người ta nhấc bổng lên.

Mẹ ơi, chẳng lẽ đêm nay sẽ phát sinh cái gì đó?

Đường Hoan vừa hoảng hốt lại khản trương, khản trương vô cùng!

Khi Đường Hoan vẫn còn suy nghĩ miên man, Phó Liệt đã đặt cô xuống giường, sau đó cũng nằm lên theo, chậm chậm ôm lấy cô từ phía sau, không nhúc nhích, cũng không có thêm bất kỳ động tác nào nữa.

Màn đêm thật sự yên tĩnh.

Trước khi ngủ, Đường Hoan mơ mơ màng màng nghĩ: "Mất công khản trương lâu như vậy. Mệt, thật mệt!"

Vắt và lẩm Phó Liệt mới dập tắt được ngọn lửa nơi bụng dưới, nhẹ giọng mở miệng: "Ngày mai tiến cung phải cẩn thận một chút, không có ta bên cạnh, nàng đừng để mình bị thương, hiểu không?"

Hắn chờ mãi cũng không thấy ai đáp lại, vừa nhìn mới biết, người đang nằm trong lòng đã sớm ngủ mất rồi.

Chôn mặt vào tóc Đường Hoan, Phó Liệt hít nhẹ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt về phần da thịt hắn đang chạm vào. Hắn hận không thể nuốt trọn cô vào trong bụng, nhưng quay đi quay lại cũng chỉ biết cười tự giễu.

Đã nhìn lâu như vậy rồi thì cần gì phải gấp cơ chứ.

Muốn một người phụ nữ là chuyện quá dễ dàng nhưng hắn sẽ không vì xúc động nhất thời mà hủy hoại tương lai của cô. Nếu có thể...

Ngô thê[1], chỉ mong nàng cả đời êm ấm.

Phó Liệt ta lót đường cho nàng.

[1]ngô thê: vợ của ta.

*

* *

Sáng sớm tinh mơ, Đường Hoan đã phải vào cung tham gia yến tiệc ngắm hoa.

Nhìn mấy bồn hoa xếp gần nhau, Đường Hoan không khỏi cảm thán, phụ nữ ở hậu cung thật nhàn, nhàn đến mức nhúc cả trứng! Chỉ mấy bồn hoa rách nát mà cũng giống trồng chua chiêng mở yến tiệc ngắm hoa! Thật ra, mục đích cuối cùng là tụ tập một đám máy bay chiến đấu tới xé X, gây thù với nhau cho náo nhiệt chứ gì.

Công chúa Xương Bình, con gái thứ mười bảy được thánh thượng sủng ái nhất, mẹ đẻ là Nhàn Quý phi.

Khi Nhàn Quý phi mặc một thân cung trang đẹp đẽ quý giá, dắt tay công chúa Xương Bình giá lâm, Đường Hoan lập tức cảm nhận được ác ý nồng nặc.

Quả nhiên ——

"Người là vợ cả của Phó Liệt?" – Lười biếng ngồi trên ghế, trước mắt bao nhiêu người, Nhàn Quý phi làm khó dễ Đường Hoan.

"Hồi nương nương, đúng vậy." – Đường Hoan đã từng xem phim cung đấu, học theo trong phim, lễ nghi khi đối đáp với Nhàn Quý phi tuy không thể nói là hoàn mỹ nhưng cũng không có sai lầm gì.

"Nghe nói Phó Liệt Phó đại nhân tuổi trẻ tài cao, sao lại cưới một người... A~" – Muốn nói lại thôi, cộng thêm một tiếng "a", lôi kéo người ta tưởng tượng ra nhiều thứ.

Nhàn Quý phi nói vậy, kể cả chưa hết câu, nhưng ở đây nào ai không phải người có đầu óc cơ chứ, những con người được gọi là quý phu nhân và tiểu thư khuê các lập tức nhìn về phía Đường Hoan, ánh mắt u ám, mang theo chút khinh thường.

Vậy mới bảo đàn bà trong cung thật nhàn, nói chuyện cũng không thêm nói hết câu, âm không âm, dương không dương, Đường Hoan nghe mà chỉ muốn trợn trắng mắt.

Cố ý đánh đòn phủ đầu Đường Hoan trước mặt mọi người, Nhàn Quý phi tưởng rằng sẽ có thể khiến cô luống cuống rồi thất lễ nhưng đầu gối, "người phụ nữ quê mùa" này lại như không hề phát hiện ra bầu không khí quý dị xung quanh mình.

Chẳng khác nào đâm một quyền lên bông!

Công chúa Xương Bình là thịt trên tim của Nhân Quý phi, từ trước đến giờ, chỉ cần Xương Bình muốn, Nhân Quý phi sẽ nghĩ mọi cách để đoạt về cho con gái. Nhưng, nếu hôm nay liên tiếp gây khó dễ cho phu nhân của đại thần mà không có lý do, chẳng phải sẽ làm giảm giá trị của một sủng phi.

Nghĩ vậy, Nhân Quý phi nhìn lướt qua Đường Hoan một cách đầy ẩn ý, sau đó không tiếp tục nhằm vào cô nữa.

Một câu "Lương phi nương nương giá đáo" đánh gãy bầu không khí của tất cả mọi người. Thực hiện nhiên, Lương phi nương nương lên sân khấu còn phô trương hơn người đường đường là Quý phi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (34)

Gần như tất cả mọi người đều nín thở.

Đường Hoan giật mình, tới rồi! Cô biết ngay mà, tất cả mọi việc hôm nay đều có liên quan đến nhiệm vụ chi nhánh. Hệ thống rác rưởi, bắt cô phải làm bằng được nhiệm vụ chi nhánh à?

Lương phi Sở Thanh Thủy duyên dáng thướt tha mà đến, nhất bước tam điều[1], phong hoa tuyệt đại[2].

[1]nhất bước tam điều: thành ngữ chỉ hành động đang bước đi, động đưa của người nào đó hoặc chỉ dáng vẻ nhàn nhã tự đắc của một ai đó.

[2]phong hoa tuyệt đại: vô cùng xinh đẹp, phong lưu.

Lương phi nhàn nhạt nhìn lướt qua mọi người, cứ như không để bất cứ kẻ nào vào mắt, Nhân Quý phi ở đây thì sao, Lương phi người ta cũng chỉ hơi hơi gật đầu coi như chào hỏi mà thôi. Sau đó, Lương phi trực tiếp ngồi xuống.

Đường Hoan...

Chắc, thật là xinh đẹp!

Đáng tiếc lại là một mụ đàn bà bỏ chồng bỏ con, không yêu nổi!

Yến tiệc ngắm hoa chưa chính thức bắt đầu vì Hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng còn đang chờ đến cuối cùng mới chịu xuất hiện.

Lương phi chậm rãi đến muộn nên Hoàng hậu nương nương đã phải chờ lâu tới mức khăn tay nhỏ đều bị bà ta xoắn lại thành dây thừng. Nhìn thấy Lương phi đã ngồi yên, lúc này bà ta mới ném khăn tay xuống đất, cao ngạo nâng đầu, bày ra dáng vẻ uy nghiêm nhất có thể rồi mới xuất hiện trước mắt mọi người.

Đường Hoan mãi mới được đứng lên, Hoàng hậu tới, lại phải quỳ xuống theo mọi người.

Nhìn thấy tư thái kiêu ngạo như chim khổng tước của Hoàng hậu, Đường Hoan không khỏi cảm khái.

Hậu cung, một đám vì tranh chồng mà xé X ra cả một thiên hạ.

Vì một quả dưa chuột công cộng mà điên cuồng...

"A ~"

Còn chưa kịp cảm khái xong, Đường Hoan đã kêu lên một tiếng cao vút, má nó, không biết ai đẩy cô khiến cô ngã nhào ra đất.

Ông đây có tranh quả dưa công cộng kia với mấy người đâu, cùng là phụ nữ, gây khó xử cho nhau làm gì?

Con mẹ nó, kẻ cả có muốn đẩy thì cũng nên nói trước một câu chứ.

Ngã dập mặt xuống đất, đàn khổng tước thích xé X các cô vốn đã xinh đẹp, trời sinh quyền rũ thì có lẽ không sao, nhưng ông đây vốn không ưa nhìn cho lắm, giờ có khi cả khuôn mặt đều bị phá hủy luôn rồi!

Trong lỗ mũi trào ra hai luồng nhiệt, Đường Hoan quỳ rạp trên mặt đất, run rẩy giờ tay sờ, nhìn thấy trên ngón tay là một mảng máu đỏ tươi, cô lập tức cảm thấy có chút chóng mặt nhức đầu. Nói thật thì từ ba năm trước, sau khi phải chịu kinh hãi trong miếu hoang, cô luôn được Phó Liệt bảo hộ vô cùng

tốt nên lâu lắm rồi cô chưa phải thấy máu.

Cô có chút hoảng loạn[3].

[3]Hữu điểm phương(有点方: có chút phương) đồng âm với có chút hoảng loạn

Nhưng xui xẻo hơn nữa[4] chính là Đường Hoan còn đắc tội với một chiếc máy bay chiến đấu thích xé X – Nhân Quý phi. Ở trong hậu cung, có thể ngồi vào vị trí Quý phi thì chắc chắn là người có thể dựa vào xé X để xé ra cả một tương lai gấm vóc rồi.

[4] tác giả dùng "Họa vô đơn chi" trong "phước bất trùng lai, họa vô đơn chi", nghĩa là điều tốt chỉ đến một lần, điều xấu liên tiếp xảy ra

Xé X chiều thứ nhất, mượn đao giết người, có thể nói Nhân Quý phi đã rất quen tay khi sử dụng chiêu này.

Đường Hoan nghĩ, ít nhiều gì cũng sẽ khiến Hoàng hậu kinh ngạc nhưng chưa chờ hoàng hậu phản ứng, Nhân Quý phi đã gầm lên một tiếng: "Lớn mật, dám thất nghi[5] trước mặt Hoàng hậu nương nương, còn ra thể thống gì? Người tới, Phò phu nhân quấy nhiễu Phượng giá[6], kéo xuống đánh ba mươi trượng!"

[5]thất nghi: mất đi lễ nghi

[6] Phượng giá: một loại kiệu chuyên dụng của Hoàng hậu.

Đường Hoan...

Mẹ nó, mất tâm[7] thật!

[7]ở đây tác giả dùng是日了. Theo Diệp mỗ hỏi được thì cụm từ này dùng để bộc lộ ra tâm trạng hết sức chán nản khi gặp chuyện bất ngờ hoặc gặp việc khó giải quyết.

Dựa theo kịch bản phim cổ trang thì trước khi nữ chính chịu hình phạt, sẽ có nhân vật nam số 1, số 2, số 3,... số n tới cứu, ban đầu Đường Hoan còn hy vọng may mắn sẽ đến với mình: chúa cứu thế của tôi sẽ như một anh hùng cái thế, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, từ đầu tới chân, đến ngay cả cọng tóc cũng tỏa ra hơi thở của bá đạo tổng tài, xuất hiện trước mắt mọi người rồi bá đạo tuyên bố: "Nữ nhân của ta, ai dám..."

"Ngao~" khi gây đập vào mõng, Đường Hoan thê lương, thảm thiết kêu lên một tiếng.

Động rồi??

Dám động!!!

Thật sự dám động!!

Cái con mẹ nó chứ, hệ thống rác rưởi, vì cái lông gì mà sự việc xảy ra không như ông đây nghĩ nhỉ? Đau...Đau đau đau!

Nghe thấy tiếng gây đập vào mõng, hệ thống cũng cảm thấy đau, nhưng chẳng lẽ tất cả không phải do cô tự chuốc lấy sao?

[Cảnh cô dự đoán chỉ có nữ chính mới được hưởng, cô nghĩ lại xem thân phận của mình là gì.]

Ký chủ ngốc nghếch tưởng mình là nữ chính trong kịch bản Mary Sue, nhưng mà,... ha ha ha.

Đường Hoan suy nghĩ cẩn thận thì thấy cũng đúng.

Cô có thân phận gì?

Đậu móa, pháo hôi đó!

Có thể mất tập trung[8] trong khi bị đánh, Đường Hoan cảm thấy mình thật bồng bồng đất[9], cho nên, có lẽ cô đã bị đánh đến chết lặng rồi.

[8]đào ngũ: từ này ban đầu dùng để chỉ hành vi tự rời bỏ đơn vị hoặc không có mặt tại đơn vị một cách trái phép của quân nhân, nhưng sau này được giới trẻ trung quốc sử dụng để chỉ việc không tập trung/ mất tập trung

[9] bồng bồng đất: cách nói "tuyệt vời/đáng cấp/đỉnh cao/..." một cách đáng yêu của cư dân mạng Trung Quốc

Ps: tác giả dùng ngôn ngữ mạng rất nhiều, khổ tâm quá!

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (35)

Chẳng qua chỉ là phạt đánh người mà thôi, chưa từng nghe về Phó phu nhân nên Hoàng hậu vô cùng bình tĩnh.

Đường Hoan đứng lòng, tiên sư, Phó đại nhân nhà tôi là bạn gay tốt[1] với con trai bà đó! Chính là kiều bạn có thể cùng ngâm thơ đối thơ, nói trời nói đất, xem sao ngắm trăng đó!

[1]hào cơ hữu. "gay" đồng âm với 基(cơ) nên Cơ hữu = bạn gay.

Lương phi còn bình tĩnh hơn cả Hoàng hậu.

Dù sao thì "việc cũng không liên quan đến mình, thì cứ kệ nó đi"[2].

[2] 事不关己, 高高挂起: (tạm dịch: việc gì không liên quan đến mình thì treo nó lên cao): việc gì không liên quan đến mình thì đặt nó qua một bên, mặc kệ nó.

Sau khi bị đánh năm gậy, cuối cùng Đường Hoan cũng nghe thấy tiếng quát: "Dừng tay lại cho bốn cung."

Là giọng của Thái tử, Đường Hoan đã quá quen thuộc với giọng y rồi. Qua ba năm, quan hệ của y và Phó Liệt đã phát triển tốt đến mức có thể mặc chung một chiếc quần. Nếu không phải vì ba năm này Thái tử phi sinh liên tiếp hai vị Hoàng tôn, chắc chắn Đường Hoan sẽ nghi ngờ rằng Thái tử và Phó Liệt có gian tình!

Xem Phó Liệt như anh em nên Thái tử biết rất rõ Phó Liệt coi trọng Đường Hoan đến nhường nào. Ban đầu, y còn tưởng Phó Liệt không thông báo với tất cả mọi người về thân phận của Đường Hoan là vì sợ người vợ tào khang[3] làm mất mặt mình, nhưng sau khi thân quen với Phó Liệt, y mới biết, để trải đường cho cô, Phó Liệt đã tính toán sâu xa thế nào.

Phó Liệt đã tính xong nửa đời còn lại, cũng đã tính đến việc nếu hấn chết, cô sẽ sống với người khác cả đời ra sao.

Một người đàn ông phải yêu nhiều đến mức nào mới có thể làm được như thế?

[3]người vợ tào khang: người vợ ở bên chồng lúc nghèo khổ, cùng chồng vượt qua khó khăn hoạn nạn.

Thái tử xuất hiện làm Nhân Quý phi và công chúa Xương Bình không dám tiếp tục gây khó dễ nữa.

Dù sao thì người thích xé X nhưng người dám không nể mặt chủ nhân tương lai của thiên hạ này à?

Nhân Quý phi có cao tay đến đâu đi nữa thì dưới gối cũng chỉ có một đứa con gái, nếu sau này Thái tử đăng cơ, y muốn đầy một vị Thái phi đi trông coi hoàng lăng cũng không phải việc khó khăn gì.

Hoàng hậu cũng đã phát hiện mình bị người ta sử dụng như vũ khí[4], bà từng nghe Thái tử nhắc bên tai rất nhiều lần về một người tên Phó Liệt vừa trẻ tuổi lại tài giỏi, tiên sư, lẽ nào người bị đánh hôm nay lại là phu nhân của Phó Liệt? Nghĩ tới đây, suýt nữa thì Hoàng hậu nương nương bấu chiếc khăn nhỏ trong tay rách ra thành từng lỗ, từng lỗ. Hừ, khẳng định là ả tiện nhân Nhân Quý phi kia muốn ly gián con trai bà và thần tử, cái ả tiện nhân này!

[4] 当枪使 (tạm dịch: sử dụng như thương/súng): sử dụng như công cụ/vũ khí để chống lại người khác

Còn Lương phi thì...

Sau khi nhìn thấy người trẻ tuổi sau lưng Thái tử, đôi mắt bà ta bắt đầu thay đổi, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt ngơ ngác dừng trên người Phó Liệt, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, vừa vui sướng lại đau thương, khắc chế, đủ loại cảm xúc cuộn cuộn thay phiên nhau xuất hiện, nếu không phải mọi người đều đặt sự chú ý của mình về phía Thái tử, biểu cảm này của Lương phi chắc chắn sẽ bị người ta nghi ngờ.

"Hoan Nhi" – Phó Liệt cẩn thận lên tiếng gọi. Nhìn cô mãi không nhúc nhích, hấn đột nhiên cảm thấy vô cùng căng thẳng, một loại cảm giác khiến hấn nghẹn thở không ngừng tràn ra. Không, cô không thể...

Bị ngộ nhận là có vấn đề, Đường Hoan:.....

Cô chỉ bị đánh đến chết lặng, chưa kịp phản ứng lại thôi mà. Mãi đến khi Phó Liệt cẩn thận gọi một tiếng "nương tử", cô mới chậm chậm ngẩng đầu lên, dùng khuôn mặt đầy màu mỡ, nước mắt lưng tròng nhìn về phía Phó Liệt, hơi thở mong manh, cô hô nhẹ một tiếng: "Đau...."

Đáy lòng truyền đến từng cơn quặn thắt, đau đến nỗi khiến mặt Phó Liệt trắng bệch. Giờ khắc này hấn thật sự muốn hủy trời diệt đất, hơi thở hắc ám ở sâu trong lòng không ngừng cuộn cuộn xông lên, khiến hấn trở nên hung ác, nham hiểm và lãnh khốc[5]. Sâu thẳm trong đôi mắt hấn xuất hiện tia sáng quỷ dị màu đỏ, vừa bá đạo, vừa khát máu.

[5] lãnh khốc: lạnh lùng, hiểm ác, thâm độc.

Người của hấn, kẻ khác dựa vào cái gì mà bắt nạt?

Người hấn nâng trong tay, ngậm trong miệng, giấu trong lòng, ai có tư cách bắt nạt?

Không có!

Kẻ cả là chính hấn, cũng không thể!

Cho nên những kẻ gây tổn thương cho cô, sớm muộn gì thì cũng đều phải chết!

Đừng mũi chịu sào chính là ——

Phó Liệt nhẹ nhàng bế ngang người lên, ôm vào trong lòng.

Trước khi đi, hấn bình thần nhìn qua công chúa Xương Bình cùng Nhân Quý phi, rõ ràng ánh mắt vô cùng bình tĩnh, không có một chút gợn sóng nhưng sự bình tĩnh ấy lại khiến người ta hoảng hốt, giống như điềm báo trước của một cơn bão. Mặc dù đã sớm quen với mưa gió nhưng Nhân Quý phi cũng vẫn không kiềm chế được mà giật mình thon thót, lùi lại một bước theo bản năng.

Chờ sau khi phản ứng lại, Nhân Quý phi không khỏi tức giận, chẳng qua chỉ là một thần tử nhỏ bé mà thôi, bà ta có gì phải sợ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (36)

Phó Liệt nhìn qua lướt qua những người ngồi xung quanh, khi đối diện với một người, ánh mắt hấn hơi dừng lại, khuôn mặt phù dung vừa quen thuộc vừa xa lạ, là bà ta...

A, là bà ta!

Là bà ta thì đã sao?

Sau mười năm, gặp lại à đàn bà đã bỏ chồng bỏ con, Phó Liệt ôm người mà hấn đặt trên "đầu quả tim" vào lòng, không chút do dự, cất bước rời đi...

"....A... đau." – Đường Hoan cắn ngón tay, nước mắt lưng tròng nhìn Phó Liệt. Thấy cô như vậy, lòng hấn quặn đau từng cơn.

Bỗng nhiên, Đường Hoan nhớ tới cái ngày gặp nạn ở trong miếu hoang ba năm trước, mặt cô sưng vù lên vì bị tên râu quai nón tát mạnh một cái, Phó Liệt đã thổi cho cô. Cảnh đó thật khiến lòng người nhộn nhạo, được thổi một cái, lại được ngắm dung nhan yêu nghiệt của Phó Liệt một cái, dường như cũng không còn đau đớn như trước nữa.

Nhưng mà, lần này bị thương ở..., sao cô có thể để Phó Liệt nằm bò, thoải mái cho mình cơ chứ.

Hình ảnh ấy quá "đẹp", chỉ nghĩ thôi cũng thấy đáng khinh rồi!

Thái tử có lòng mời thái y từ trong cung tới, nhưng, Phó Liệt chỉ để lão thái y kê thuốc bôi ngoài da cho cô rồi sau đó mời người ta ra ngoài luôn.

Ngón tay thon dài quệt vào lọ thuốc, hấn đi tới bên giường.

Sau khi đoán được hấn muốn làm cái gì, mặt Đường Hoan đỏ chót, hai cái móng vuốt bám chặt lấy chăn, nhất quyết không chịu buông: "Phó Liệt, chàng tránh ra! Đừng xúc động, đừng làm vậy, không vén chăn lên thì chúng ta còn có thể nói chuyện từ từ!"

"Ngoan, không bôi thuốc thì sao vết thương tốt lên được?" – Phó Liệt ngồi ở mép giường, dịu dàng sờ sờ đầu cô cứ như đang dỗ dành một đứa nhỏ không hiểu chuyện vậy.

Mặt già của Đường Hoan đỏ ửng.

Thật... thật dịu dàng, dễ thương đến nỗi máu mũi tôi sắp chảy ròng ròng rồi![1]

[1] 萌我一脸血 tạm dịch: manh(đáng yêu) đến nỗi mặt ta đầy máu. Ý câu này là khen một ai đó quá đáng yêu, đáng yêu đến nỗi không nhận được mà xị máu mũi.

Vì thế, cô dịu giọng xuống: "Ta, ta tự bôi."

Nói xong câu đó, Đường Hoan thật sự muốn tát cho mình một cái, mẹ nó, bị thương ở mông, phải xoay được cả nửa thân trên lại mới có thể tự bôi thuốc.

Quả nhiên, Phó Liệt nhướn mày, cười như không cười nhìn cô, hỏi lại: "Nàng có chắc là nàng tự bôi thuốc được không?"

Đường Hoan bướng bỉnh nói: "Vậy bảo thái y bôi!" Dù sao thì cũng không thể để Phó Liệt bôi, cô là người có tiết tháo[2]

[2]tiết tháo: đạo đức, phân phẩm, trung nghĩa... có tiết tháo: khí tiết vững vàng, không chịu khuất phục,...

Phó Liệt hơi cup nị, dấu đi sự nham hiểm nơi đáy mắt, cười nhẹ: "Nam nữ khác biệt, nơi nàng bị thương không thích hợp để thái y bôi thuốc." – Chi có Phó Liệt mới biết, lý do không phải vì "nam nữ khác biệt", kể cả là nữ thái y cũng không thể bôi thuốc cho cô, bởi cô là của một mình hắn!

"Ta và chàng cũng là nam nữ khác biệt!" – Đường Hoan háp hời giãy giụa.

Đột nhiên, Phó Liệt cúi người, hôn nhẹ lên trán cô, sau đó đưa môi về phía tai cô, hơi thở nóng rực, hắn nhẹ nhàng nói: "Nàng và ta là một thể, làm gì có nam nữ khác biệt."

Tự nhiên bị hôn một cái, Đường Hoan sững sờ...

Một, một thể, trong tíc tắc, cô cảm giác như mình đã ngộ ra một số tư thế nào đó.

"Bùm" một tiếng, Đường Hoan cảm thấy trong đầu mình như có pháo hoa đang nổ tung, nổ đến mức khiến mặt cô đỏ ửng, cả người đều ngất ngất ngây ngây.

Sau khi bôi thuốc, Đường Hoan gói đầu lên đùi Phó Liệt, ngủ mơ màng.

Phó Liệt cứ vậy mà ngồi thẳng người, ánh mắt nhu hòa nhìn cô gái đang gói lên đùi mình, thỉnh thoảng lại dùng ngón tay thon dài mon trón[3] mái tóc đen của cô. Nhưng, vừa nghĩ đến những kẻ đầu sỏ ngày hôm nay khiến cô chịu khổ, ánh mắt hắn lại biến thành ánh mắt như của dã thú, lạnh lùng, khắc nghiệt và hung tàn.

Giết!

Giết!

Giết!

Sát ý không ngừng dâng lên từ đáy lòng, từng chút từng chút mà cắn nuốt lý trí của hắn. Chỉ khi cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang ngủ bình yên trên đùi mình, hắn mới có thể đè ép sát ý xuống một chút.

*[3]ở chỗ này là hai dấu **, Diệp mỗ cũng không rõ ý của tác giả là gì nữa, hoặc cũng có thể là từ gì đó bị mã hóa, nên Diệp mỗ cứ dịch vậy, dù sao thì việc có thể làm với mái tóc cũng chỉ có vuốt và giật, chắc chắn Phó Liệt sẽ không thể giật tóc Đường Hoan rồi, còn vì sao Diệp mỗ dùng "mon trón" thì nghĩa của từ "mon trón" là "nhẹ nhàng vuốt ve để gây cảm giác dễ chịu thích thú", hơn nữa, hai từ mon trón này có thể sẽ bị mã hóa vì... =)))*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (37)

Hôm nay mát trời, Diệp mỗ đăng 4 chương cho cả nhà đọc vui ^^~

CHƯƠNG 37 – Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (37)

Bóng tối dần buông xuống.

Nhìn Đường Hoan thì có vẻ như cô sẽ không tỉnh lại, dù sao thì ngày hôm nay cô cũng bị thương nghiêm trọng, cả tinh thần và thể xác đều sẽ mệt mỏi. Chân Phó Liệt đã mất cảm giác từ lâu nhưng hắn vẫn chẳng hề động đậy. Hắn cứ ngồi im như vậy mãi cho đến khi hạ nhân vội vàng tới bẩm báo rằng có quý nhân từ trong cung đến, nói là muốn gặp Phó đại nhân.

Nếu là Thái tử, chắc chắn sẽ không khách khí như thế.

Nhớ lại người gặp trong cung hôm nay, Phó Liệt nghĩ mình đã đoán ra được quý nhân tới phủ là ai rồi.

"Không gặp." – Phó Liệt nhẹ nói, chỉ sợ sẽ quấy nhiễu giấc ngủ của người mà hắn đặt trên đầu quả tim.

A, bà ta cho rằng mình là ai, chỉ là một ả đàn bà bỏ chồng bỏ con mà thôi, hắn sẽ không vì bà ta mà quấy rầy mộng đẹp của cô gái nhỏ trước mặt.

Hạ nhân:....

Đột nhiên cảm thấy đại nhân nhà mình thật ngông cuồng, tàn khốc, không thể thay đổi được[1], phải làm sao bây giờ? Người kia chính là quý nhân trong cung đó, đại nhân, ngài thật sự không sợ đắc tội với người ta sao?

[1] 拉不住了怎么破 (tạm dịch: kéo không ra thì sao có thể kéo rách được): ngôn ngữ mạng, nghĩa câu là "phải làm sao đây/ phải giải quyết thế nào đây/ làm gì mới tốt lên đây/...", đây là một câu bán manh của giới trẻ Trung Quốc, dịch nghĩ tùy hoàn cảnh.

"Vị quý nhân kia nói, nếu đại nhân không chịu gặp thì sẽ chờ cho đến khi đại nhân chịu gặp mới thôi."

Phó Liệt chau mày, có chút mất kiên nhẫn, lạnh nhạt nói: "Vậy thì cứ để bà ta chờ!"

Tuy rằng Lương phi Sở Thanh Thủy đã chuẩn bị tốt tâm lý bị chịu lạnh nhạt nhưng khi thật sự phải chờ suốt một canh giờ[2], uống hết một bình trà, bà ta vẫn sốt ruột: "Đại nhân nhà các người ở đâu? Bỏn... ta tự đi tìm hắn!"

[2] một canh giờ = hai tiếng

Đắm chìm trong phồn hoa của Hoàng cung nhiều năm, sự uy nghiêm của bà ta như phát ra từ trong xương, hạ nhân cũng không dám ngăn cản, đành phải dẫn đường.

Chỉ một lát sau, Lương phi đã được đưa đến trước phòng ngủ của Phó Liệt.

Bà ta cứ thế đẩy cửa đi vào.

Nghe thấy tiếng cửa, Phó Liệt đưa mắt nhìn qua.

Roi vào trong mắt là một bóng hình xa lạ mà quen thuộc, duyên dáng, thướt tha lại là lướt[3], vẫn còn vô cùng phong vận[4].

[3] 娉婷袅娜: hình dung dáng vẻ thon thả, duyên dáng, yếu điệu, uyển chuyển, là lướt của người phụ nữ.

[4] phong vận: cốt cách lịch sự, phong lưu, tao nhã.

Về mặt lạnh nhạt, người đàn ông trẻ tuổi vẫn ngồi yên trên giường, không buồn cũng chẳng vui, lạnh lạnh lùng lùng mà nhìn về phía cửa. Vừa vui vừa bi thương, người đàn bà tuyệt sắc rung rung nhìn hắn, ánh mắt ôn hòa lại mang theo hổ thẹn.

[Tĩnh —— Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh "Đền bù khuyết điểm", đạt được 2 điểm công đức.]

[Cô đã hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh rồi nha!]

Trong đầu vang lên một tiếng "Tĩnh", vốn đang ngủ rất sâu, Đường Hoan hận không thể đá văng hệ thống rác rưởi, quấy nhiễu mộng đẹp của người khác.

Nhưng, sau khi cô phản ứng lại thì...

WTF?

Tôi đã làm cái gì?

Mẹ kiếp, cái gì tôi cũng chưa làm, nhiệm vụ chi nhánh sao có thể hoàn thành? Cho nên, một cái nhiệm vụ chi nhánh không cần ông đây nỗ lực hoàn thành, vì cái quái gì mà cậu còn tuyên bố?

Hệ thống rác rưởi, cậu là hệ thống thiếu năng trí tuệ tàn khuyết nhất của xưởng sản xuất mới được thành lập hả?

[..... Hi hi hi hi, nhiệm vụ mới thôi mà, cô chưa quen thì người ta cũng vậy mà! Lần đầu tiên nên đơn giản một chút, chỉ cần đi ngang qua sân khấu là được rồi!]

Nhắm mắt giao lưu cùng hệ thống, nội tâm Đường Hoan vô cùng phức tạp, cảm giác đó chính là cảm giác khi tự cho rằng mình đã trói định với một trí tuệ nhân tạo nghịch thiên[5], nhưng đột nhiên lại phát hiện ra trí tuệ nhân tạo này là cái thứ thiếu năng trí tuệ.

Mẹ kiếp, còn lần đầu nên không quen?

Hệ thống nhân tính hóa như vậy làm gì, muốn thành tính à?

[5]ngịch thiên: trái ý trời. Ở đây có ý muốn nói hệ thống vô cùng tài giỏi, đẳng cấp, cái gì cũng làm được,...

Trong sương phòng, hai hàng lệ chảy dài, Lương phi ngáp ngừng nhấp môi, dường như muốn nói gì đó với Phó Liệt.

Nhưng bà ta lại thấy Phó Liệt không hề nhìn mình mà lại nhẹ nhàng sắp xếp cho cô gái gối trên chân nằm yên lên giường, sau đó mới lạnh nhạt đi về phía mình....

Khi đến cạnh Lương phi, Phó Liệt cũng chẳng thèm nhìn bà ta lấy một cái mà trực tiếp đi qua, lạnh nhạt lên tiếng: "Ra ngoài nói!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (38)

Ở vùng núi, người ta đặt tên con thì thường chỉ đặt nữ danh[1] cho dễ nuôi, chờ đứa bé đến tuổi đi học mới nhờ phu tử lấy cho một cái tên làm rạng danh nhà cửa.

Khi Sở Thanh Thủy rời khỏi thôn làng nghèo khổ kia, Phó Liệt còn chưa tới tuổi đi học nên chưa chính thức có tên. Bởi vậy, ba năm này, tuy bà ta đã từng nghe đến Phó Liệt nhưng lại không nghĩ rằng Phó Liệt chính là đứa con mà mình luôn hằng mong nhớ.

[1]nữ danh: tên đặt lúc mới sinh

Chỉ có trời mới biết, hôm nay, lúc gặp hấn trong cung, bà ta đã kinh ngạc đến nhường nào.

Tuy rằng hấn đã trưởng thành, cũng thay đổi rất nhiều so với khi còn nhỏ nhưng bà ta vẫn có thể nhận ra con trai mình ngay từ ánh mắt đầu tiên.

Đó chính là bản năng của người mẹ.

Lương phi nhìn Phó Liệt, dùng ánh mắt vẽ lại dung nhan của hấn, đôi con ngươi của bà ta ngập tràn nước. Bà ta càng nhìn thì càng cảm thấy chóp mũi cay cay, càng xem càng cảm thấy não ruột và hồ thẹn.

Nhưng Phó Liệt ——

Về mặt lạnh nhạt, không mấy may rung động.

"Không biết đêm hôm rồi, Lương phi nương nương tới thăm là vì chuyện gì?" – Tiếng nói của Phó Liệt vô cùng lạnh lùng, lạnh đến tận đáy lòng Lương phi.

Trong lòng đau xót, bà ta bắt đầu rơi lệ: "Ta là nương[2] của con, con không nhớ sao?"

[2]nương: mẹ

"Lương phi nương nương nói đùa, vi thần xuất thân bần hàn, trào cao không nổi." – Phó Liệt vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt.

Tuy nhiên, đôi môi mím chặt đã để lộ ra đáy lòng hấn không hề bình tĩnh như vẻ ngoài.

"Nương biết, con đang oán giận nương đúng không?" – Lương phi nức nở nói - "Ta biết là con đang trách ta vì năm đó đã bỏ rơi con, con cảm thấy ta ham vinh hoa phú quý nên mới rời bỏ hai cha con con, có phải vậy không?"

Phó Liệt cười lạnh một tiếng, hỏi lại: "Chẳng lẽ không phải à?"

"Đương nhiên không phải!" – Lương phi nói như chém đinh chặt sắt.

Đang nghe lén, Đường Hoan:....

Lỗi tai cô đã dựng thẳng đứng lên rồi. Cô có cảm giác mình sắp nghe thấy một nỗi khổ khó lường, phải làm sao bây giờ[3]?

[3] 怎么破 (tạm dịch: làm sao rách): đây là cách nói "làm thế nào bây giờ/ giải quyết thế nào bây giờ/ làm gì bây giờ/....", đây là ngôn ngữ mạng của *Qung Quốc*, là một câu bán manh của giới trẻ bên ấy.

Lương phi vô cùng khổ sở.

Vinh hoa phú quý chẳng qua cũng chỉ là gió thoảng mây bay.

Bà ta đường đường là đích nữ[4] của Sở gia, sao có thể bị vinh hoa làm cho mờ mắt cơ chứ?

Năm đó, con cháu Sở gia đều là người trung liệt, vậy mà cuối cùng lại rơi vào cảnh bị bêu danh, diệt tộc, thân là đích nữ của Sở gia, nếu không thể lật lại bản án cho tộc nhân, sao bà ta còn mặt mũi mà sống tạm bợ trên thế gian này?

[4]đích nữ: con gái vợ cả, tương tự đích tử: con trai vợ cả, khác với thứ nữ/tử: con gái/trao vợ lẽ.

Cho nên khi tân đế đăng cơ, tới đón bà ta vào cung, bà ta mới có thể đồng ý một cách dứt khoát, kiên quyết như vậy.

Bà ta muốn thu thập chứng cứ!

Phải vì trên dưới Sở gia lật lại bản án!

Bà ta có thể chọn trốn tránh rồi sống ở thôn nhỏ trong núi cả đời, nhưng nếu vậy thì vong hồn của ba ngàn tộc nhân trung nghĩa Sở gia sao có thể bình an?

"Con là thịt rơi xuống từ trên người nương, rời xa con, chẳng khác nào xẻo tim của nương!" – Nói xong câu cuối cùng, Lương phi đã khóc không thành tiếng – "Nương luyện tiếu[5] vì đã bỏ rơi con, nhưng, nương đeo trên lưng vinh nhục của toàn tộc, nương há có thể để toàn bộ Sở gia làm oan hồn uổng mạng, chết không nhắm mắt?"

[5]luyện tiếu: cảm thấy buồn, xót xa khi nghĩ lại, nhớ lại cái mà mình đã mất.

"Liệt Nhi, con sẽ tha thứ cho nương, phải không?" – Về mặt Lương phi thì lương, giọng nói còn mang theo sự dè dặt khó có thể diễn tả thành lời.

Hai tay rũ xuồng của Phó Liệt đã bị hấn siết chặt, đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Hết lần này đến lần khác, hấn đã tự nhắc nhở bản thân rằng không được tha thứ cho người đàn bà đã vứt bỏ mình nhưng khi bà ta đứng trước mặt hấn...

Phó Liệt phát hiện, muốn hận bà ta quả thật là việc khó khăn vô cùng.

Người bên ngoài phòng nói gì, Đường Hoan đều có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Cô đồng cảm với Phó Liệt cứ như thể bản thân chính là hấn vậy. Cô và hấn cùng là người bị vứt bỏ, cùng có một vết thương khó lành, luôn chảy máu đầm đìa trong lòng...

Tất cả những người bị vứt bỏ đều có thói quen dùng lời lẽ tàn nhẫn để che dấu nội tâm yếu ớt của mình như "Tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ!", "không có cha mẹ thì sao? Không có họ, tôi cũng có thể sống rất tốt!"

Còn không ít lần tưởng tượng, nếu một ngày nào đó kẻ vứt bỏ mình xuất hiện trước mắt, phải dùng dằng vẻ lạnh lùng ác liệt nào để đối mặt với họ.

Nhưng trên thực tế, chỉ có đứa trẻ bị vứt bỏ mới biết, lạnh lùng ác liệt chỉ là vỏ bọc bên ngoài, còn đáy lòng sẽ luôn hèn mọn mà nghĩ —— có thể ở một lúc nào đó, người đã vứt bỏ mình sẽ bất chợt xuất hiện rồi bố thí cho mình một chút ấm áp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (39)

Cuối cùng, Phó Liệt cũng không hòa nhã với Lương phi.

Khi Lương phi nương nương rời đi, bà ta lưu luyến từng bước, nước mắt chảy dài không dứt.

Ý chí sắt đá?

Đứa con bất hiếu?

Máu lạnh vô tình?

A, hấn chính là một người như vậy!

Mẫu thân của hấn bỏ chồng bỏ con không phải vì vinh hoa phú quý, mà là vì đại nghĩa gia tộc, vì muốn làm trung thần liệt sĩ có thể nhắm mắt mà chết. Nhưng, hấn vẫn thấy ——

Rất khó có thể tha thứ!

Phó Liệt cảm nhận được trong miệng tràn ngập mùi máu tươi, đó là máu chảy ra khi hắn tự cắn nát thịt mình. Để bản thân không thất thố, hắn đã cắn nát thịt trong miệng lúc nào không hay.

Cô đơn đứng trong sân một lúc lâu, sau khi khôi phục tâm tình, Phó Liệt xoay người, đi về phía cửa phòng.

Hắn đẩy cửa ra, đối diện với hắn là một đôi mắt to tròn, đen láy, trong trẻo nhưng lại rung rung nước.

Đường Hoan dùng tư thế quái dị đứng đó, thấy Phó Liệt đẩy cửa bước vào thì nhìn thẳng vào mắt hắn. Một lúc sau, cô vươn tay ôm lấy eo hắn, bấu mỗi, buồn bực nói: "Phó Liệt, ta đau lòng."

Bởi vì tôi và cậu có thân thể giống nhau nên tôi đau lòng.

Bởi vì tôi nhìn thấy cậu từ một thiếu niên ngạo kiều bị buộc phải lột xác thành một người đàn ông âm trầm, nên tôi đau lòng.

Cảm nhận được thân thể ấm áp, mềm mại trong lồng ngực, Phó Liệt đột nhiên thấy tất cả những uất ức đều đã có một con đường để phát tiết.

Hắn hận Sở Thanh Thủy, nỗi hận đó đã ăn sâu bén rễ, nhưng, trong lòng hắn cũng có rất nhiều mâu thuẫn đan xen. Hắn oán hận trời xanh, cũng oán giận người đã bỏ rơi hắn khi hắn còn nhỏ, để lại cho hắn nhiều rắc rối như vậy.

Nhưng, khi vừa nghĩ tới cô gái trong lồng ngực ——

Phó Liệt lại thấy, nếu phải chịu những nỗi khổ đó mới có thể gặp được cô thì... hình như, hắn cũng không còn oán hận như trước nữa.

Phó Liệt ôm chặt lấy Đường Hoan.

Rồi bỗng nhiên, hắn cúi đầu, hơi thở mãnh liệt khóa lại đôi môi của cô, mang theo sự cung chiều hắn dành cho cô, không chết không ngừng. Hắn liều mạng đoạt đi hơi thở của cô, cứ như làm vậy thì những uất ức trong lòng hắn mới có thể nguôi ngoai. Nhiệt độ xung quanh không ngừng tăng lên, vật chất sền sệt mang tên ái muội cũng không ngừng lan tràn.

Đường Hoan bị đột tấn công mãnh liệt làm cho mơ mơ màng màng.

Đột nhiên ——

[Tinh —— Bồn hệ thống đã online rồi đây! Ai da, bồn hệ thống thật ngượng ngùng! Đi thôi, đi thôi....]

Đằng ấy có thể hiểu cái cảm giác "yomost" khi mà cả cơ thể đều khô nóng, cho rằng mình sắp cùng nam thần xảy ra chút chuyện gì đó thì bị người ta hắt cho một chậu nước đá không?

Khi đầu Đường Hoan bị hơi nóng hun đến choáng váng, hứng thú tăng vọt, gần như chỉ một giây nữa thôi là sẽ đến cảnh lột quần áo đầy kiều diễm, thì... móa nó chứ, hệ thống rác rưởi vui về "Tinh" một tiếng, khiến cô sợ tới mức hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì quỵ luôn xuống đất!

Được lắm, cậu thật trâu bò!

Còn bán mạnh.

Bán cái mọe nhà mạnh ấy! Không làm trò quỷ, không cho mình thêm cảnh diễn là việc khó khăn với cậu lắm à?

Đường Hoan đau lòng đến mức ghen cả thở!

*

* *

Từ sau ngày nhận người thân thất bại, dường như Lương phi đã học thêm được kỹ năng lý lộn la liếm, mỗi đêm đều sẽ đến Phó phủ để phân phát hào quang nẫu tính của mình. Đối mặt với một Lương phi cố gắng như vậy, Đường Hoan không bội phục cũng không được, dù sao thì liệt nữ sợ triền lang[1], Lương phi nương nương quả thật cô cũng am hiểu đạo lý này. (mà, hình như có chỗ nào đó không đúng thì phải)[2]

[1]liệt nữ sợ triền lang: một cô cái dũ có cương liệt đến đâu đi nữa thì khi bị bằm diết không tha cũng sẽ sợ hãi.

[2] đây là lời tác giả, không phải lời của Diệp mỗ =)))

Ban đầu, Phó Liệt cũng chẳng thêm phản ứng, chỉ dặn dò hạ nhân sắp xếp cho Lương phi ở tiền thính[3], chiều đãi đồ ăn ngon cho bà ta, đợi tới khi bà ta mất kiên nhẫn sẽ tự cảm thấy mất mặt mà rời đi.

[3]tiền thính: phòng ở sảnh trước, thường dùng để tiếp khách.

Nhưng, người có thể ở hậu cung mở ra một đường máu như Lương phi thì ắt sẽ có thủ đoạn không tầm thường. Tính tình của bà ta trước nay đều là "núi không đến với ta, ta sẽ tự đi tìm núi"[4], Phó Liệt không ra tiền thính gặp bà ta, bà ta sẽ tự vào trong viện tìm hấn.

[4] 山不就我, 我便就山的性子 (tạm dịch: núi không đến tìm ta, ta sẽ tự đi tìm núi): có thể hiểu theo hai ý: 1 - nếu đối phương không chủ động hòa theo ý mình, làm như mình mong muốn, thì mình sẽ chủ động theo ý đối phương; 2 - phấn đấu vì lý tưởng của mình, cho dù phải chịu bao nhiêu cực khổ cũng sẽ không từ bỏ.

Cuối cùng, Phó Liệt cũng không nở tuyệt tình với mẹ ruột của mình quá.

Thật ra, chỉ cần hấn muốn, hấn sẽ có vô số cách để làm Lương phi không thể tới phủ nữa.

Có điều, hấn không hề làm như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (40)

Vì thế, Đường Hoan mãi cảm nhận ra Phó Liệt càng ngày càng quý súc tinh phân[1].

Hàng đêm, sau mỗi lần Lương phi tới ân cần hỏi thăm và khẩn cầu được tha thứ, Phó Liệt sẽ luôn bồn chồn không yên, khi thì âm trầm, khi lại lạnh lùng nghiêm nghị, có lúc còn dờ người ra.

Cho dù hấn đã cố gắng che giấu cảm xúc để Đường Hoan không phát hiện, nhưng cô vẫn biết ——

Lương phi xuất hiện khiến tâm trí Phó Liệt rối bời

Tuy từng trải qua những biến cố và nỗi đau mà người thường không bao giờ gặp phải nhưng... dù sao thì Phó Liệt cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi.

[1] **Quý súc:** từ này, Diệp mỗ cũng không biết nên cắt nghĩa thế nào, cũng không tìm được từ nào của Việt Nam mình mà diễn tả hết được nghĩa của nó nên đã để nguyên. Từ này đại ý là một người có tâm lý, hành động, hành vi lạnh lùng, khốc liệt,... không giống người bình thường mà giống yêu ma quỷ quái súc vật hơn. (tìm hiểu thêm tại:); **Tinh phân:** đa nhân cách, hoặc có thể hiểu là một người có trạng thái không ổn định, lúc này lúc kia, có hai (hay nhiều) suy nghĩ, hành vi, hành động trái ngược nhau.

*

* *

Cuộc chiến của Thái tử và Yên Vương Thẩm Hàn Xuyên đã tới thời khắc máu chót.

Ban ngày, Phó Liệt phải cùng bạn gay[2] mưu đồ ngôi vị Hoàng Đế, đến đêm, lại phải cùng Lương phi trình diễn tiết mục mẫu tử tình thâm

Đường Hoan phát hiện, cô gần như không có thời gian để thấy mặt Phó Liệt. Khi cô đang mơ mơ màng màng thì Phó Liệt đã lên triều, lúc cô đã đi ngủ thì hấn vẫn còn cặm cụi làm việc[3] trong thư phòng. Hơn nữa, quan hệ của Lương phi và Phó Liệt đã tiến triển[4] vượt xa tưởng tượng của Đường Hoan.

[2] 基友(cơ hữu): vì 基(cơ) đồng âm với gay nên bên đó sử dụng cơ hữu = bạn gay =)))

[3] 奋笔疾书 (múa bút thành văn): hành động viết liên tục, không ngừng nghỉ một cách nhanh chóng -> chỉ hành động chăm chỉ làm việc (trên giấy mực) của một ai đó.

[4] tiến triển: phát triển theo hướng tốt.

Lương phi quả là một người đàn bà thông minh, khéo léo và tinh tế[5], chỉ cần bà ta muốn lấy lòng một ai, người đó sẽ chẳng thể chống cự được. Chính vì vậy nên khi bà ta dùng dáng vẻ của một người mẹ hiền lành, nhân từ để lấy lòng Phó Liệt, nơi mềm mại dưới đáy lòng hấn không thể không động rung.

[5] 七窍玲珑心 (thất khiếu linh lung tâm): từ này bắt đầu xuất hiện từ trong Phong Thần Diễn Nghĩa, "thất khiếu linh lung tâm" nghĩa là một trái tim có bảy lỗ, về sau từ này được dùng để chỉ người cô cùng thông minh, khéo léo. (Tham khảo thêm tại:)

Lúc đầu là hờ hững, sau đó thì hai mẹ con đã có thể ngồi cùng nhau ở tiền thính, mặc dù chỉ là im lặng uống trà. Qua một thời gian nữa thì, mẹ nó, thế mà Phó Liệt lại đồng ý ăn cơm với Lương phi!

"Bẩm phu nhân, đại nhân đã đến Túy Hương lâu dùng bữa tối cùng vị quý nhân kia rồi. Đại nhân dặn ngài không cần chờ, phải ăn uống cẩn thận, đừng để mình bị đói."

Mãi mới có một ngày Phó Liệt không cần nghị sự cùng bạn gay đến tận tối muộn, kết quả là cô còn chưa kịp thấy bóng dáng của hắn, hắn đã lại đi ra ngoài rồi?

Đường Hoan đàn mặt.

Hệ thống rác rưởi, tôi cảm thấy cậu nên trối định với Lương Phi, để bà ta làm ký chủ của cậu.

Tốc độ công thành chiếm đất kiểu này quả thật khiến người ta phải thán phục!

Cũng may bà ta là mẹ Phó Liệt, chứ nếu là nữ chính thì ông đây không cần phải dụ dỗ boss phản diện nữa, cứ ngồi im chờ chết luôn cho rồi.

Đường Hoan cho rằng Phó Liệt ăn cơm tối xong sẽ về ngay nhưng hơn một canh giờ trôi qua, cô vẫn chưa thấy bóng dáng hắn đâu.

Chẳng rõ vì sao mà Đường Hoan vẫn không thể thích nổi Lương phi tuy rằng đã biết bà ta bỏ chồng bỏ con không phải vì vinh hoa phú quý. Giác quan thứ sáu của cô khiến cô bài xích bà ta từ tận đáy lòng.

Lý do là gì?

Cô cũng không biết.

Có thể là vì ở cổng Yến Vương phủ, cô đã thấy cái cách bà ta để ý đến con nuôi Thẩm Hàn Xuyên nên chán ghét bà ta? Cô đang bất bình thay Phó Liệt?

Khoan đã, Yến Vương Thẩm Hàn Xuyên?

Đường Hoan giật nẩy mình, đúng vậy, Lương phi không chỉ là mẹ ruột của Phó Liệt mà còn là mẹ nuôi của Thẩm Hàn Xuyên! Đã vậy, Yến Vương còn là đối thủ đáng gờm nhất của Thái tử trong việc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, hơn nữa... Phó Liệt lại là người của Thái tử!

Meow, ai biết được Lương phi có yêu thương con nuôi hơn con ruột hay không. Ai biết được bà ta có thể vì Thẩm Hàn Xuyên mà gây tổn thương cho Phó Liệt hay không.

Dù sao thì quang hoàn của nam chính cũng vô cùng trâu bò.

Nghĩ vậy, Đường Hoan lập tức đứng ngồi không yên, không ngừng thúc giục người đánh xe nhanh chóng đưa mình đến Túy Hương lâu.

Lúc này, trong Túy Hương lâu, tuy rằng không xuất hiện cảnh ám sát hạ độc như Đường Hoan tưởng tượng nhưng cũng thật sự có liên quan đến Thẩm Hàn Xuyên.

Lương phi hy vọng con nuôi có thể sống hòa thuận với con đẻ nên người đến Túy Hương lâu hôm nay, trừ bà ta và Phó Liệt, còn có Thẩm Hàn Xuyên và Giang Mộng Thiên.

"Liệt Nhi, đây là huynh trưởng của con, Hàn Xuyên."

Lương phi giới thiệu như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (41)

Thẩm Hàn Xuyên cười vô cùng ôn hòa nhưng trong mắt lại có một tầng sương mù. Hắn ta đường đường là hoàng tử, lại phải xưng huynh gọi đệ với một tên tiện dân?

Cũng xứng?

Phát hiện ra nét âm u trong đáy mắt Thẩm Hàn Xuyên, Phó Liệt chẳng thèm để tâm, chỉ cười lạnh.

Trước lúc tới nơi này, Lương phi đã nói ý với Phó Liệt rằng khi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, không đến cuối cùng thì cũng chưa biết ai là người thắng cuộc. Lương phi còn nói, hắn dưới trướng Thái tử đã làm việc quá mức tàn nhẫn, chẳng may Thẩm Hàn Xuyên đăng cơ, nhất định sẽ không bỏ qua mưu sĩ số một của Thái tử là hắn.

Cho nên, bà ta hy vọng hán và Thẩm Hàn Xuyên có thể chung sống hòa thuận. Chỉ ít thì dù ai là người thắng cuộc, hán – con trai ruột của bà ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh quá thảm.

Lúc đó, Phó Liệt nghĩ thầm, à, Thẩm Hàn Xuyên đồ sát hương thân phụ lão của hán, thù này không chết không ngừng, sao có thể ở chung?

Nhưng khi nhìn vào ánh mắt tha thiết của Lương phi, không biết vì sao ——

Hán lại đồng ý.

Thậm chí trong lòng hán còn xuất hiện một luồng hơi ấm khó có thể diễn tả thành lời đang dần dần lan tràn.

Mặc dù người phụ này đã từng vứt bỏ hán nhưng... có lẽ hán nên cho bà ta một cơ hội để ăn năn hối lỗi. Dù sao thì đó cũng là mẫu thân của hán.

Sau này, Phó Liệt lại nghĩ, nếu hán biết vì hán tham luyến một chút ấm áp mà chôn vùi mạng sống của cô gái góc nghếch kia thì...

Hán đã giết chết cả đàn bà này ngay từ lần đầu gặp mặt!

Cho dù là thí mẩu[1] cũng vẫn hơn phải chịu nỗi đau thấu tim thấu gan.

[1]thí: giết, dùng khi kẻ dưới giết người trên.

Phó Liệt và Thẩm Hàn Xuyên đều là người biết nhẫn nhịn.

Vì muốn duy trì cảnh tượng anh em hòa thuận trước mặt Lương phi mà hai người đã nhìn nhau giống như hai con rùa lông xanh[2].

[2]Rùa lông xanh: một loại rùa trên lưng có mọc tảo xanh. Ngoài ra thì "con rùa" = vương bát = câu chửi của người Trung Quốc =)))

Một kẻ nói: "Đã sớm biết đến tài năng và kiến thức của Từ Vũ nhưng không có cơ hội kết giao, cuối cùng thì hôm nay cũng được như mong muốn."

Một người đáp: "Đâu có đâu có! Yến Vương điện hạ mới thật sự là anh hùng hào kiệt, ngày hôm nay có thể gần gũi như vậy, là phúc của Từ Vũ!"

Kẻ kia lại nói: "Đêm nay không say không về."

Người kia lại đáp: "Vậy Phó nỗ sẽ quên mình mà bồi quân tử."

Khi Lương phi rời đi, không khí "huỳnh thân mật, đệ cung kính" lập tức đóng băng chỉ trong một giây. Hai ánh mắt chạm nhau, một bên kiệt ngạo, mang theo khinh thường, bên kia thì vẫn trấn định như trước.

"Tiểu Thiên, nài ra ngoài trước đi, ta phải cùng Phó đại nhân nói chuyện từ từ."

Khi trong phòng chỉ còn Phó Liệt và Thẩm Hàn Xuyên, hai người đã ngăm đầu đá với nhau, chọc dao nhỏ vào lưng nhau, đầu còn lóp ngáy trang nên có nữa.

"A, Phó đại nhân, nếu Thái tử biết người tham sống sợ chết đến nỗi đã leo lên người y còn muốn kết giao với bốn vương, người nghĩ kết cục của người sẽ là gì?" – Thẩm Hàn Xuyên cao ngạo nói, giữa hai hàng lông mày của hán ta tràn ngập sự khinh thường đối với Phó Liệt.

Phó Liệt bình tĩnh đáp trả: "Thái tử đã sớm biết hôm nay ta sẽ gặp điện hạ. À, Thái tử có lời muốn nhờ ta gửi cho điện hạ, Thái tử nói, bệnh tình của thánh thượng nguy kịch, chỗ dựa của Yến Vương điện hạ cũng sắp đổ, nhưng dù gì thì cũng là một hoàng tử, sao lại cuống đến mức không chọn đường tử tế để đi, lại đi cạy góc tường nhà người khác. Không biết gốc gác, làm mất khí độ Hoàng thất."

"....." – Thẩm Hàn Xuyên cảm giác thanh máu[3] của mình đã mất một nửa.

[3]thanh máu/cột máu: trong game thường có đó, khi thanh máu/cột máu cạn sạch thì nhân vật trong game sẽ chết:v

Nếu hán ta nhớ không nhầm thì cái mặt hàng thích ra vẻ đạo mạo, đoan trang như Thái tử chỉ biết nói lời dối trá, từ khi nào mà trở nên độc miệng như vậy?

Là một boss phản diện học bá[4], với bản lĩnh khua lưỡi bẻ bộn nho[5], Phó Liệt đã từng trở hết tài năng giữa vô số học sĩ uyên bác, có thể nói kỹ năng miệng pháo[6] của hán đã sắp đạt level max.

Sau khi đấu võ mồm thua Phó Liệt, sắc mặt Thẩm Hàn Xuyên cực kỳ khó coi.

[4]học bá: học hành chăm chỉ, tài giỏi, luôn đạt được kết quả cao hơn người khác.

[5]khua lưỡi bẻ bộn nho (舌战群儒): xuất hiện từ đời nhà Minh, trong hồi 43 của tác phẩm "tam quốc diễn nghĩa" - La Quán Trung. Trong hồi 43, mưu sĩ Đông Ngô chỉ trích Gia Cát Lượng, cuối cùng lại bị ông phản bác đến á khẩu, không đáp lại được.

[6] miệng pháo: dùng miệng như vũ khí để công kích, phản bác người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (42)

Có thể nghiền ép kẻ địch, Phó Liệt cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Vừa nho nhã, vừa lạnh nhạt nhìn Thẩm Hàn Xuyên, ánh mắt Phó Liệt vô cùng bình tĩnh nhưng càng bình tĩnh thì lại càng khiến người ta cảm thấy ngột ngạt. Ánh mắt đó của Phó Liệt làm lòng Thẩm Hàn Xuyên sinh ra chút bất an.

Đột nhiên, Phó Liệt móc ra một chiếc lệnh bài bằng kim loại đen, ném lên bàn.

Giữa lệnh bài khắc một chữ Hán vừa mạnh mẽ lại vừa mềm mại[1], nhìn vô cùng bắt mắt.

[1]thiết họa ngân câu(铁画银钩): chỉ nét chữ vừa mạnh mẽ vừa mềm mại của nhà thư pháp.

Đồng tử Thẩm Hàn Xuyên co rụt, biểu cảm thoáng thất thố[2] nhưng lại nhanh chóng khôi phục bình thường. Ra vẻ trấn định, Thẩm Hàn Xuyên hỏi: "Phó đại nhân có ý gì?"

[2]thất thố: sơ suất, sai phạm, thiếu giữ gìn ý tứ trong cách cư xử, cách ăn nói.

Ai ngờ, Phó Liệt không hề có ý định chất vấn hắn ta.

Trong lòng Phó Liệt đã sớm kết luận hung thủ giết người năm đó là ai nên chỉ không mặn không nhạt[3], nói: "Yến Vương điện hạ, giết người thì phải đền mạng là đạo lý hiển nhiên, Phó mỗ bất lực, đã chịu đựng điện hạ ung dung ngoài vòng pháp luật quá lâu rồi. Hôm nay đem lệnh bài tới cũng không có ý gì, chỉ muốn nói cho điện hạ, trên tay ngài đeo hai trăm linh sáu mạng người, đã tới lúc nên thanh toán. Mong ngài sớm chuẩn bị sẵn sàng."

[3]không mặn không nhạt(不咸不淡): có hai nghĩa 1- thanh thản, bình thản 2- lạnh lùng cười nhạo.

"Phó Liệt, người..."

Thẩm Hàn Xuyên biến sắc, sau đó cười lạnh: "Vậy chúng ta cùng chờ xem."

Tốc độ của Đường Hoan khi chạy tới Túy Hương lâu quả thật khiến người ta phải liếc nhìn. Lúc đi hết cầu thang, cô vô ý té ngã.

Ngã một cái cũng đã đành, đằng này...

Đường Hoan cắn răng, tuy rằng cô chỉ là một bia đỡ đạn nhưng cũng đừng cho cô cái vận khí hồ cha đến nỗi vừa đã là đã ngã ngay dưới chân nữ chính chứ?

Không sai, cô không nhìn nhầm.

Cô gái mặc đồ trắng đứng bồi hồi ở hành lang gần cầu thang, cả người tỏa ra quang hoàn thánh mẫu Mary Sue năm màu, ngoài nữ chính ra thì còn có thể là ai?

"Phó phu nhân."

Đường Hoan vốn không định để ý tới Giang Mộng Thiển nhưng người ta lại chậm rãi duỗi tay kéo cô lên, cười tươi như gió xuân ấm áp.

Làm người sánh đôi với Boss phản diện, sao có thể để mất phong độ trước mặt khí vận chi tử? Tuy rằng đã ngã lăn quay dưới chân người ta nhưng Đường Hoan vẫn nghĩ, không thể khiến Phó Liệt quá mất mặt mũi.

Vì vậy, cô bày ra dáng vẻ cao quý, lãnh diễm[4], nói: "Người biết ta?"

[4]lãnh diễm: lạnh lùng + diễm lệ(lộng lẫy+rực rỡ)

"Trong yến tiệc ngắm hoa của Hoàng hậu lần trước, ta đã nhìn thấy phu nhân từ xa." - Giang Mộng Thiển hơi cúi đầu cười, quả là giống phù dung lại tựa nước trong[5] - "Thật ra trước đó, ta cũng đã gặp phu nhân một lần. Chỉ là thời gian trôi qua đã lâu, có lẽ phu nhân không còn nhớ rõ nữa."

[5]清水芙蓉: thanh thủy phù dung, cả câu là: thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức (清水出芙蓉, 天然去雕飾) - cái gì tự nhiên cũng là đẹp nhất -> khen Giang Mộng Thiển có vẻ đẹp tự nhiên.

Đường Hoan lạnh nhạt: "Không cần nói, ta nhớ rõ."

"A?" - Giang Mộng Thiên hơi hé miệng, có lẽ vì không nghĩ tới đối phương sẽ chẳng thèm đi theo kịch bản nên cô ta có chút xấu hổ.

Đường Hoan tiếp tục lạnh nhạt: "Lúc đó người cho Phó Liệt cả hai cái màn thầu trong khi trông ta còn thảm hơn hẳn. Ta tưởng người không nhìn thấy ta cơ."

Giang Mộng Thiên: "....."

Giờ phút này, nữ chính đại nhân dần mất. Cho nên, Đường Hoan đang oán cô ta vì không cho cô hai cái màn thầu ư?

Cô không phải là phu nhân của Trạng Nguyên lang nổi danh khắp thiên hạ sao?

Chuyện đã qua nhiều năm như vậy mà cô vẫn còn nhớ như in hai cái màn thầu?

Rốt cuộc thì Phó Liệt đã bạc đãi cô đến mức nào???

Thôi thôi, chỉ một người phụ nữ xuất thân từ thôn quê mà thôi, cô ta đường đường là thiên kim khuê các, nếu thật sự tức giận thì chẳng khác nào không để ý gốc gác, tự hạ thấp chính mình.

Nghĩ vậy, Giang Mộng Thiên nhanh trí chuyển chủ đề: "Phó phu nhân tới tìm Phó đại nhân?"

Căn cứ vào nguyên tắc bia đỡ đạn không thể hòa thuận với nữ chính, Đường Hoan lạnh lùng gạt đầu, cô không muốn tiếp tục nhiều lời với Giang Mộng Thiên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (43)

Khi đi ngang qua Giang Mộng Thiên, Đường Hoan bị cô ta kéo lại. Cô ta khẩn thiết[1] nói: "Tình cảm của Phó phu nhân và Phó đại nhân thật sâu sắc[2], quả khiến người ta cực kỳ hâm mộ. Nhưng nếu phu nhân thật sự yêu hẳn thì nên cẩn thận khuyên nhủ hẳn, đạo làm quan là phải thanh chính liêm minh[3] chứ không phải dùng thủ đoạn ngầm ngầm, xảo quyệt. Giết chóc quá nhiều, sớm muộn gì cũng sẽ khiến trời đất oán giận...."

Đường Hoan:..... Hệ thống rác rưởi, cuối cùng thì tôi cũng tìm được kẻ còn thiếu năng trí tuệ hơn cả cậu rồi, khuôn mặt của cô ta, tôi cảm thấy ————— yêu quá đi à[4] ~

[1]khẩn thiết: tha thiết+cấp bách.

[2]kiêm điệp tình thâm(鸢蝶情深): phép ẩn dụ chỉ tình cảm sâu sắc giữa người với người, đặc biệt là tình yêu giữa vợ và chồng.

[3]thanh: trong sạch, rõ ràng; chính: chính trực, vô tư; liêm:liêm khiết, không nhiễm sắc; minh: quang minh lỗi lạc

[4]么么哒(sao sao đất): ngôn ngữ mạng của bên Trung, dùng để bán manh, biểu hiện sự yêu thích, tình cảm với một ai đó. Có thể hiểu là: sờ đầu một cái (để an ủi); moah moah (tiếng hôn môi)

Đường Hoan lười phải nói chuyện với thiếu năng trí tuệ.

Dựa vào cái gì mà cô ta cho rằng mình đi theo chính nghĩa, đứng bên Phó Liệt lại thành sai trái.

Có điều, nữ chính đại nhân vô cùng siêng năng, không muốn buông tha quá dễ dàng.

Đúng, không sai, vào lúc Đường Hoan phui tay, định bỏ đi thì nữ chính đại nhân lại túm lấy cổ tay cô lần nữa.

"Phó phu nhân không biết trong tay hẳn đã có bao nhiêu mạng người vô tội rồi ư? Có biết bao nhiêu người đã phải chịu cảnh đầu bạc tiền đầu xanh, có bao nhiêu trẻ nhỏ đã vì hẳn mà mất đi phụ thân? Phu nhân biết trên tay hẳn dính bao nhiêu máu tươi không? Mỗi người đều có lòng trắc ẩn, Phó phu nhân, thủ đoạn của Phó Liệt quá mức xấu xa và ác liệt, phu nhân khuyên hẳn sớm thu tay lại đi! Coi như vì tích phúc cho người trong thiên hạ."

Nói cũng có lý quá.

Phụ nữ bình thường, chỉ cần có chút lòng trắc ẩn, chắc sẽ vì những lời này mà tránh Phó Liệt như rắn rết, cảm thấy hẳn ác độc. Cho nên khi Phó Liệt ra khỏi phòng, nghe thấy những lời Giang Mộng Thiên nói, hẳn gần như bị shock, trong lòng hoảng loạn vô cùng, một cảm giác sợ hãi xưa nay chưa từng có

xuất hiện.

"Người làm càn!"

Phó Liệt quát lên một tiếng chói tai rồi đẩy Giang Mộng Thiển ra, suýt nữa thì khiến cô ta ngã luôn xuống cầu thang. Sau đó, hấn vội vàng ôm Đường Hoan vào lòng, kéo gần khoảng cách giữa cô và Giang Mộng Thiển.

Hoan Nhi, ta không cần danh tiếng.

Nhưng cũng không hy vọng, danh tiếng xấu của ta ——

Bị nàng biết!

Đường Hoan tránh khỏi lòng ngực Phó Liệt, trông lòng Phó Liệt chấn động.

Cuối cùng thì cô vẫn...

Đúng rồi, hấn tệ như vậy, làm nhiều việc giết chóc máu tanh như vậy, cô ghét bỏ hấn cũng là lẽ đương nhiên.

Sát ý của Phó Liệt mãnh liệt xông về phía Giang Mộng Thiển.

Đường Hoan ngẩng đầu ưỡn ngực, hùng hổ đi tới trước mặt Giang Mộng Thiển rồi cười lạnh, giống như đang trào phúng cô ta.

Cô không giống nhân cách thứ hai - Phụng Hoàng, cô không phải nữ vương điện hạ thích gây sự xé bức[5] nhưng giờ phút này, cô cực kỳ muốn xé một lần.

[5]Xé bức(撕逼): ngôn ngữ mạng Trung Quốc, thường được viết tắt là 4B. Từ này ban đầu được dùng để chỉ "cuộc chiến" giữa những người phụ nữ, hiện tại thường dùng để chỉ hai(hay nhiều) bên công kích, vạch khuyết điểm của nhau, gây ra khẩu chiến. Tìm hiểu thêm tại:

"A, người thiện lương như vậy, sao không khuyên Yến Vương điện hạ của người từ bỏ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế? Chỉ cần hấn chịu từ bỏ, chẳng phải mọi việc sẽ đều bình yên?"

Giang Mộng Thiển:.....

Nói như vậy thì cô ta phải đáp lời thế nào?

Nghe qua cũng thật có đạo lý, nhưng, Yến Vương bày mưu tính kế nhiều năm như vậy, sao có thể dễ dàng từ bỏ?

"Đạo bất đồng, bất tương vi mưu[6]. Các người cảm thấy Phó Liệt làm nhiều việc ác chẳng qua là vì những kẻ bị hấn kéo xuống ngựa là người của các người thôi! Không ít người làm phụ tá cho Thái tử cũng bị xét nhà diệt tộc, chẳng lẽ không phải do các người làm? Minh hại mạng người là lẽ đương nhiên, người ta làm việc giống vậy thì lại thành tội ác tày trời? Mặt của các người lớn quá nhỉ?"

[6] đạo bất đồng, bất tương vi mưu(道不同, 不相为谋): không cùng trí hướng thì không thể cùng mưu cầu sự nghiệp/ không cùng quan niệm, tư tưởng thì không thể bàn luận trao đổi.

Nghe thấy những lời này, sắc mặt Thẩm Hàn Xuyên xanh mét.

Xưa nay Giang Mộng Thiển luôn được khen là tài nữ, thế mà giây phút này lại không biết nên nói gì. Tài nữ nói chuyện đều là nói có sách, mách có chứng, chậm rì rì mà nói cho người khác á khẩu, muốn xé nhau cũng phải giữ sĩ diện và ưu nhã.

Nhưng Đường Hoan thì.....

Không xé X thì thôi, chứ xé rồi là kỹ năng miệng pháo phải đặt max, nói chuyện cũng phải nhanh và liên tục như pháo nổ, vừa nói vừa vung tay múa chân, không cho người khác cơ hội xen miệng.

Ps: Hôm nay không phải lịch đăng nhưng Diệp mỗ vẫn đăng, chủ yếu là do đang rạn xương, phải ngồi im một chỗ nên edit được nhiều:P

Thêm nữa là, Diệp mỗ quyết định mai sẽ đăng hết số chương còn lại của thế giới 1, mong mọi người ủng hộ nhiệt tình ^^!

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phán Diệt, Cô Có Độc được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (44)

"Ta cảm thấy mặt các ngươi to —— bằng này!"

Đường Hoan dang tay, cảm thấy vẫn chưa đủ lớn, lại tiếp tục dang rộng tay hơn, nói: "Không đúng, ta thấy mặt các ngươi phải to —— bằng này!"

Đường Hoan vươn tay, nhe răng trợn mắt, bày ra đầy đủ dáng vẻ của một kẻ tinh quái, hách dịch, chạy đến trước mặt Giang Mộng Thiên, nói cho cô ta mặt cô ta to thế nào. Đường Hoan đã khiến thiên kim tiểu thư Giang gia xưa nay luôn dịu dàng hiền thực phải thờ dốt, sắc mặt trắng bệnh.

"Ta nói cho ngươi biết, chưa nói đến việc Phó Liệt không lạm sát kẻ vô tội, kẻ cả có thì đã sao? Vì hắn, ta có thể đối đầu với toàn bộ người trên thế gian này!"

A ha ha ha ha, trong lòng, Đường Hoan yên lặng chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười dài.

Thấy không, đây chính là câu nói đạt tiêu chuẩn của bá đạo tổng tài đó. Tự nhiên cô muốn làm màu mà thôi, nói ra câu ấy, đến cô cũng tự thấy cảm động nữa là.

Vì hắn, ta có thể đối đầu với toàn bộ người trên thế gian này!

Phó Liệt nghĩ, có lẽ hắn đã nghe thấy một lời âu yếm khó lường.

Giây phút đó, hắn như kẻ mê được đánh thức[1], trong đầu trống rỗng, trong mắt chỉ còn lại hình ảnh tinh quái kiêu ngạo của cô, không chứa thêm được bất cứ thứ gì trên thế gian này nữa.

[1] 振聋发聩: theo baidu, cụm từ này có thể hiểu là một tiếng động lớn đến mức khiến người điếc cũng nghe được, **nghĩa bóng**: lời nói có thể khiến người hồ đồ/mê mang bừng tỉnh.

Cô có thể đối đầu với cả thế giới, chỉ vì hắn!

Phó Liệt hơi cong môi, ôm Đường Hoan từ phía sau, không để cô đứng quá gần Giang Mộng Thiên. Sau đó, hắn kéo vai cô gái tinh quái đang giương nanh múa vuốt vào lồng ngực, che chở cho cô rời khỏi Tỷ Tỷ Hương lâu.

Khuôn mặt hắn nóng bỏng.

Tim hắn đập như gõ trống.

Đáy lòng hắn nổi lên sóng gió mãnh liệt, tựa như có mãnh thú đang kêu gào, cô gái trong lồng ngực là của hắn, đời này kiếp này, cho dù sống hay chết, hắn đều sẽ ích kỷ giữ cô bên mình!

Ban đầu, hắn còn nghĩ, nếu Thái tử đoạt đích thất bại, hắn có thể trải một con đường thên thang cho cô để cô về vang gả cho người khác, cũng đã thay cô chọn sẵn một người —— là tâm phúc dưới trướng hắn.

Nhưng sau khi nghe được câu nói kia của cô, hắn mới phát hiện ra mình đã sai rồi, hơn nữa, sai lầm đó thật sự quá lớn!

Đã không thể buông tay!

Hoàn toàn không có cách để buông tay!

Cứ nghĩ đến cảnh sau khi hắn chết, cô điên loạn đào phượng[2] cùng người đàn ông khác, sống cùng người ta đến hết quãng đời còn lại...

Lòng hắn lại đau đến nỗi chẳng thể hô hấp, hắn không thể chém chết người đàn ông kia cho sáng khoái, mặc dù đó là người hắn chọn!

[2]điên loạn đào phượng: thành ngữ của Trung Quốc, là phép ẩn dụ về "việc" nam nữ.

Đường Hoan đâu biết vì một câu trích lời bá đạo tổng tài của mình mà khiến lòng Phó Liệt nổi lên sóng to gió lớn như vậy, cô chỉ cảm thấy, Phó Liệt bị làm sao không biết, đang yên đang lành[3] lại bế cô lên xe, hơn nữa, sau khi lên xe còn ôm chặt cô không buông.

Bị ôm như vậy không thoải mái chút nào, Đường Hoan vận vẹo muốn thoát khỏi cái ôm của Phó Liệt, không cẩn thận chạm vào làn da nóng bỏng của hắn, nhiệt độ ấy cao đến mức cứ như sắp bốc cháy đến nơi.

"Sao lại nóng thế này?" – Đường Hoan dơ tay sờ lên mặt Phó Liệt.

Phó Liệt ôm chặt cô hơn, hô hấp cũng càng thêm dồn dập. Hơi thở nóng rực của hắn thổi qua cổ cô, giọng hắn khàn khàn khiến trí tưởng tượng của người ta bay xa vô hạn: "Bởi vì... muốn nàng!"

Nói rồi, Hắn cầm tay Đường Hoan, chậm chậm kéo xuống dưới ——

Sau khi cảm nhận được hơi lạnh từ bàn tay nhỏ của Đường Hoan, "chỗ mềm mềm" lập tức dựng đứng lên.

Hung dữ và mạnh mẽ, nóng rực và đầy khí thế!

Đường Hoan cảm thấy mình sắp phát điên đến nơi[4], cả người đều tê tê dại dại. Rốt cuộc thì cô vừa làm cái gì? Vì sao mà đột nhiên lại khiến Phó Liệt biến thành thế này...

Đường Hoan muốn che mặt.

Nhưng nghĩ tới bàn tay cô định dùng để che mặt vừa mới sờ vào.....

Biểu cảm của Đường Hoan là: $\neg(A^o)$ viết hoa ĐÀN MẶT.

sau đó lại biến thành: 凸`0"凸

[3]一言不合(một lời không hợp):là một thành ngữ trong Tiếng Trung, chỉ việc nói chuyện không hợp nhau, tuy nhiên, trong ngôn ngữ mạng, cụm từ này được dùng phổ biến với nghĩa "đang yên đang lành lại thay đổi, phát triển sang một trạng thái khác,"

[4]斯巴达(Sparta):ngôn ngữ mạng, dùng để hình dung trạng thái điên cuồng/cuồng loạn của một người.

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 45: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (45)

Khi Đường Hoan chạm vào cái thứ đang phình to kia, Phó Liệt phát ra một tiếng tựa thỏa mãn lại như than thở, sau đó hấn vùi đầu vào hõm vai Đường Hoan, âm ức nói khẽ: "Hoan Nhi, làm sao bây giờ, ta nhịn không nổi rồi."

Đúng vậy, không sai, chính là âm ức.

Trong lòng, Đường Hoan yên lặng dựng ngón giữa.

Cậu thì có cái mẹ gì mà âm ức!

Đường Hoan rất sợ sẽ bị Phó Liệt cảm thú lôi kéo làm một nháy trên xe, như vậy thì quá mất mặt!

Vì thế, cô vỗ vỗ bả vai Phó Liệt, cổ vũ: "Tình cảm bền lâu thì cần gì hai người phải sớm chiều thấy nhau, nam tử hán đại trượng phu phải lấy quốc gia đại sự làm trọng, công ở đương đại, lợi ở thiên thu[1], khi Quan Tự Tại[2] Quan Thái Âm bỏ tất thực hành thâm sâu về trí Bát nhã Ba la mật....[3]"

[1] công ở đương đại, lợi ở thiên thu(功在当代, 利在千秋): việc làm/ công lao/ công trạng/... ở hiện tại mà có thể đem lại lợi ích cho muôn đời.

[2]Quan Tự Tại: danh hiệu khác của Quan Thái Âm

[3]liên quan đến kinh phật, ai có hứng thú thì tự tìm hiểu nhé, tài nghệ của Diệp Mỗ kém cỏi, không thể hiểu để giải thích cho mọi người được, đọc xong mà to não....

Phó Liệt:.....

Ngay cả Bồ Tát cũng mang ra. Nương tử của ta, sao nàng lại.. Đáng yêu như thế!

Phó Liệt bất đắc dĩ ôm người vào lòng, cũng không có thêm bất cứ hành động nào khác. Cô đang khấn trương, hấn biết.

*

* *

Đêm.

Phó Liệt lặng lẽ đi vào thư phòng. Nếu đã xác định mình không thể buông tay, hấn cần phải dốc hết toàn bộ sức lực mà tấn công, như vậy mới có thể bảo vệ người mà hấn muốn bảo vệ!

Thánh thượng bệnh nặng, sống không quá tháng này.

Tháng này, hẳn nhất định phải vất vả một chút, mưu tính nốt bước cuối cho Thái tử, chỉ cần tân đế đăng cơ là có thể kê cao gối để ngủ[4] rồi.

[4] kê cao gối để ngủ: vô tư, yên tâm, không lo lắng, không ưu phiền.

Trong sương phòng, Đường Hoan mơ mơ màng màng thiếp đi. Đột nhiên, hệ thống "Tình" một tiếng.

Một tiếng vang lên, núi lở đất sụp, to đến mức kẻ điếc cũng nghe thấy, khiến Đường Hoan tổn thương cả về tinh thần lẫn thể xác[5]...

[5] 痛不欲生 (tạm dịch: đau đến mức không muốn sống): đây là thành ngữ, dùng để hình dung về một người bị tổn thương cả về tinh thần lẫn thể xác. Tìm hiểu thêm tại: baike.baidu.com/item/痛不欲生

Đường Hoan:.....

Hệ thống rác rưởi, thời gian cậu xuất hiện càng ngày càng quý sức!

[Ồi da, thân ái, *bối rối*[6], Boss phản diện đã đề cô ra rồi ư?] – Hệ thống "đề tiện đáng yêu" nói với ngữ khí vô cùng đáng khinh – [Bỏn hệ thống đã cực kỳ nhanh trí nha, vừa nãy ở trên xe ngựa, cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra là lập tức tri kỷ mà ngừng hoạt động ngay nha! *bối rối* Cô có cảm thấy cả cơ thể đều đau đớn như bị nghiền ép không, có cảm thấy cả người đều bần rần, xuống giường là sẽ ngã không? Có phải boss phản diện đã muốn cô hết lần này đến lần khác không?]

[6] 肿么样 : ngôn ngữ mạng, cách dùng và ý nghĩa tương tự chữ "囧", giống khuôn mặt, được dùng với nhiều nghĩa: buồn bực/ buồn rầu/ buồn phiền; đau khổ/ bị thương/ âu sầu; bất đắc dĩ; lúng túng/ bối rối; khó xử;...

Đường Hoan:.....

Vốn dĩ cô chẳng hề muốn phản ứng với một cái hệ thống thiếu năng trí tuệ nhưng nếu cô không mở miệng sẽ thì bị nghẹn mất!

Muốn cái con khỉ!

Cút cút cút!

Mẹ nó, rốt cuộc thì cậu có thể làm một cái hệ thống bình thường được không, có thể tránh xa mấy quyền truyện H được không?

Cái gì mà cả cơ thể đều đau đớn như bị nghiền ép, cái gì mà cả người đều bần rần, xuống giường là sẽ ngã, cái gì mà muốn hết lần này đến lần khác, cô và Phó Liệt có làm gì đâu cơ chứ!

Tuy rằng lúc trên xe đã sắp lau súng cướp cò nhưng vì cô khẩn trương, không lựa lời rồi nói linh tinh nên Phó Liệt đã đè mạnh tất cả những tâm tư kiểu điếm xuống.

Đường Hoan nhớ rất kỹ, khi cô còn ở trong thời kỳ trung nhị[7] đã từng đọc một quyển tiểu thuyết, trong đó có một câu là —

Rất nhiều kẻ có thể sinh ra dục vọng với cô nhưng người đàn ông có thể khắc chế dục vọng vì cô mới thật sự là người yêu cô.

[7] trung nhị: hay thường được gọi là "bệnh" trung nhị. Từ này xuất phát từ một từ lóng của người Nhật(chuunibyō), là một hội chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì. Tìm hiểu thêm tại: vi.wikipedia.org/wiki/Hội_chứng_Chūnibyō

*

* *

Thánh thượng bệnh nặng, Thái y đã chắc chắn rằng sẽ không qua được mùa đông năm nay.

Mặc dù Đường Hoan luôn ở trong phủ cả ngày nhưng vẫn có thể ngờ ngợ cảm nhận được những thay đổi[8] trong triều đình. Ví dụ như vài hôm liền, Phó Liệt đều không kịp về phủ nghỉ ngơi, hay như khi cô ngủ tới nửa đêm sẽ loáng thoáng nghe thấy tiếng kiếm đâm vào thịt, cô nghĩ chắc là có sát thủ đến ám sát Phó Liệt.

[8] gió nổi mây vần(风起云涌): phép ẩn dụ hình dung về một cái gì đó thay đổi/phát triển một cách nhanh chóng, mạnh mẽ

Tuy rằng sáng sớm thức dậy, tất cả mọi thứ trong phủ đều vô cùng bình thường, cứ như buổi tối hôm trước chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng, trong không khí vẫn luôn nồng nặc mùi máu tanh, mãi mà chẳng tiêu tan.

Thình thoảng, Phó Liệt cũng sẽ nói với cô về những tiến triển trong triều đình, chủ yếu đều là chuyện tốt để cô an tâm.

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (46)

"Hôm qua, vài vị đại thần nguyên lão[1] đã chứng kiến Thánh thượng viết thánh chỉ truyền ngôi cho Thái tử. Vài ngày nữa thôi, mọi việc sẽ hoàn toàn trần ai lạc định[2]. Hoan Nhi, nàng không cần lo lắng cho ta."

Sáng sớm tỉnh mơ, Phó Liệt và Thái tử mới cùng rời cung, thấy mặt Đường Hoan đã đỏ hân lên những tơ máu, hân vô cùng đau lòng, ôm cô vào trong ngực, nhỏ giọng an ủi.

[1]đại nhân nguyên lão: đại thần(vị quan giữ chức vụ quan trọng) đã cao tuổi và có phẩm đức trọng vọng

[2]trần ai lạc định: bụi trần đã rơi xuống -> chuyện đã hoàn toàn kết thúc.

Thời khắc cuối cùng của cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị Hoàng Đế mới là thời điểm máu chốt.

Tuy Phó Liệt nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng Đường Hoan vẫn luôn cảm thấy bất an trong lòng.

Có lẽ bởi vì vận khí của cô trước giờ vẫn chẳng ra gì nên từ nhỏ, cô đã cực kỳ nhạy cảm đối với nguy hiểm. Theo lý mà nói, Thái tử đăng cơ là việc đã được định trước, nhưng, dù gì thì Thẩm Hàn Xuyên cũng là khí vận chi tử do Thiên Đạo lựa chọn, sao có thể dễ dàng thất bại?

Bởi vậy, mỗi ngày Đường Hoan đều sống trong lo sợ và bất an.

Mà nỗi bất an ấy, ở thời điểm cô nhìn thấy Lương phi Sở Thanh Thủy, bất chợt bùng nổ.....

*

* *

Đêm qua, lão Hoàng Đế đã quy thiên.

Hôm nay, tân đế vội vàng đăng cơ.

Làm đại thân tâm phúc của Thái tử, đương nhiên là Phó Liệt sẽ phải vào Hoàng cung trấn giữ với tân Đế.

Vậy thì hiện tại, vì lý do gì mà Lương phi lại đột ngột xuất hiện trong Phó phủ?

Đường Hoan vốn không có thiện cảm với Lương phi, mặc dù đã biết bà ta bỏ chồng bỏ con không phải vì vinh hoa phú quý nhưng cô vẫn chán ghét bà ta từ tận đáy lòng.

Gặp Lương phi vào thời khắc máu chốt này, Đường Hoan lại càng thêm đề phòng.

Bởi vì mấy ngày nay, Lương phi thường xuyên đến thăm nên những thị vệ tâm phúc mà Phó Liệt để lại trong phủ đều mất cảnh giác với bà ta.

"Bà muốn làm gì?" – Đường Hoan cố gắng giữ khoảng cách với Lương phi.

Sau đó thăm gọi hệ thống: "Hệ thống rác rưởi, tôi hoảng quá[3], tôi có linh cảm xấu, tôi cứ cảm giác hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó!"

[Ký chủ thân ái, cô đừng sợ! Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, cô chính là người phụ nữ chinh phục boss phản diện, không dễ dàng "go die"[4] đâu!]

[3] 我好方(Wǒ hǎo fāng) đọc gần giống 我好慌(wǒ hǎo huāng): tôi hoảng sợ/ hoảng cuồng/ hoảng loạn quá. Đây là ngôn ngữ mạng bên Trung, có tình lái "h" thành "f"

[4] 狗带 đồng âm với "go die"

Đường Hoan:..... Vậy nên, ý cậu là, vào thời khắc máu chốt, cậu có thể che chở cho tôi?

Hệ thống trầm mặc một lúc rồi đáp: [Không thể. Cô thử niệm kinh xem, cho dù Bồ Tát không phù hộ cô nhưng ít nhất cũng có thể siêu độ cho cô nha.]

Đường Hoan:.....

Cút cả nhà cậu đi!

Rác rưởi!

Sau khi cho hệ thống một ánh mắt xem thường, Đường Hoan nuốt khan, càng thêm cảnh giác nhìn Lương phi.

"Người là người Liệt Nhi yêu, làm mẫu thân, đương nhiên ta không hề muốn con mình mất đi người trong lòng. Ngoan ngoãn đi theo ta, ta có thể đảm bảo người sẽ toàn vẹn." – Lương phi vung tay, lập tức, trong phòng xuất viện vài chục tên che mặt, mặc đồ đen và cầm theo đao kiếm. Khi nhìn Đường Hoan, ánh mắt những tên đó sáng quắc.

Đường Hoan quyết định ——

Nghe theo con tim, đi cùng Lương phi!

Đứng, nói thẳng ra là nhất chết!

Bị bắt cóc khỏi Phó phủ, ngồi trên xe ngựa đi thẳng về phía Hoàng cung, trong lòng Đường Hoan chấn động, quay đầu nhìn Lương Phi.

Lương phi chậm rãi nói: "Nhu người suy nghĩ, tân đế đăng cơ, Yên Vương muốn bức vua thoái vị[5], đưa nhỏ Liệt Nhi kia lại cố chấp[6], trấn giữ ở cửa cung, một bước cũng không nhường. Bôn cung nghĩ, cũng chỉ có người mới có thể khiến hắn nhượng bộ một chút."

[5] thoái vị: hành động từ bỏ chức tước cho người khác của vua, nữ hoàng, hay quý tộc xưa.

[6] 死心眼(tạm dịch: tử tâm nhãn): cụm từ dùng để chỉ một người cố chấp, không linh hoạt, tuân theo nguyên tắc một cách cứng nhắc.

Đường Hoan:..... Trong lòng muốn mắng mẹ nó.

"Ta có thể mắng bà không?" – Đường Hoan đề lửa giận trong lòng xuống, trông mặt cô thì có vẻ bình tĩnh, nhưng trên thực tế, phổi cô sắp nổ tung đến nơi rồi. Cô vốn nghĩ ít ra thì Sở Thanh Thủy còn dành chút tình mẹ cho Phó Liệt nhưng...

Lương phi không nghĩ Đường Hoan lại nói chuyện thẳng thừng như vậy nên vẫn chưa phản ứng kịp.

Đường Hoan nổi giận đùng đùng, mắng thành tiếng: "Con đàn bà dê tiện! Người hèn hạ nhất thế gian này cũng không bị ỉ bằng bà!"

Mặc dù Lương phi bị bán đến vùng nông thôn hoang dã nhưng cũng vẫn được cha Phó Liệt cưng chiều như châu như bảo, chưa bao giờ bị mắng, hiện tại, bà ta đã tức đến xanh cả mặt. Bà ta cắn răng, ép lửa giận xuống.

Đứng, bà ta thừa nhận làm vậy là có lỗi với Liệt Nhi nhưng bà ta cũng vì đại nghĩa gia tộc mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (47)

"Thái tử quả thật có khí phách của một minh quân nhưng hắn sẽ không lật lại bản án cho Sở gia. Nếu muốn giải oan cho mấy ngàn oan hồn Sở gia, không phải Yên Vương thì không thể."

"Trong lòng bà chỉ có lật lại bản án thôi sao, bà đã từng nghĩ cho Phó Liệt chưa?" – Đường Hoan trừng mắt.

"Bôn cung có nghĩ! Đứa nhỏ Hàn Xuyên kia là huynh trưởng trên danh nghĩa của Liệt Nhi, chờ hắn lên ngôi, chắc chắn sẽ không bạc đãi Liệt Nhi!"

"Bà nói năng linh tinh, Phó Liệt là tâm phúc của Thái tử, một khi Thái tử thua cuộc, hậu quả của hắn là gì, bà có nghĩ tới không?"

Lương phi á khẩu: "Người..."

Đường Hoan thừa thắng xông lên, tung ra kỹ năng miệng pháo level max: "Bà chính là mẹ đàn bà hèn hạ chỉ biết vì mình!"

"Lấy lý do lật lại bản án cho Sở gia để bỏ chồng bỏ con nhưng thật ra là vì bà không chịu được sự nghèo khó ở thôn quê mà thôi!"

"Bà muốn Thảm Hàn Xuyên lên ngôi cũng vì tham cái danh Thái Hậu!"

"Bà lo rằng sau khi Thái tử đăng cơ, bà sẽ thành một Thái phi không quyền không thế nên mới có thể bất chấp tất cả mà gây thương tổn cho Phó Liệt như vậy!"

"Bà không phải vì lật lại bản án cho Sở gia! Rõ ràng là bà tham vinh hoa phú quý! Bà không vĩ đại như bà nghĩ! Bà tham lam! Bà dối trá! Bà vô tình vô nghĩa! Bà bạc tình bạc hạnh[1]! Bà bỏ chồng bỏ con! Bà, là, mẹ, đàn, bà, dê, tiện!"

Gắn lên từng tiếng, mỗi từ mỗi chữ đều đâm thẳng vào tim gan.

Khi xé X, khí tràng[2] của Đường Hoan hoàn toàn bùng nổ, không ai địch lại!

Lương phi thở gấp, tát mạnh một cái khiến Đường Hoan hoa mắt chóng mặt, suýt nữa thì ngất xỉu.

Tiên sư nó chứ, hệ thống, tôi muốn khiếu nại, người qua đường Giáp cứ không hợp ý một cái là sử dụng bạo lực!

[Thế lúc cô "hả pháo" không nghĩ tới việc nói thật quá[3] sẽ bị đánh à?]

[1] *bạc hạnh(薄幸): chỉ những người vô ơn, bạc tình, hay thay lòng đổi dạ, không chung thủy.*

[2] *khí tràng(气场): Diệp mỗ sẽ cố cắt nghĩa từ này một cách dễ hiểu nhất. Khí tràng giống như một loại năng lượng vô hình của một người nào đó, khi người đó phát ra loại năng lượng ấy thì người xung quanh sẽ bị ảnh hưởng, không ít thì nhiều. Ví dụ như cô giám thị trường vô cùng nghiêm túc, khi cô ấy đi đến gần một đám sinh viên đang cười nói vui vẻ, đám sinh viên đó sẽ bất giác im lặng, tự giác nghiêm túc lên, không nô đùa nữa; Hoặc bố bạn mỗi khi tức giận, mặc dù không nói nhưng bạn cảm nhận được điều đó, thậm chí còn lo lắng sẽ bị ăn đòn; Hay khi ở bên một người năng động, thích cười, bạn cảm nhận được sự vui vẻ từ người bạn đó và thấy vui theo, còn khi ở bên một người lúc nào cũng ủ rũ, bạn cũng sẽ buồn bã, bức dọc theo. Tư tưởng, tình cảm, tính cách,... của một người tạo nên khí chất của người đó, khí chất của một người sẽ ảnh hưởng đến khí tràng của của người đó. **Khí tràng** là năng lượng phát ra, **khí chất** quyết định khí tràng. Tìm hiểu thêm trên baidu.*

[3] *嘴欠 (miệng nợ): nói ra những lời mà người khác không thích nghe.*

*

* *

Xe ngựa càng lúc càng tới gần Hoàng cung.

Lương phi không hề bình tĩnh như vẻ ngoài, hai lòng bàn tay của bà ta đã ướt đầm mồ hôi.

Bà ta biết, việc mình làm sẽ khiến Phó Liệt đau lòng, nhưng, chỉ cần quân đội của Thẩm Hàn Xuyên vào được Hoàng cung, bà ta sẽ không gây thương tổn cho người trong tim hấn nữa, sau đó, cả nhà sẽ lại quần quần đoàn viên bên nhau!

Bà ta sẽ dốc hết toàn bộ sức lực để đền bù cho hấn!

Bà ta sẽ làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, sẽ không để hấn phải chịu oan ức!

Bà ta, Sở Thanh Thủy không sai, bà ta vì vinh dự của gia tộc, không phải vì vinh hoa phú quý!

Liệt Nhi sẽ hiểu, nhất định sẽ hiểu!

*

* *

Khi Đường Hoan nhìn thấy Phó Liệt là khi cô đang đứng trong doanh trại của Yến Vương. Phó Liệt mặc áo choàng màu trắng, cười trên lưng một con ngựa cao lớn, trông vừa thanh lãnh lại vừa cao quý. Vậy nên, Đường Hoan còn điếc không sợ súng mà ngắm nhìn mê mẩn mất một lúc.

Phó Liệt thấy Đường Hoan.

Ánh mắt hấn hoảng hốt.

Khi nhìn về phía Lương phi, trong mắt hấn ngoại trừ sát ý thì không còn bất cứ tình cảm nào khác.

Cách tầng tầng lớp lớp người, Phó Liệt cảm thấy tim mình như bị treo lên, hồi hận, phẫn nộ và hoảng sợ!

Kinh ngạc cùng sợ hãi đan xen vào nhau, hấn lo lắng trong lúc bình mã hỗn loạn, cô sẽ bị thương.

Đứng đầu đám người bên kia, Đường Hoan mím mím môi, chỉ tay vào Lương phi rồi lại chỉ vào gương mặt sưng đỏ của mình, dùng khẩu hình nói: "bà ta đánh ta!"

Tim Phó Liệt đau đến run rẩy.

Hấn vô cùng hồi hận, tại sao, tại sao hấn lại lưu luyến chút ít tình thương gọi là tình cảm gia đình ấy? Vì cơ gì mà người đàn bà kia chưa từng đối tốt với hấn mà hấn lại có thể buông lỏng cảnh giác?

"Liệt Nhi, ra lệnh cho người của con buông vũ khí xuống, nếu không....."

Lương phi đẩy Đường Hoan lên trước, rút ra một thanh chủy thủ[4] rồi đặt lên cổ Đường Hoan.

[4]chủy thủ: là binh khí của người xưa, chủy thủ(kiểm ngắn hoặc dao găm) dùng để đâm là chính, nhưng cũng có thể chặt chém.

Sự lạnh lẽo ngấm đến tận xương tủy khiến Đường Hoan rùng mình, không, không được!

Phó Liệt không thể vì cô mà lâm trận lui binh, Thẩm Hàn Xuyên chưa bao giờ là một người lương thiện, nếu hắn lên ngôi Hoàng đế, Phó Liệt chắc chắn phải chết! Nhưng nếu Thẩm Hàn Xuyên bại trận, đế vị của Thái tử sẽ vững chắc hơn... như vậy càng không ổn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (48)

Vì một người phụ nữ, không để ý đến an nguy của quân chủ, mặc dù là tâm phúc, là tri kỷ của Thái tử, kết cục của Phó Liệt cũng không thể tốt hơn được!

"Phó Liệt, chàng đừng nghe theo lời bà ta!" – Đường Hoan nóng ruột, la lớn với Phó Liệt.

Lời còn chưa dứt, Lương phi đã dùng chủy thủ vạch một đường trên cổ Đường Hoan khiến cô đau đến mức kêu lên một tiếng.

Tiên sư, mụ đàn bà chết tiệt này ra tay thật ác độc!

Nhìn thấy đường máu kia, mắt Phó Liệt lập tức đỏ ngầu.

Máu điên[1] của Đường Hoan như bị kích thích bởi sự đau đớn do Lương phi gây ra, cô cầm tay Lương phi, giãy giụa kéo bà ta cùng ngã ra đất. Chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ bị chủy thủ cửa rách, chảy rất nhiều máu, Đường Hoan cũng không bận tâm, chỉ lao đảo tiến về phía Phó Liệt....

[1] 血性: từ này có phiên âm hán việt là "huyết tính" nhưng Diệp mỗ tìm hiểu thì bên mình không có từ nào đồng nghĩa với từ này nên chỉ có thể dịch từ này sao cho phù hợp ngữ cảnh, tài học của Diệp mỗ kém cỏi, mong mọi người thông cảm. tính(性): tính tình/ tính chất/ tính cách/...; huyết(血): máu. Theo từ điển của ông Nguyễn Quốc Hùng thì huyết tính có thể hiểu là tính tình nóng nảy.

Tóc đen tán loạn, vô cùng chật vật.

Đường Hoan nghiêng ngã chạy về phía Phó Liệt.

Phó Liệt vội vàng xuống ngựa, muốn đón lấy thân hình thất tha thất thểu kia.

Nhanh lên!

Phải nhanh nữa lên!

Ôm cô vào ngực!

Chỉ vậy mới có thể khiến hắn an tâm!

Cách một tầng người, Thẩm Hàn Xuyên nhìn Phó Liệt, hắn ta biết rất rõ cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị đã kết thúc, cuối cùng thì hắn ta vẫn thua. Nhưng, mặc dù hắn ta, Thẩm Hàn Xuyên thua, người thắng cũng đừng hòng sống tốt!

Nghĩ vậy ——

Hắn ta nâng nỏ lên, cười lạnh.

Một mũi tên ngắn bay nhanh ra ngoài như sét đánh.

Đường Hoan cảm thấy có một luồng gió xông về phía lưng mình, sau đó là đau đớn kịch liệt, nhưng cô vẫn cắn răng, không dừng bước, nhào thẳng vào lòng Phó Liệt.

"Phó Liệt..." – Đường Hoan ôm eo Phó Liệt, dụi đầu vào ngực hắn.

"Hoan Nhi ngoan, đừng sợ, không có việc gì rồi!" – Phó Liệt vẫn chưa phát hiện ra sự khác thường, vội đầu vào tóc Đường Hoan, hôn nhẹ.

Cảm ơn trời đất, cô bình yên vô sự, từ nay về sau, Phó Liệt sẽ không bao giờ trông mong vào cái gọi là tình thương của mẹ nữa, hắn có cô là đủ rồi! Chi

cần cô vẫn ở bên hấn, mặc dù có mất đi tất cả, mặc dù có bị toàn bộ người trên thế gian này vứt bỏ, hấn cũng không để bụng!

Mẹ nó, tôi có việc đó!

Đường Hoan định lên tiếng thì một ngụm máu tràn lên từ cổ họng cô rồi theo khoe miệng chảy dọc xuống.

Sau đó, máu không ngừng dâng lên, thấm ướt ngực áo Phó Liệt. Mùi tanh nồng nặc xông thẳng vào mũi khiến cả người Phó Liệt cứng đờ.

Hấn không dám nghĩ, cũng không dám nhìn!

"Phó Liệt....." – Đường Hoan run rẩy lên tiếng, trong lòng lại thầm nằng nam chính chết tiệt, ngấm ngấm bôi độc lên mũi tên khiến tim cô đau thất vô cùng, nói chuyện cũng không thể trôi chảy – "Ta... ta đau....."

Tay chân luống cuống, Phó Liệt đặt Đường Hoan xuống đất. Thấy miệng cô tràn ra máu đen, nước mắt hấn không chịu khống chế mà rơi xuống, chạm vào đáy lòng cô.

"Ta mang nàng đi gặp ngự y, đừng sợ, không có việc gì!"

"Không đau, không đau, hôn hôn một cái sẽ không đau nữa! – Phó Liệt cứ như trẻ nhỏ, hôn trán Đường Hoan, một lần rồi lại một lần.

"Về sau... ta... có lẽ... có lẽ sẽ không thể ở bên cạnh chàng.." - Nhìn thấy Phó Liệt tuyệt vọng như vậy, Đường Hoan vô cùng đau xót.

"Không được nói như vậy!" – Phó Liệt cứ như phát điên, quát lên.

"Chàng... phải tự chăm sóc mình... thật... tốt..." – Tầm nhìn dần biến thành màu đen, Đường Hoan nắm chặt tay Phó Liệt, cô biết mình sắp chết.

Từng tiếng, từng tiếng "Hoan Nhi" vọng lại bên tai.

Thần trí Đường Hoan đã không còn rõ ràng nữa. Mẹ nó, đau thật!

Nhưng may thay, ít ra thì trước khi cô chết, khí vận chi tử cũng không còn cơ hội để xoay người nữa, cô có thể ra đi thanh thản rồi.

Phó Liệt dụi mặt vào lòng bàn tay Đường Hoan. Người đàn ông trước nay luôn ôn hòa, nội tâm kín đáo, giờ lại khóc đến tê tâm liệt phế, sau đó trở mặt nhìn bàn tay kia chậm chậm rơi xuống, như người chết, như đèn tắt, không có lấy một chút sức sống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (49)

Sách sử ghi lại:

Ngày tân Đế đăng cơ, Yến Vương Thẩm Hàn Xuyên làm phản.

Phó Liệt bảo vệ hoàng thành, có công trợ giúp Hoàng Đế lên ngôi, sau khi triều đình ổn định, được phong làm thừa tướng, tuổi còn trẻ đã dưới một người, trên vạn người, tiền đồ không thể đo được.

Nhưng ngày hôm ấy, chỉ những người có mặt mới biết, Phó thừa tướng lạnh lùng, làm mưa làm gió trong tương lai đã ôm một người phụ nữ mất đi hơi thở, ngửa mặt lên trời khóc rống, mắng to trời đất bất nhân. Cũng vào ngày hôm ấy, hấn tự tay giết chết Lương phi, sủng phi của tiên đế. Lại vào một ngày khác, hấn từng xẻo Yến Vương Thẩm Hàn Xuyên đến chết.

Nhưng, làm vậy thì có tác dụng gì?

Dù những người đó đã chết thì ngô thê[1] cũng không thể quay về được nữa!

[1]ngô: ta/tôi/... cách tự xưng, thường dùng trong thời cổ nhiều hơn; ngô thê: vợ ta

Phó Liệt hết lần này đến lần khác nhớ lại dáng vẻ của cô năm đó, từng cái nháu mày, từng nụ cười, hay mỗi cử chỉ hành động,... hấn đều nhớ rất rõ.

Cô mặt dày mày dạn gõ cửa phòng hấn, muốn hấn bôi thuốc cho cô.

Ở trên núi, cô trọ chân, muốn hấn công cô.

Ở trong miếu hoang, cô bị dọa sợ, nhảy bổ vào lòng hắn.

Ở trong phủ, cô rúc vào ngực hắn, hít thở đều đều. Thừa dịp cô ngủ say, hắn ngậm lấy môi cô, hôn nhẹ rồi thôi, cứ như một đứa nhỏ vụng trộm.

.....

Dù những kỷ niệm khiến Phó Liệt phải cong môi nhưng ý cười còn chưa kịp lộ ra, hốc mắt hắn đã đỏ bừng, trong lòng chua xót đến mức muốn rơi lệ.

Nhớ lại lúc đó, cô cười, nhưng sau khi cười lại phải chịu cơn đau đến nghẹt thở!

"Phó Liệt, ta đau!"

"Về sau, có lẽ ta sẽ không thể ở bên cạnh chàng..."

"Chàng phải tự chăm sóc mình thật tốt..."

Từ hai mươi nhực quán, đến ba mươi nhị lập, lại tới bốn mươi bát hoặc[1], Phó Liệt vẫn luôn nhớ rõ ngày đó.

Hắn run rẩy ôm người phụ nữ toàn thân dính đầy máu đen vào trong ngực, ôm chặt, không dám buông tay, như thể cô là báu vật có một không hai trên thế gian này, chỉ sợ sơ sẩy sẽ khiến cô tan vỡ.

Nhưng dù hắn có cẩn thận đến mức nào đi nữa thì cũng không thể giữ cô lại.

"Phó Liệt....." – Giọng nói trong trẻo của cô cứ như đang vang vọng bên tai.

Ông lão thôi thóp dựa vào ngai mộ, mon trốn bìa bộ, bất đắc dĩ mà thấp giọng ní non: "Hoan Nhi, nàng tới đón ta ư?"

Hình ảnh trước mắt đã không còn rõ ràng, có lẽ đại nạn tới rồi!

Bàn tay đặt trên bia mộ từ từ rơi xuống...

[1] cách biểu đạt tuổi tác của người Trung Quốc: Ngộ thập hữu ngũ nhi chí Vu học; tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc; ngũ thập nhi tri thiên mệnh; lục thập nhi nhị thuận; thất thập nhi tòng tâm sở dục, bất du cử: Ta 15 tuổi dốc sức vào sự học; 30 tuổi thì vững vàng; 40 tuổi thì không còn mê hoặc; 50 tuổi thì biết được mệnh trời; 60 tuổi thì tại thuận; đến 70 tuổi thì dẫu theo lòng ta muốn cũng chẳng có điều gì trái khuôn phép.

*

* *

Đường Hoan nhìn bóng dáng Phó Liệt đang dần dần biến mất trên màn hình, thời gian trôi đi đã lâu cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn trần nhà.

Có đôi khi, số mệnh của con người thật kỳ quái.

Thiên chi kiều tử được trời xanh chiếu cố, cho dù làm gì thì cũng xuôi chèo mát mái, kể cả nhân phẩm chẳng ra gì, kể cả ngã có đau đến đâu cũng có thể Đông Sơn tái khởi[2].

[2] Đông Sơn tái khởi: thành ngữ chỉ một người thất thế nhưng sau đó lại lấy, xây dựng lại được thanh thế.

Người không được trời xanh quan tâm, cho dù nỗ lực thế nào cũng chẳng so được với vận may của khí vận chi tử, cùng lắm thì chỉ thành boss phản diện, làm nền cho khí vận chi tử. Kể cả có được cơ hội xoay người, thay đổi vận mệnh thì cũng phải trả một cái giá vô cùng lớn, vô cùng thâm, ví dụ như, tuổi già cô độc...

Bia đỡ đạn và vai phản diện, trước nay chưa từng thật sự được vận mệnh thiên vị.

Giống như Đường Hoan, muốn sống sót cũng khó khăn như vậy!

Trong lòng cô cực kỳ rầu rĩ, khó chịu đến mức không nói lên lời.

Tuổi già của Phó Liệt thật sự quá thâm, nhìn thì có vẻ cực kỳ vinh quang[3] nhưng đằng sau lại là cảnh tượng say rượu, dễ dàng cúi kính, như một cái xác không hồn.

[3] 风光无限 (phong quang vô hạn): 风光(phong quang): 1- phong cảnh/ cảnh sắc phồn hoa. 2- (cảnh tượng) phô trương/ náo nhiệt/ vinh quang/ vẻ vang; 无限 (vô hạn): vô cùng/ vô hạn/ không giới hạn.

[Ký chủ thân ái, ta cảm thấy cảm xúc của cô hiện tại không được ổn định cho lắm, có cần ta giúp cô xóa ký ức không?]

"Không cần, tôi không muốn quên bất cứ việc gì mà mình đã từng trải qua"

"Hệ thống, nhiệm vụ lần này, tôi làm kém lắm nhì? Rõ ràng là phải giúp đỡ Phó Liệt, cuối cùng lại thành hấn bảo hộ tôi."

Hơn nữa, khi làm nhiệm vụ, cô luôn ôm tâm lý được chẳng hay chớ[4], thấy Phó Liệt có năng lực như vậy là lập tức dựa dẫm vào hấn, chỉ ở một số thời điểm mới ra tay phá hỏng khả năng khiến hấn và nữ chính qua lại với nhau. Cô chưa từng có ý định tìm hiểu hấn, bảo hộ hấn,... Cho nên đến cuối cùng, cô đã trở thành kẻ cản bước!

[4]được chẳng hay chớ: thiếu trách nhiệm, không cố gắng, kết quả ra sao cũng được, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

"Hệ thống, những thế giới chúng ta đi qua đều là thế giới thật à?" - Đường Hoan hỏi.

[Đương nhiên là thật rồi.]

Có điều, cô.....

Từ đầu đến cuối đều coi đó là thế giới giả tưởng.

Giống như khi chơi game, chưa từng thật sự để tâm

Nghĩ kỹ lại thì, cô đều phải sống cả đời trong mỗi thế giới, vì sao không sống theo ý muốn của mình? Nếu cuối cùng, cô phải chết vì bệnh nan y ở thế giới của cô, ít ra cô cũng từng sống nhiều cuộc đời như vậy, cũng chẳng thiệt thòi, đúng không?

[Ký chủ thân ái, cô thật sự không cần xóa ký ức hả?] – Hệ thống cẩn thận hỏi.

"Hệ thống..."

[Ta đây.]

"Ồ thế giới tiếp theo, tôi sẽ nỗ lực." Cô sẽ cố hết sức. Tuy cô biết mình không phải thiên chi kiều nữ mà chỉ là một bia đỡ đạn tầm thường, chưa chắc đã làm tốt, nhưng ít ra thì cô sẽ cố gắng.

Cố gắng ở trong mỗi thế giới đều sống theo ý muốn của mình.

Cố gắng để có thể một mình đảm đương một phía.

Cố gắng không làm vướng chân người ta.

"Tôi sẽ nỗ lực!!!"

Đột nhiên Đường Hoan hô lên. Từ phong cách u buồn bất chợt chuyển sang động kinh, suýt chút nữa thì hệ thống bị cô dọa chết khiếp.

[.....] Tinh thần của ký chủ nhà ta không được bình thường cho lắm..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Tiểu "công chúa"; Phượng Hoàng thích xé X(1)

"Ta sẽ cố gắng!!!"

Đường Hoan đột ngột hô lên.

Sau đó tiểu "công chúa" Phượng Hoàng thích xé X cười lạnh một tiếng, như thể vừa nghe thấy điều gì cực kỳ nhục cười: "Ngu xuẩn, cố gắng thì có tác dụng gì?"

Đường Hoan: "....."

Đi qua một thế giới cũng chỉ mất một đêm, khi Đường Hoan mở mắt, vừa hay là trời sáng. Sực nhớ ra buổi sáng còn có tiết, cô lập tức bật dậy, nhưng..

Không thể động dậy?

Nhức nhích một chút cũng không thể?

Vì cái gì mà tôi không thể động đây???

Đường Hoan hoảng loạn, cô phát hiện mình chỉ có ý thức còn thể xác thì hoàn toàn không thể động đây.

Cái *beep*, tôi tê liệt mẹ nó rồi!

Đường Hoan sợ hãi kêu lên một tiếng. Không ai nói với cô bệnh nan y giai đoạn cuối sẽ có nguy cơ bị tê liệt mà!

Tiếng kêu của Đường Hoan khiến trời đất hoảng sợ, quỷ thần gào khóc, làm người nghe cũng phải thương tâm rơi lệ.

Phượng Hoàng: "..."

Sao cô nàng có thể dùng chung thân xác với tên thiếu năng trí tuệ này cơ chứ?

Quả thật làm giảm phong độ[1] của cô nàng.

Vì thế, cô nàng đột ngột đẩy linh hồn của Đường Hoan ra khỏi thân xác, khiến Đường Hoan trở thành một linh hồn trôi bồng bềnh trong không trung.

A phiêu[2] Đường Hoan:.....

[1] phong độ: phong cách và thái độ

[2] phiêu (飄): nhẹ nhàng/ tung bay/ lay động theo gió/... -> A phiêu là cách mà tác giả gọi Đường Hoan khi cô đang trong trạng thái linh hồn.

Đường Hoan thấy bản thân, à không, Phượng Hoàng chậm rãi rời giường. Động tác thong thả ung dung khiến cô nàng giống như một con mèo cao nhã, trang trọng lẫn thêm chút lười biếng.

"Cô cô cô..... Cô đã nói là sẽ không cướp quyền khống chế cơ thể với tôi mà!" – Đường Hoan dằn mặt

Phượng hoàng nhủ mày: "Cô cho rằng ta muốn giao tiếp với đám người vừa ngu xuẩn vừa nhảm chán kia à?"

Cô nàng đã tốn cả buổi tối để nghiên cứu trình tự mã nguồn và nguyên lý hoạt động của "Hệ thống thu thập năng lượng chính trực" nhưng vẫn không tìm ra bất cứ cách phá giải nào!

A, trên đời này còn có thứ có thể giam cầm linh hồn của cô nàng, thật đúng là thú vị..

Thú vị đến mức khiến người ta muốn hủy diệt!

"Vậy còn tôi thì sao?" – Lơ lửng trong không trung, Đường Hoan tội nghiệp nhìn Phượng Hoàng.

Tuy tiêu "công chúa" Phượng Hoàng thích xé X nhưng dù gì hai người cũng dùng chung một cơ thể, Phượng Hoàng có ghét bỏ Đường Hoan thì cũng vẫn ra tay trợ giúp đỡ Đường Hoan khi cô gặp rắc rối.

"Chờ ta nghĩ cách." – Phượng Hoàng cao quý lãnh diễm mà trả lời – "Cho nên từ giờ, quyền khống chế cơ thể là của ta, sau khi ta nghiên cứu xong cái hệ thống thiếu năng trí tuệ kia và phá hủy nó, ta sẽ trả lại túi da này cho cô." – Khi nhắc đến hệ thống thu thập năng lượng chính trực, Phượng Hoàng đã nghiên răng nghiên lợi một cách kín đáo.

Trên đời này chưa từng có thứ gì có thể bắt ép cô nàng!

Cái hệ thống thiếu năng trí tuệ này là thứ đầu tiên!

Sau khi điều tra ra toàn bộ vấn đề, cô nàng sẽ nghiền nó thành tro!

"Vậy có phải trong khoảng thời gian này, trừ những lúc đi vào các thế giới làm nhiệm vụ, tôi chỉ có thể bay?" – Đường Hoan bi thương từ tận đáy lòng – "Thế thì chẳng phải tôi sẽ không được ăn giò heo kho tàu, riêu cá dưa chua, gà sốt tương cay[3],...(của trường học)"

[3] gà sốt tương cay: món ăn của tứ xuyên, ai tò mò có thể tìm 口水鸡 hoặc Steamed chicken with chili sauce.

Gân xanh trên thái dương Phượng Hoàng giật giật: "Nếu cô không ngâm miệng lại, ta sẽ khiến cô từ giờ về sau chỉ có thể bay."

"Hệ thống, nhiệm vụ của 'hệ thống thu thập năng lượng chính trực' là gì?" – Đường Hoan trộm hỏi hệ thống rác rưởi nhà mình – "Cũng phải vào các thế giới để làm nhiệm vụ hả? Nếu tôi và Phượng Hoàng đều đi vào thế giới khác để làm nhiệm vụ thì ai sẽ đi học thay tôi? Khó khăn lắm tôi mới đỗ đại học, vì tập trung học hành mà tôi còn chưa từng yêu đương, giờ thì tay nam thần cũng chưa được sờ, nếu chỉ vì nghỉ nhiều mà bị đuổi thì lỗ nặng rồi! Tôi nói cậu nghe, đến lúc đó, cậu phải tính tai nạn lao động cho tôi đấy!"

Hệ thống rác rưởi thấy trước mắt như xuất hiện một đồng các dòng chữ, chờ sau khi tiêu hóa xong lời Đường Hoan nói, nó mới khôi phục bình thường.

Ký chủ của nó, làm nhầm quá nhiều!

[Ký chủ, hệ thống thu thập năng lượng chính trực, nhìn tên là biết, nhiệm vụ chính là đi thu thập năng lượng chính trực. Sự cảm kích, yêu mến, kính trọng, tán thưởng của người khác, tất cả những thứ trên đều là năng lượng chính trực. Sau khi thu thập đủ năng lượng chính trực, có thể đập nặn ra một cơ thể mới, trở thành một người riêng biệt.]

[Hệ thống thu thập năng lượng chính trực và bốn hệ thống đều tuyệt diệu như nhau, chẳng qua bốn hệ thống giúp boss phản diện đi gây chuyện[4]... À không, giúp đỡ boss phản diện đi lên đỉnh cao của nhân sinh, còn hệ thống thu thập năng lượng chính trực là giúp người trong thế giới hoàn thành tâm nguyện, nhân đó nhận được sự cảm kích thôi.]

[4] 搞事情: là ngôn ngữ mạng, có nghĩa là gây sự/ gây chuyện/ gây rắc rối/ gây chuyện phiền toái/... nhưng chỉ mang ý vui đùa chứ không thật sự là làm ra việc gì đó không hay.

Đường Hoan chửi thề một tiếng, sau đó im lặng nhìn ngón tay.

Phượng Hoàng chính là một tiểu công chúa thích xé X, không tăng thêm thù hận đã là may chứ còn năng lượng chính trực thì...

Năng lượng chính trực đều phải sợ cô nàng!

Khi Đường Hoan đang nói chuyện với hệ thống rác rưởi, Phượng Hoàng nhú nhú mày, biểu cảm trên khuôn mặt vô cùng kỳ quái, nhìn qua thì có vẻ không được vui.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Tiểu "công chúa"; Phượng Hoàng thích xé X (2)

"Cô nàng làm sao thế nhỉ? Sao sắc mặt lại kỳ quặc như vậy?" – Đường Hoan yên lặng hỏi hệ thống rác rưởi của mình.

[..... Cô nàng vừa định đi làm nhiệm vụ của hệ thống thu thập năng lượng chính trực.]

"Sau đó thì sao?"

[Bởi vì điểm nhân phẩm quá thấp, bị cự tuyệt rồi.....]

Đường Hoan nghe ra được hệ thống nhà mình đang cười trên nỗi đau của người khác.

Đường Hoan: "....."

Phụt!

Ha ha ha, điểm nhân phẩm quá thấp nên bị cự tuyệt, thế thì phải thấp đến mức nào cơ chứ!

"Nhà người vừa nói cái gì?" – Phượng Hoàng lạnh lùng lườm, khí tràng lập tức hiện ra, nếu là người yếu đuối, sợ rằng đã sớm quỳ xuống dưới chân nữ vương điện hạ rồi.

Chỉ tiếc, "hệ thống thu thập năng lượng chính trực" lại là một thứ ngu xuẩn có nề nếp...

[Điểm nhân phẩm của cô quá thấp, không đủ để kích hoạt "hệ thống thu thập năng lượng chính trực", đầu tiên phải thu thập năng lượng chính trực của thế giới này, gom đủ điểm nhân phẩm mới có thể mở ra đường hầm không gian. Nếu trong hai tháng không tích đủ điểm nhân phẩm, bốn hệ thống sẽ trừng trị nghiêm khắc linh hồn cô.]

[Ký chủ: Phượng Hoàng. Điểm nhân phẩm hiện tại: -10. Điểm năng lượng chính trực hiện tại:.....]

Màn hình của hệ thống thu thập năng lượng chính trực xuất hiện một đồng các dòng mã loạn xạ ngẫu lên, một lúc lâu sau mới bình thường trở lại. Xảy ra tình trạng như vậy là vì nó không thể tính ra điểm năng lượng chính trực của Phượng Hoàng đang âm bao nhiêu...

[Điểm năng lượng chính trực hiện tại: âm vô cùng. Vì đây là lần đầu hợp tác nên bốn hệ thống sẽ tính điểm năng lượng chính trực thành -1000.] – Sau khi thác loạn[1], "hệ thống thu thập năng lượng chính trực" bình tĩnh trình bày.

[1]thác loạn: trạng thái hỗn loạn và quay cuồng, không theo nề nếp, trật tự bình thường.

Hệ thống rác rưởi của Đường Hoan cũng không phải thứ tốt đẹp gì, nó đảm nhiệm công việc phiên dịch, đồng bộ tất cả những lời "hệ thống thu thập năng lượng chính trực" vừa nói, nói lại cho Đường Hoan nghe.

A phiêu Đường Hoan:.....

Không được!

Tôi phải nhin! Không thể cười!

Không được, thật sự là nhin không nổi rồi!

A ha ha ha, quả nhiên tiểu công chúa Phụng Hoàng thích xé X không phải cái mặt hàng tốt gì, điểm năng lượng chính trực thế mà lại âm vô cùng. Đường Hoan đã bảo năng lượng chính trực đều phải sợ cô công chúa thích xé X này mà!

Sau khi cười trên nỗi đau của người khác xong, vô tình nhìn về phía đồng hồ báo thức trên bàn sách, Đường Hoan lập tức dờ người, sau đó gào lên hai tiếng: "Tiết giải phẫu của tôiiiiiiiii! Không thể đi muộn, nếu không sẽ bị giáo sư giết chết!"

Nói xong, Đường Hoan bay vọt ra ngoài, một đường bay thẳng về phía lớp học.

Phụng Hoàng: "..."

Cái tên... thiếu năng trí tuệ này...

Sau đó, cô nàng tiếp tục chậm chậm chọn quần áo.

Chờ Phụng Hoàng thông dong tự tại như đi dạo tiến vào phòng giải phẫu, Đường Hoan đã bay trong không trung được một lúc lâu. Trông ngóng Phụng Hoàng tới, cô thật sự khóc không ra nước mắt.

Xin chào tiểu công chúa thích xé X, tạm biệt tiểu công chúa thích xé X!

"Bây giờ mới tới, cô cho rằng trường học là nhà cô mở à?" - Quả nhiên, giáo sư tóc hoa râm cực kỳ giận dữ, gầm lên một tiếng, cau mày quắc mắt[2], nhìn vô cùng nghiêm khắc.

[2]quắc mắt: cau có giận dữ, có chút đe dọa.

"Tiết thực hành mà còn đi muộn, sinh viên như cô thì đừng học y nữa! Cô có biết thời gian quan trọng như thế nào với người hành nghề y không hả? Nó liên quan trực tiếp đến tính mạng của người bệnh!"

Vị giáo sư già đứng đó, tay cầm con dao giải phẫu, giáo huấn không ngừng.

"Còn nữa, nếu tôi nhớ không nhầm thì cô là người có thành tích kém nhất lớp! Đã kém còn không chịu cố gắng, không có ước mơ à?"

Đường Hoan bay trong không trung:..... Đầu gối trúng một mũi tên!

Phụng Hoàng nghiêng người tựa vào cửa, cô nàng khinh thường nói chuyện với kẻ ngu xuẩn.

Vị giáo sư già thấy cô nàng có sai mà không biết sửa, càng thêm tức giận: "Cô lại đây! Thực hành phương pháp giải phẫu tiết trước tôi dạy, điểm tính vào điểm cuối kỳ!"

Phụng Hoàng híp híp mắt.

Hừm?

Cái hệ thống ngu xuẩn kia vừa nói cái gì?

Cảm kích, yêu mến, kính trọng, tán thưởng đều là năng lượng chính trực?

Phụng Hoàng hoi cong môi, đi lên, đeo găng tay, sắp xếp dụng cụ giải phẫu một cách nhanh chóng và gọn gàng bên cạnh thi thể...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tiểu "công trúa"; Phụng Hoàng thích xé X (3)

Những kẻ yếu kém thường kính trọng cường giả[1], vừa khéo, Phụng Hoàng chính là cường giả.

[1] cường giả: người có tài năng, trí thông minh hoặc sức mạnh vượt trội hơn hẳn người thường.

Lơ lửng trên không trung nhìn Phụng Hoàng, không hiểu vì sao trong lòng Đường Hoan lại dấy lên dự cảm xấu.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Phụng Hoàng nhếch mép đầy xấu xa, lẫn thêm chút quyến rũ[2], Đường Hoan lại càng cảm thấy, từ những cái lỗ chân lông của cô công trúa thích xé X này cũng đều đang kêu gào muốn được gây chuyện[3]!

[2] 邪魅(tà mì): xấu xa/ không đang hoàng lại có thêm một chút quyến rũ, lôi cuốn người kacs.

[3] 搞事情: là ngôn ngữ mạng, có nghĩa là gây sự/ gây chuyện/ gây rắc rối/ gây chuyện phiền toái... nhưng chỉ mang ý vui đùa chứ không thật sự là làm ra việc gì đó không hay.

Phụng Hoàng cầm con dao giải phẫu lên, vung tay như múa, động tác nhanh đến mức khiến người ta không nhìn kịp, đừng nói đến những sinh viên có mặt trong tiết giải phẫu ngày hôm nay, đến ngay cả giáo sư cũng phải trợn mắt, há hốc miệng!

Xuống tay vừa nhanh vừa đúng trật tự, quả thật khiến người khác kinh ngạc, cảm thán.

Phụng Hoàng dùng dao giải phẫu nhanh chóng mổ khoang bụng ra, động tác vô cùng chính xác.

Đường Hoan... Ấy thế mà không gây chuyện à?

Yên lòng được rồi!

Từ từ, chỉ cần mổ khoang bụng ra thôi, cô nàng còn làm cái gì nữa?

Tiểu công trúa thích xé X, cô đang làm gì?

Đường Hoan kinh hãi, mắt cún trợn tròn, vẻ mặt dần thối.

Động tác của Phụng Hoàng cực kỳ thành thạo, như đã có kinh nghiệm lâu năm, sau khi mổ khoang bụng của thi thể ra xong, cũng không ngừng tay mà...

Tách xương sườn ra.

Sau đó tách xương đùi và xương tay ra.

Rồi lại tiếp tục tách nốt cả xương cổ ra.

"Được rồi..." - Sau khi phản ứng lại, vị giáo sư già lên tiếng ngăn cản,

Phụng Hoàng cứ như không nghe thấy, tiếp tục tách nốt đầu lâu của thi thể kia ra.

Lúc này, một số người cuồng y học đã bắt giác vây lại thành vòng, nhìn Phụng Hoàng hạ dao. Trong mắt họ tràn ngập cuồng nhiệt và sùng bái, cứ như thể đang nhìn thấy một người có quyền lực vậy.

"Bạn Đường, vậy là được rồi!" – Vị giáo sư già nhìn thấy một bộ da hoàn chỉnh nhưng đã được tách sạch thịt và xương. Cô nàng không chỉ đơn giản là giải phẫu, cô nàng còn tách tất cả xương cốt ra!

Bay trong không trung, Đường Hoan quả thật khóc không ra nước mắt.

"Bạn Đường" cũng biết như vậy là được rồi nhưng mà tiểu công trúa thích xé X lại không chịu dừng tay!

Sau khi lột cua, xé bò[4], tách toàn bộ gân cốt máu thịt của thi thể, Phụng Hoàng ném dao phẫu thuật sang một bên, tháo găng tay.

Chỉ thấy trên giường giải phẫu, một bên để xương, một bên để thịt.

Phụng Hoàng còn cực có kỹ nghệ thuật mà đặt đầu lâu ở giữa. À, đương nhiên chỉ mình cô nàng cho rằng đó là nghệ thuật, còn trong mắt người ngoài thì...

Người có năng lực chịu đựng thấp đã sớm vọt tới thùng rác bên cạnh để ới rồi.

Có điều, những người cuồng y học sau khi nhìn thấy tốc độ và cách cô nàng hạ dao thì lại sùng bái đến mức hai mắt cứ như được gắn thêm ngôi sao.

[4]庖丁解牛 (bào đình giải ngưu): lột vỏ cua, mổ xẻ bò: chỉ người có kỹ thuật thành thạo điều luyện/ người hiểu rõ quy luật của sự vật khách quan/...

Vị giáo sư già vô cùng vui mừng vì sinh viên của mình vừa vào trường đã có thể xuống tay lưu loát như vậy, nhưng đồng thời cũng thấy cực kỳ đau thịt khi vuốt lại nửa trái tim bên kia, để có được một thi thể phục vụ cho việc giải phẫu đầu phải chuyện dễ dàng! Cô nàng tách hai ba nhất, thi thể đã thành ra tình trạng này, để người nhà của người quyên tặng thi thể biết, liệu có liều mạng với cô nàng không?

[Ký chủ: Phụng Hoàng. Điểm nhân phẩm hiện tại: -10. Điểm năng lượng chính trực hiện tại: -1000... -996... -950... -900.....]

Giao diện của hệ thống thu thập năng lượng chính trực không ngừng nhấp nháy, cuối cùng thì điểm năng lượng chính trực dừng lại ở mức -900.

Sùng bái, quả nhiên là thứ tốt.

Một trăm điểm năng lượng chính trực có thể đổi được một điểm nhân phẩm,.....

Con đường của tiểu công trúa thích xé X còn dài, dù sao thì cả hai thang điểm đều đang âm.

Phụng Hoàng vừa ra tay là đã biết kết quả có tốt hay không rồi. Tuy rằng cô nàng vô cùng ngạo kiều lại vừa thích xé X, không coi ai ra gì, cực kỳ khiến người ta chán ghét, nhưng, hết cách rồi, cô nàng có vốn liếng để kiêu ngạo.

Năng lực của Phụng Hoàng cực kỳ cao, chỉ cần ra tay là có thể khiến kẻ yếu kém hơn phải thần phục! Mất một đám được xem là thiên chi kiều tử của đại học y đều lóe lên ánh sáng xanh, sùng bái Phụng Hoàng từ tận đáy lòng.

Phụng Hoàng đã sớm mất cảm giác đối với những ánh nhìn sùng bái kiểu này, sau khi tẩy rửa xong, cô nàng định rời đi luôn.

Mặc dù vị giáo sư cao tuổi khá khiếp sợ với tài năng của cô nàng nhưng hiện tại vẫn còn đang trong giờ học, ông quát lên một tiếng: "Cô định đi đâu? Còn chưa tan học đâu đấy!"

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Tiểu công trúa; Phụng Hoàng thích xé X (4)

Mất kiên nhẫn, Phụng Hoàng ngáp một cái, sau đó xoay người cười lạnh: "A, rác rưởi, các người thấy kỹ thuật của ta còn cần đi học nữa không?"

Đường Hoan tuyệt vọng.

Cô biết ngay mà, tiểu công trúa thích xé X mà không gây chuyện là sẽ không thoái mái. Đó là giáo sư đấy!!! Rác rưởi, cô mắng ai?!

Vị giáo sư già tức đến nổi suýt nữa thì ngã ngửa ra đất, ông bị kích thích đến mức huyết áp tăng cao, hơn nữa, Phụng Hoàng còn là một cao thủ trong việc gây thù chuốc oán, khi cô nàng nói ra hai chữ rác rưởi, ánh mắt khinh thường quét ngang qua các sinh viên có mặt trong lớp một lần...

Không sai, cô nàng thật sự cảm thấy tất cả mọi người đều là rác rưởi.

A, loài người ngu xuẩn, không sợ thì sùng bái, một chút bất ngờ cũng không có.

Tề nhạ đến tột cùng.

Phụng Hoàng cực kỳ ngạo kiều, bước ra ngoài trước mắt bao người.

Đồng thời, hệ thống thu thập năng lượng chính trực cũng vang lên âm thanh leng keng leng keng. Vì điểm năng lượng chính trực tụt xuống quá nhanh mà màn hình của hệ thống lại xuất hiện một dòng các dòng mã, loạn hết cả lên.

[Ký chủ: Phụng Hoàng. Điểm nhân phẩm hiện tại: -10. Điểm năng lượng chính trực hiện tại: -900... -920... -950... -980.....]

Lúc này khó khăn lắm mới có được sùng bái, vậy mà trong nháy mắt, tiểu công trúa thích xé X lại tặng hét về, những người bị cô nàng khinh bỉ không cời giầy ra đánh cô nàng đã là tốt lắm rồi ấy chứ!

Tuy nhiên, đối với những con mọt sách cuồng y học thì vẫn u mê không tỉnh, vẫn cực kỳ sùng bái khả năng mà cô nàng vừa thể hiện và vẫn để lại điểm

năng lượng chính trực cho cô nàng

Sau khi về đến nhà, Phụng Hoàng vội vàng chạy vọt vào phòng tắm, dùng dung dịch để rửa sạch tay không dưới mười lần.

Ghê tởm!

Quá ghê tởm!

Phụng Hoàng rửa tới mức ngón tay trắng bệch, suýt nữa thì cô nàng còn dùng cả nước sôi để tiêu độc.

Đường Hoan cười trên nỗi đau của người khác: "Lúc này hạ đao, không phải cô rất lợi hại sao?"

"A, ở trước mặt đám rác rưởi kia, đường nhiên không thể để mất mặt mũi."

Đường Hoan: "....."

Làm màu chuyên nghiệp như vậy, cô báỉ phục!

"Cô làm vậy, tôi thấy mình sẽ không thể tiếp tục học ở khoa y được nữa." - Đường Hoan khóc rầm rức, cả người như sắp sụp đổ đến nơi.

"Ta không định tiếp tục học y."

(๖o๖) gì?

Tiểu công chúa, cô muốn làm gì hà tiểu công chúa?

Cô đừng gây chuyện nha!

Đường Hoan nỗ lực tỏ ra thâm[1], cố gắng khiến mình trông càng đáng thương càng tốt: "Cô xem, chỉ số thông minh của tôi không thể so được với cô, khó khăn lắm mới có thể thi đỗ vào chuyên ngành y của đại học!" Vì lúc đó, khoa y lấy điểm đầu vào thấp nhất.

"Sau khi tốt nghiệp ngành y, còn được sắp xếp công việc, tôi cũng không cần phải lo mình sẽ bị đói chết. Cô biết năng lực của tôi kém thế nào rồi đấy, tìm việc cũng đâu dễ dàng gì!"

Cho nên, xin cô đó, đừng gây chuyện mà!

[1] 卖惨(bán thảm): tỏ ra khổ sở, dùng sự khổ sở đó để đánh lấy sự thông cảm của người khác; đây là ngôn ngữ mạng.

"Chuyển sang ngoại thương."

Trước nay, Phụng Hoàng đều không để người khác xen vào quyết định của mình. Cô nàng liếc xéo Đường Hoan một cái rồi nói: "Ngu xuẩn, có ta ở đây, cô còn có thể đói chết à?"

Tuy cái cô thiếu năng trí tuệ này cũng ngu xuẩn như bao người khác nhưng dù sao thì cũng dùng chung một cơ thể với nhau, cô nàng không ngại nuôi thêm một người.

Đường Hoan:.....

"Thật ra, tôi là một người có mục tiêu để theo đuổi..." - Đường Hoan hấp hối giữa giữa.

"Hửm?" - Phụng Hoàng híп mắt liếc nhìn.

Thấy vậy, Đường Hoan cũng không dám tiếp tục hấp hối giữa giữa, kiểm lại chút tự tôn nữa. Mỗi khi Phụng Hoàng để lộ ra biểu cảm này thì có nghĩa là cô nàng đã không còn kiên nhẫn, mà một khi cô nàng không còn kiên nhẫn thì...

Cực kỳ thô bạo, trực tiếp giải quyết con nhà người ta!

Vì thế, Đường Hoan dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai[2], bày ra dáng vẻ nịch nọt cực kỳ chân thành, nói: "Thật ra tôi chẳng có gì để theo đuổi cả, còn sống là tốt rồi!"

[2] 迅雷不及掩耳(sét đánh không kịp bưng tai): hành động nhanh chóng, bất ngờ, đột ngột.

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 54: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (1)

Trước khi vào thế giới mới thì Diệp mỗ xin đính chính lại là tất cả các "bosss phản diện" trong các thế giới đều là một người, nam chính của chúng ta trước sau đều là một người, chẳng qua sang thế giới khác, anh không nhớ ký ức của thế giới trước thôi. Sau này anh sẽ nhớ, nhưng đó là sau này. Truyện luôn là 1 với 1 nha!

CHƯƠNG 54 - Người chồng cố chấp, anh cút ngay (1)

Đường Hoan vốn là một người được chẳng hay chớ, chỉ cần đối phương không dẫm vào góc bí ẩn nhất trong lòng cô, nơi mà cô không cho phép bất cứ ai động vào thì lúc nào cô cũng có thể bông đùa, cười vui vẻ, ngớ ngẩn[1] như một tên ngốc được. Nhưng, nếu có người vượt quá giới hạn, khiến cô đau lòng thì...

Kể cả trái tim của Phụng Hoàng cũng không sắt đá bằng trái tim cô.

[1] 逗比 hay 逗B (đậu bì): ngôn ngữ mạng. Khi dùng với người thân quen thì từ này dùng để hình dung một người vui tính, hay bông đùa, thỉnh thoảng còn hơi ngớ ngẩn và đáng yêu; khi dùng với người xa lạ, không thân, hoặc có chút ghét thì từ này có thể mang ý xấu nhiều hơn.

Phụng Hoàng muốn chuyển sang học ngoại thương, đây chưa phải việc thuộc phạm trù mà Đường Hoan muốn kiên trì nên sau khi giấy giụa không được, cô cũng không tiếp tục xoắn xuýt nữa.

Dù sao thì có tiểu công chúa thích xé X ở đây rồi, cô cũng chẳng cần lo mình sẽ chết đói. Cho nên, đến đêm, cô lại vui vui vẻ vẻ đi vào thế giới khác làm nhiệm vụ.

Không sai, là vui vẻ!

Dù sao thì cô cũng có thể bước thêm một bước trên con đường sống thọ sống dai mà.

[Tinh ——

Ký chủ: Đường Hoan.

Số nhiệm vụ chủ tuyến đã hoàn thành: 1

Tuổi thọ đạt được: 1 tháng

Điểm công đức đạt được: 2.]

Tuy rằng chỉ sống lâu thêm được một tháng nhưng Đường Hoan cũng không tham lam, có thể sống một ngày thì sống một ngày. Khi Đường Hoan đang cười vui hơn hờ thì bất chợt bị hệ thống rác rưởi ném vào thế giới nhiệm vụ...

"Á..." Đê ma ma! Con mẹ nó nha!

Còn chưa kịp mở mắt, Đường Hoan đã cảm nhận được sự đau đớn bỏng rát truyền tới từ cánh tay cứ như bị đánh mạnh bởi roi gai, đau đến mức trước mắt cô đều biến thành màu đen, hít thở cũng trở nên khó khăn.

"Cút ra ngoài!" - Giọng đàn ông khàn khàn mang theo sát ý sắc bén vang lên.

Trước mắt là một màu đen xì xì, ngực như bị người ta bóp chặt, Đường Hoan gần như không hô hấp được, chỉ có thể ôm ngực ngã ngổ trên mặt đất, hít thở từng hơi, từng hơi như cá mất nước.

Bên tai cô truyền đến những âm thanh ồn ào.

"Bệnh của thiếu phu nhân tái phát!"

"Mau gọi bác sĩ! Nhanh!"

"....."

Hoảng loạn nhốn nháo[2] hết cả lên, Đường Hoan không thể nói nổi một từ nên chỉ bấu môi rồi bất tỉnh nhân sự.

[2] 兵荒马乱 (bình hoang mã loạn): chỉ sự hoảng loạn, nhốn nháo, không bình yên (thường là thời kỳ chiến tranh)

Khi Đường Hoan tỉnh dậy đã là đêm khuya.

Sau khi báo hệ thống rác rưởi truyền cốt truyện cho mình, Đường Hoan ngồi trên giường nhìn sao trời mất một hồi lâu, cô sững sờ, không biết nên hình

dùng tâm trạng khốn nạn lúc này của mình thế nào.

Vốn từ quá nghèo!

Đối với cốt truyện máu chó[3] kiểu này, cô không chỉ ghen một cục trong lòng mà còn không biết nên phải nói gì.

[3]máu chó hay cầu huyết: những cốt truyện/ sự việc/ mô-típ lặp đi lặp lại một cách nhàm chán, cũ kỹ, (có thể) gây ức chế cho người đọc, xem.

"Tôi dám đảm bảo, kim bài biên kịch - Ngư ma ma cũng không thể viết ra một kịch bản máu chó thế này, tất cả có thật sự tồn tại không vậy?"

[..... Nghệ thuật bắt nguồn từ đời sống.]

Đường Hoan: "....."

Hay cho câu nghệ thuật bắt nguồn từ đời sống!

Nhưng cuộc sống kiểu này cũng thật phiền lòng!

Đây là một câu chuyện kể về thanh mai trúc mã[4] + lãng tử quay đầu[5], nếu là phim, không biết sẽ có bao nhiêu người cảm động với tình yêu của Lâm Dĩ Nhu và Trình Ánh, nhưng, trong mắt Đường Hoan, đây lại là câu chuyện kể về nam cận bã và nữ đề tiện tương ái tương sát, sau khi gầy vò chết vô số người bên cạnh thì cuối cùng cũng đi đến cái kết đoàn viên nào tàn của cuộc tình tương ái tương sát[6].

[4] thanh mai trúc mã: chỉ người con gái và người con trai quen nhau từ thuở nhỏ.

[5]lãng tử quay đầu: một tay chơi sau một thời gian "tung hoành" thì quay đầu, muốn thay đổi thành một người tốt.

[6]tương ái tương sát: yêu nhau nhưng gây rất nhiều tổn thương cho nhau. (trái ngược với tương thân tương ái)

Lâm Dĩ Nhu, đại tiểu thư của Lâm gia ở đề đô, nhận hết tất cả mọi cung chiêu, tính cách dịu dàng, mềm mại, thiện lương, người cũng như tên.

Có quang hoàn của nữ chính, vĩnh viễn không thiếu những người đàn ông ưu tú vây quanh và chờ đợi, trừ khi vận chỉ từ Trình Ánh, boss phản diện Tiêu Liệt cũng là một trong số đó. Hoàn cảnh gia đình của ba người tương đương nhau, lại là thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên bên nhau. Trình Ánh và Tiêu Liệt tình như thủ túc, có điều, từ niên thiếu, sau khi hai người đều không hẹn mà cùng yêu Lâm Dĩ Nhu thì bắt đầu đấu tranh gay gắt.

Thật ra, từ khi bắt đầu, Tiêu Liệt đã là người thua,

Người Lâm Dĩ Nhu yêu, từ đầu đến cuối chính là Trình Ánh, từ tuổi nhỏ tới khi trở thành một cô gái xinh đẹp rồi đến tận bây giờ, đều là Trình Ánh.

Trình Ánh phong lưu tiêu sái, phóng túng, không chịu trời buộc, giống như một cơn gió, không thể sờ cũng chẳng thể nhìn thấy nhưng lại có thể khiến sợi dây thần kinh khát vọng được sống buông thả ở sâu trong nội tâm người khác phải ngứa ngáy, đặc biệt là loại cơn gió dịu dàng ngoan ngoãn từ nhỏ như Lâm Dĩ Nhu. Càng là người thùy mị thì trong xương cốt lại càng khát vọng được phản nghịch.

Trái ngược với Trình Ánh, Tiêu Liệt quá chừng chặc và nội liễm[7]. Lòng dạ anh quá sâu, thích bày mưu tính kế, dục vọng khống chế cũng quá mạnh mẽ.

Sâu trong nội tâm, Lâm Dĩ Nhu sợ hãi anh nên yêu anh là việc không có khả năng xảy ra!

[7] nội liễm: ản mình, thu mình, tâm tư kín đáo khiến người khác khó lòng đoán biết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (2)

Vốn gút mắc của Tiêu Liệt, Trình Ánh và Lâm Dĩ Nhu có dùng tám gậy tre cũng chẳng đánh tới người nguyên chủ Lâm Dĩ Hoan, cũng chính là Đường Hoan hiện tại.

Nhưng làm sao bây giờ...

Tạo hóa trên người!

Xi, rõ ràng bọn họ tự tìm đường chết mà còn cố kéo theo bia đỡ đạn là cô ấy chứ! Đường Hoan cắn giận bất bình.

Trời sinh, Trình Ánh đã tiêu sái lại thêm diện mạo không tầm thường nên từ cấp hai, bạn gái đã tới tập nập không dứt, gom lại là có thể đủ để mở một tiệm mặt chروع. Yêu người đàn ông như vậy, Lâm Dĩ Nhu nhất định sẽ phải trải qua vô số lần tan nát cõi lòng.

Cô ta hết lần này đến lần khác nhìn thấy bản thân bị phản bội, không biết bao nhiêu lần chia rồi lại hợp nhưng Trình Ánh thờ ơ ngông cuồng, chưa từng hiểu rõ tính chất của vấn đề.

Trình Ánh coi Lâm Dĩ Nhu là vợ tương lai của mình, gã cảm thấy chỉ vậy là đủ để Lâm Dĩ Nhu thấy địa vị của cô ta trong lòng gã rồi, còn những người phụ nữ khác chẳng qua cũng chỉ là gặp dịp thì chơi. Với gã, tuổi trẻ mà không có vài mối tình thì thật uổng phí, có nhiều hồng nhan tri kỷ là việc vô cùng bình thường của đời người. Chỉ có thể nói, kẻ được trời cao thiên vị đều không biết sợ là gì, gã đã sớm mặc định rằng Lâm Dĩ Nhu sẽ không thể rời khỏi gã được.

Gã chưa từng nghĩ đến việc lòng người đều có lúc mệt mỏi.

Sau khi cả người đầy thương tích, Lâm Dĩ Nhu chọn buông tay Trình Ánh, có lẽ đây chính là việc khiến khí vận chi tử Trình Ánh luống cuống chân tay nhất. Cô gái gã cho rằng sẽ vĩnh viễn yêu mình lại không do dự[1] chia tay gã, cũng đồng ý liên hôn với Tiêu gia, chui vào vòng tay ôm ấp của Tiêu Liệt để chữa thương.

[1] 义无反顾 (nghĩa vô phản cổ): vì việc nghĩa/ đạo nghĩa/ không do dự/ không quay đầu nhìn lại.

Nếu cốt truyện đến chỗ này là dừng hẳn thì Đường Hoan đã chẳng nói đây là chuyện xưa kể về nam căn bã + nữ đề tiện.

Khiến người ta khó có thể tiếp thu nhất là sau khi hai nhà Tiêu - Lâm liên hôn, Trình Ánh uống say bí tỉ, tâm sự, than khổ với Lâm Dĩ Nhu. Nữ chính đại nhân bỏ qua việc ngày hôm sau mình phải làm cô dâu, bất ngờ mềm lòng đi gặp Trình Ánh, khuyên gã buông tay.

Khuyên một hồi...

Khuyên luôn lên giường!

Đường Hoan... Không còn lời nào để nói.

Sau khi hai người tỉnh lại đã là ngày hôm sau. Lâm Dĩ Nhu tự thấy mình có lỗi với Tiêu Liệt, khẳng khái muốn tham gia hôn lễ. Thân là khí vận chi tử, từ nhỏ Trình Ánh đã vô cùng kiêu ngạo, sao có thể để yên cho người mình yêu vừa cùng mình "phiên vận phúc vũ" xong đã luôn miệng đòi kết hôn với kẻ khác? Vì thế, không làm thì thôi chứ nếu đã làm là phải làm đến cùng, gã đánh ngất Lâm Dĩ Nhu rồi mang cô ta ra nước ngoài, chơi cầm tù trên một hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương.

Sau một thời gian bên nhau, tình cảm của hai người trở nên tốt đẹp như lúc ban đầu thế nào thì tạm chưa nói đến, ngày hôm sau không thể tìm thấy Lâm Dĩ Nhu để tham gia hôn lễ mới là vấn đề khó giải quyết.

Tiêu - Lâm là hai nhà có uy tín và danh dự nên mời toàn những nhân vật có máu mặt.

Hủy bỏ hôn lễ? Chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười sao?

Nói cho Tiêu Liệt là không tìm thấy Lâm Dĩ Nhu?

Chỉ sợ người đàn ông bá đạo, điên cuồng ấy sẽ bỏ lại toàn bộ khách khứa để đi tìm người!

Vì thế, sau khi cha mẹ và trưởng bối hai nhà Tiêu - Lâm bàn bạc đã quyết định lừa Tiêu Liệt, cử hành hôn lễ xong rồi tính tiếp. Còn làm gì để cử hành hôn lễ thuận lợi thì... đã có một người là Lâm Dĩ Hoan, giống Lâm Dĩ Nhu như đúc thì đâu phải việc khó khăn gì.

Khách khứa lại không thân với Lâm đại tiểu thư, người nào có thể nhận ra người kia không phải Lâm Dĩ Nhu cơ chứ.

Ai ngờ, đúng là khách khứa không phát hiện ra vấn đề thật, nhưng...

Khi đang đọc lời thề nguyện trong giáo đường, Tiêu Liệt liếc mắt một cái đã phát hiện, bọn họ quá xem nhẹ sự nhạy bén của Tiêu Liệt, anh là thanh mai trúc mã với Lâm Dĩ Nhu, sao có thể không nhận ra người đang mặc áo cưới không phải Lâm Dĩ Nhu!

Vì thế, anh nổi giận ngay tại chỗ, phát tay áo bỏ đi, lái xe thẳng đến nhà Trình Ánh, muốn tìm cho ra Lâm Dĩ Nhu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (3)

Trên đường tìm Lâm Dĩ Nhu, Tiêu Liệt lái xe quá nhanh, tâm trạng bất ổn nên đã xảy ra tai nạn xe cộ, cực kỳ thảm!

Anh không chỉ hỏng mất hai chân mà còn trở thành trò cười, cưới phải hàng giả Lâm Dĩ Hoan.

Sau biến cố lần này, quan hệ của Trình Ánh và Lâm Dĩ Nhu lại tốt đẹp như lúc ban đầu, thậm chí tình cảm còn khăng khít hơn trước, Trình Ánh cũng bắt đầu thay đổi.

Nếu chuyện xưa chỉ phát triển tới đoạn này, Đường Hoan còn có thể tự nói cho mình, đây là một câu chuyện kể về lãng tử quay đầu, nhưng...

Mẹ nó, khó có thể tiếp thu nhất chính là!

Ba năm, Tiêu Liệt sống trong tăm tối, điên cuồng vì bị hỏng mất hai chân thì Trình Ánh và Lâm Dĩ Nhu cũng ngọt ngào ngào ngào với nhau ba năm. Nhưng "ông lớn" khí vận chi tử "giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời", vừa lơ đãng một cái là đã ngủ với cấp dưới ngay, hơn nữa còn chơi ra "mạng người"! Lâm Dĩ Nhu lại nản lòng thoái chí, lúc này...

Cô ta lại nghĩ tới một vị thanh mai trúc mã khác —— Tiêu Liệt.

Tuy rằng Tiêu Liệt đã kết hôn với em gái Lâm Dĩ Hoan của cô ta nhưng hai người không có tình cảm, hơn nữa quan hệ của bọn họ chỉ là một hiểu lầm bắt đầu từ mà thôi! Quan trọng nhất là cô ta, Lâm Dĩ Nhu không thiện với lương tâm, cô ta chỉ muốn trốn tránh Trình Ánh nên nhờ Tiêu Liệt giúp đỡ mà thôi, cô ta không có ý gì khác!

Đường Hoan:..... Cái đ* mẹ nó chứ!

Tiêu Liệt nhớ tình cũ, thu nhận và giúp đỡ Lâm Dĩ Nhu, cũng ra tay chèn ép Trình Ánh.

Nếu ba năm trước Tiêu Liệt còn niệm tình anh em thì ba năm sau, bị hỏng chân, Tiêu Liệt đã trở thành ma quỷ tăm tối và cố chấp, anh điên cuồng chèn ép Trình Ánh, chèn ép Trình gia, gần như là bức Trình Ánh đến cùng đường.

Lâm Dĩ Nhu thấy người mình yêu cùng đường, đã sớm mềm lòng nhưng lại không nói rõ với Tiêu Liệt. Vì thế, cô ta thừa dịp đến công ty đưa cơm cho Tiêu Liệt, nhìn trộm một vài văn kiện bí mật của công ty, tiết lộ cho Trình Ánh, giúp gã tìm đường sống trong kẽ hở...

Bên cạnh có nội gián lại gặp phải khí vận chi tử, đương nhiên là Tiêu Liệt sẽ thất bại thảm hại. Đến cuối cùng, bị Trình Ánh chơi ngược, Tiêu gia phá sản, phải ra nước ngoài.

Mà Lâm Dĩ Hoan, từ đầu đến cuối cũng chỉ là một bia đỡ đạn tầm thường.

Khi sinh ra, bị Lâm Dĩ Nhu chặn phía trước, sống chết cũng không chịu ra ngoài, cô bắt buộc phải ở trong bụng mẹ quá lâu, suýt nữa thì thở không được. Tuy may mắn sống sót nhưng vì sinh ra đã yếu ớt nên nhất định sẽ trở thành một người đoản mệnh, nhiều bệnh tật.

Khi kết hôn, chị gái mất tích, cha mẹ van cầu cô thay chị gái thề ước, cô cho rằng chỉ cần thề ước là xong. Ai ngờ, Tiêu Liệt lại làm mọi việc chẳng thể vãn hồi, khiến cô không thể không gả vào Tiêu gia. Hôn lễ vô cùng âm đạm, một mình đứng trong giáo đường như trò hề.

Kết hôn ba năm, cô chăm sóc Tiêu Liệt ba năm, lại cứ như một người vô hình, không thể thắng nổi một giọt máu muối của Lâm Dĩ Nhu trong đáy lòng Tiêu Liệt.

Việc khác biệt duy nhất mà cô đã làm chính là cố gắng vạch trần Lâm Dĩ Nhu cho Tiêu Liệt khi phát hiện cô ta tiết lộ thông tin cơ mật của công ty anh. Đương nhiên Tiêu Liệt không tin cô, Lâm Dĩ Hoan là người có lòng tự trọng rất mạnh, vì thế trong một khoảng thời gian ngắn, cô đã tạo chứng cứ giả...

Chứng cứ cô bịa đặt, Tiêu Liệt liếc mắt một cái đã chọn thùng.

Lúc này, vì công ty xảy ra chuyện nên tâm tình không được tốt, Tiêu Liệt đã nói những lời cay nghiệt với Lâm Dĩ Hoan...

Lâm Dĩ Hoan bẩm sinh đã yếu ớt nên tim có vấn đề, những lời cay nghiệt của Tiêu Liệt đã đè chết cọng rom cuối cùng trong lòng cô, cô vừa khóc vừa chạy ra khỏi công ty của Tiêu Liệt và vì bệnh tim tái phát mà ngã xuống giữa đường...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Người chồng cố chấp, anh cắt ngay (4)

Sau khi tiếp nhận toàn bộ cốt truyện, Đường Hoan:.....

Trong lòng cô xuất hiện một vạn câu chửi thề.

Có thể trời xanh đã bị mù, tạo ra cái mặt hàng khí vận chi tử như vậy...

Nói dễ nghe là phong lưu không chịu trời buộc, nói thẳng ra thì rõ ràng là một tên cặn bã.

Còn Lâm Dĩ Nhu... khó mà diễn tả hết chỉ trong một câu!

Khi Đường Hoan tỉnh lại đã là đêm khuya.

Nhìn thấy trên cánh tay có một vết máu, Đường Hoan đau đến mức nhe răng trợn mắt. Cô vô cùng tức giận, hận không thể chơi chết Tiêu Liệt.

Hiện tại là một tháng sau khi Lâm Dĩ Hoan được gả tới, Tiêu Liệt vừa xuất viện, chuyển khối phòng chăm sóc đặc biệt, đang trong thời kỳ suy sút vì biết mình bị hỏng mất hai chân. Hôm nay, Lâm Dĩ Hoan bị đánh là vì cô đã khuyên Tiêu Liệt ăn một chút, đừng tự chà đạp mình, ai ngờ Tiêu Liệt chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng tốt của người khác[1], cầm roi quát cô một cái.

Khí vận chi tử là cặn bã! Nữ chính là cặn bã! Boss phản diện Tiêu Liệt, mẹ nó cũng là cặn bã!

[1] Câu Diễu Lã Động Tân, bất thức hảo nhân tâm (chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng tốt của người khác): đây là một câu thành ngữ. có cả một điển cố về câu thành ngữ này, vì khá dài nên Diệp mỗ sẽ không nói thêm ở đây.

[Tất cả đều vì mạng sống.] - Hệ thống rác rưởi đúng lúc nhảy ra, làm giảm hồi chuông "bỏ gánh không làm" đang rung lên trong lòng Đường Hoan.

Đường Hoan nắm chặt tay thành nắm đấm, cố gắng làm dịu nỗi lòng đang dậy sóng của mình...

Đúng, tất cả là vì sống sót!

Chẳng sợ boss phản diện có là một tên cặn bã, tôi cũng sẽ đẩy anh ta đi lên đỉnh nghịch tập!

Dù đã ôm trong lòng loại ý nghĩ này nhưng ngày hôm sau, Đường Hoan vẫn nhìn không được, đập bát cơm xuống đất trước mặt Tiêu Liệt...

Lúc đó, Đường Hoan ngủ thẳng đến trưa ngày hôm sau, người hầu sợ sệt gõ cửa phòng cô, nói cho cô biết, Tiêu Liệt vẫn không chịu ăn cơm. Đường Hoan nghĩ thầm, liên quan gì tới tôi à, dù sao thì cô cũng là người thù cực kỳ dai, đánh cô một roi, cô có thể nhớ tới khi trời hoang đất cổ[2]!

Tuy là nói vậy nhưng cơ thể Đường Hoan vẫn rất thành thật, cô nhận khay trong tay người hầu rồi đi về phòng Tiêu Liệt.

Dù sao thì tất cả đều vì tồn tại! Nếu boss phản diện chết đói, cô còn làm cái lông gì được nữa?

[2] 地老天荒 (đất cổ trời hoang): dùng để chỉ một khoảng thời gian dài đằng đẳng, cũng có thể để dùng để nói đến một chuyện cực kỳ cảm động hoặc triều đại thay đổi.

Từ một thiên chi kiều tử, đột ngột biến thành kẻ tàn phế, không đi đứng được, người thường còn khó tiếp thu chứ nói gì đến Tiêu Liệt. Chính vì vậy nên giờ phút này, ngoại trừ cái kính, phần nộ, Tiêu Liệt chỉ biết tự chà đạp mình.

Sau khi anh nhìn thấy Đường Hoan, tất cả đều biến thành lửa giận!

Cái... mặt hàng giả này!

"Cút đi!" - Đường Hoan vừa đẩy cửa bước vào, nghênh đón cô chính là tiếng gầm đầy giận giữ.

"Anh không ăn thì sẽ chết đói." - Đường Hoan là người tùy tiện, lại thích bông đùa[3] nhưng tất cả chỉ giới hạn trong lúc tâm tình tốt, còn khi đối mặt với kẻ có thái độ không ra gì, cô thường sẽ nói một câu ghen chết đói phương!

[3] 逗比 hay 逗B (đâu bì): ngôn ngữ mạng. Khi dùng với người thân quen thì từ này dùng để hình dung một người vui tính, hay bông đùa, thỉnh thoảng còn hơi ngớ ngẩn và đáng yêu; khi dùng với người xa lạ, không thân, hoặc có chút ghét thì từ này có thể mang ý xấu nhiều hơn.

Tiêu Liệt tức giận, quát roi về phía Đường Hoan. Đường Hoan nhanh chóng nhảy ra phía sau một bước, lạnh mặt bồi thêm một câu: "Kể cả anh có đói chết, anh cũng sẽ không chiếm được người mà anh muốn chiếm."

"Cô cút ra ngoài cho tôi!" - Tiêu Liệt càng thêm phần nộ.

Đường Hoan dùng ánh mắt cực kỳ bình tĩnh, cũng cực kỳ ác liệt nhìn Tiêu Liệt: "Anh cảm thấy bức bối là vì bị dẫm đúng chân đau."

Hệ thống:..... Mang thù thật ý, chẳng qua chỉ quát cô một roi thôi mà.

Dưới cơn tức giận, Tiêu Liệt di chuyển xe lăn tới cạnh bàn, sau đó cầm lên con dao gọt hoa quả, ném thẳng về phía Đường Hoan. Con dao gọt hoa quả kia loe loe ánh kim, nếu không phải Đường Hoan nhanh chóng tránh ra, có khi con dao đó đã cắm thẳng vào giữa đầu cô, tạo thành một cái lỗ như bỏ dưa hấu rồi.

Thậm chí Đường Hoan còn có thể tưởng tượng ra âm thanh khi con dao đó cắm sâu vào quả dưa hấu, à nhầm, cắm sâu vào đầu.

Lập tức, Đường Hoan bực bội trong lòng, cô đem cả khay com nện xuống bên chân Tiêu Liệt, com canh văng đầy đất, nước canh nóng hằm hập bắn tung tóe lên ống quần Tiêu Liệt, nhìn vô cùng bừa bộn.

"Thích ăn thì ăn, không ăn mà chết đói thì thôi! Đàn ông gì mà gặp chút khó khăn đã tự chà đạp mình, không gượng dậy nổi, chỉ biết tức giận với người khác. Anh đúng là đàn ông!" - Đường Hoan vừa mĩa mai lại vừa giẫm cọt, nói xong là đi thẳng ra ngoài, đóng sầm cửa vào luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (5)

Người hầu đứng ngoài cửa, nom nóp lo sợ nói: "Thiếu phu nhân, thiếu gia..."

Thời gian qua chưa từng nhìn thấy người phụ nữ bệnh tật này tức giận, không nghĩ tới, một khi nổi giận, đến ngay cả thiếu gia cũng dám nói!

Đường Hoan trừng mắt nhìn người hầu: "Anh ta không chịu ăn cơm, tôi còn có thể đặt dao lên cổ anh ta, bắt anh ta ăn à? Nếu anh ta đã muốn chết, từ giờ trở đi đừng quan tâm tới anh ta nữa!"

Chiều theo anh đấy, tên cặn bã!

"Thiếu phu nhân....."

Người hầu còn muốn nói thêm nhưng bị Đường Hoan lạnh lùng nhìn nên đành phải nhịn xuống, không dám nhiều lời.

[Ký chủ thân ái, cứ gạt boss phản diện sang một bên như vậy có được không đó? Chẳng may anh ta thật sự chết đói thì sao?] - Mang theo chút lấy lòng, hệ thống lên tiếng.

"Có gì không được? Cậu đã nói anh ta là boss phản diện rồi mà, đã là boss thì sao có thể dễ dàng chết đói cơ chứ?" - Đường Hoan hùng hồn[1] trả lời.

[1] 理直气壮 (lǐ zhí qì zhuàng): có đầy đủ lý do để biện minh, nói chuyện có khí thế, đôi khi còn hung dữ. Đây là một câu thành ngữ.

Hệ thống gần như là sững sờ, làn sóng phản bác này quá hung hăng, nó không thể cãi lại được!

[Nhưng cô còn phải làm nhiệm vụ chủ tuyến mà!] - Hệ thống tức giận đến mức dậm chân nha, mẹ nó, rốt cuộc thì trong mắt cô có nhiệm vụ không hả? Ký chủ nhà người ta không ngông cuồng, tàn khốc thì cũng ngoan ngoãn nghe lời, vì cớ gì mà ký chủ nhà nó lại luôn khiến nó phải lo lắng thế chứ? - [Cô với Tiêu Liệt giang thượng nở hoa[2] như vậy thì sao có thể công lược hắn, nâng đỡ hắn được nữa?]

"Đối với cặn bã thì phải dùng phương pháp trị cặn bã. Loại người rác rưởi như Tiêu Liệt, xuất thân thì cao quý, từ bé đến lớn đã có không ít người đối tốt với anh ta, nếu tôi ngàn tốt vạn tốt với anh ta, anh ta sẽ không đón nhận tình cảm của tôi đâu." - Trên đường về phòng, Đường Hoan tiện tay cầm luôn đĩa hạt dưa ngũ vị trên bàn trà ở phòng khách, vừa cắn vừa nói chuyện.

[..... Cô nói cứ như là có phương pháp để trị cặn bã ý!] - Thế giới trước, không biết ai bị Phó Liệt nuôi đến mức gần như là trở thành người tàn phế ấy nhỉ, cả ngày chỉ ăn với ngủ, chưa từng thấy cô thể hiện kỹ năng ngông cuồng tàn khốc nào.

"Đương nhiên là tôi có." - Đường Hoan nói như chém đinh chặt sắt - "Đối với loại chó con cố chấp thành tính này thì..."

Chó con? Hệ thống đần mặt, đang yên đang lành, mắng người làm gì?

"Phải hung hăng hơn anh ta, kể cả tôi không có bản lĩnh gì thì cũng phải thể diện ra là mình mạnh mẽ hơn anh ta! Không được chiều theo thói xấu của anh ta, lúc nên đánh thì phải đánh, lúc cần đập thì phải đập, khi cần ngược thì phải yên tâm, can đảm mà ngược!"

Đề ma ma! Như vậy cũng được hả?

Hệ thống quả thực đã bị Đường Hoan hù đến mức sững sờ.

Bản lĩnh khác thì Đường Hoan không có, nhưng vì cô đã sống trong cô nhi viện từ nhỏ nên miệng lưỡi của cô rất khéo, chết cô cũng có thể nói thành sống, chỉ cần cô thích, chuyện quý giá gì cô cũng có thể nói ra được, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy hợp tình hợp lý!

Hệ thống còn chưa biết rõ điều đó, hỏi: "Trước kia cô đã thuần phục được bao nhiêu kẻ cặn bã rồi?" Lợi hại, thật lợi hại!

"Chưa từng thuần phục người cặn bã, chỉ thuần phục một con chó con mà thôi. Ngày trước, tôi nhặt được một con chó con, chắc là bị kẻ có tiền bỏ rơi,

tính cách của nó vô cùng cố chấp, khi được tôi nhặt về thì cực kỳ coi thường tôi, ăn ở nhà tôi còn sửa tôi inh ỏi....."

Đường Hoan nở một nụ cười đầy thâm ý.

[.....] Hệ thống bắt giác rung mình.

Nhìn qua, Đường Hoan có vẻ khá tùy tiện, nhưng cô lớn lên trong cô nhi viện, chịu bắt nạt và gặp trắc trở nhiều như vậy, sao có thể thật sự là một người "tỏa ra nắng ấm áp" cơ chứ, chẳng qua là cô có thói quen dùng những bông đùa, những nụ cười vô tư để che dấu nội tâm tiêu cực, bi quan, căm ghét thế giới của mình mà thôi.

Nếu thật sự là một thiên sứ thiện lương, chắc chắn sẽ chọn dùng tình yêu để cảm hóa loại chó con cố chấp này, à, còn cả Tiêu Liệt nữa.

Nhưng, Đường Hoan... Tuy cô không phải người hung ác nhưng cô lại là người không tim không phổi, cực kỳ dị ứng đối với loại người thiện lương.

[2] *giang thượng hoa: thuật ngữ trong mặt chược. Thứ cho Diệp mỗ tài mọn, tìm hiểu nguyên một ngày cũng không hiểu nghĩa cụm từ này để cắt nghĩa cho mọi người.*

- - - - -

Ps: có một số chương Diệp mỗ beta chưa được tốt, thiếu chữ, thiếu dấu, sai chính tả,... nếu phát hiện, mong mọi người bình luận nhắc Diệp mỗ nha. Cảm ơn mọi người nhiều lắm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (6)

Hệ thống:..... Ta có một linh cảm rất xấu.

Đường Hoan mỉm cười: Linh cảm của cậu đúng đấy

[Ta nghĩ, vì anh ta đánh cô một roi nên.....] Quả nhiên, độc nhất là lòng dạ đàn bà, thù dai thật ấy!

Đường Hoan tiếp tục mỉm cười: Tôi cũng sẽ nhớ kỹ cậu.

[.....] Không hiểu vì sao mà đột nhiên hệ thống lại cảm thấy lạnh run.

Đối với Tiêu Liệt, Đường Hoan không hề kiên nhẫn, dễ nói chuyện như với Phó Liệt, cô bảo để Tiêu Liệt bị đói là thật sự không quan tâm đến anh. Ban đầu còn có người hầu muốn mang cơm vào nhưng sau khi bị Đường Hoan lạnh lùng nhìn chăm chăm vài lần, cũng không dám tự ý làm việc nữa.

Cơ thể vốn đang yếu ớt, lại vài ngày không được ăn cơm nên Tiêu Liệt đói đến mức hơi thở thoi thóp, trước mắt chỉ thấy toàn màu đen.

Anh ngồi lẳng lặng trên xe lăn, đầu rũ xuống, mắt nhìn về phía cửa phòng.

Có một giọng nói nói với anh rằng anh phải đi ra ngoài! Bước qua cánh cửa này, đi ra ngoài! Sau đó lại một lần nữa "đứng dậy"! Sớm muộn gì thì cũng có ngày anh sẽ tra tấn chết đám người không quan tâm đến anh, coi anh là phế nhân!

Có một giọng nói khác lại châm chọc mỉa mai: A, Tiêu Liệt, mày hiện tại đã là một người có đôi chân tàn phế, chỉ có thể sống qua loa tạm bợ!

Mày còn sống làm gì?

Mày sống cũng chỉ để làm đề tài cho người ta cười nhạo khi rảnh rỗi mà thôi.

Nhìn xem, Tiêu Liệt, thiếu gia của Tiêu gia đã từng cao cao tại thượng[1] như thế, hiện tại lại trở thành một kẻ đáng thương, vô dụng! Nếu tôi cũng hòng mất đôi chân giống anh ta, tôi đã tự sát từ lâu rồi!

Hai giọng nói trái ngược không ngừng thay nhau vang lên bên tai, một giọng khuyên anh vực dậy, một giọng lại xúi giục anh từ bỏ.

[1] *高高在上 (Cao cao tại thượng): cao cao ở phía trên, chỉ người có địa vị cao.*

Thứ cuối cùng Tiêu Liệt nhìn thấy là một vầng sáng nhỏ thấp thoáng như có người đang mở cửa ra, lò mờ không rõ, sau đó, anh mất đi ý thức.

Khi đẩy cửa bước vào thấy Tiêu Liệt ngồi lẳng im trên xe lăn, đầu gục xuống, Đường Hoan không khỏi giật mình.

Chẳng lẽ...

Thật sự chết đói?!

Ôi da, đề ma ma! Đường Hoan nhanh chóng bước đến bên cạnh Tiêu Liệt, run rẩy vơn ngón tay để xuống dưới mũi anh. May quá may quá, còn thở. Cô biết ngay mà, người tốt thì không sống lâu còn tai họa lại tồn tại ngàn năm, đặc biệt là loại căn bã này, sao dễ dàng chết như thế được!

Gọi người hầu chuẩn bị cháo trắng, sau đó sai người nâng Tiêu Liệt từ xe lăn sang giường.

Khi tất cả mọi người đều đã ra ngoài, Đường Hoan gắng sức đỡ Tiêu Liệt dậy, đặt gối ra sau lưng anh rồi nhét thẳng thìa cháo vào miệng anh, động tác vừa nhanh vừa thô bạo.

Tiêu Liệt ngất vì đói, khi cháo đến miệng, anh lập tức nuốt vào theo bản năng, cũng không để ý xem động tác của Đường Hoan thô lỗ đến mức nào, dứt cháo thôi cũng có thể khiến ngực áo anh bẩn hết.

Đút được nửa bát cháo, Đường Hoan tiện tay lấy giẻ lau bên cạnh lau lên mặt Tiêu Liệt, sau đó lại lau lau những nơi bị cháo văng lên trên quần áo anh, cũng lau luôn nước cháo dính trên chăn. Xong xuôi, cô đỡ Tiêu Liệt chậm rãi nằm xuống giường, nhanh nhẹn đắp chăn cho anh.

Vừa làm, Đường Hoan còn vừa lầm bầm: "Mẹ nó, tôi thật sự là một người lương thiện, anh ta đánh tôi một roi mà tôi còn cẩn thận đút đồ ăn cho anh ta, đã vậy còn giúp anh ta lau miệng nữa chứ!"

Đã chứng kiến tất cả, hệ thống rác rưởi: [.....]

Không còn lời nào để nói! Không còn lời gì để nói! Độc nhất là lòng dạ đàn bà!

"Cái người này ầy mà, hành động thật là ti tiện, có thể sống tốt lại cứ cố tìm đường chết, có cơ hội xoay người thì lại bày ra dáng vẻ chán đời, không còn gì tiếc nuối. Chẳng biết làm vậy cho ai xem nữa, cụt mắt chân là làm mình làm mẩy đòi chết, anh ta cũng không nghĩ xem trên đời này có bao nhiêu người còn đáng thương hơn anh ta, có ai khóc xong mà không phải tiếp tục cố gắng, cắn răng kiên trì."

Đắp chăn tử tế cho Tiêu Liệt xong, Đường Hoan kéo bung rèm cửa ra.

Bàn ngày ban mặt, không mở cửa sổ thì thôi còn kéo rèm kín mít, trong phòng cũng bắt đầu xuất hiện mùi lạ.

Đường Hoan vừa sửa sang lại phòng vừa nói đầy thâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (7)

[.....] Cô đang nói chuyện với nó à? Hệ thống nghiêng đầu trầm tư.

"Người đàn ông như vậy, bảo sao Lâm Dĩ Nhu chướng mắt. Nếu là tôi, tôi cũng chướng mắt. Trên đời này, đáng sợ nhất không phải là gặp trắc trở mà là sau khi gặp phải trắc trở lại chỉ biết suy sụp. Cái loại đàn ông vừa gặp chuyện đã điên cuồng, cáu kỉnh này, chắc...]"

Tuy Đường Hoan không nói hết câu nhưng tiếng chắc chắc kia cũng đủ để người ta cảm nhận được sự châm chọc trong đó rồi.

[.....] Lại một lần nữa, hệ thống trầm mặc. Là một boss phản diện, chắc Tiêu Liệt cũng không kém đến mức ấy đâu nhỉ.

"Tự nhủ" xong, Đường Hoan dọn dẹp đồ đạc bị ném lung tung trong phòng, đặt chúng vào chỗ cũ, sau đó rời khỏi phòng Tiêu Liệt.

Khi tiếng đóng cửa vang lên, người đàn ông đang nằm trên giường khẽ động đậy ngón tay, sau đó nắm chặt bàn tay thành quyền.

—— "Có thể sống tốt lại cứ cố tìm đường chết..."

—— "Người đàn ông như vậy, bảo sao Lâm Dĩ Nhu chướng mắt..."

Những câu nói khó nghe ấy cứ như là ma chú, không ngừng quẩn quanh bên tai Tiêu Liệt. Không thể kìm nén được nữa, anh mở tròng hai mắt, đôi con ngươi đỏ ngầu cứ như ác quỷ đến từ địa ngục, ngập tràn thô bạo, tuyệt vọng cùng tàn nhẫn.

Anh, Tiêu Liệt chưa bao giờ bị người khác chế nhạo như vậy.

Thế mà cô, Lâm Dĩ Hoan lại...

Chuyện hôn lễ, anh còn chưa tính sổ với cô đâu!

[Ta cảm thấy, chờ sau khi Tiêu Liệt bình tĩnh lại, cô sẽ là người đầu tiên bị anh ta chơi chết!]

Chẳng thêm đề ý, Đường Hoan cắn hạt dưa: "Tôi mà phải sợ cái người què chết tiết ấy à?"

[Thân ái, cô thay đổi rồi, cô không còn là người như ở nhiệm vụ trước nữa!] - Hệ thống đau đớn nói - [Cô nghĩ lại xem, cô đã từng hiền lành, lương thiện, sẵn sàng, hiểu ý người như thế nào. Giờ cô đã hoàn toàn thay đổi!]

Đường Hoan lười phải nghe cái hệ thống thích diễn kịch này nói nhảm.

Thật ra câu chuyện về con chó nhà giàu mà cô nhặt được còn có đoạn sau.

Sau khi được Đường Hoan nhặt về, nó cực kỳ coi thường cô, chẳng trách, dù cô có đối tốt với nó thế nào, nó vẫn cắn cô rồi chạy trốn.

Cô là người bị rấn cắn một lần là sợ dây thừng mười năm.

Cho nên, khi đối mặt với Phó Liệt, cô theo bản năng mà kháng cự. Cao cao tại thượng thì ghê gớm nhỉ, xuất thân phú quý thì ghê gớm nhỉ, cho nên có thể tùy ý giẫm đạp cuộc sống của một bida đồ đệ như cô?

Nhưng dù có kháng cự thì nhiệm vụ cũng vẫn phải làm..

Hoàn thành nhiệm vụ mới có thể giữ được mạng sống a a a!

Cho nên nha, tới nha, cùng gây tổn thương nhau nha!

"Thiếu phu nhân, sau khi tỉnh lại, thiếu gia nói... Nói muốn cô tự mình hầu hạ hắn..." - Người hầu cẩn thận gõ cửa, lắp bắp nói.

Tình tình của vị thiếu gia này thật sự... khiến người ta sợ hãi. Không hợp ý là ném đồ, vớ được cái gì là ném cái đó, cũng chẳng sợ gây ra thương tích cho người ta, thân thể của thiếu phu nhân lại không tốt, chẳng biết có thể chịu được bao lâu.

Đậu mùa?

Đậu mùa!!!

Vừa nói cùng gây thương tổn cho nhau xong, kết quả "cùng gây thương tổn cho nhau" lại tới nhanh như vậy?

Đường Hoan vô cùng sửng sốt. Tuy vừa nãy "nã pháo" với hệ thống, cô nói không sợ tên què chết tiết kia nhưng..

Thối lắm! Sao có thể không sợ cơ chứ!

Thật ra cô chỉ nói cho sượng miệng thôi. Cô không chỉ sợ chết, còn cực kỳ sợ đau. Giờ nghĩ lại cái lúc bị con chó kia cắn, cô vẫn còn cảm thấy bấp chân đau đau kia kia.

Nhiệm vụ, tóm lại là vẫn phải làm.

Đường Hoan căng da đầu mở ra cửa phòng Tiêu Liệt. Vừa ngẩng mặt đã nhìn thấy một đôi con ngươi đỏ ngầu, ánh mắt như dã thú khiến cô bất giác rùng mình.

Tiêu Liệt thấy đáng về đề phòng của cô, cười lạnh: "Vừa nãy ném bát, to gan lắm mà?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (8)

"Dù to gan đến đâu thì cũng sẽ sợ người có tinh thần không bình thường." - Đường Hoan cực kỳ tôn thờ đạo lý "thua người không thua trận"[1], cô nói tiếp - "Hon nữa, người nào đó cũng đã từng muốn chết nhưng không đủ quyết tâm đẩy thôi, chẳng phải cũng rất hèn nhát sao?"

[1] 输人不输阵 (*Thua người không thua trận*): Dù yếu kém cũng phải cố gắng hết sức, không để người khác coi thường mình.

"Lâm Dĩ Hoan! Cô dùng miệng lưỡi sắc bén trước mặt tôi sẽ không chiếm được cái gì tốt đâu!" - Tiêu Liệt thầm nắm chặt tay, nếu không phải cái mặt hàng giả này làm đảo lộn hôn lễ của anh, anh có thể rơi vào tình trạng hồng chân này à!

Nếu Đường Hoan biết được suy nghĩ của Tiêu Liệt bây giờ, có lẽ sẽ không kiềm chế được mà cời giày, ấn vào mặt anh.

Hồng chân không trách tình tay ba của mấy người mà lại trách tôi? Có biết xấu hổ nữa không?

"Ồi chào, tôi có bệnh tim bẩm sinh, anh nhất định đừng làm tôi sợ, nếu không tôi sẽ lập tức ngất cho anh xem."

"Cô....." - Tiêu Liệt tức đến mức lại tiếp tục ném đồ.

"Lâm Dĩ Hoan, cô vẫn khiến người khác chán ghét hết như hồi nhỏ!"

Rõ ràng là chị em sinh đôi, Dĩ Nhu dịu dàng sẵn sốc như gió mát êm dịu, Lâm Dĩ Hoan lại như bùn lầy dưới mặt đất! Ngày nhỏ, cô luôn thích bám dính lấy anh, cũng may là sau này vì cơ thể không tốt nên cô được ông ngoại đưa về phía nam, nuôi trong nhà chính, nếu không, Tiêu Liệt đã mất kiên nhẫn mà bóp chết cô từ lâu rồi!

Đường Hoan nghe vậy thì vui vẻ: "A, chuyện khi còn nhỏ mà anh nhớ kỹ như vậy! Yêu thầm tôi hả?"

"Chắc..." - Đường Hoan tắc lưỡi - "Nhưng tính tình anh xấu như vậy, đừng nói là tôi, bất kể cô gái nào cũng sẽ không chấp nhận việc bị anh yêu thầm đâu."

Hệ thống hận không thể tự ôm chặt lấy mình.

Vì bị đánh một roi mà Ký chủ của ta đã hoàn toàn thả bay bản thân!

Làm sao bây giờ? Online chờ! Gấp lắm đó...ó...ó...ó!

Đường Hoan chẳng khác nào đang chọc vào tổ ong vò vẽ, Tiêu Liệt tức đến mức ngay cả gối đầu cũng ném về phía cô. Anh gào lên: "Lâm Dĩ Hoan, cút, cô cút ra ngoài cho tôi!"

Đường Hoan như không nghe thấy gì, đi tới ghế sofa rồi ngồi xuống. Cô móc ra hạt dưa ngũ vị mà mình đã chuẩn bị từ trước, bắt đầu thông thả cắn: "Anh bảo tôi cút, tôi lập tức cút? Chẳng phải tôi sẽ mất hết mặt mũi à?"

Có bản lĩnh thì anh đứng trước mặt tôi mà đũa tôi này!

"Tiêu Liệt, tôi cảm thấy bây giờ anh rất cần một tấm gương để tự soi xem khuôn mặt vật vạ, đáng về mặt tinh thần, không chịu nổi kích thích của mình đây."

Trong cốt truyện, chân của Tiêu Liệt sẽ được chữa khỏi hoàn toàn, nói cách khác, boss phản diện chính là boss phản diện, sa sút chỉ là nhất thời, anh sẽ khôi phục dáng vẻ ngông cuồng tàn khốc nhanh thôi. Tính tình Tiêu Liệt thô bạo như vậy, Đường Hoan biết, chờ sau khi anh bình phục, chắc chắn cô sẽ không có quả ngon mà ăn. Ngồi im chờ chết không bằng nhân lúc anh còn què, "ngược" anh nhiều thêm một chút, ít nhất cô cũng không tính là bị thiệt!

"Lâm Dĩ Hoan, cô cút đi!" - Tiêu Liệt gào lên.

"Tôi càng không muốn cút!" - Đường Hoan tiếp tục cắn hạt dưa.

Tiêu Liệt giãy giụa muốn xuống giường, cuối cùng lại ngã từ trên giường xuống đất, vang lên một tiếng, khiến Đường Hoan sợ tới mức sặc hạt dưa, ho kịch liệt mãi mới có thể nhổ hạt dưa ra khỏi cổ họng.

Tiêu Liệt bị ngã, đầu văng mất hoa, nằm trên đất không nhúc nhích, Đường Hoan đành phải đặt hạt dưa lên bàn, đi tới cạnh Tiêu Liệt, cô ngồi xổm xuống, toan nâng anh lên giường.

"Đúng là kiếp trước tôi nợ anh mà!" - Đường Hoan lẩm bẩm.

Đúng lúc cô không đề phòng, vươn tay ra thì cổ tay cô bị bàn tay to của Tiêu Liệt nắm lấy, người đàn ông gần như là dùng hết toàn bộ sức lực, ôm cô chặt vào ngực, sau đó xoay người, đè cô xuống đất.

Bóp chết cô!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (9)

Bóp chết cô!

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Tiêu Liệt!

Sau khi cô chết, sẽ không có người dẫm vào chân đau của anh nữa!

Đường Hoan bị đau, kêu lên một tiếng.

*** mẹ anh, đàn ông như anh không biết mình nặng thế nào à? Đè chết ông đây rồi!

Tiêu Liệt dơ tay, bóp vào cổ Đường Hoan: "Lâm Dĩ Hoan, cô đáng chết!"

Người đàn ông thờ đốc, cổ họng phát ra những tiếng khàn khàn đầy tăm tối.

Đường Hoan không chớp mắt nhìn anh, nhưng thật ra trong lòng lại đang rít gào: AAA! Mẹ nó! Là anh tự làm hỏng chân! Là người bạn cùng lớn lên với anh cướp đi vị hôn thê của anh! Nón xanh[1] của anh cũng là do vị hôn thê của anh đội lên! Tôi đã làm gì đâu!

Ông đây cứ thế mà chết đi ư???

[1]nón(mũ) xanh = sừng =)))

Nếu chỉ nhìn mặt thì Đường Hoan cực kỳ bình tĩnh, thậm chí cô còn cố cười lạnh: "Tôi đáng chết? Tiêu Liệt, anh nhìn hình ảnh trong mắt tôi mà xem, người đó là anh đấy! So với trước kia, anh có giống chó nhà có tang hay không?"

Tròng mắt Đường Hoan đen bóng như mặt nước, sạch sẽ và trong suốt.

Vì thế Tiêu Liệt thấy hình ảnh tiêu cực của mình trong mắt cô.

"Anh vì Lâm Dĩ Nhu, một người không yêu anh mà tự biến mình thành đáng về này, anh có thấy nhục cười không?"

Tiêu Liệt run run, tay hơi buông lỏng.

"Tôi biết bây giờ anh rất muốn cướp Lâm Dĩ Nhu về nhưng anh hãy tự nhìn lại tình hình hiện tại của mình đi, anh có thể cướp được người từ trong tay Trình Ánh không? Anh buông thả, cho rằng mình không còn năng lực, không chỉ không chiếm được trái tim của cô ta, mà cả cơ thể của cô ta cũng không chiếm được, cho nên anh mới dòn hết lửa giận lên người tôi!"

Tiêu Liệt hung hăng trừng mắt với Đường Hoan.

Anh biết những điều cô nói là sự thật, nhưng anh vẫn không muốn thừa nhận!

"Lâm Dĩ Hoan, nếu không phải cô..."

Cảm nhận được thái độ của Tiêu Liệt đã dịu xuống, lực bóp trên cổ cũng không còn mạnh như trước, Đường Hoan không kiên nhẫn mà đẩy Tiêu Liệt, người đang đè trên người mình ngã sang một bên.

Đầu mìa, đau quá!

Người đàn ông này ra tay cũng thật tàn nhẫn, rõ ràng là anh ta thật sự muốn bóp chết cô!

Đường Hoan sờ sờ cổ mình, sau đó phản bác như chém đinh chặt sắt: "Chuyện này liên quan gì tới tôi? Chẳng lẽ tôi ép Lâm Dĩ Nhu, không cho cô ta tham dự hôn lễ với anh à? Từ đầu đến cuối, tôi mới là người vô tội nhất!

"Cô câm miệng đi!" - Tiêu Liệt cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Đường Hoan tiếp tục nói: "Vi cha mẹ anh và cha mẹ tôi vì sợ hai nhà mất mặt nên mới ép tôi tới đây! Anh cho rằng mình là cái bánh bao thơm, cho rằng tôi yêu anh đến mức không thể không chế nể mình nên mới tham gia nghi lễ kết hôn với anh?"

Thiên chi kiêu từ như Tiêu Liệt, phương pháp tốt nhất để kích thích ý chí chiến đấu của anh là dùng những lời tàn nhẫn nhất, bóp nát trái tim của anh rồi xây mới lại.

Đường Hoan muốn nói cho anh biết, Lâm Dĩ Nhu không tham gia hôn lễ là vì cô ta không hề yêu anh, chẳng liên quan gì đến Lâm Dĩ Hoan cả!

Nam cận bã và nữ đề tiện chia chia hợp hợp, dựa vào cái gì mà bắt cô, một bìa đồ đạn tới gánh nỗi thay?!

Phải làm Tiêu Liệt ý thức được Lâm Dĩ Nhu mới thật sự là người đưa ra quyết định. Từ giờ, cô phải reo một hạt giống ly gián vào lòng anh, để xem anh

còn có thể bất chấp tất cả mà tìm đường chết, thua trong tay Lâm Dĩ Nhu và Trình Ánh nữa không.

"Tiêu Liệt."

Ngã co quắp trên mặt đất, phòng tuyến tâm lý gần như là bị phá hủy, Tiêu Liệt cảm nhận được có một bàn tay lạnh lẽo đang sờ lên mặt mình.

"Anh phải nhớ kỹ, anh là Tiêu Liệt, một Tiêu Liệt đã từng vô cùng khí phách, ngông cuồng. Chẳng lẽ anh thật sự cam tâm để mình vĩnh viễn cứ suy sút như vậy sao?"

Đường Hoan dịu dàng đỡ người từ trên mặt đất dậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (10)

Hệ thống tròn tròn mắt, há hốc miệng.

Vừa nãy không phải cô còn đang xé bức sao?

Tư thế hùng hổ đạo người của cô cứ như muốn dồn con nhà người ta vào chỗ chết ấy!

Vì cái gì mà trong nháy mắt, cô đã biến thành nhẹ nhàng, hiền dịu thế này rồi? Quả thật khiến người ta phải rùng mình!

Phí Lòi!

Luôn tóm lấy "chân đầu" của Tiêu Liệt, dẫm anh bẹp dí xuống nền đất, chẳng may anh không chịu nổi kích thích, tự sát thì sao?

Đường Hoan tỏ vẻ, cô gây sự[1] luôn có sách lược và luôn giữ đúng chừng mực!

[1] 搞事情: là ngôn ngữ mạng, có nghĩa là gây sự/ gây chuyện/ gây rắc rối/ gây chuyện phiền toái/... nhưng chỉ mang ý vui đùa chứ không thật sự là làm ra việc gì đó không hay.

"Là một người đàn ông, thích cái gì thì phải tranh thủ, chẳng sợ gặp trắc trở cũng phải nhanh chóng bỏ chạy. Nếu không thì, anh xem..." - Đường Hoan ngả ngón vổ vào má Tiêu Liệt - "Bị người khác và mặt như vậy, anh cũng không thể đánh trả đâu."

Lập tức, Tiêu Liệt giận đến mức muốn đánh trả, ai ngờ Đường Hoan đã sớm dự đoán trước, nhanh chóng tránh sang một bên.

Sau đó, cô còn nói những lời đầy thâm thúy với Tiêu Liệt: "Giờ anh đã thấy được sự bất lực của một người chỉ biết tự chà đạp mình, không có chí tiến thủ chưa? Vừa rồi tôi chỉ giúp anh thử nghiệm[2] mà thôi, anh không thể không biết điều như vậy được."

[2] thử nghiệm: dựa vào kinh nghiệm để xem xét một vấn đề có đúng hay không.

Đứng ngoài quan sát, hệ thống: [...]

Phong cách cứ xoay 180 độ không ngừng, mệt tâm thật.

Cứ tưởng ký chủ của nó là một con gà yếu ớt dễ bắt nạt, ai ngờ cô lại là một người thù dai, vô lại. Vất vả lắm mới có thể rút canh gà[3] cho người ta, vậy mà chớp mắt một cái, cô đã biến hình thành một kẻ đầu bị[4] ngay được rồi.

Mệt tâm thật!

[3] rút canh gà: tâm sự, cho lời khuyên.

[4] 逗比 hay 逗B (đầu bị): ngôn ngữ mạng. Khi dùng với người thân quen thì từ này dùng để hình dung một người vui tính, hay bông đùa, thỉnh thoảng còn hơi ngớ ngẩn và đáng yêu; khi dùng với người xa lạ, không thân, hoặc có chút ghét thì từ này có thể mang ý xấu nhiều hơn.

"Lâm Dĩ Hoan" - Tiêu Liệt nghiêng răng nghiêng lợi, gầm nhẹ một tiếng.

Từ sau khi gặp tai nạn xe cộ, "Lâm Dĩ Hoan" là ba chữ anh nói nhiều nhất trong ngày hôm nay, người phụ nữ này thật sự khiến người ta chán ghét!

Đường Hoan ngáp một cái, lười biếng vươn vai: "Được rồi, không cần quát, tôi biết anh đang cực kỳ tức giận! Hiện giờ anh sinh long hoạt hổ[5] như vậy, chắc cũng không còn muốn chết nữa. Để tôi gọi người vào hầu hạ anh. Không có việc gì thì tôi đi ngủ một giấc đây."

"Cô..."

Tiêu Liệt còn chưa nói xong, Đường Hoan đã nghênh ngang đi ra khỏi phòng rồi.

Người đàn ông tức đến mức cắn chặt răng!

Hiện tại anh còn đang ngồi trên mặt đất, thế mà người phụ nữ chết tiệt này lại để mặc anh!

Đúng, cô nói thật sự có chút đạo lý!

Nếu anh không tự giải quyết bất cứ việc gì thì sẽ càng trở thành trò cười, thậm chí là mất đi tất cả. Anh không thể tiếp tục như vậy, anh cần phải nhanh chóng "đứng lên"!

[5] 生龙活虎(sinh long hoạt hổ): mạnh như rồng như hổ/ sinh khí dồi dào/...

Tiêu Liệt hí mắt,

Chờ sau khi chinh đồn lại tất cả, sớm muộn cũng sẽ có ngày anh chơi chết Lâm Di Hoan!

Đường Hoan bắt giác rung mình. Nếu cô đoán không nhầm thì chắc chắn là thằng cháu trai Tiêu Liệt kia mắng sau lưng cô!

Nhưng vậy thì sao chứ?

Cô thích nhất là nhìn thấy anh ngứa mắt cô nhưng lại không thể làm gì được cô, thậm chí là còn phải nghe theo cô, một lần nữa "đứng dậy".

Tiêu Liệt và Lâm Di Nhu là thanh mai trúc mã, muốn cản anh, không cho anh rơi vào cái hố này thật sự quá khó! Có vẻ như nhiệm vụ không dễ hoàn thành...

Đường Hoan mơ màng nghĩ, sau đó dần dần ngủ say.

Có lẽ bởi vì cơ thể này bẩm sinh đã yếu ớt nên tố chất thân thể cực kỳ kém, Đường Hoan vốn là một người ngủ không sâu giấc vậy mà sau khi nằm vào trong chăn lại có thể lâm vào giấc ngủ sâu, có người không ngừng gõ cửa cũng chẳng cảm nhận được.

"Thiếu phu nhân....."

Tiếng gõ cửa kéo dài không dứt.

Dường như có người đang gọi cô, cứ như gọi hồn ấy.

Đường Hoan cực kỳ bức bối, cô chồm chần qua đầu cũng vẫn không thể ngăn được tiếng gõ cửa dồn dập kia nên chỉ có thể ngái ngủ, đi mở cửa, sau đó cúi kinh hỏi: "Lại làm sao nữa?"

Người hầu gõ cửa lắp bắp đáp: "Thiếu gia..."

"Anh ta lại làm cái trò gì?"

- - - - -

Diệp mỗ quyết định cố định giờ đăng chương mới cho khỏi quên ^^~

22h00 thứ 2;4;6 hàng tuần, chủ nhật nào mát trời sẽ có thêm chương, haha~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (11)

Đường Hoan đen mặt đi tới phòng Tiêu Liệt.

Tình trạng trong phòng vậy mà không khác với lúc cô rời khỏi cho lắm, Tiêu Liệt vẫn ngồi dưới đất như cũ, trên sàn gỗ rơi toản loạn đủ các loại đồ vật, là những thứ Tiêu Liệt đã ném trước đó.

"Tôi muốn tắm rửa." - Đôi mắt đen tối, trầm lắng khóa chặt trên người Đường Hoan, Tiêu Liệt lạnh mặt nói.

Đường Hoan tức đến mức bùng nổ: "Không phải tôi đã dặn người hầu giúp anh tắm rửa rồi à?"

Bực lắm rồi đấy!

Lại muốn làm cái trò gì nữa?

"Tôi không thích những người đó, tôi muốn cô làm." - Anh thật sự muốn giày vò người phụ không biết sống chết này!

Đường Hoan:..... Nếu không phải vì anh là boss phản diện, chắc chắn tôi sẽ vận công, tát thẳng lên mặt anh!

Tiêu Liệt có đầy đủ tất cả đặc tính của một vai phản diện, anh có thù tất báo, cực kỳ thù dai, bụng dạ lại đen tối!

Đường Hoan nhin rồi lại nhin. Thôi, ít nhất thì anh không đòi sống đòi chết nữa, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, coi như là cô đang hỗ trợ người tàn tật đi!

Tiêu Liệt thấy người phụ nữ này đầu tiên là nghe răng trợn mắt, sau đó nỗ lực hít sâu thở dài, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, lạnh mặt đi về phía anh, ngồi xổm xuống, thờ hồng học nâng anh dậy.

Biểu cảm của cô vô cùng phong phú. Chỉ cần nhìn cô nghe răng trợn mắt là Tiêu Liệt đã đoán được cô đang thâm mắng anh rồi!

Cơ thể cô vô cùng nhỏ bé.

Khi nâng anh lên, động tác của cô không được ổn định cho lắm, có hơi loạng choạng, một lúc sau đã bắt đầu thở gấp. Thế nhưng, cô vẫn luôn cố ghi chặt tay, như thể sợ làm anh ngã xuống vậy.

Nhìn thấy dấu vết xanh tím trên mu bàn tay cô, Tiêu Liệt nhú nhú mày.

Anh nhận ra đó là dấu vết do anh dùng roi quất lên.

Vất vả lắm Đường Hoan mới đỡ được Tiêu Liệt lên xe lăn. Sau đó, cô đẩy anh vào phòng tắm rồi xoay người, đi tới tủ quần áo lấy đồ cho anh.

Khi mở tủ quần áo ra, Đường Hoan lú cả lười.

Anh chắc chắn là người thuộc chòm sao Xử Nữ, mặc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế cực nặng rồi, quần áo trong tủ đều được phân loại, sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, mỗi màu đều được đặt ngay ngắn ở một chỗ, không chút lộn xộn.

Một người đàn ông như vậy, trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, chắc chắn là một con rùa lông[1] rất biết kiềm chế mình.

[1] Con rùa = vương bát = một câu chữ khá nặng của người Trung.

Khó có thể tin được là sau khi gặp tai nạn xe cộ, anh lại để mình rơi vào trạng thái tiêu cực, mất tinh thần như vậy, đã thế còn không thèm tắm rửa nữa chứ.

Áo, quần, quần lót tứ giác.

Sau khi lấy đồ xong, Đường Hoan quay lại phòng tắm, giơ quần áo trong tay lên: "Tôi cảm thấy, nếu đã vực dậy rồi thì nên mặc đồ tươi một chút, nhưng anh không có áo sơ mi đỏ, tạm thay bằng cái này nha, xem này xem này, anh thấy thế nào?"

Nội y màu đỏ bay bay theo gió. Trong lòng, Đường Hoan đang cười điên cuồng, a ha ha ha ha.....

Mặt Tiêu Liệt hơi đỏ lên, sau đó anh lập tức nổi giận: "Lâm Dĩ Hoan! Cô là người phụ nữ không biết liêm sỉ. Cô cút ra ngoài cho tôi!"

Tiếng gầm của Tiêu Liệt chấn động đến mức khiến màng nhĩ Đường Hoan đau nhói nhưng cô vẫn không chùn bước, bỏ qua ánh mắt phẫn nộ của Tiêu Liệt, nhét đồng quần áo vào lòng anh, còn cái thứ màu đỏ lóa mắt, khiến người ta sung sướng kia thì... bị cô tiện tay vung lên, bay bay nhẹ nhàng rồi rơi xuống đùi anh.

Ngay sau đó, Đường Hoan trốn nhanh như chớp.

Thấy Đường Hoan nguyên vẹn đi ra, người hầu đứng canh ngoài phòng mới yên lòng.

Lúc này nghe thấy tiếng quát, người hầu đã rất sợ sẽ gây ra mạng người.

Cảm ơn trời đất, thiếu phu nhân còn sống đi ra!

Sau khi chạy ra khỏi phòng Tiêu Liệt, Đường Hoan còn không quên quay đầu nhìn cửa phòng anh rồi nở một nụ cười đầy khiêu khích.

Muốn tôi hầu anh tắm rửa? Muốn thấy tôi bôi rôi?

Trò trẻ con!

Tổ chất tâm lý chỉ có thể này, quả thật chẳng đáng để nói!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (12)

Diệp mỗ xin lỗi vì hôm nay đã mang muện, xảy ra một số sự cố, aizzz, Q-Q

CHƯƠNG 65 - Người chồng cố chấp, anh cút ngay (12)

Vững tiến, hát vang trên con đường mang tên "tim chết", Đường Hoan thả bay bản thân.

Cô khiến Tiêu Liệt tức đến mức gần như không có thời gian để tự chà đạp, coi thường mình nữa. Suy nghĩ duy nhất trong đầu anh bây giờ là phải nhanh chóng chinh đốn lại tất cả, sau đó chơi chết người phụ nữ to gan lớn mật này!

"Thiếu phu nhân, từ khi cô đi tới giờ, thiếu gia vẫn luôn ở lì trong phòng tắm không chịu ra ngoài, cô có muốn....." - Người hầu thật sự sợ hãi Tiêu Liệt quý súc nên khi gặp chuyện gì, phản ứng đầu tiên là tới tìm Đường Hoan, để cô giải quyết.

Dù sao thì sau khi trêu chọc, quát mắng thiếu gia xong, thiếu phu nhân vẫn có thể lạnh mặt rời đi như một vị thần.

Sau khi cô rời khỏi, vẫn luôn ở lì trong phòng tắm, không chịu ra ngoài?

Đường Hoan kinh hãi, trong đầu hiện lên một số cảnh tượng vô cùng thảm thiết...

Vì thế cô ba chân bốn cẳng, vội vàng chạy tới phòng Tiêu Liệt.

Tuy cô ghim Tiêu Liệt vì anh đánh cô một roi nhưng cô cũng không tàn nhẫn đến nỗi mong chờ người ta chết!

Sau khi vào phòng, Đường Hoan phi thẳng tới cửa phòng tắm, lay lay tay cầm.

Không mở.

Đường Hoan cũng rất hồ báo, không làm thì thôi chứ nếu làm là phải chơi đến cùng. Cô không ngừng tông cửa khiến cánh cửa vang lên rầm rầm. Vì quá sốt ruột nên cô không hề nghe thấy tiếng gầm khàn khàn bên trong.

"Ầm..." một tiếng.

Cửa phòng tắm bị Đường Hoan mạnh mẽ phá ra.

Không có cảnh bồn tắm đầy máu loãng như trong tưởng tượng, cũng không nhìn thấy hình ảnh cánh tay với một vết dao sâu đến tận xương, rũ xuồng bên ngoài bồn tắm!

Đường Hoan chớp chớp mắt.

Sau đó, cô lại tiếp tục chớp chớp mắt.

Con mẹ nó, trường hợp này quả thật quá xấu hổ!

Cô còn tưởng rằng, tưởng rằng.....

"Lâm Dĩ Hoan!" - Tiêu Liệt đã không còn nhớ rõ đây là lần thứ mấy anh tức giận, quát lên cái tên của người phụ nữ này nữa rồi! Nếu anh còn có thể đi được... Anh hận không thể lập tức kéo cô cùng chết!

Anh chưa bao giờ rơi vào tình cảnh chật vật thế này!

Đây là một phòng tắm rất đẹp, sàn nhà bằng gỗ bóng loáng, được trải thảm thảm dài bằng nhung cách bồn tắm một khoảng, diện tích căn phòng rộng

bằng một phòng đủ cho cả nhà có điều kiện kém sinh sống. Có điều, không khí giữa hai người bên trong lại cực kỳ xấu hổ, một người nổi giận như sấm, người còn lại thì ngây ngốc, mang theo chút lầy lòng.

Đường Hoan nhìn Tiêu Liệt, người đang ngồi dưới đất, luống cuống kéo quần lên nhưng vì chân không có sức nên chẳng thể mặc quần vào như người thường. Tay bạn chân bị, mặt anh đen như đáy nồi, mang theo chút sắc đỏ vì vừa tức giận.

"Cô còn nhìn? Nhanh rút ra ngoài đi!" - Tiêu Liệt quát lên.

Nhìn thoáng qua bắp đùi màu đồng kia, Đường Hoan tắc lưỡi, bắp thịt với những đường cong căng phòng đầy mạnh mẽ!

Sau đó, cô bất đắc dĩ thở dài, đi về phía Tiêu Liệt.

"Cô tới đây làm gì? Tôi bảo cô rút đi cơ mà! Cô điếc à!"

Đường Hoan không nói lời nào, nâng Phó Liệt từ dưới đất lên, cô thở hồng hộc, anh rất nặng, cô cảm giác như mình sắp bị bẻ gãy đến nơi rồi.

"Anh ở trong phòng tắm lâu như vậy là vì muốn tự mặc quần áo?" - Đường Hoan ôm người lên xe lăn. Cảm nhận được áo sơ mi mà Tiêu Liệt tự mặc đã ướt sũng, cô vờn tay cởi áo anh ra.

Nhìn lướt qua khăn lông trên giá, Đường Hoan nghĩ, người đàn ông này cũng thật quật cường, không vói tới khăn lông, anh thà để quần áo dính nước cũng không gọi người giúp đỡ.

Tiêu Liệt bực bội hất tay Đường Hoan ra: "Cô muốn làm gì?"

"Áo anh mặc ướt hết rồi, thời tiết giờ khá lạnh, dễ cảm lạnh!" - Đường Hoan nhẫn nại giải thích.

Là một boss phân diện, Tiêu Liệt thật sự có chỗ hơn người. Người bình thường nếu bị tàn phế, có lẽ sẽ sống những tháng ngày com tới há miệng, áo tới đuôi tay, nhưng Tiêu Liệt lại không muốn tồn tại như một phế nhân. Anh nỗ lực tự mặc quần áo có lẽ cũng vì hy vọng bản thân giống người thường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Người chồng cố chấp, anh rút ngay (13)

"Tôi không cần cô quan tâm!" - Tiêu Liệt hung dữ nói.

Đường Hoan hít vào một hơi thật dài, không so đo với người bệnh, cũng không chấp nhặt với người tàn phế!

OK?

OK!

Sau khi tự thuyết phục mình, Đường Hoan tăng thêm lực tay, gần như là kéo phăng cúc áo sơ mi của anh ra: "Anh cho rằng tôi muốn quan tâm anh? Nếu không phải vì sợ phải mang danh hiệu quả phụ, tôi cũng lười để ý tới anh!"

Người phụ nữ này thật ngang ngược!

Cô vậy mà lại giật mạnh nút áo trước ngực anh ra!

Tiêu Liệt tức đến mức mặt càng thêm đỏ.

"Giờ chân anh bị hồng, tình tình lại không tốt, anh xem, người hầu có ai dám vào chăm sóc anh! Mẹ nó, anh tác quái ít thôi, lát nữa mà bị cảm, lại liên lụy tới tôi phải chăm anh!"

Được rồi, đại công cáo thành[1], đã lột được áo sơ mi của Tiêu Liệt xuống.

[1] đại công cáo thành: thành công trong một việc gì đó.

Cả người Tiêu Liệt đều đang run rẩy, vì tức giận!

Theo bản năng, anh dơ tay che kín ngực mình. Anh cực kỳ chán ghét việc bị người khác lột sạch, cũng chán ghét cảm giác bất lực này.

"Thôi đi! Còn che! Che cái gì mà che! Tôi còn chưa ghét bỏ đáng người chẳng chút quyền rũ của anh, anh còn sợ tôi sàm sỡ anh?" Đáng người à, là rất

chuẩn, nhưng ngoài miệng, Đường Hoan vẫn không chịu buông tha!

Tiêu Liệt: "....."

Đường Hoan ném quần áo ướt sang một bên, sau đó đi tới bồn tắm, xả nước lạnh đi, thay nước ấm vào.

"Anh tắm lại lần nữa để đuổi khí lạnh đi, đồ phải lo bị cảm" - Vừa nói, Đường Hoan vừa nâng Tiêu Liệt từ xe lăn dậy.

Không biết trong lòng Tiêu Liệt nghĩ gì mà lại đặt hết sức nặng cơ thể lên người phụ nữ chết tiệt này!

Cô gọi lắm mà! Hiện tại không thể trị cô nhưng anh vẫn có thể gây khó dễ cho cô từ những việc nhỏ nhất!

Tiêu Liệt cũng không để ý xem suy nghĩ này của anh ấu trĩ đến mức nào.

Đường Hoan chỉ thề một tiếng, nửa ôm nửa đỡ anh tới bồn tắm.

Ngực đột ngột truyền tới một cơn co thắt, cô theo bản năng che ngực, sau đó cố nhịn xuống.

Tiêu Liệt vừa cúi đầu là có thể nhìn thấy dáng người nhỏ xinh của Đường Hoan. Vầng trán trắng nõn của cô thấm đẫm mồ hôi, có vẻ như vì đỡ anh, cô đã phải dùng hết sức mình, cắn răng kiên trì, cho nên hai má phình ra, cực kỳ giống một loài động vật nhỏ nào đó.

Đỡ Tiêu Liệt ngồi vào bồn tắm, nhìn qua quần lót màu đỏ mà anh đã tự mặc vào, còn cả quần tây mắc ở lưng chừng chân, Đường Hoan do dự...

Việc này, mẹ nó, quá xấu hổ!

Cô có thể cởi áo sơ mi thay anh nhưng phía dưới...

Đường Hoan là người có tâm lý vô cùng "bằng phẳng", bất kể là làm việc gì cô cũng đều thấy không sao cả, nhưng cô rất lo đến lúc đó Tiêu Liệt sẽ tức giận rồi thật sự kéo cô cùng chết!

Thật hiển nhiên, Tiêu Liệt cũng giống Đường Hoan, ý thức được chỗ xấu hổ.

Anh âm u nhìn Đường Hoan, người phụ nữ chết tiệt này nếu thật sự dám làm ra cái việc gọi đồn như lúc này, anh sẽ bắt chấp tất cả mà bóp chết cô!

"Nếu không thì... Tôi nhắm mắt lại?" - Đường Hoan kiến nghị.

Tiêu Liệt nắm chặt hai tay thành quyền, cắn răng không chịu nói chuyện.

"Anh không nói lời nào, tôi coi như anh đồng ý!"

Người nhân từ thấy lòng nhân từ, kẻ dâm dăng thấy sự dâm dăng[2], cô không có bất cứ ý nghĩ không an phận nào nên cô không thẹn với lương tâm.

[2] 仁者见仁, 淫者见淫 (tạm dịch: người nhân từ thấy lòng nhân từ, kẻ dâm dăng thấy sự dâm dăng): ý nói lòng mình thế nào thì thấy sự vật/ sự việc thế ấy, lòng tốt thì thấy việc tốt, đầu óc đen tối thì nhìn việc gì cũng đen tối theo.

"Tôi nói cho anh biết, anh yên tâm, con người tôi rất có liêm sỉ, bảo đảm sẽ không nhìn lên!" - Đường Hoan nghiêm trang đảm bảo.

Tiêu Liệt vừa xấu hổ, vừa giận giữ: "Cô câm miệng đi!"

Từ niên thiếu, sau khi bắt đầu công khai tình yêu với Lâm Dĩ Nhu, anh chưa từng tiếp xúc với những cô gái khác. Trong thế giới của anh chỉ có một người khác phái là Lâm Dĩ Nhu, nào từng cùng người phụ nữ khác... như vậy...

Tiêu Liệt chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình rơi vào tình cảnh bị động và lúng túng này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (14)

Độ thẹn của con người có thể đột phá không ngừng, Tiêu Liệt nỗ lực an ủi bản thân, không có gì ghê gớm, cứ coi người phụ nữ chết tiệt này thành bà lão bảy, tám mươi tuổi là được.

Không có vấn đề gì, không có vấn đề gì...

Có cái quần ấy!

Bà lão nào sánh được với người phụ nữ nói nhiều này.

"Thiên hạ nơi nào không có lạ[1], Phật Đà[2] đã nói, làm người không thể quá cố chấp, anh xem, anh cố chấp như vậy nên mới gặp báo ứng đấy!" - Đường Hoan bắt lấy cơ hội tẩy não Tiêu Liệt, nhìn đi, trên đời này không chỉ có mỗi Lâm Dĩ Nhu là phụ nữ, anh vì một người phụ nữ chẳng thuộc về mình mà hồng mắt hai chân, có đáng không?

"Anh xem, anh mù quáng tự dẫn vật mình làm gì? Đói đến mức gầy đi, xương cộm cả tay tôi." - Vừa kỳ cọ cho Tiêu Liệt, Đường Hoan vừa nửa thật nửa giả mà oán giận.

Tiêu Liệt: "....."

Lòng anh xuất hiện một ý nghĩ vô cùng mãnh liệt, anh muốn lấp kín miệng cô lại!

[1]Cả câu là "Thiên hạ nơi nào không có lạ, có gì nhớ mãi một nhành hoa"(天涯何处无芳草, 何必单恋一枝花)

[2]Phật Đà: Phật A-di-đà, là vị Phật được tôn thờ nhiều nhất trong Phật giáo Đại Thừa, tên của ngài có nghĩa là ánh sáng vô lượng.

Vắt và lăm mới có thể tắm xong cho Tiêu Liệt, Đường Hoan lại tiếp tục sờ soạng mặc quần áo cho anh, trong quá trình còn nghe thấy tiếng Tiêu Liệt rống lên đầy giận giữ.....

"Lâm Dĩ Hoan, cô để tay vào chỗ nào thế?"

"Cô bỏ tay ra cho tôi!"

Ôm người lên xe lăn, đẩy ra khỏi phòng tắm, Đường Hoan nghe thấy bụng Tiêu Liệt vang lên một âm thanh khá xấu hổ.

Giờ phút này, Tiêu Liệt cực kỳ quẫn bách, hận không thể tìm cái hố mà chui vào.

Thiên chi kiêu tử, nào từng "bình dân" như vậy, Đường Hoan hiểu mà.

"Tôi đi gọi người chuẩn bị đồ ăn cho anh." - Nói xong, Đường Hoan xoay người ra khỏi phòng.

Nhìn bóng hình ướt nhèm của cô, ánh mắt Tiêu Liệt dần trở nên tăm tối. Lâm Dĩ Hoan, rõ ràng chúng ta ma xui quỷ khiến[3] mới bị buộc vào nhau, vì sao cô lại cố gắng làm mọi thứ giúp tôi vực dậy?

[3]阴差阳错 (âm soa dương thác hay âm kém dương sai): có sự sai lệch về địa điểm, thời gian và con người, bỗng nhiên/ đột nhiên bị buộc phải làm hay trở thành một việc/ một người mình chưa từng nghĩ đến. Có một câu tương tự là "ma xui quỷ khiến" nên Diệp mỗ dùng luôn.

Khi đi tới lối rẽ hành lang, trước mắt Đường Hoan đột nhiên tối sầm, trái tim đập kịch liệt không theo quy tắc nào, cứ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Cô chỉ có thể tựa vào tường, chậm rãi ngã xuống đất, tay nắm chặt phần áo trước ngực, thở hổn hển từng hơi.

Thấy vậy, người hầu vội vàng chạy tới, gọi người hỗ trợ đưa Đường Hoan về phòng..

Đường Hoan mơ mơ màng màng nghe thấy âm thanh người hầu lấy nước và thuốc, còn cả tiếng họ nói chuyện với nhau.

"Bệnh của thiếu phu nhân lại tái phát à?"

"Đúng vậy, bà xem, còn trẻ tuổi như thế, sao mãi không trị hết bệnh cơ chứ!"

"Bẩm sinh đã yếu ớt thì phải tĩnh dưỡng cẩn thận, động một chút là có thể giảm thọ ngay."

"Làm gì có thời gian tĩnh dưỡng. Thiếu gia cứ thích tìm thiếu phu nhân để gây phiền toái như vậy... ấy thế mà thiếu phu nhân vẫn ngốc nghếch, chịu thương chịu khó chiều cố cậu ấy..."

"Haiz, chỉ mong thiếu gia sớm biết quý trọng thiếu phu nhân!"

Uống thuốc xong, nỗ lực mở mắt ra, câu đầu tiên Đường Hoan nói là bảo người đi đưa cháo cho Tiêu Liệt.

Hầu gái đều là phụ nữ trung niên, tuổi tác của Đường Hoan cũng xấp xỉ con gái họ, sau khi nghe thấy câu đầu tiên mà cô nói thì bắt đầu nhìn cô bằng ánh mắt đồng tình và thương tiếc.

Ngồi trên xe lăn chờ Đường Hoan đưa đồ ăn, Tiêu Liệt chờ đến gần như là bốc hỏa.

Vắt và lăm mới chờ có người tới, cuối cùng lại là người hầu!

Anh lạnh mặt: "Lâm Dĩ Hoan đâu?"

Người hầu thấy đáng vẻ vênh mặt, hắt hàm sai khiến của anh thì bất bình thay cho vị thiếu phu nhân "chịu thương chịu khó" kia, vì thế trả lời: "Bệnh của thiếu phu nhân tái phát, vừa uống thuốc nghỉ ngơi rồi."

Tiêu Liệt cười lạnh một tiếng.

Bệnh tái phát?

Vừa nãy còn tung tăng nhảy nhót, nói nhiều như vậy, nháy mắt đã phát bệnh?

Chắc là muốn lấy cớ lười biếng thôi!

Tiêu Liệt cũng không biết vì sao mình lại phần nộ như thế, trong lòng anh cực kỳ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (15)

Sau khi phát bệnh, nửa đêm từ trên giường bò dậy, Đường Hoan vẫn còn cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch thình thịch.

"Hệ thống, tôi có linh cảm mình sẽ lại chết sớm." - Đường Hoan cố ý bỏ thêm chữ "lại", cơ thể này bẩm sinh đã yếu ớt, bất cứ lúc nào cô cũng có thể ngã xuống.

Hệ thống rác rưởi trầm mặc một lúc, rồi nói: [..... Linh cảm này của cô cũng đúng, dù sao thì cô cũng chỉ là bia đỡ đạn, không sống lâu là chuyện bình thường.]

Đường Hoan: "... Cút!"

[Bia đỡ đạn trong mọi thế giới đều có những điểm chung là xui xẻo + đoản mệnh, kể cả thế giới ban đầu của cô cũng vậy. Muốn tăng tuổi thọ phải cố gắng đoạt khí vận trên người khí vận chỉ từ, tự củng cố điểm khí vận của mình, dần dần rồi sẽ được sống lâu hơn một chút.]

Đường Hoan tức đến mức bùng nổ: "Nếu tôi chết giữa chừng, nhiệm vụ không hoàn thành, chẳng phải những việc đã làm trước đó đều thành vô dụng?"

[Đúng vậy!] - Hệ thống trả lời tỉnh bơ.

Đường Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, từng chữ từng chữ len qua kẽ răng: "Mẹ nó, cậu đúng là một cái hệ thống rác rưởi!"

*

* *

Tình cảnh hiện tại vô cùng bất lợi với Tiêu Liệt.

Trong một gia tộc lớn, tình thân vốn cực kỳ hờ hững, huống chi cha của Tiêu Liệt, Tiêu Kim Trung lại là người có nhiều con riêng tới mức không đếm xuể.

Có thể nói, hôn lễ của Tiêu Liệt đã khiến Tiêu Kim Trung mất hết mặt mũi. Vậy nên sau khi Tiêu Liệt bị tai nạn hồng chân, Tiêu Kim Trung đã không hề do dự đẩy người con trai này ra khỏi vị trí thừa kế.

Đưa con trai bất hiếu này còn trẻ tuổi mà đã nắm trong tay sản nghiệp của Tiêu gia khiến người làm cha như ông ta cũng phải nhìn sắc mặt để hành sự. Giờ có cơ hội, cho dù là cha con ruột thịt, ông ta cũng không đắn đo mà đá anh ra ngoài.

Đây chính là tâm tính con người.

Ở trong tình cảnh bất lợi này mà còn phải dùng sinh mạng ngắn hạn để ngăn Tiêu Liệt đi vào đường chết, giúp đỡ anh thượng vị, chơi chết khí vận chỉ từ Trình Anh... Quả thật là việc vô cùng khó khăn!

Đường Hoan ý thức sâu sắc được rằng thời gian đã cực kỳ gấp rút, vì thế không tiếp tục nghỉ ngơi nữa, nửa đêm bò dậy, ngồi xuống bàn đọc sách để tra tư liệu...

Muốn giúp Tiêu Liệt nghịch tập, đầu tiên phải chữa khỏi chân cho anh.

Mỗi ngày kiên trì mát xa chân, đề phòng cơ bắp bị teo lại?

Hình như cô đã từng đọc một quyển sách ở thư viện, trong đó nói rằng nhiều người bị hỏng chân được bác sĩ cao tay chữa trị, nhưng vì trước khi tiến hành phẫu thuật không chăm sóc cẩn thận hai chân nên cơ bắp đã teo lại, làm mất thời cơ tốt nhất.

Phương pháp mát xoa?

Đường Hoan dựa theo hình minh họa, tự ấn hai nhát vào chân của mình, cảm giác quả thật yomost, khiến hai mắt cô tối sầm, suýt nữa thì lại ngất xỉu lần nữa.

Đau đau đau!

Đúng là tạo nghiệt!

Tra tư liệu đến tận rạng sáng, Đường Hoan dần dần gục xuống, đầu đập vào bàn cũng không thấy tỉnh lại.

Sớm hôm sau, khi vào dọn phòng, thấy thiếu phu nhân ghé vào bàn đọc sách ngủ say, người hầu nhẹ nhàng đi qua rồi vô tình nhìn vào màn hình máy tính, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác thương tiếc...

Bệnh của mình thì không lo lắng lại thức cả đêm để tra biện pháp trị liệu chân cho thiếu gia.

Thật không biết nên nói cô ngốc nghếch hay si tình nữa!

Đường Hoan:..... Si tình cái mọe ấy, cô chỉ vì muốn sống lâu thêm một tháng mà thôi!

Đường Hoan không hề biết, sau này, những việc cô làm vô tình được người hầu phát hiện đều trở thành bằng chứng si tình của cô, cũng thành...Mũi khoan đâm vào tim Tiêu Liệt, kích thích đến mức khiến tinh thần anh trở nên bất thường!

Có điều, tất cả đều là chuyện sau này. Ngày tháng tiếp theo, Đường Hoan và Tiêu Liệt ở chung với nhau cũng khá hòa hợp, ít nhất là Đường Hoan cảm thấy vậy...

Cô làm từng bước, từng bước một, tắm rửa cho Tiêu Liệt, thường xuyên đẩy anh ra ngoài đi dạo, tuy rằng lúc đầu, Tiêu Liệt cật lực cự tuyệt nhưng vẫn không thể lay chuyển được thái độ cứng rắn của Đường Hoan. Cô cứ thế đẩy xe lăn đi, khiến anh tức giận đến mức quát tháo, rít gào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (16)

Sau khi thắng con riêng kia lên cầm quyền, mẹ anh vội vàng lấy lòng hấn ta, cứ như sợ sau khi người khác cầm quyền, cuộc sống hào môn của bà sẽ chấm dứt vậy.

Việc này làm anh cực kỳ, cực kỳ bất ngờ!

Tiêu Liệt giận đến mức bật cười.

Từng người, từng người đều vô cùng tốt! Anh sẽ nhớ kỹ tất cả!

Tiếng gõ cửa phiền phức lại vang lên. Trừ người phụ nữ chết tiết kia thì Tiêu Liệt không nghĩ ra người nào dám đến gõ cửa phòng mình nữa.

Người hầu đều rất sợ anh!

Chỉ có người phụ nữ chết tiết Lâm Di Hoan là luôn đâm đầu về phía trước, cứ như không muốn sống nữa vậy.

"Cút!" - Anh như chém đinh chặt sắt mà quát lên.

Nghe vậy, Đường Hoan tức đến mức đá cửa.

Một lúc lâu sau cũng không thấy cô có thêm phản ứng nào nữa.

Tiêu Liệt nhũn mày, không biết vì sao anh lại cảm thấy có chút mất mát thoáng qua. Nhưng anh còn chưa kịp nắm lấy nó, tiếng gõ cửa từ nhẹ nhàng lại biết thành tiếng đập rầm rầm..

Đường Hoan đập cửa một cách thô bạo.

Muốn cô cút, cô sẽ cút?

Còn lâu cô mới nghe theo!

Tiếng ồn như âm thanh của ma quỷ xuyên qua não, Tiêu Liệt chỉ có thể bất đắc dĩ điều khiển xe lăn ra mở cửa...

*

* *

Đường Hoan đẩy thùng nước ấm về phía Tiêu Liệt, nước thuốc mang theo mùi trung dược[1] văng ra, mùi hương cực kỳ nhức mũi. Tiêu Liệt theo bản năng nhăn mày, không kiềm nhẫn nói: "Cô mang cái gì vào thế, nặng mùi như vậy, mang ra ngoài nhanh lên!"

[1]thuốc cổ truyền Trung Quốc

Đường Hoan đỡ eo, thở hổn hển.

"Tôi nói cho anh biết, trong khoảng thời gian này tôi đã tra xét một số tư liệu, chân anh không phải không có khả năng chữa khỏi."

Hai tay vịn trên xe lăn của Tiêu Liệt bất giác run lên.

"Tôi cũng đã hỏi bác sĩ chính của anh, bác sĩ nói khả năng chữa khỏi của anh là 20%, nói cách khác, anh có 20% khả năng để đứng lên."

Xác suất 20%, nếu là bia đỡ đạn, tương đương bằng không, nhưng nếu là boss phản diện, đừng nói 20%, ngay cả là 0,1% cũng tương đương 100% rồi! Dù sao thì boss phản diện cũng là người được "bên trên" đề ý, điểm may mắn cực kỳ nghịch thiên!

Tiêu Liệt cười lạnh: "20%? Xác suất thấp như vậy khác nào không có?"

Người rơi vào nghịch cảnh thường rất tiêu cực, Tiêu Liệt cũng không ngoại lệ.

Nhưng Đường Hoan lại khác, cô có một lòng tin vô điều kiện với boss phản diện: "Đương nhiên là khác nhau chứ! Ít nhất nó đã chứng tỏ chân anh có thể chữa trị! Chỉ cần chăm sóc cẩn thận, sau đó đợi đến lúc thích hợp thì phẫu thuật, nhất định anh sẽ có thể đứng lên!"

"Đến đây đến đây đến đây, tôi đã xin ý kiến của bác sĩ, chuẩn bị trung dược chuyên để ngâm chân cho anh rồi! Đồng thời tôi cũng sẽ dùng bài mát xa có một không hai bí mật của mình, đảm bảo cơ bắp của anh sẽ không bị teo lại, chờ đến lúc làm phẫu thuật, chắc chắn sẽ cực kỳ thuận lợi."

Không phải Đường Hoan tự thổi phồng mình đâu, một khi cô đã nói hươu nói vượn, đến chính cô còn cảm thấy sợ hãi nữa là!

Hệ thống:... Bài mát xa bí mật? Cô đang nói bài mát xa cô tìm được trên mạng ấy hả?

Chân Tiêu Liệt đắp một tấm thảm dài đến tận đế giày.

Đường Hoan vừa nói, vừa lật tấm thảm lên, toan cởi giày của anh ra. Tối muộn rồi, ngâm chân cho anh xong sớm rồi đi ngủ!

"Dừng tay lại! Tôi không ngâm!"

Tiêu Liệt nhanh chóng túm lấy cổ tay Đường Hoan. Hiện tại hai chân là điểm tự ti duy nhất của anh, cũng là nơi không thể động tới! Anh không muốn có người nhìn thấy, cũng chẳng muốn bị ai đó chạm vào!

"Đừng giấu bệnh sợ thầy. Chân anh không hoạt động trong một thời gian dài, máu cũng đã ngừng lưu thông, nếu không ngâm chân, mát xa, đến lúc có cơ hội đứng lên, anh cũng chẳng thể đứng nổi đâu."

Đường Hoan giật tay ra khỏi Tiêu Liệt, sau đó nhanh chóng cởi giày anh ra, túm lấy chân anh, định đặt vào trong thùng thuốc.....

Tiêu Liệt không biết sức lực của người phụ nữ chết tiệt này lại lớn như vậy.

Anh thật sự cảm thấy cực kỳ nhục nhã khi bị người ta bắt ép phải làm một việc gì đó mà mình không muốn.

Tiêu Liệt ra sức giãy giụa, Đường Hoan cũng quật cường, nhất quyết không buông tay. Dưới con giận giữ đến cực điểm, Tiêu Liệt đẩy loạn về phía Đường Hoan.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (17)

Tiêu Liệt không nghĩ tới, anh chỉ giãy giụa loạn lên mà thôi, thế nhưng lại bất cẩn khiến người phụ nữ này bị thương..

Cô vốn đang ngồi xồm trên nền đất, thậm chí Tiêu Liệt còn không biết cô bị thương ở đâu mà cả người đều cuộn tròn lại, đầu cúi xuống, nhìn qua có vẻ cực kỳ đau đớn.

"Lâm Dĩ Hoan!"

Không biết vì sao Tiêu Liệt lại cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Anh ngồi trên xe lăn, nỗ lực muốn với tới người phụ nữ đang cuộn tròn kia nhưng dù có cố gắng thế nào cũng chẳng thể chạm đến cô. Loại cảm giác bị trói buộc vì không thể đi đứng khiến anh vô cùng táo bạo và thống hận mình bất lực.

Đột nhiên, Đường Hoan nghiêng người, ngã lăn ra đất, mãi không thấy nhúc nhích.

"Người đâu, mau tới đây! - Tiêu Liệt quát lớn.

Có lẽ bởi vì ngày thường tính tình anh quá kém, và lại người hầu cũng đã quen với việc anh luôn to tiếng mỗi khi ở chung với thiếu phu nhân nên mặc dù anh gọi lớn đến mức nào cũng không có ai để ý, cũng chẳng có người tiến vào.

Lâm Dĩ Hoan từ nhỏ đã yếu ớt.

Đây là căn bệnh theo cô từ lúc mới sinh, không để ý một chút thôi là có thể phát bệnh ngay. Tiêu Liệt thấy cô mãi không phản ứng thì bắt đầu hoảng loạn, cuống quýt ngã từ xe lăn xuống, khó khăn ôm cô vào lòng, lắc nhẹ cơ thể cô.

"Lâm Dĩ Hoan, cô sao rồi?"

Tiêu Liệt cũng không biết vì sao mình lại khẩn trương như vậy, anh còn chưa kịp nghĩ kỹ thì người trong lòng đã mở mắt ra.....

"Ha ha ha ha, có phải anh bị dọa rồi không?" - Đường Hoan đắc ý cười âm lên, tròng mắt sáng láng, không có lấy một chút yếu ớt nào!

Giờ thì Tiêu Liệt sao lại không biết mình bị người phụ nữ chết bầm này chơi một vố. Vì thế, anh đẩy cô ra khỏi lòng mình, ánh mắt hiện lên vẻ phẫn nộ cứ như sắp giết người đến nơi vậy!

"Lâm! Dĩ! Hoan!" - Âm thanh Tiêu Liệt phát ra có thể nói là cực kỳ khủng bố. Anh gằn lên từng tiếng, từng tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Hệ thống cũng yên lặng giờ ngón giữa với ký chủ ngu ngốc:... Vừa nãy đến nó cũng cho rằng cô đột tử rồi, không ngờ là cô lại đang tìm đường chết!

"Tiêu Liệt, bây giờ anh đã biết nếu chân anh cứ mãi như vậy thì sẽ bất tiện thế nào chưa? Anh cũng rất khó chịu đúng không? Chẳng may đột nhiên xảy ra chuyện gì, anh cũng chỉ có thể bó tay bó chân, bất lực như vậy mà thôi!"

Đường Hoan đã quá hiểu tính cách của loại người như Tiêu Liệt, là một thiên chi kiêu tử, sự cố chấp của anh không phải là sự cố chấp bình thường nữa rồi. Nếu muốn thuyết phục anh, chỉ có thể đẩy anh vào hoàn cảnh khó khăn. Một khi gặp trở ngại, anh sẽ biết mình nên làm gì.

Vừa nói, Đường Hoan vừa nâng Tiêu Liệt lên xe lăn, sau đó đẩy anh đến mép giường, đỡ anh ngồi lên giường.

"Tôi nói cho anh hay, anh đang sống trong hạnh phúc mà không biết hưởng đây..." - Đường Hoan cời giày và tất của Tiêu Liệt ra rồi đặt chân anh vào trong thùng thuốc. Vốn định giãy giụa nhưng nhớ tới lúc nãy suýt nữa thì đá vào cô, anh lại không động đậy quá mạnh nữa.

"Có 20% cơ hội để đứng lên, vậy mà anh còn buông tha! Anh có biết không, những người bị cắt cụt hẳn chân, biết rõ cả đời đều không thể đứng dậy đi đường nhưng họ vẫn cứ kiên cường sống tiếp đây."

Đường Hoan vừa lải nhải vừa nhúng tay vào trong nước thuốc, bắt đầu mát xa chân cho Tiêu Liệt, ấn liền từ dưới chân lên đến bắp đùi.

Tiêu Liệt chỉ cảm thấy một cảm giác tê dại truyền tới từ gan bàn chân.

Anh không phải người sợ nhột, nhưng giây phút này, anh lại ngửa ngáy đến tận đáy lòng.

Anh hơi cúi đầu, cũng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu và sườn mặt của Đường Hoan. Lực mát xoa rất vừa vặn, cô có vẻ đã ấn hết sức, chỉ một lát thôi mà sườn mặt đã thấm ra những giọt mồ hôi rồi.

Dáng vẻ cực kỳ chuyên tâm, cứ như thể cô đang làm một việc vô cùng quan trọng vậy.

Chương 71: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (18)

"Tiểu Hoan, cháu lại đưa chồng đi phơi nắng đấy hả?"

Hàng xóm bên cạnh là một đôi vợ chồng già, đầu tóc hoa râm. Mỗi buổi chiều, khi mặt trời ngả về phía tây, hai ông bà lại tay trong tay, dắt nhau tản bộ dưới hoàng hôn. Ánh sáng vàng óng chiếu vào mái đầu bạc, tựa như thần tiên quyến lữ[1] vậy.

[1]thần tiên quyến lữ: cặp đôi thần tiên.

"Vâng ạ." - Cười tủm tỉm, Đường Hoan đáp.

Rõ ràng là đây một người quê, không thể đi đứng, thế mà cô còn cười hi hi được. Tiêu Liệt cảm thấy đầu óc cô có vấn đề rồi.

Còn nữa, ai là chồng cô? Không biết xấu hổ!

Tiêu Liệt tức giận, bất bình nghĩ thầm, sắc mặt u ám. Người tình ý đều có thể nhìn ra được anh đang bức bối, không vui, không cam tâm tình nguyện.

"Đứng ngây ra đấy làm gì? Không phải cô nói đẩy tôi đi tản bộ à? Sao còn chưa đi?" - Tiêu Liệt lạnh lùng trừng mắt.

Cách bà lão nhìn anh và Lâm Dĩ Hoan cứ như đang nhìn con trai và con dâu khiến anh cảm thấy tức giận! Rõ ràng là anh chẳng có gì với Lâm Dĩ Hoan cả!

"Chàng trai trẻ, tạm thời không được như ý là trời xanh muốn tôi luyện cậu, cứ coi như đây là một lần mài giũa, cậu sẽ nhìn ra được rất nhiều điều." - Bà lão hiểu, người trẻ tuổi này gặp tai nạn bất ngờ nên tính tình có chút gần gũi, nhưng không thể vì thế trút giận lên người thân của mình được!

"Bất kể là lúc nào cũng mong cậu đối xử tử tế với cô gái bên cạnh, cô ấy luôn ở bên cậu không rời như vậy là sự nhân từ mà trời xanh ban cho cậu, cũng là tấm lòng của cô ấy. Nếu cậu cứ giẫm đạp lên nó, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận!"

Bà lão vô cùng cảm phẫn.

Ông lão có vẻ đã sớm quen với tính cách của vợ mình, vội vàng nói lời xin lỗi với Tiêu Liệt sau đó kéo vợ mình đi.

Hai người đã đi xa nhưng tiếng nói chuyện vẫn vọng lại.

Ông lão oán giận: "Bà đó, năm mươi năm trước hay năm mươi năm sau vẫn đều là cái tính tình này." - Tuy là "oán giận" nhưng vẫn không thể giấu nổi sự cung chiều cùng bất đắc dĩ trong giọng nói.

Bà lão hờn dỗi: "Tính tình của tôi không tốt nhưng ông vẫn có thể nhẫn nhịn đến tận bây giờ đấy thôi. Còn nữa, tôi cũng chỉ muốn tốt cho hai người họ, trẻ tuổi không hiểu chuyện, chẳng biết quý trọng người trước mắt, không cần thận sẽ bỏ lỡ!"

"Đúng đúng, biết bà nhiệt tình rồi!"

"Đương nhiên, lúc trước không phải ông thích điểm này của tôi à?"

"....."

Nghe xong, mặt Tiêu Liệt như xuất hiện khí đen vờn quanh.

Người anh cười là "hàng giả", sao Lâm Dĩ Hoan có thể đem "tấm lòng" cho anh được?

Anh hối hận? Anh có cái gì để hối hận cơ chứ?

Người già cái gì cũng chẳng hiểu còn thích xen vào chuyện không liên quan đến mình!

Tự nhiên bị nghe dạy bảo, còn phải nhìn đôi vợ chồng già tình tứ với nhau, trong lòng Tiêu Liệt ghen một đóm lửa giận, mãi không phát ra ngoài được.

Buổi tối.

Đường Hoan xách theo một cái thùng, gõ cửa.

Cùng lúc đó, Tiêu Liệt ngồi ở bàn đọc sách, bình tĩnh xem qua về tình hình sản nghiệp bị thôn tính trong thời gian gần đây của mình.

Tốt, tốt lắm! Toàn những kẻ bỏ đá xuống giếng[1], thừa dịp anh chưa gượng dậy, nhện nhíp chạy tới đâm đạp lên anh, hận không thể dìm anh xuống dưới bùn! Ha ha, đến ngay cả cha anh...

Ngay cả cha anh cũng thừa dịp này để xóa anh ra khỏi hội đồng quản trị, thay một tên con riêng nực cười vào!

[1]bỏ đá xuống giếng: vui sướng khi có người gặp họa, cười trên nỗi đau của người khác.

Quả thật rất tốt, tốt vô cùng!

Tiêu Liệt vừa cười lạnh, vừa cảm nhận sự buốt giá nơi đáy lòng. Trước giờ anh vẫn biết quan hệ gia đình mình vô cùng mờ nhạt nhưng không nghĩ nó đã mờ nhạt đến mức này! Cái loại mặt hàng chẳng biết đến tình thân như Tiêu Kim Trung, anh có thể không để ý nhưng... anh chưa bao giờ nghĩ, mẹ anh...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (19)

Trong phòng vô cùng an tĩnh.

Tiêu Liệt lẳng lặng nhìn người phụ nữ đang ngồi xổm trên sàn nhà, bỗng dưng sinh ra ý nghĩ, nếu ngày tháng cứ tiếp tục như vậy cũng không khó chịu như đã tưởng tượng.

Thật là một suy nghĩ kỳ quái!

Tiêu Liệt nhú chặt mày, nhanh chóng xóa suy nghĩ vớ vẩn này ra khỏi đầu.

Mát xa xong, Đường Hoan lau khô chân cho Tiêu Liệt, sau đó đứng phắt lên. Bởi vì tốc độ đứng dậy quá nhanh nên trước mắt Đường Hoan lập tức tối sầm..

"A....."

Tiêu Liệt khẽ kêu một tiếng. Cho dù là ai thì khi đang ngồi tử tế mà đột ngột có người ngã vào lòng mình, hơn nữa còn ngồi lên đùi mình, dè vào nơi "khó có thể miêu tả", đều sẽ cảm thấy lúng túng.

Hương thơm của phụ nữ không ngừng tràn vào trong mũi.

Tiêu Liệt vừa bức vừa thẹn, định đẩy người đang ngồi trong lòng mình ra nhưng lại nghĩ tới chiều cao của giường so với sàn nhà không hề thấp, nếu đẩy cô xuống ngã xuống, chẳng biết có xảy ra vấn đề gì không.

Có lẽ, Tiêu Liệt cũng chưa ý thức được, thái độ của anh đã mềm dịu hơn trước, và anh cũng đã bắt gặp suy nghĩ cho người phụ nữ khiến anh "chán ghét" này.

Cũng may, Đường Hoan không ngồi trong lòng Tiêu Liệt quá lâu.

Do tụt huyết áp nên mặt mũi cô mới tối sầm lại như vậy, sau khi đỡ hơn, cô vội vàng nhảy ra khỏi người Tiêu Liệt, tránh sang một bên.

Tiêu Liệt còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trong lòng mình trống rỗng, động tác của Đường Hoan nhanh đến nỗi khiến anh bỗng nhiên cảm thấy mình như bị ghét bỏ vậy.

Lập tức, Tiêu Liệt quỹ súc có chút không vui.

Đường Hoan:.....

Cái gì Đường Hoan cũng không cảm nhận được, cô cũng chưa nhận ra Tiêu Liệt không vui, tâm tư yếu ớt và miễn cảm của đàn ông, cô chẳng có cách nào để lĩnh hội[1]. Cô vội vàng tránh đi như vậy là vì lo lắng... không cẩn thận đập hỏng đùi Tiêu Liệt mà thôi.

[1]lĩnh hội: tiếp thu và hiểu thấu đáo.

*

* *

Thời gian từng ngày từng ngày trôi đi, Đường Hoan luôn chậm rãi đột phá độ thẹn của Tiêu Liệt.

Ban đầu, người đàn ông này cực kỳ táo bạo, sau khi Đường Hoan chăm chỉ nói chuyện và ăn vạ thì anh bắt đầu quen với sự tồn tại của cô, quen với việc hàng ngày cô sẽ rót đủ các loại canh gà vào tai mình[2], cũng quen với việc mỗi ngày cô đều lắc lư trước mặt anh.

Quan trọng nhất là anh cũng đã quen với việc bị cô làm cho tức đến mức nổi trận lôi đình!

[2]rót canh gà: tâm sự an ủi tinh thần, truyền động lực, cảm hứng; đây là ngôn ngữ mạng.

"Từ khi Tiêu Hải tiến vào hội đồng quản trị, những người được ngài đề bạt gần như đều đã bị chèn ép, phần đông những người đó vẫn tin ngài sẽ quay về chủ trì đại cục nên đều cần mỗi nhện xuống, giữ chức vụ ở các cơ sở, chờ ngài về."

Tiêu Hải là thằng con riêng được Tiêu Kim Trung nâng đỡ.

Tiêu Liệt nóng cuồng tất nhiên là vì anh có bản lĩnh để nóng cuồng. Mặc dù đã bị đá ra khỏi hội đồng quản trị của Tiêu gia nhưng trong công ty vẫn có vô số người tin tưởng và ngưỡng mộ anh. Lúc này, người đang báo cáo công tác cho anh chính là thư ký "cũ" của anh, Lý Hằng.

Người có năng lực, bất kể lúc nào cũng đều có thể Đông Sơn tái khởi[3], Tiêu Liệt chính là một trong số đó. Không có Tiêu gia cũng chẳng sao, chỉ cần anh khôi phục ý chí chiến đấu, với thủ đoạn của anh, hoàn toàn có thể tạo ra một Tiêu gia khác!

[3] Đông Sơn tái khởi hay Đông Sơn phục khởi: chỉ việc tạo dựng lại sự nghiệp, danh tiếng sau khi đã thất bại.

Sau khi báo cáo xong, nhớ tới người phụ nữ có thể gây ảnh hưởng cho boss, thư ký Lý lưỡng lự không biết nên nói ra sự việc mà mình tìm hiểu được hay không..

"Tổng giám đốc, Lâm tiểu thư....." - Thư ký Lý áp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (20)

Nói thật thì... Ấn tượng của thư ký Lý đối với Lâm Dĩ Nhu cũng không được tốt cho lắm.

Tuy cô ta dịu dàng, lương thiện nhưng lại luôn do dự, thiếu quyết đoán, lưỡng lự giữa hai người đàn ông, không biết cách xử lý mối quan hệ sao cho tốt. Nếu không phải vì cô ta, tổng giám đốc sẽ chẳng tức giận rồi bị tai nạn xe cộ.

Lâm tiểu thư?

Người đầu tiên Tiêu Liệt nghĩ tới vậy mà lại là người phụ nữ chết tiệt - Lâm Dĩ Hoan.

"Hiện tại, Lâm tiểu thư đã trở về Lâm gia. Hôn nữa..... Sắp phụng tử thành hôn[1] với Trình Ánh."

Tiêu Liệt lập tức nhú chặt mày.

Đúng lúc này, Đường Hoan đẩy cửa đi vào và nghe thấy tất cả.

Phụng tử thành hôn? *([1]Có con rồi mới cưới.)*

Giỏi thật! Hôn lễ trước bị bỏ dở giữa chừng còn chưa kịp lảng xuống đã sắp tổ chức một hôn lễ khác? Hôn nữa còn có con trước khi cưới? Trình ánh không hổ là khí vận chí tử, năng lực ở khía cạnh nào cũng mạnh hơn so với người khác!

"Ồ, chị gái của tôi sắp phụng tử thành hôn áy há?"

Không hề kiêng dè cũng chẳng để tâm, Đường Hoan đi tới gõ gõ mặt bàn làm việc của Tiêu Liệt: "Đồ ăn đã chuẩn bị xong, hôm nay ăn móng heo, thư ký của anh có ở lại ăn cơm chung không?"

Nghe thấy hôm nay ăn móng heo, khoe miệng Tiêu Liệt bất giác giật giật.

Người phụ nữ chết tiệt này, không biết trong lòng cô nghĩ gì mà lại chủ trương ăn gì bỏ nấy. Hôm qua ăn chân vịt, hôm kia ăn chân gà, hôm trước nữa thì ăn cả đồng chân dê...

Những món ăn cổ quái đầy xương đó, trước nay anh đều không động đến. Nhưng, người phụ nữ chết tiết này lại có cả đồng đạo lý lớn, niệm đi niệm lại như hòa thượng niệm kinh, anh không ăn không được!

Thư ký lý nhìn Lâm Dĩ Hoan, người phụ nữ có vẻ ngoài giống hệt Lâm tiểu như nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược. Chẳng biết vì sao mà hắn lại thấy boss của mình ở chung với Lâm Dĩ Hoan còn tự nhiên hơn khi ở bên Lâm Dĩ Nhu. Hơn nữa, người phụ nữ này làm cản trước mặt boss như vậy mà boss lại không hề tức giận.

Thư ký Lý cảm thấy hình như mình đã phát hiện ra điều gì.

Nhìn thấy ánh mắt nén cười của thư ký Lý, Tiêu Liệt bất giác bức bối, anh đánh bay bàn tay đang đặt trên vai mình ra, có chút mất kiên nhẫn.

Lâm Dĩ Hoan càng ngày càng làm cản, ở trước mặt người ngoài cũng không kiềm chế! Tiêu Liệt theo bản năng không muốn người khác nghĩ mình và Lâm Dĩ Hoan có gì đó.

Mu bàn tay bị đánh bay của Đường Hoan lập tức đỏ lên, làm một người đàn ông mà Tiêu Liệt xuống tay chẳng để ý nặng nhẹ gì cả.

Cảm nhận được mu bàn tay có chút đau nhức, Đường Hoan lập tức trầm mặt, dấu đi sự nhẹ nhõm và vui vẻ trong đáy mắt.

"Lâm Dĩ Nhu muốn kết hôn, có bản lĩnh thì anh đi cướp về ấy, giận dữ với tôi thì được cái gì!" - Đường Hoan xoa xoa vết hồng trên tay mình.

Nhìn thấy dấu vết trên tay cô, Tiêu Liệt mất tự nhiên chớp chớp mắt, nhưng sau khi nghe được những lời cô nói, lửa giận lập tức bốc lên. Cô đúng là... một phút không khơi mào lửa giận của anh thì không chịu được.

"Có điều cướp về cũng vô dụng. Tính tình của anh táo bạo như vậy, chẳng lẽ sẽ cam tâm tình nguyện làm cha hi[2]?"

Đường Hoan là người cực kỳ thù dai, hận nhất là bị người ta đánh. Ở cô nhi viện, đám nhỏ không cha không mẹ đã từng đấu đá với nhau, cô luôn là người đánh nhau tàn nhẫn nhất, chỉ cần trên mặt đất có một viên gạch là cô có thể cầm lên để đập vào đầu kẻ khác ngay được!

Việc cô ghét nhất là bị đánh!

Tiêu Liệt dùng lời nói chèn ép cô cũng không sao, bởi vì từ nhỏ đến lớn, đến chính cô cũng không đếm được số lần mình phải chịu xem thường và bị chèn ép. Nhưng, đánh cô thì không được!

[2] 喜当爹(hi làm cha): đây là ngôn ngữ mạng, dùng để chỉ một người đàn ông dù biết người phụ nữ mình theo đuổi đã mang thai con của người khác nhưng vẫn yêu hoặc cưới. Một từ khác là hiệp sĩ tiếp mâm (接盘侠) cũng có nghĩa tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (21)

Một khi Đường Hoan đã đọc miệng thì có thể "đâm" cho tim, gan, tỳ[1], thậm chí người khác đều đau.

[1] tỳ: lá lách

Tiêu Liệt lập tức nắm chặt tay thành quyền.

Đứng một bên, thư ký Lý kinh hồn bạt vía. Không ngờ boss chỉ tạm rời khỏi thương trường mà mỗi ngày lại sống kích thích như vậy.

Quá kích thích!

Có một người miệng độc bên cạnh, bảo sao Boss có thể vực dậy nhanh chóng thế, chắc boss đã hận không thể vực dậy chỉ trong một tích tắc để lấp kín miệng cô rồi.

"Nói đi cũng phải nói lại, chưa nói đến việc anh có đồng ý làm cha hi hay không, kể cả anh có muốn cũng chưa chắc Lâm Dĩ Nhu đã nguyện ý! Thật đáng thương, đưa tôi của cũng không ai nhận."

Tiêu Liệt tức đến mức bật cười.

Vì thế, anh cười lạnh: "Đưa tôi tới cửa cũng không ai nhận? Lâm Dĩ Hoan, cô tự nhìn lại mình đi, cô lì lợm bám lấy tôi như vậy, cô mới chính là người bị đưa tới cửa!"

Lập tức, trong lòng thư ký Lý lộp bộp vài tiếng, nhìn về phía Đường Hoan theo bản năng.

Hắn cảm thấy boss nhà mình đang tìm đường chết, làm gì có người phụ nữ nào chịu được những lời nói như vậy? Có điều, hắn theo boss nhiều năm, vẫn luôn thấy boss cao cao tại thượng, khinh thường phải tức giận, thậm chí rất ít khi để lộ tâm tình ra bên ngoài, không ngờ lúc cãi nhau, boss lại ấu trĩ như vậy.

Boss, boss làm sao vậy boss, boss trước kia có bao giờ dùng miệng lưỡi với người khác đâu. Nếu có người chọc giận, boss cũng chỉ thuận tay chính người ta đến phá sản thôi mà!

"Tôi lì lợm?" - Đường hoan cầm tập tài liệu trên bàn, ném về phía Tiêu Liệt - "Tiêu Liệt, anh là kẻ khôn kiếp!"

Tập tài liệu xẹt qua má Tiêu Liệt, về ra một vệt đỏ, mang theo đau đớn.

Sau khi ném đồ, Đường Hoan lập tức đi ra khỏi phòng, đóng rầm cửa lại.

Tiêu Liệt tức tới mức đập mạnh vào tay vịn xe lăn.

Anh cũng không biết sao mình lại tức giận, thậm chí trong lòng còn hơi hơi hối hận. Thật ra sau khi nói xong câu nói ấy, anh đã bắt đầu cảm thấy có chút không thoải mái, chỉ là, anh không nghĩ người phụ nữ chết tiết này lại phải ứng lớn như vậy.

"Hôm nay tạm đến đây thôi." - Tiêu Liệt nói.

Khi xuống nhà ăn cơm, không thấy Đường Hoan trên bàn cơm, chỉ có người hầu đi qua đi lại làm việc, đến ngay cả móng heo cũng chẳng thấy tăm hơi.

Tiêu Liệt tức giận.

Anh không thích móng heo! Vì cái gì mà người phụ nữ chết tiết kia chỉ nói một câu, anh lại chú ý xem trên bàn có móng heo hay không chứ?

Thấy biểu cảm giấu đầu lòi đuôi của boss nhà mình, thư ký Lý chỉ dám cười thầm trong lòng.

Vì thế, hắn mở miệng hỏi người hầu: "Tôi nghe nói hôm nay ăn móng heo, sao lại không thấy có món đó?" - Làm một thư ký, công việc hàng đầu đó là nhìn ra tâm tư của ông chủ, sau đó hỏi ra vấn đề mà ông chủ không tiện hỏi.

Thư ký Lý tự thấy mình thật bồng bồng đất![2]

Có khi chính boss cũng không để ý biểu cảm hiện tại của mình giống hệt một người đàn ông cãi nhau với bạn gái, muốn biết cô thế nào nhưng lại không muốn xuống nước.

"Thiếu phu nhân vừa mang cho chó ăn rồi. Thiếu phu nhân nói, cho chó ăn còn có thể khiến chó thân thiện, cho người ăn thì chưa chắc, vậy nên còn không bằng cho chó." - Người hầu thật thà trả lời.

Thư ký Lý: "....."

Xem ra tính tình của vị này cũng không dễ chọc, so với boss nhà mình, chỉ hơn chứ không kém!

Nghe thấy đáp án, gân xanh trên trán Tiêu Liệt giật giật....

Người phụ nữ chết tiết!

Rõ ràng là cô đang mắng khéo anh!

[2]bồng bồng đất: (đã chủ thích ở những chương trước)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (22)

Ăn cơm không thấy người đâu, trong lòng Tiêu Liệt ghen một đồng lửa giận.

Đến tối, tới giờ ngâm chân và mát xa, Tiêu Liệt ngồi bên bàn đọc sách, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn về phía cửa phòng, anh không thể tập trung xem văn kiện trên tay được.

Ngày thường, cứ đến tám giờ, Đường Hoan sẽ mang theo thùng thuốc vào phòng Tiêu Liệt. Bắt đầu từ bảy rưỡi, anh đã không ngừng nhìn về phía cửa

phòng. Anh cũng cực kỳ tức giận nhưng lại chẳng thể không chế được hành vi của mình, thật kỳ quái!

Cuối cùng, tiếng gõ cửa cũng vang lên.

Tiêu Liệt lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, hắng giọng, cố gắng để mình trông bình tĩnh như chưa hề có chuyện gì: "Vào đi."

Thấy người tới là người hầu, Tiêu Liệt nhíu chặt mày: "Lâm Dĩ Hoan đâu?"

Anh không hòa nhã nhìn người hầu mang theo thùng nước tiến vào, lửa giận trong lòng lập tức tăng vọt. Người phụ nữ chết tiết kia thật sự bắt đầu giận dữ! Chẳng qua chỉ nặng lời với cô có một câu thôi, quả thật lòng dạ còn nhỏ hơn cả mũi kim!

"Thiếu phu nhân đã đi ngủ rồi."

"Hiện tại mới mấy giờ, sao cô ta có thể ngủ, gọi cô ta đến đây!" - Tiêu Liệt không hề ý thức được rằng mình hiện tại chẳng khác nào một đứa nhỏ vô cớ gây chuyện.

Người hầu là một người phụ nữ trung niên khoảng bốn - năm mươi tuổi, con gái của bà thậm chí còn lớn tuổi hơn thiếu phu nhân, vì thế, bà không nhận được mà nói chuyện thay cho cô: "Thân thể thiếu phu nhân vốn không tốt, trong khoảng thời gian này đã luôn vất vả quá mức, nếu không nghỉ ngơi từ từ, cũng không biết khi nào bệnh tình sẽ tái phát. Cô ấy thật sự đã ngủ rồi, nếu thiếu gia không tin, có thể tự đi xem."

Trong khoảng thời gian này, thiếu phu nhân đã gầy hăn đi, sắc mặt hiện rõ sự ốm yếu bệnh tật, chẳng qua vì cô luôn cười cực kỳ vui vẻ nên không ai để ý tới mà thôi.

"Để thùng thuốc ở đây rồi đi ra ngoài đi, tôi tự rửa được."

A, không phải ban ngày còn cáu giận ném đồ, nhảy nhót tung tăng sao?

Làm việc vất vả... rõ ràng là lấy cớ!

Cô cho rằng cô chăm sóc anh một thời gian là anh sẽ không thể rời khỏi cô? Cô cho rằng chiến tranh lạnh từ một phía có thể khiến anh chủ động xuống nước xin lỗi?

Suy nghĩ kiểu này thật sự quá ngu xuẩn!

Tiêu Liệt nghĩ thầm, người phụ nữ kia chính là một người không chịu ngồi yên, thích làm nhảm, không thể ngừng nhảy nhót lung tung dù chỉ một phút, thường sẽ chạy tới trước mặt anh lắc lư. Anh thật sự muốn xem, cô có thể nhịn được bao lâu.

Sau khi bình tĩnh lại, nội tâm Tiêu Liệt khôi phục như lúc bảy mươi tính kể trên thương trường.

Anh đã hiểu quá rõ lòng người.

Người, tuyệt đối không thể quá chiều chuộng, dưới tình huống này, không thể chiều theo ý người phụ nữ kia, nếu không, cô sẽ cho rằng mình có địa vị đặc biệt trong lòng anh, sẽ càng được đà lấn tới.

Trên thương trường, Tiêu Liệt chưa từng thất bại trong việc không chế lòng người, nhưng, rõ ràng là anh chẳng hề hiểu gì về "sinh vật" mang tên phụ nữ.

Phụ nữ khi không thù oán, có thể đối xử cực kỳ tốt với anh, nhưng một khi bắt đầu "ghim" rồi thì lật mặt còn nhanh hơn cả lật sách.

"Lâm Dĩ Hoan..."

Tiêu Liệt phát hiện, quả thật anh đã quá xem thường người phụ nữ này. Vài ngày trôi qua, vậy mà cô có thể nhịn được, một câu cũng không nói với anh. Cô cũng chẳng hề tránh né anh, lúc cần ăn cơm thì ăn cơm, lúc nên xem TV thì xem TV, cô chỉ coi anh thành một người vô hình, không tồn tại trong nhà mà thôi.

Đường Hoan nhàn nhạt nhìn sang: "Có chuyện gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (23)

Đường Hoan nhàn nhạt nhìn về phía Tiêu Liệt, không nóng không lạnh hỏi một câu: "Có chuyện gì sao?"

Đúng, ngữ khí của cô chính là ngữ khí khiến người ta bức bối, không mặn không nhạt, không nóng không lạnh, không có bất cứ cảm xúc nào, khách sáo mà lại xa cách, giống như nói chuyện với một người xa lạ vậy!

Rõ ràng cô là người lì lợm bám dính lấy anh trước, giờ lại phô ra dáng vẻ khách sáo xa cách, rốt cuộc là cô muốn gì?

Hòa khí trong lòng Tiêu Liệt lập tức tăng vọt nhưng anh vẫn cố áp nó xuống, chỉ vào đĩa thức ăn trước mặt Đường Hoan: "Tôi muốn ăn món kia."

Đường Hoan không chớp mắt lấy một cái, nói với người hầu: "Thiếu gia nhà các người muốn ăn món này, gấp cho anh ta chút đi."

Tiêu Liệt tức tới mức mặt hết xanh rồi lại trắng, anh quăng đĩa lên bàn: "Lâm Dĩ Hoan....." Rốt cuộc thì cô muốn gì? Gây chuyện lâu như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ à?

Anh còn chưa kịp nói hết, Đường Hoan đã đặt đĩa sang một bên, chuẩn bị rời đi từ lúc anh ném đĩa. Quá rõ ràng, cô không định nghe những lời cầu giã của anh.

Tiêu Liệt không nhịn nổi nữa, nhanh chóng túm lấy cổ tay Đường Hoan: "Lâm Dĩ Hoan, rốt cuộc thì cô muốn gì?" - Trong giọng nói của anh thậm chí còn mang theo chút thỏa hiệp khó có thể phát hiện.

Đường Hoan không định phản ứng lại Tiêu Liệt, cô muốn rời đi. Nhưng, cổ tay đã bị túm chặt, làm gì cũng không tránh thoát được, cổ vặn tay cũng không ra, cô chỉ có thể giậm dứ nhìn chằm chằm Tiêu Liệt: "Tôi phải hỏi anh muốn gì mới đúng! Anh buông tay tôi ra!"

Tuy rằng ngữ khí của cô cực kỳ không tốt nhưng chẳng hiểu vì sao sau khi cô nói chuyện với mình, nhìn thấy cô tức đến mức phồng má, tâm tình của Tiêu Liệt lại dần tốt lên.

Hơn nữa, sau khi tâm tình tốt lên, Tiêu tiên sinh chẳng hề biết dừng chân trước vực thẳm mà lại tiến thẳng trên con đường tìm chết, một đi không trở về...

"Lâm Dĩ Hoan, tôi không buông, cô có thể làm được gì?"

Tiêu Liệt giật mạnh cổ tay Đường Hoan khiến cô lao đảo, suýt nữa thì ngã luôn lên trên xe lăn của anh.

"Có phải vì trong thời gian này tôi đã quá sa sút nên cô ảo tưởng rằng mình có thể lên mặt với tôi, cho rằng có thể tùy tiện vo viên, dẫm nát tôi?"

Đường Hoan càng tức giận, Tiêu Liệt càng cảm thấy vui sướng.

Tình trạng này tốt hơn đáng kể về âm u mấy ngày nay rất nhiều!

"Hôm nay, tôi nói cho cô biết, Lâm Dĩ Hoan, nơi cô đang đứng là địa bàn của tôi, cho nên tốt nhất là cô tôn trọng tôi, nghe lời tôi một chút, nếu không, tôi không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu!"

Khi Tiêu tiên sinh tìm đường chết, chắc cũng chẳng để ý xem hành vi của mình ấu trĩ đến mức nào. Biết rõ đối phương sẽ vô cùng tức giận, trừng mắt với mình sau khi nghe được những lời này nhưng anh vẫn cố tình phun ra nhiều câu ti tiện.

Anh cứ muốn nhìn thấy dáng vẻ tức giận nhưng không thể làm gì của cô.

Nếu Đường Hoan đọc suy nghĩ của Tiêu Liệt, chắc sẽ đổ luôn bát canh trên bàn vào đầu anh mất.

Mẹ nó, tên thiếu năng trí tuệ chết tiệt!

Bàn tay to lớn của Tiêu Liệt cứ như kim sắt kẹp chặt cổ tay Đường Hoan, đã vậy, anh còn nói chuyện khó nghe, Đường Hoan thật sự không nhịn được nữa!

Cô cúi xuống, cắn mạnh lên tay Tiêu Liệt, thừa dịp anh bị đau, buông lỏng tay thì đá vào xe lăn của anh, khiến xe lùi lại một đoạn dài. Sau đó, cô mắng to một câu: "Vương bát đản![1]" rồi đi thẳng về phòng, không thèm quay đầu nhìn lại.

[1]vương bát đản: đây là một câu chửi khá nặng nề của bên Trung, Diệp mỗ không biết lên dịch thế nào sang tiếng Việt sao cho tương đương với nghĩa của từ đó, lại đủ nặng nề mà không quá vô văn hóa. Vì dù sao thì đây cũng là "văn" nên Diệp mỗ xin phép để nguyên vậy. ("Đồ vô lại/ Đồ khốn nạn/ Đồ chết tiệt/" thì không đủ nặng nề, "đồ chó chết" thì nặng quá, không hợp dùng trong văn:v, nếu mọi người thấy dùng "đồ chó chết" cũng được thì Diệp mỗ sẽ sửa lại)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Diệt, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (24)

Tiêu Liệt không ngờ, anh muốn nhìn thấy dáng vẻ tức giận của người phụ nữ chết tiết kia, kết quả, người chịu tức giận lại là anh, đã vậy còn suýt ngã.

Cô cô cô, cô dám đá cả xe lăn của anh!

Suýt nữa thì Tiêu Liệt ngã xuống xe lăn theo quán tính. Trận chiến này, anh hoàn toàn thất bại!

Bởi vì ăn thiệt trên tay Đường Hoan nên Tiêu Liệt vẫn luôn khó chịu trong lòng. Khi thư ký Lý đến báo cáo công tác, thấy boss nhà mình vẫn âm u như trước, không cần hỏi hần cũng đoán được, boss bị tiểu Lâm tiểu thư chọc tức.

Lại nói, hần thật sự bội phục cô em gái này của Lâm Dĩ Nhu.

Rõ ràng bẩm sinh đã yếu ớt lại không đường bệnh từ tế, hết lần này đến lần khác khiêu chiến sự nhẫn nại của tổng giám đốc, quả nhiên là một người phụ nữ đặc biệt.

"Boss, Tiêu Kim Trung đã cắn câu, ông ta muốn lấy bằng được mảnh đất phía nam thành phố, thậm chí còn muốn đổ hết vốn lưu động của Tiêu gia vào đó. Chỉ cần chờ đến lúc tài chính của Tiêu thị bị kẹt là ngài có thể trở về chủ trì đại cục." Trừ cô thanh mai trúc mã Lâm Dĩ Nhu là được boss quan tâm quá mức thì những lĩnh vực khác, boss vẫn luôn sát phạt quyết đoán, đây cũng chính là một trong những điểm khiến thư ký Lý bội phục Tiêu Liệt. Giống như một con sói, người đàn ông này có dã tâm và mưu kế vô cùng kín đáo, đủ để khiến người ta phải thần phục!

Đối với những việc nằm trong lòng bàn tay của mình, Tiêu Liệt chỉ cười lạnh một tiếng.

Vật trong túi mà thôi, Tiêu Kim Trung nhảy xuống hồ theo kế hoạch của anh.....

Là chuyện trong dự kiến, chẳng có chút khiêu chiến gì cả, thậm chí còn không đủ để gọi lên sự hưng phấn của anh.

"Bắt đầu chuẩn bị những tư liệu liên quan đến việc điều trị chân của nước ngoài cho tôi, cũng liên hệ với đội ngũ chữa bệnh hàng đầu quốc tế, cố gắng trong thời gian ngắn nhất, chữa khỏi chân cho tôi."

Ngón tay mang theo nhẫn phỉ thúy của Tiêu Liệt gõ vào mặt bàn, vang lên những âm thanh giòn giã, càng khiến người đàn ông này thêm trầm ổn, cơ trí hơn.

Chữa khỏi chân trong thời gian ngắn nhất!

Thoát khỏi Lâm Dĩ Hoan, người phụ nữ chết tiết, bám dai như đĩa!

Hiện tại, đây chính là mục tiêu duy nhất của Tiêu Liệt.

Anh không thể cứ tiếp tục đến giờ là bất giác nhìn cửa, chờ Lâm Dĩ Hoan tới ngâm chân, mát xa cho mình được.

Đội sau khi chữa khỏi chân, anh muốn tất cả quay lại quỹ đạo cũ, bao gồm cả vị trí của Lâm Dĩ Nhu và Lâm Dĩ Hoan.

"Boss....." - Thư ký Lý cảm thấy đầu mình phình to, không biết vì sao hần luôn là người phải làm những chuyện gây nguy hiểm cho tình mạng..

"Hừm?" - Tiêu Liệt lười biếng phát ra một tiếng, ý bảo hần tiếp tục nói.

Thư ký Lý căng da đầu, lấy từ trong cặp ra một tấm thiệp mời, đúng, là thiệp mời tới dự hôn lễ của Lâm tiểu thư. Thiệp mời của hôn lễ phụng tử thành hôn, nói xem, lấy ra có gây nguy hiểm cho tính mạng hay không?

"Trình Ánh mời ngài tới tham dự... hôn lễ của gã."

Lại nói, Trình thiếu và boss nhà hần đúng là một cặp oan gia, từ nhỏ đã tương ái tương sát. Trình thiếu có gì cũng phải khoe với Boss, thậm chí, thư ký Lý còn hoài nghi, Boss tâm tâm niệm niệm Lâm Dĩ Nhu như vậy là do Trình Ánh luôn khoe khoang trước mặt anh nên anh mới sinh ra tâm tư muốn cướp đoạt.

Tình cảm giữa những người đàn ông phức tạp hơn phụ nữ rất nhiều, vừa có thể là anh em cùng sống cùng chết đồng thời lại có thể tương ái tương sát như kẻ địch.

Đúng như dự đoán, Tiêu Liệt nghe vậy thì lập tức lạnh mặt, tay bất giác nắm chặt thành quyền.

"Nếu như tôi không đoán sai thì tiểu Lâm tiểu thư là em gái của Lâm tiểu thư, cũng sẽ tham dự hôn lễ. Boss, lúc đó, ngài dùng thân phận gì để tham dự?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Diệt, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (25)

Lấy thân phận bạn thân để tham dự, Lâm Dĩ Hoan sẽ rơi vào tình cảnh xấu hổ.

Dù sao thì khi Tiêu Liệt rời bỏ hôn lễ, tất cả mọi người đều biết anh cưới phải "hàng giả" Lâm Dĩ Hoan, chẳng rõ hiện tại có bao nhiêu người đang chờ xem cảnh Lâm Dĩ Hoan mất mặt nữa. Nếu Tiêu Liệt dùng thân phận bạn thân để tham gia hôn lễ của Trình Ảnh và Lâm Dĩ Nhu, khác nào nói cho tất cả mọi người rằng anh không thích Lâm Dĩ Hoan.

"Boss, tôi cảm thấy ngại nên tham dự hôn lễ với tiểu Lâm tiểu thư, hơn nữa, càng tình cảm càng tốt, để những kẻ xem ngại như trò hề phải mất mặt, ngại thấy có được không?" - Thư ký Lý thử thăm dò.

"Lý Hàng, tôi nhớ rõ cậu không phải người thích xem vào chuyện không liên quan đến mình." - Tiêu Liệt híp mắt, sâu kín nói.

Thư ký Lý lập tức rũ mi, che đi ánh mắt: "Là tôi đã đi quá giới hạn."

Mặt tâm, Boss à, tôi cũng vì muốn tốt cho ngài thôi.

Chẳng lẽ ngài không chú ý tới thái độ của ngài với Lâm Dĩ Hoan không được bình thường?

Chẳng lẽ ngài không phát hiện, với tình cách của ngài, nếu có người đối xử với ngài như Lâm Dĩ Hoan, ngài đã sớm quẳng người đó tới Châu Phi đào than đá?

Tôi cũng vì sợ chấp niệm của ngài quá sâu khiến mắt bị mờ mà thôi!

Tiêu Liệt khịt mũi coi thường thư ký Lý nhưng khi ngồi một mình suy nghĩ trong thư phòng, cũng không biết nghĩ tới cái gì mà lại đẩy xe lăn đi tìm Đường Hoan...

Đường Hoan vẫn luôn ở phòng dành cho khách trong biệt thự.

Khi Tiêu Liệt đẩy xe lăn đi vào, nhất thời sững sốt. Phòng được trang trí vô cùng nhẹ nhàng, màu sắc ấm áp, rèm cửa xanh da trời nhẹ nhàng lay động, cây Dạ Lan Hương đong đưa theo gió, tươi mát đến mức khiến lòng người vui vẻ.

Nếu ai đó không biết, có lẽ sẽ tưởng đây là phòng ngủ chính cũng nên, phòng của Tiêu Liệt với ba màu đen-trắng-xám, lạnh lẽo như không có hơi người còn giống phòng cho khách hơn.

Ngủ trưa đến giờ còn chưa tỉnh, không sợ ngủ rồi chết luôn à.

Tiêu Liệt nhìn "một đồng nhỏ" quần chắn trên giường, chậm rãi di chuyển xe lăn quanh phòng.

Trên bàn để ngổn ngang một đồng sách về y học: Huyệt vị trên cơ thể, phương pháp mát xa, cách phòng chống cơ bắp bị teo,...

Sau khi thử lật vài quyển, Tiêu Liệt theo bản năng quăng sách xuống bàn. Không biết vì sao tìm anh lại đập rất nhanh, cứ như chột dạ, lại như kháng cự. Lâm Dĩ Hoan đọc những quyển sách y học buồn tẻ đó vì anh? Rốt cuộc thì cô muốn làm gì? Cô có âm mưu gì?

Trên tủ đầu giường đặt rất nhiều lọ thuốc, lớn nhỏ đều có.

Tiêu Liệt ngồi ở mép giường, nhìn chằm chằm người đang ngủ một lúc lâu. Đường Hoan chẳng có phản ứng, nếu không phải ngực cô còn phập phồng, chỉ sợ anh cũng sẽ tưởng cô đã ngừng thở.

Vì quá nhàm chán, anh tiện tay cầm lên một lọ thuốc.

Bảo Tâm Ninh, thuốc đặc trị tim, nhanh chóng ổn định nhịp đập của tim, khuyết điểm là khiến người dùng uể oải, thích ngủ, cả người mệt mỏi, tính tình táo bạo.

Tiêu Liệt bất giác nắm chặt lọ thuốc trong tay, rời khỏi phòng Đường Hoan nhanh như chạy trốn.

Cho nên, cô chưa từng đến tìm anh vào buổi chiều là vì sau khi uống thuốc, cô cần ngủ trưa?

Cho nên, tính tình cô táo bạo là vì tác dụng phụ của thuốc?

Hệ thống cười một cách máy móc[1]:.....Tính cô táo bạo là do trời sinh! Anh suy nghĩ quá nhiều rồi!

Rõ ràng phải là người nằm trên giường bệnh và được chiếu cố, thế nhưng cô chưa bao giờ để lộ ra góc yếu ớt của mình, không biết vì sao trong lòng Tiêu Liệt lại bùng lên một ngọn lửa giận không tên, người phụ nữ này chán sống rồi à!?

[1]vậy cười: là cách đọc "mim cười" của Đài Loan. Ban đầu từ này được dùng để chỉ sự vui vẻ, hạnh phúc, hoặc hài lòng nhưng sau này còn được dùng với nhiều nghĩa khác nhau, như cười lạnh lùng, vô cảm và không còn gì để nói, cười một cách máy móc. Giống như icon "🙂" này

của bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (26)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đường Hoan bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức.

Có người gọi điện thoại tới đúng lúc cô đang ngủ, vì thế cô mơ mơ màng màng mở luôn loa ngoài, ném di động sang một bên.

"Tiểu Hoan."

Đường Hoan ngây ngốc "Vâng" một tiếng, xuyên qua mí mắt, cô nhìn thấy trên màn hình điện thoại mờ mờ hai chữ "Ma ma"(me)

"Đầu tháng chín này, chị gái con sẽ tổ chức hôn lễ."

"À..." - Đường Hoan mơ màng dụi đầu vào trong chăn, xoay qua xoay lại - "Con đã biết..." Đến lúc đó con sẽ tham gia.

Không có việc gì thì tắt máy điiiii, tôi vẫn muốn ngủ tiếp!

Nhưng Đường Hoan còn chưa kịp nói hết câu thì mẹ Lâm ở đầu dây bên kia đã tiếp tục lên tiếng: "Đến lúc đó, con không cần về, đỡ phải kéo theo sát thân Tiêu Liệt tới."

Động tác lẩn lộn của Đường Hoan lập tức cứng đờ, con buồn ngủ bay đi hơn phân nửa.

Mẹ Lâm tiếp tục lái nhái: "Hiện tại con đã gả cho Tiêu Liệt, phải giúp chị con nhiều hơn! Tiêu Liệt là người cực kỳ cực đoan, lúc trước chị con bị ma xui quỷ khiến mới đồng ý ở bên Tiêu Liệt sau khi cãi nhau với Trình Ánh."

"Giờ Di Nhu đã làm lành với đứa nhỏ Trình Ánh, chẳng biết Tiêu Liệt có kích động làm ra việc gì không. Nếu con phát hiện manh mối thì phải can hấn ta lại ngay, đừng để hấn ta làm hỏng hôn lễ của chị con, con nghe thấy không?"

Đường Hoan liếm liếm môi, càng nghe càng hựt hửng.

Mang theo vài phần trào phúng, cô lên tiếng: "Mẹ cũng biết Tiêu Liệt cực kỳ cực đoan, gả con sang đây lâu như vậy, mẹ cũng chưa từng hỏi thăm xem con sống thế nào, cũng không lo lắng anh ta nhất thời kích động, làm gì con sao?"

Lòng người luôn bất công, kẻ cả là hai đứa con ruột thịt, người mẹ cũng sẽ gần gũi với đứa này hơn đứa kia.

Sức khỏe không tốt, lại không lớn lên cạnh mẹ Lâm, tất nhiên là sẽ kém Lâm Di Nhu hiểu ý người rồi.

Aiz, có chút thương tâm nha!

Nữ phụ bia đỡ đạn, kẻ cả là chị em cùng mẹ đẻ ra với nữ chính cũng chỉ có thể rơi vào tình trạng xấu hổ cha không yêu, mẹ không thương thôi.

Mẹ Lâm không nghĩ Đường Hoan sẽ hỏi như vậy. Bà ta xấu hổ, dùng nói một lúc rồi sau đó bồi thêm một câu: "Tiểu Hoan, mẹ biết con chịu thiệt thòi nhưng vẫn đã đóng thuyền, con tự chăm sóc mình cho tốt."

Đường Hoan cảm di động, tự giễu mà cười thành tiếng.

May mắn, trong thế giới của cô, cô là một cô nhĩ, chứ nếu có cha mẹ kiểu này, cô thì không có còn hơn.

Cười rồi lại cười, sắc mặt cũng dần lạnh xuống, Đường Hoan chỉ thương cảm trong tíc tắc mà thôi.

"Được rồi, con sẽ tự chăm sóc mình thật tốt. Không cần mẹ dặn dò, con cũng vẫn luôn biết cách tự chăm sóc mình."

Nghe vậy, mẹ Lâm lập tức không vui, oán giận nói: "Đứa nhỏ này, nói chuyện như mang theo gai, bảo sao không thể chung sống hòa thuận với người bên nhà ông ngoại được." - Nói xong, bà ta lập tức cúp điện thoại.

Đường Hoan vẫn ngồi yên trên giường, một là vì chưa tỉnh ngủ, hai là vì cô bực mình.

Nghĩ mãi vẫn thấy không thể nuốt nổi cục tức này, Đường Hoan tức giận ném mạnh điện thoại xuống đất.

Đột nhiên bên tai vang lên một tiếng cười nhạo: "Sức khỏe đã không tốt, tính khí còn chẳng ra gì, sợ mình sống quá lâu à?"

Đường Hoan giật thót, suýt nữa thì ngã lăn xuống giường.

Ai?

Ai đang nói chuyện?

Đường Hoan sợ quỳ mà!

Đường Hoan cẩn thận xoay đầu nhìn xung quanh, vì thế, cô thấy được đôi mắt đen đầy trào phúng của Tiêu Liệt. Ngồi bên bàn đọc sách, Tiêu Liệt bày ra biểu cảm vua miệt thị [1] với Đường Hoan.

Đường Hoan đàn mặt: "Anh vào từ khi nào?"

Sau đó, cô nhìn thoáng qua cái áo sơ mi dài dùng để làm áo ngủ mà mình đang mặc, tru lên một tiếng đầy thảm thiết: "A!!! Tên bên thái chết tiệt, anh vào đây từ khi nào?"

[1]vua miệt thị(王之蔑视): ngôn ngữ mạng, nghĩa như tên. Từ này xuất hiện từ tháng 8 năm 2016, trong trận bán kết bóng chuyền của Trung Quốc và Hà Lan. Trong trận đấu, Chu Đình đã làm một động tác ăn mừng vô cùng đặc biệt, được cư dân mạng dùng làm meme, gọi là "vua miệt thị"

Hình ảnh đó đây.

Thật sự không muốn đưa hình lên, sợ làm sụp hình ảnh của Tiêu Liệt, nhưng có lẽ tác giả chỉ muốn nói là Tiêu Liệt đang tỏ ra cực kỳ khinh bỉ Đường Hoan thôi, không đến nỗi như hình... aizzz

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (27)

Mặt Tiêu Liệt hết xanh rồi lại trắng.

Biến thái chết tiệt?

Tiêu Liệt vốn không để ý Đường Hoan đang mặc gì. Dù sao thì từ trước đến nay, anh không phải người có dục vọng cao, cũng chẳng có nhu cầu lớn với phụ nữ nên đương nhiên sẽ không chú ý tới quần áo của Đường Hoan.

Có điều, sau khi nhìn theo ánh mắt của Đường Hoan, thấy được đôi chân dài trắng bóng, cùng quần lót màu lam như ẩn như hiện... Trên mặt Tiêu Liệt xuất hiện một vệt đỏ, tuy rằng rất khó phát hiện.

Anh bình tĩnh, nói ra những lời sắc bén: "Mặc như vậy cũng không thấy có gì hấp dẫn, thật đáng buồn."

Đường Hoan tức đến mức nhảy luôn xuống sàn nhà: "Là tôi không hấp dẫn hay là anh "không được"?"

Cú nhảy này của cô khiến cánh laptop dưới gấu áo hiện lên trong tích tắc, lọt vào đáy mắt Tiêu Liệt.

Tiêu Liệt chẳng biết mình có bị quỳ ám hay không mà...

Lập tức có phản ứng!!!

Mặt của Tiêu tiên sinh, gần như là bị chính mình đánh sưng[1].

Vì thế, anh không dấu vết nói sang chuyện khác: "Mấy ngày nữa là hôn lễ của Lâm Dĩ Nhu, em đi tham dự với tôi."

"Hả?" - Đường Hoan sững sờ, sau đó nhanh chóng cự tuyệt - "Tôi không đi, tôi không đi với anh."

Cô cự tuyệt vô cùng dứt khoát khiến mặt Tiêu Liệt lập tức đen lại.

"Em không đi, chẳng may đến lúc đấy tôi kích động cướp cô dâu... Chuyện kết hôn lần trước, tôi đã thành trò cười trước mặt bao người, chẳng lẽ, tôi sẽ lại trở thành trò cười trước mặt người khác lần nữa?"

Đề cập đến hôn lễ, Tiêu Liệt không tự nhiên chớp chớp mắt: "Chuyện hôn lễ... là tôi khiến em chịu thiệt thòi." - Khó khăn lắm, Tiêu Liệt mới nói thành câu, vốn định xin lỗi nhưng anh không xuống nước nổi.

Đường Hoan lập tức kinh sợ: "Anh anh anh... Vậy mà anh lại thừa nhận sai lầm của mình! Chắc chắn là anh có âm mưu gì với tôi rồi! Có phải anh định đưa tôi đến hôn lễ, sau đó thần không biết, quỷ không hay mang Lâm Dĩ Nhu rời khỏi, để tôi lại thay Lâm Dĩ Nhu kết hôn với Trình Ánh đúng không?"

Nói xong câu kia, Tiêu Liệt vốn cực kỳ mất tự nhiên nhưng sau khi nghe những lời suy diễn của Đường Hoan, anh như bị dội một chậu nước đá, lạnh thấu tim.

"Trong đầu em toàn nước thôi à?" - Tiêu Liệt gần như là nghiến răng nghiến lợi.

Người phụ nữ chết tiệt này, chỉ số thông minh không cao mà tưởng tượng lại rất phong phú!

Đường Hoan bĩu môi: "Kể cả không như tôi tưởng tượng thì tôi cũng không đi. Anh cũng nghe thấy rồi đấy, mẹ của Lâm Dĩ Nhu không cho tôi đi, sợ tôi đem theo sát thần tôi."

Tiêu Liệt nhin không được, tức đến mức bật cười: "Mẹ của Lâm Dĩ Nhu chẳng lẽ không phải mẹ của em?"

Đường Hoan cúi đầu, ngón tay vò vò gấu áo sơ mi, không nói lời nào.

Nhớ tới cuộc gọi vừa nãy, mẹ Lâm chẳng chút quan tâm tới cô, Tiêu Liệt nhủ nhủ mày, buột miệng nói: "Bà ta là cái thá gì. Em lấy danh nghĩa Tiêu thái thái tham gia hôn lễ, bà ta có tư cách gì để trách em."

"Vậy anh cam đoan với tôi không được cướp cô dâu."

Nếu Tiêu Liệt không gây rối, Đường Hoan cũng rất sẵn lòng đi chào hỏi khí vận chi tử Trình Ánh và nữ chính Lâm Dĩ Nhu. Trong cốt truyện, phải hai năm nữa Trình Ánh mới có ý ngoại tình, nhưng biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, gặp trước vẫn tốt hơn.

Tiêu Liệt nghiến răng ken két: "Ai nói cho em là tôi muốn cướp cô dâu?"

Trước tới nay, đàn ông tranh đấu đều phải lập mưu rồi mới hành động, kích động đi cướp dâu, quả thật là việc ngu xuẩn!

[1] tự và mặt: tương đương với câu "tự dưng vào chân mình" của giới trẻ Việt Nam. Ở đây, Tiêu Liệt vừa nói Đường Hoan không có sức hút, vậy mà ngay sau đó đã có phản ứng với cô -> anh tự và mặt mình:)))

Vì Tiêu Liệt đã dần thay đổi thái độ với Đường Hoan nên Diệp mỗ cũng sửa cách xưng hô của anh luôn. Diệp mỗ có một niềm đam mê khó diễn tả với xưng hô "Tôi-em".

Hôm nay mát trời, đăng thêm hai chương, nhất "bạn nào đó" nhé:v

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (28)

"Cả chú rể cũng không được cướp!" - Đường Hoan nhanh chóng bổ sung.

Cô khiến Tiêu Liệt tức đến mức muốn cạy đầu cô ra xem rốt cuộc thì cô đang nghĩ cái gì.

Nháy mắt đã tới ngày thành hôn của Trình Ánh và Lâm Di Nhu.

"Tục ngữ có câu, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

"Tục ngữ nói thật hay, thiên hạ nơi nào không có lạ, có gì nhớ mãi một cảnh hoa."

"Lại có một câu tục ngữ nói thế này, làm người không nên treo cổ mãi trên một thân cây. Ít nhất cũng phải chọn thêm vài thân cây khác, xem thất cổ ở cây nào thì đẹp nhất."

Lý Hằng đang lái xe, hai tay nắm chặt vô-lăng, ghen cười tới mức gân xanh trên thái dương giật liên hồi.

Đường Hoan sợ Tiêu Liệt sẽ suy nghĩ cực đoan, gây ra chuyện mất mặt ở hôn lễ, vì thế nói bóng nói gió, vắt hết đầu óc để tẩy não anh.

Tiêu Liệt cúi đầu, tập trung xem tài liệu để trên đùi... Nếu bỏ qua bàn tay đang nắm chặt thành quyền của anh thì đúng là đang tập trung thật.

"Ý tứ ẩn sau những câu tục ngữ đó là, nếu anh thích một ai, thích đến mức không thể tự chủ được, nhưng người ta chỉ xem anh như lớp xe dự phòng, anh phải học cách đưa mắt nhìn xa hơn, xem xem còn ai khác có thể khiến anh yêu nữa không."

"Còn nếu 'không phải cô ta, không được' thì anh phải học cách nhẫn nhịn, sau đó chơi chết tình địch đã cướp cô ta, rồi mới 'ôm người đẹp' về. Nhớ kỹ, tình địch phải thật sự ngã không thể đứng dậy nổi mới được cướp người. Nếu không, có khi người ta sẽ trong ngoài phối hợp, giết chết anh đấy."

Đường Hoan cẩn thận nhắc nhở Tiêu Liệt về ý thức an toàn.

Tiêu Liệt không thể nhịn nổi nữa, móc từ trong túi một hộp chocolate, lấy ra một viên rồi bóc vỏ, nhét vào miệng Đường Hoan.

Đầu ngón tay chạm vào cái lưỡi mềm mại của cô, Tiêu Liệt cảm thấy như có một ngọn lửa đang bùng cháy, anh nhanh chóng thu tay về, trên mặt lại không có bất cứ biểu cảm nào khác thường.

Đường Hoan không hiểu gì là lãng mạn, cô nhanh chóng lấy khăn giấy ra rồi nhè chocolate vào, sau đó, nhìn Tiêu Liệt đầy kinh hãi: "Anh đi WC xong đã rửa tay chưa?"

Ngọn lửa đang bùng cháy ở đầu ngón tay Tiêu Liệt bị hắt một chậu nước đá, phát ra những tiếng xèo xèo.

Anh hít sâu một hơi, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Câm miệng!"

Đang lái xe, thư ký Lý còn có thể làm gì?

Hắn cũng vô cùng tuyệt vọng!

Hắn thật sự muốn cười đến mức hệt hơi nhưng vì bát cơm của mình, vì giữ lại chút sĩ diện cho boss, hắn chỉ có thể chịu đựng.

Trời ạ!

Sao lại có một người phụ nữ quý súc như thế.

Bảo sao boss thường xuyên tức đến mức xì khói đầu, sau đó bại trận trở về, tất cả là vì tiểu Lâm tiểu thư quá quý súc!

Đằng ấy sẽ vĩnh viễn không biết cô sẽ nói gì tiếp theo, cũng không biết cô sẽ làm ra bao nhiêu hành động ngoài dự đoán của mọi người.

Xe nhanh chóng đến hội trường hôn lễ.

Cha Lâm và mẹ Lâm đứng đón khách ở cửa khách sạn.

Khi nhìn thấy Đường Hoan, mẹ Lâm suy sụp, thấy Tiêu Liệt đi sau Đường Hoan, càng thêm suy sụp hơn.

Mẹ Lâm túm cổ tay Đường Hoan, kéo cô sang một bên, thấp giọng trách móc: "Không phải mẹ đã bảo con đừng đến rồi à? Sao con còn mang theo Tiêu Liệt tới?"

"Anh ta muốn tới, con ngăn được chắc?" - Cổ tay hơi đau nhức khiến Đường Hoan muốn giật về.

Rõ ràng là mẹ Lâm không ý thức được lực tay của mình mạnh đến mức nào. Bà ta cau mày, ghét bỏ nói: "Con xem, con được cái tích sự gì! Chuyện nhỏ như vậy cũng không làm xong! Từ bé đến lớn, con chẳng có chút tiền đồ nào! Học tập không giỏi, tính tình chẳng ra gì, sức khỏe lại kém, đã vậy còn nói mãi không chịu sửa!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (29)

Mẹ Lâm trách móc Đường Hoan không ngừng.

Cổ tay đau đến mức Đường Hoan phải xuyt xoa mà bà ta vẫn không chú ý, chỉ luôn miệng nằng Đường Hoan vô dụng và lo Tiêu Liệt sẽ phá hỏng hôn lễ của Lâm Dĩ Nhu.

Đường Hoan thầm chửi thề.

"Xem ra bác gái không hề muốn thấy người con rể này thì phải." - Giọng nói âm trầm của Tiêu Liệt vang lên.

Mẹ Lâm sợ tới mức nhanh chóng buông tay Đường Hoan ra. Bà ta cười gượng, làm ra vẻ như không có chuyện gì: "Sao có thể thế được, Tiêu Liệt, con hiểu nhầm rồi."

Tiêu Liệt chẳng thèm nhìn bà ta lấy một cái, vẩy vẩy Đường Hoan: "Còn không qua đây?"

Xoa xoa cổ tay, Đường Hoan đi tới cạnh Tiêu Liệt. Cô thả theo Tiêu Liệt biến thái còn hơn ở cạnh mẹ của nguyên chủ.

Tiền sư, bà già thiếu năng trí tuệ, có vấn đề!

Tiêu Liệt cầm tay cô lên một cách tự nhiên, anh nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay đã dần chuyển sang xanh tím cho cô, sau đó nói với thư ký Lý: "Đi mua dầu hoạt lạc[1]."

[1]tương đương dầu gió của VN

Dù không thích Tiêu Liệt nhưng mẹ Lâm cũng không dám trêu chọc anh, chẳng may khiến anh tức giận sẽ mất nhiều hơn được. Vì thế, bà ta quay sang lờm Đường Hoan, ý bảo cô trông coi Tiêu Liệt, sau đó hậm hực rời đi.

"Không phải ngày thường rất ngang ngược sao?"

Thư ký Lý mua dầu hoạt lạc về bằng tốc độ nhanh nhất, Tiêu Liệt vừa xoa dầu cho Đường Hoan, vừa cười trào phúng.

"Thì ra em chỉ biết bắt nạt người nhà, lần sau gặp tình huống như vậy, em lại khiến tôi mất mặt nữa xem!"

*

* *

Có con trước khi cưới, bụng Lâm Dĩ Nhu đã hơi nhô lên.

Khi cô ta và Trình Ánh đọc tuyên thệ, Đường Hoan nghe được không ít lời hăm dọa của các cô gái trẻ...

"Thanh mai trúc mã thật tốt, Trình Ánh vừa tài giỏi, vừa đẹp trai, lại có tiền, Lâm Dĩ Nhu đúng là tốt phúc[2].

[2]Nhân sinh doanh gia(人生赢家): nhân sinh(人生) = đời người, doanh gia(赢家) = thắng cuộc. Cụm từ này chỉ những người thành đạt, thành công, hoặc sinh ra đã có nhiều thứ, hạnh phúc hơn người khác,... khiến người ta phải ganh ghét, ghen tị. Diệt mô dùng "tốt phúc" vì nó gần nghĩa.

Tốt phúc ư?

Đường Hoan không dám gạt bừa.

Người ngoài chỉ nhìn thấy cảnh Lâm Dĩ Nhu và Trình Ánh "tu thành chính quả", nhưng đâu ai biết trước đó Trình Ánh có thể nói là đã đi qua vạn bụi hoa[3], có vô số bạn gái, tình nghĩa thanh mai trúc mã cũng không thể cản được trái tim "săn bắt" của khí vận chi tử.

Lâm Dĩ Nhu có thể nhịn được, Đường Hoan tỏ vẻ, cô rất khâm phục, bởi vì cô không thể làm được như thế.

[3]đi qua vạn bụi hoa: vô cùng đào hoa, có vô số người tình.

"So với Lâm Dĩ Hoan, Dĩ Nhu may mắn hơn nhiều! Cô không biết đâu, tôi tham gia hôn lễ của Lâm Dĩ Hoan, đấy mới gọi là xấu hổ, ha ha ha....."

Đường Hoan:..... Nụ cười trên mặt dần đông lại.

"Khi cha xứ hỏi Tiêu Liệt có nguyện ý không, Tiêu Liệt lập tức chỉ thẳng vào mũi cô ta, nằng cô ta là hàng giả. Ha ha, cô thấy có buồn cười không?

Buồn cười hơn nữa chính là cô ta còn ngất xỉu, chắc chắn là già vò."

Đường Hoan:..... Con mẹ nó chứ!

Không nói quá, không đâm đạp người khác sẽ chết à?

Ai trêu chọc, cướp chồng cô không?

Đường Hoan tức tới mức phải lôi lọ thuốc ra uống một viên, cô sợ nếu không uống thuốc, bệnh tình của cô sẽ tái phát mất.

Tiêu Liệt thấy sắc mặt của cô dần lạnh xuống, còn trộm uống thuốc, con ngươi đen huyền trầm lặng lóe lên một tia rét buốt khó phát hiện.

Anh vầy vầy thư ký Lý, thấp giọng nói: "Đi hỏi xem mấy người kia là con nhà ai."

Thư ký Lý đi qua, lịch sự cúi đầu, hỏi cô gái vừa mở miệng cười nhạo: "Vị tiểu thư này, boss của tôi muốn hỏi tên họ của cô là gì."

Cô gái kia còn tưởng "hoa đào" của mình đã nở, tùy tiện nhét danh thiếp vào tay thư ký Lý, ra về nói: "Boss của anh chẳng có thành ý gì cả, muốn làm quen với tôi mà không tự tới lại để anh đi xin danh tiếp hộ. À phải rồi, boss của anh là ai?"

Thư ký Lý mỉm cười nhìn về phía Tiêu Liệt.

Sau khi nhìn vào đôi mắt âm trầm lạnh lẽo của Tiêu Liệt, cô gái vừa còn tưởng mình có số đào hoa lập tức rùng mình, vội vàng quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (30)

Diệp mỗ bạn đến hết 15 nên sẽ đăng truyện muộn hơn một chút, mong mọi người thông cảm. Aizz...

CHƯƠNG 83 - Người chồng cố chấp, anh cút ngay (30)

Lần này coi như boss đã làm anh hùng cứu mỹ nhân!

Thư ký Lý cực kỳ chờ mong nhìn thấy dáng vẻ cảm động của Đường Hoan nhưng hấn lại phát hiện...

Đường Hoan uống thuốc xong, mắt lim dim, vẻ mặt mơ màng, sau đó dựa vào ghế ngủ.

Thư ký Lý:.....

Đau lòng thay boss nhà mình, vất vả lắm mới thông suốt một lần, ấy vậy mà lại bị bỏ qua!

Tiêu Liệt bất giác nhíu mày, chẳng qua chỉ uống mỗi một viên thuốc, tác dụng phụ lại lớn như vậy.

Khi Đường Hoan ngủ mơ màng thì bất chợt nghe thấy bốn phương tám hướng vang lên tiếng hít sâu, sau đó, cô cảm nhận được vô số ánh mắt tụ tập trên người mình.

Dù có buồn ngủ, Đường Hoan cũng lập tức tỉnh táo lại.

Cô có một linh cảm rất xấu.....

Ba phút trước.

Cha xứ hiền từ hỏi Lâm Dĩ Như: "Cô dâu, cho dù tương lai giàu sang hay bần cùng, khỏe mạnh hay ốm đau, con có nguyện ý cùng người bên cạnh vĩnh viễn ở bên nhau không?"

Ngay khi Lâm Dĩ Như định trả lời, trong giáo đường nghiêm trang, tiếng xe lăn vang lên cực kỳ rõ ràng, người đàn ông ngồi trên xe lăn càng thêm khiến người khác phải chú ý, không chỉ vì tướng mạo xuất chúng mà còn vì ánh mắt âm trầm của anh.

Đường Hoan còn có thể làm gì?

Lòng cô cũng sắp tan vỡ đến nơi rồi!

Tiên sư!

Đã hứa không cướp hôn mà!

Tiên sư!

Vì cái lòng gì mà các người lại nhìn chằm chằm tôi, người gây chú ý có phải tôi đâu!

Những ánh mắt nhìn Đường Hoan, một là thương hại, hai là cười trên nỗi đau của người khác. Cô cũng thật sự đáng thương, khi kết hôn, gặp phải cảnh xấu hổ như vậy, giờ chị ruột của mình kết hôn, người mất mặt vẫn là cô.

Đường Hoan bắt giác nắm chặt tay thành quyền, trong lòng cực kỳ khản trương.

"Sao phải ngạc nhiên như vậy?" - Tiêu Liệt nói với Lâm Dĩ Nhu và Trình Ánh.

Trình Ánh không hổ là khí vận chi tử, một thân đồ tây, lưng thẳng như tùng bách, khuôn mặt biếng nhác lại tàn mạn, giống như tất cả mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay của gã vậy. Đã thế, gã còn ôm lấy hông Lâm Dĩ Nhu trước mặt Tiêu Liệt, công khai chủ quyền.

"A Liệt, kết hôn cần tiến hành nhanh chóng, chờ sau hôn lễ..." - Nói được một nửa, Trình Ánh dừng lại, mỉm cười xin lỗi: "Tôi quên mất, có vẻ như cậu cũng đã tổ chức hôn lễ rồi."

Hai người đàn ông giao phong, không có cảnh giương cung bạt kiếm mà lại nhẹ như gió mây, nhưng kẻ tinh ý đều có thể nhận ra dòng nước ngầm đang phun trào trong đó.

"Hôm nay tôi tới là để cảm ơn cậu."

Tiêu Liệt vừa nói dứt câu, người xem kịch xung quanh đều ngạc nhiên đến rớt cằm.

Trình Ánh cũng hơi bất ngờ.

Gã đã hiểu quá rõ tính cách của Tiêu Liệt. Tiêu Liệt giống gã, đều vô cùng kiêu ngạo. Bị hòng chân mà có thể vực dậy nhanh như vậy, hơn nữa không hề thấy tầm tối, trái lại, còn có thể nhẫn nhịn, thật sự...

Làm người khác phải kinh ngạc!

"Cảm ơn tôi vì điều gì?"

Tiêu Liệt cúi đầu nhấp môi, khẽ cười một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Đường Hoan, ánh mắt mang theo dịu dàng ấm áp, quyến luyến vô cùng: "Cảm ơn cậu đã mang cô ấy đến bên tôi!"

Người ngoài chỉ thấy Tiêu Liệt dịu dàng nhìn Đường Hoan mà không hề thấy ánh mắt hung tàn lãnh ngạo[1] của anh khi quay đầu đối diện Trình Ánh.

Chỉ mỗi Trình Ánh đọc ra được ý nghĩa ẩn dưới câu nói của Tiêu Liệt: "Cảm ơn cậu đã mang Lâm Dĩ Nhu đi trong ngày thành hôn của tôi, cho tôi một cái 'hàng giả', còn khiến tôi hòng mất hai chân! Sau này tôi sẽ cẩn thận báo đáp ĐẠI ÁN ĐẠI ĐỨC của cậu."

Nếu Trình Ánh không bắt Lâm Dĩ Nhu đi, sao anh có thể bị hòng hai chân?

Hôm nay, khi nhìn thấy Trình Ánh, Tiêu Liệt tức đến mức lồng ngực quay cuồng nhưng anh đã kìm nén lại, người phụ nữ Lâm Dĩ Hoan chết tiệt kia nói có lý, không thể để bất cứ kẻ nào chê cười!

Mọi người đều mong chờ thiên chi kiêu tử rơi từ trên thần đàn xuống, nhưng, càng họ càng muốn thì mình càng phải nhẹ nhàng như gió mây.

Cuồng loạn, từ xưa đến nay đều không phải cách làm thông minh,

Hai người đàn ông đều hiểu rõ, đây là...

Tuyên chiến!!!

[1]lãnh ngạo: lạnh lùng + kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Người chồng cố chấp, anh cắt ngay (31)

Đường Hoan đàn mặt.

Trong thời gian ngắn ngủi, tất cả những ánh mắt thương hại và vui sướng trên nỗi đau của người khác đều chuyển thành hâm mộ, ghen tị, cứ như đang nói: "Cô ta đúng là tốt số cho nên mới gặp may mắn như vậy. Nhìn ánh mắt dịu dàng vừa nãy của Tiêu Liệt mà xem, hàng giả mà còn có được tình yêu đích thực!"

Đường Hoan thầm chửi thề.

Các người mới là tình yêu đích thực, cả nhà các người đều là tình yêu đích thực!

*

* *

Tiêu Liệt không gây ra chuyện gì xấu trong hôn lễ, Đường Hoan đã cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Giống như khi nuôi một con Husky, đáng ấy sẽ không mong nó thông minh như chó Berger mà chỉ cầu nó không điên lên rồi cắn mình mà thôi.

Làm người phải biết bằng lòng với những gì đang có.

Không biết nếu Tiêu Liệt phát hiện người phụ nữ chết tiệt kia ngầm so sánh anh với Husky, có cắn xé cô hay không.

Sau khi kết thúc nghi lễ ở giáo đường, khách khứa đều đi ăn tiệc.

Cho dù mẹ Lâm sợ Tiêu Tiệt, không muốn nhìn thấy vị sát thần này nhưng khổ nỗi anh và Trình Ánh đều là con rể của Lâm gia, cho nên chỉ có thể ngồi ăn cơm cùng bàn.

Người một nhà trên danh nghĩa ngồi ăn cơm với nhau, không khí cực kỳ xấu hổ.

Đường Hoan còn xấu hổ hơn.

Thức ăn trên bàn đầy sắc đỏ gọi lên sự thêm thuong của người ta, phong phú như măn hán toàn tịch[1], vừa nhìn đã thấy rất nặng vị.

[1]Măn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán.

Đường Hoan là người không ăn cay không vui nhưng nguyên chủ Lâm Dĩ Hoan lại không phải, cô ấy bị dị ứng nhẹ với ớt, hơn nữa bẩm sinh đã yếu ớt, phải dùng thuốc hàng ngày, căn bản không thể ăn được đồ cay đầy dầu mỡ.

Đường Hoan thầm khóc thút thút.

Cô thật sự muốn ăn nhưng vì mạng sống, cô không thể ăn.

Ngay khi sắp khóc thành cún, Đường Hoan thấy bát mình được người ta gấp đồ ăn vào. Cô đưa mắt nhìn thì thấy...

Biểu cảm đau lòng và áy náy của Lâm Dĩ Nhu, cô ta đang gấp đồ ăn cho Đường Hoan, cứ như phải đối tốt với Đường Hoan mới có thể giảm bớt sự hổ thẹn trong lòng cô ta.

Đường Hoan nhìn đồ cay trong bát, càng thêm đau lòng muốn tự ôm chặt mình hơn.

Nói thật, ăn cơm thì đừng có gây chuyện!

Đề tôi an an tỉnh tỉnh chịu đói một bữa không được sao?

Mẹ nó, tôi có bệnh trong người mà!

Có bệnh đấy, biết không hả?

Lâm Dĩ Nhu gần như biến cái bát của Đường Hoan thành một ngọn núi nhỏ, cực kỳ gây chú ý.

Từ đầu đến cuối, Đường Hoan...

Không dám động đũa.

Lâm Dĩ Nhu tưởng cô còn hiểu lầm, lập tức tỏ ra mất mát, không khí càng thêm xấu hổ.

Dưới bàn, Mẹ Lâm véo mạnh Đường Hoan một cái, thấp giọng nói: "Chị con gấp đồ ăn cho con thì ăn nhanh lên, kể cả con tui thân trong lòng cũng không thể khiến chị con xấu hổ!"

Đối với Lâm Dĩ Nhu, mẹ Lâm là một người mẹ tốt.

Nhưng đối với Lâm Dĩ Hoan thì.....

Đường Hoan xoa xoa chỗ thịt bị véo bên hông, nhếch môi đầy trào phúng.

Quả nhiên, nữ phụ bia đỡ đạn, ngay cả tình thân cũng không xứng có được.

Đường Hoan cúi đầu, bới com dưới bát lên, vờ như mình đã ăn,

Có lẽ Lâm Dĩ Nhu cảm thấy gấp nhiều đồ ăn là có thể giảm bớt áy náy với cô em gái bị mình hớ phải cưới một người đàn ông quý súc, nên "liều mạng" gấp đồ ăn cho Đường Hoan.

Đường Hoan tiếp tục thâm chửu thề, sau đó nhân lúc không ai để ý, lén lút gấp đồ cay sang bát Tiêu Liệt.

Nhìn thấy Trình Ánh và Lâm Dĩ Nhu ân ái với nhau, Tiêu Liệt vốn đã không vui, Đường Hoan lại gấp đồ ăn sang bát anh, khiến thói ở sạch của anh tát phát, anh quát lên: "Không ăn thì vứt đi, gấp vào bát tôi làm gì?"

Đường Hoan:.....

Bất ngờ bị mắng khiến tay cô cứng đờ, suýt nữa thì làm rơi luôn đĩa xuống bàn, cha Lâm, mẹ Lâm và Lâm Dĩ Nhu đều nhìn tập trung cô, cô chỉ có thể cười gượng.

Vì muốn làm dịu ánh mắt giết người của mẹ Lâm, Đường Hoan run rẩy cắn một miếng thức ăn do Lâm Dĩ Nhu gấp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (32)

Mẹ nó, mang tiếng có quang hoàn mà nữ chính lại phân biệt đối xử như thế

Lâm Dĩ Nhu nhớ rõ sở thích của Trình Ánh và Tiêu Liệt nhưng lại không thể nhớ cô em gái của mình bẩm sinh đã yếu ớt, cần phải kiêng ăn.

Đường Hoan muốn bùng cháy!

Chỉ cần một miếng thôi mà đầu lưỡi cô đã chết lặng, nước mắt sinh lý lập tức dâng đầy hóc mắt. Cô muốn nhổ thứ trong miệng ra nhưng lại không dám, chỉ có thể miễn cưỡng nuốt vào bụng.

Nhìn thấy biểu cảm lúng túng, nụ cười miễn cưỡng của Đường Hoan, không hiểu vì sao Tiêu Liệt lại càng thấy bức bối hơn.

Đúng lúc này, Đường Hoan đặt đĩa sang một bên, cúi đầu nói: "Con ăn no rồi, con ra ngoài hít thở không khí trước." - Dứt lời, cô kéo ghế ra, rũ đầu, nhanh chóng rời đi.

Từ đầu đến cuối, cô không hề ngẩng đầu vì sợ người khác nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình.

Trình Ánh cười khẽ một tiếng, nói với Tiêu Liệt: "A Liệt, tính cách của cậu đến lúc phải sửa lại rồi. Cậu vừa quát một tiếng, tôi thấy mắt em vợ tôi đỏ hết lên rồi."

Đường Hoan nhìn xung quanh sau đó nhanh chóng chạy tới phòng dành cho khách.

Nước nước nước, cô rất cần nước!

Phòng khách ở ngay trước mặt rồi, nhanh lên!

Ai?

Mẹ nó, ai đang kéo tôi?

Đường Hoan vội đến mức dậm chân, không biết ai ở sau kéo tay cô nữa.

"Ồ, Tiểu Hoan Hoan, em làm sao vậy?" - Một người đàn ông trẻ tuổi, mặc áo khoác cao bồi hoàn toàn không phù hợp với hôn lễ, kéo Đường Hoan lại, cười hi hi hùi.

Vì vội vàng tìm nước nên Đường Hoan không hề chú ý tới ánh mắt chột lóe lên và tràn đầy kinh hãi của người đàn ông kia khi mới thấy cô,.

Đường Hoan dậm chân, hơi lè lưỡi, lắp bắp nói: "Nước! Em cần nước..."

Lúc này Vinh Định mới để ý tới đôi môi hơi sưng lên và đôi mắt hồng hồng đẫm nước của cô, giống hệt như một con thỏ.

"Em làm sao thế? Ăn đồ cay phải không?" - Vinh Định vội vàng kéo Đường Hoan vào trong phòng dành cho khách, đổ ra một cốc nước rồi cho thêm đá, đưa cho cô.

Đường Hoan ôm cốc nước không chịu buông tay.

Vinh Định vừa giữ vững cốc nước, không cho cô uống quá nhanh, vừa chọc chọc vào chán cô.

"Chẳng lẽ em chưa biết mình không thể ăn cay à? Biết mình dị ứng với đồ cay còn tham ăn, đầu óc em có hồ hã?"

Chọc rồi lại chọc.

Thấy Đường Hoan lè lưỡi thở thur cún con, môi cũng bắt đầu sưng lên, y vừa tức vừa buồn cười, thu tay về.

Sau khi lục lọi trong ký ức, Đường Hoan mới nhớ ra Vinh Định..

Tuy Lâm gia cũng được coi là một đại gia tộc nhưng nhà ông ngoại của Lâm Dĩ Hoan chỉ là một gia đình bình thường, Lâm gia phát tài đều là nhờ cha Lâm và mẹ Lâm dốc sức gây dựng. Vậy nên khi nguyên chủ ở nhà ông ngoại đã quen biết Vinh Dịch.

Vinh Dịch, cái tên này thật tùy tiện, chỉ cần nghe thôi cũng biết khi sinh y ra, cha mẹ y đã vô tâm đến mức nào, đặt tên mà lại lấy cái tên đồng âm với "dễ dàng".

"Vinh Dịch, sao anh có thể trà trộn vào đây?" - Đường Hoan hỏi.

Từ cấp hai, Vinh Dịch bắt đầu ra xã hội, y vẫn luôn ăn lơ phất phơ, không đứng đắn. Tuy rằng ở thành phố Lâm, y cũng được người ta gọi một tiếng "Vinh ca" nhưng cũng chỉ là thương mại thời phong lẫn nhau[1] mà thôi. Chênh lệch của y với xã hội thượng lưu thật sự rất lớn, cũng không có giao tình gì với Lâm gia, theo lý mà nói, sẽ không thể vào đây được.

Vinh Dịch tức giận gõ lên đầu cô một cái: "Nói chuyện kiểu gì đấy, dù sao thì anh cũng là Vinh ca của em, còn cần trà trộn mới có thể vào đây à?"

"Vậy anh vào bằng cách nào?"

"Anh nịnh ông ngoại em, để ông mang theo anh tới!"

[1] 商业互吹 (tạm dịch: thương mại thời phong lẫn nhau): ngôn ngữ mạng, dùng để chỉ việc khích lệ, tăng bốc đối phương để khiến đối phương vui vẻ. tìm hiểu thêm tại:

- - - - -

Hôm nay mát trời, đăng thêm hai chương:v

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (33)

"Vì để ông ngoại em đồng ý, anh đã nhận chăm sóc vườn hoa cho ông một năm đấy."

Vinh Dịch qua loa kể sau đó bắt đầu làm màu: "Tiểu Hoan Hoan, em phải biết Vinh ca của em cũng được coi là một nhân vật lớn, nếu ai đó phát hiện anh đi làm vườn, không phải sẽ bị cười chết à."

Ngay khi Vinh Dịch còn muốn nói thêm gì đó, bụng Đường Hoan đã phát ra một tiếng cực kỳ xấu hổ...

Đường Hoan ngượng ngùng cười cười.

Vinh Dịch duỗi tay chọc chọc vào đầu cô: "Chắc chắn là hôm nay em chưa ăn cái gì rồi! Thế mà em còn dám để bụng đói rồi ăn cay, em sợ mình sống quá lâu hả? Ở đây chờ anh." - Dứt lời, Vinh Dịch nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau, Vinh Dịch hớn hớn chạy về, một thân trang phục cao bồi nhìn có vẻ hơi lỗi mốt. Y cầm theo một xuất cháo trắng, đưa tới trước mặt Đường Hoan: "Nhanh ăn đi."

Đường Hoan ăn cháo, cảm thấy trên mặt hơi ngứa ngáy.

"Mặt em bị sao vậy?" - Đường Hoan vừa hỏi vừa định đưa tay lên gỡ.

Vinh Dịch giữ tay cô lại: "Đừng dùng tay gỡ, mặt em lên dị ứng, không thể dùng tay gỡ nếu không sẽ thành sẹo."

Vinh Dịch xé từ áo thun của mình xuống một mảnh vải, dùng nó bọc đá rồi chườm lên mặt Đường Hoan khi cô đang ăn cháo.

Hai người, một người nghiêm túc cúi đầu ăn cháo, người còn lại nhìn đối phương không chớp mắt, trông rất hài hòa.

"Lâm Dĩ Hoan..." - Suy tư một lúc lâu, Vinh Dịch lấy hết can đảm mở miệng - "Gần đây em sống ổn không?"

"Tạm được." - Đường Hoan trả lời. Tuy rằng Tiêu Liệt bị thần kinh ngắt quãng nhưng có cái khổ nào cô chưa phải chịu đâu, lật tay cũng có thể "chơi" lại!

"Vậy em tính bao giờ thì về thành phố Lâm?"

*Đường Hoan cảm thấy đây đúng là một vấn đề quan trọng, vì thế cẩn thận suy nghĩ, cô tới đây chỉ để làm nhiệm vụ mà thôi, nếu ngày nào đó Tiêu Liệt thoát khỏi chấp niệm với Lâm Dĩ Nhu thì cô có thể thành công rút lui rồi.

"Có lẽ là phải chờ tới khi Tiêu Liệt không tìm Lâm Dĩ Nhu gây phiền toái nữa."

Những lời này của Đường Hoan mà lọt vào tai người có lòng thì sẽ cực kỳ vi diệu.

Ví dụ như người có lòng - Tiêu Liệt.

Khi đây boss nhà mình tìm tới nơi này thì thấy một cảnh vô cùng hài hòa, trong lòng thư ký Lý cực kỳ phức tạp.

Sau khi nghe được câu nói của Đường Hoan, lòng hấn càng thêm phức tạp hơn.

Mặt boss đã đen như than đá vậy mà cô còn chưa phát hiện ra anh! Khó khăn lắm mới nhìn thấy boss lại là khi cô húp cháo, "chẳng may" ngẩng đầu mới thấy, đã vậy, người đàn ông mặc đồ cao bồi trông có vẻ thiếu đứng đắn kia lại thân mật lấy khăn ra lau miệng cho cô nữa chứ.

Tồn thọ rồi!

Quả là thảm kịch nhân gian.

"Lâm Dĩ Hoan, về nhà!" - Tiêu Liệt gần như là nghiền răng nghiền lợi khi nói ra câu này.

Đường Hoan đứng dậy, đột nhiên bụng nhói đau nên cô lao đảo một cái, may mắn Vinh Dịch nhanh tay lẹ mắt, đỡ cô.

Thấy vậy, mặt Tiêu Liệt càng thêm đen.

"Lâm! Dĩ! Hoan!" - Ôm ôm ấp áp trước mặt anh, xem anh là người chết à?

Bụng nhói đau cực kỳ không thoải mái, Đường Hoan lập tức bực bội, mẹ nó chứ, lúc nãy nếu anh không quát tôi, tôi có phải ăn để giảm bớt không khí xấu hổ không, có bị bị ứng như này không?

"Được rồi! Gọi hồn à? Mẹ nó, còn chưa cắm sừng vào đầu anh, anh kích động như vậy làm gì?"

Thư ký Lý:.....

Có thể nói, kẻ tài cao thì gan cũng lớn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (34)

Trước khi Đường Hoan rời đi, Vinh Dịch đưa "túi chườm đá" gần dị được chế tác tạm thời cho cô.

Người đàn ông trẻ tuổi cười lưu manh, vươn tay xoa loạn tóc Đường Hoan, hận không thể rèn sắt thành thép[1] mà chọc chọc trán cô, vừa răn đe lại vừa nghiêm túc dặn dò: "Trên đường, em nhớ dùng nó để giảm dị ứng. Cơ thể em không thể uống thuốc linh tinh, chỉ có thể trị liệu bằng phương pháp vật lý kiểu này."

"Về sau không được ăn đồ cay, nghe không? Chờ hai năm nữa, có lẽ anh đã đứng vững ở thành phố Lâm, đến lúc đó em về, anh bảo kê cho em!"

Đường Hoan rất thích nghe những câu hứa hẹn đơn giản thô bạo kiểu này!

Ai không muốn mình đi ra ngoài có người che chở cơ chứ. Vì thế, cô gật đầu liên tục, tùm tùm cười đáp: "Được."

[1]hận thiết bất thành cương (hận không thể rèn sắt thành thép): thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được.

Thư ký Lý không sợ chết mà quan sát sắc mặt boss nhà mình, lúc đầu chỉ là nhiều mây, sau đó chuyển sang mưa rào mang theo sấm chớp, bây giờ thì.. xem như là lũ quét bùng nổ.

"Lâm Dĩ Hoan." - Sau khi rời khỏi phòng dành cho khách, Tiêu Liệt mở miệng, sắc mặt cực kém.

Đường Hoan không kiên nhẫn nhủu mày: "Hiện tại cơ thể tôi không thoải mái, muốn xé bức thì chờ tôi khôi phục đã."

Nghe thấy câu nói đầy mùi thuốc súng của cô, Tiêu Liệt lập tức vươn tay túm lấy cổ tay cô. Anh không cẩn thận chạm vào chỗ bị mẹ Lâm bóp thành dấu vết xanh tím khiến Đường Hoan đau tới mức chửi thề trong lòng, cô lao đảo, suýt nữa thì mất thăng bằng,

"Vừa nãy liếc mắt đưa tình với người ta, sao không thấy em khó chịu, giờ lại không thoải mái?" - Tiêu Liệt tức giận đến nổi bắt đầu mở miệng châm chọc.

Đường Hoan còn chưa kịp đáp lời thì một giọng nói quái gở vang lên: "Chắc, đây không phải người đã từng là Tiêu tổng sao?"

Hai chữ "đã từng" được đặc biệt nhấn mạnh.

Kẻ tới mặc một bộ đồ tây thủ công màu xám đậm, nhìn qua trông vẫn còn giống người lắm, có điều, hần ta không hề có khí tràng để chống đỡ "khí chất phi phàm" của bộ đồ tây nên trông cực kỳ xấu xí, thô tục.

Khi nhìn Tiêu Liệt, hần ta không hề che dấu địch ý trong đáy mắt, nói chuyện cũng cực kỳ hùng hổ.

"Tôi nhớ đã từng gặp qua Tiêu tổng một lần, khi đó Tiêu tổng thân như tùng bách[2], sao giờ lại ngồi xe lăn?" - Ngày trước, hần ta chỉ có thể đứng nhìn Tiêu Liệt từ xa bởi vì hần ta là con riêng, sao được phép tới gần người thừa kế cao cao tại thượng cơ chứ?

Hần ta vốn cho rằng cả đời này mình chỉ có thể làm một đứa con riêng bị người lãng quên, không ngờ vẫn còn cơ hội để xoay người.

[2]thân như tùng bách: dáng đứng thẳng tắp, cao lớn.

Tất nhiên, Tiêu Liệt biết kẻ trước mặt là ai.

Hần ta là Tiêu Hải, người mới lên chức tổng giám đốc, là một con rệp mà ngày thường anh không thèm để ý, mới vừa đắc thế đã cán loạn như chó hoang.

"Sao không nói gì? Chẳng lẽ sau khi phát hiện mình bị hồng chân đã sốc đến mức câm luôn rồi?"

Người bò lên từ đáy xã hội, chịu khổ bao nhiêu thì miệng sẽ độc bấy nhiêu, ánh mắt cũng cực kỳ thiển cận, hần ta không ngừng chọc giận Tiêu Liệt là vì nghĩ mình đã đứng ở nơi cao, có thể tùy ý dẫm đạp lên anh.

Chỉ là, hần ta chưa từng nghĩ tới, người tài giỏi thì bất cứ lúc nào cũng có thể Đông Sơn tái khởi.

"Tham dự hôn lễ của người phụ nữ mình yêu, chú rể lại là anh em tốt của mình, cảm giác thế nào?"

Tiêu Liệt lạnh lùng trầm mặc, Tiêu Hải càng thêm hung hăng ngang ngược.

Sau khi nhìn lướt qua Đường Hoan, hần ta bày ra dáng vẻ lưu manh, nói: "Có điều, cưới em gái cũng được. Khi lên giường nhìn thấy khuôn mặt giống hệt người phụ nữ mình yêu, đề lên em gái của người phụ nữ đó, có sáng khoái không?"

Đường Hoan:???

Cái đầu nĩa mày, xé bức thì xé bức, lời tao vào làm gì?

Đã vậy còn nói những lời ghê tởm nữa chứ!

Tiêu Hải lại cười nhạo: "A, ngại quá, tôi quên mất, chân của anh giờ hồng rồi, có khi muốn đè cũng không đè được ấy chứ!"

Mặt mũi Tiêu Liệt âm u, tay nắm chặt thành quyền.

Có một số thằng hề thích nhảy nhót, tuy không xứng để anh chú ý nhưng khi mặc kệ cho hắn ta nhảy nhót như vậy, vẫn khiến anh cực kỳ khó chịu.

Ngay lúc anh nắm chặt tay thành quyền, Đường Hoan đã hung mãnh tung ra nắm đấm...

"Cút con mẹ mày đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (35)

Mặc dù đau bụng nhưng Đường Hoan đánh nhau vẫn cực kỳ hung mãnh.

Tiêu Hải vốn là một kẻ bị rượu chè, gái gái, thuốc thiếc đào rỗng cơ thể, Đường Hoan đấm một cái thì hắn ta đã lao đảo rồi ngã lăn ra đất.

"Không tự nhìn lại cái thân hình lùn dí của mình xem, còn không biết xấu hổ mà cười nhạo Tiêu Liệt hồng chân? Mày không gãy chân cũng chẳng cao hơn ai đâu, mày dựa vào cái gì mà thấy mình hơn người khác?"

Đường Hoan đè người ra đất, giương nanh múa vuốt mà cào.

Cô hận nhất là người khác dùng những từ ngữ ô uế để nói cô, khiến cô như thấy được cái lão bất tử làm viện trưởng của cô nhi viện, già rồi mà còn gây họa cho trẻ con!

"Bị người khác đánh có sáng khoái không?"

Tiêu Hải ghét nhất là bị chê lùn.

Tiêu Liệt không ngờ, vì bảo vệ anh, cô có thể làm được như thế!

Khi anh còn sững sờ, Tiêu Hải đã phản ứng lại, đẩy mạnh Đường Hoan sang một bên, còn tranh thủ đá vào ngực cô trước khi bị thư ký Lý kéo ra.

Cùng là người bỏ lên từ đáy xã hội nên hắn ta cũng có một số chiêu khiến người khác phải chịu đau đớn nhất.

"Lâm Dĩ Hoan!" - Khóe mắt Tiêu Liệt như muốn nứt ra.

Anh chưa bao giờ hoảng loạn như bây giờ, mặt mũi cũng đã trắng bệch.

Đường Hoan cuộn tròn người lại, cô cảm thấy chỗ nào cũng đau, đôi mắt mờ dần đi, không thể nhìn rõ được nữa.

"Còn đứng vững ra đây làm gì, nhanh đi bệnh viện!" - Tiêu Liệt vô cùng hận bản thân vì không thể đứng dậy, anh chỉ có thể quát lên với thư ký Lý.

Trên đường đến bệnh viện, Đường Hoan vẫn luôn co quắp run rẩy. Ngồi ở ghế sau của xe, Tiêu Liệt ôm cô vào lòng, lúc này anh mới phát hiện cô vô cùng nhỏ bé, ôm cực kỳ nhẹ nhàng, cứ như một trang giấy vậy.

Đường Hoan co giật từng cơn, tay Tiêu Liệt không ngừng run rẩy nhưng vẫn cố vỗ về nhẹ nhàng sau lưng cô.

*

* *

"Không có việc gì, vì bị dị ứng với ớt cay nên kỳ sinh lý đến sớm, cộng thêm bị đá một nhát, không có gì đáng ngại." - Người đàn ông mặc áo blouse trắng, đeo kính đen, nghiêng người dựa vào cửa, nói.

"Cô ấy bị đá vào ngực! Cô ấy bị bệnh tim bẩm sinh!" - Đề cập đến vấn đề này, Tiêu Liệt nghiêng răng nghiêng lợi nhắc nhở.

"Tôi nói không có việc gì là không có việc gì, tôi là bác sĩ, cậu còn không tin tôi hả? Tôi nói này A Liệt, hình như tôi chưa từng thấy cậu quan tâm một

người phụ nữ như vậy đâu..."

Tổng Minh Trạch cười như không cười, nhìn Tiêu Liệt.

Chẳng qua hắn chỉ ra nước ngoài trao đổi một thời gian mà cuộc tình tay ba của Tiêu Liệt, Trình Ảnh và Lâm Dĩ Nhu đã gây ra chuyện lớn như vậy, hơn nữa trong một khoảng thời gian ngắn, ba người đều đã kết hôn, còn kéo theo một người vô tội là Lâm Dĩ Hoan.

"Cô ấy dị ứng với ớt cay?"

Nhớ tới những nốt mẩn đỏ trên mặt cô, Tiêu Liệt bắt giác nắm chặt tay.

Lại nhớ tới lúc mình mất kiên nhẫn và quát cô, anh tức giận đến mức nắm mạnh xuống tay vịn xe lăn.

"Cô ấy bẩm sinh đã yếu ớt, có phương pháp điều dưỡng không?" - Tiêu Liệt lấy ra bình thuốc Bảo Tâm Ninh - "Loại thuốc này có nhiều tác dụng phụ không? Còn loại thuốc khác tốt hơn không?"

Tổng Minh Trạch hơi híp mắt.

Tiêu Liệt, hắn đã hiểu quá rõ. Anh xưa nay luôn kiêu ngạo, thật sự chưa từng quan tâm tới một người phụ nữ như vậy.

"A Liệt, cậu động lòng?" - Tổng Minh Trạch nghiêm nghị hỏi.

Ngón tay Tiêu Liệt bắt giác run lên.

"Hay cậu xem cô ấy là thể thân của Lâm Dĩ Nhu?"

"Tôi không có thói quen coi người khác thành thể thân." - Tiêu Liệt nhú mày. Cô là một người sống sờ sờ, đâu phải con rối, không thể cũng không được phép làm thể thân cho bất cứ ai cả.

"Vậy cậu đừng nói với tôi là trong một khoảng thời gian ngắn, cậu đã có thể từ bỏ chấp niệm hai mươi mấy năm với Lâm Dĩ Nhu và thích Lâm Dĩ Hoan nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (36)

"Vậy cậu đừng nói với tôi là trong một thời gian ngắn, cậu đã có thể từ bỏ chấp niệm hai mươi mấy năm với Lâm Dĩ Nhu và thích Lâm Dĩ Hoan nhé!" - Tổng Minh Trạch nói.

Tiêu Liệt phản bác: "Đương nhiên không phải!"

"Lâm gia và Trình Ảnh hại tôi ngã xuống đáy vực, Lâm Dĩ Hoan cũng góp một tay, và lại cô ấy vừa lời thôi léch thếch còn ngang ngược, hung dữ, sao tôi có thể thích?"

"Chẳng qua tôi chỉ xem cô ấy như một người hầu đang làm việc chuộc tội với tôi mà thôi! Tôi sợ cô ấy chết ở chỗ tôi, tôi sẽ đen đủi!"

Tổng Minh Trạch giờ tay lên, tỏ vẻ đầu hàng.

Vội vàng phản bác, hùng hổ dọa người như vậy, A Liệt, cậu dám nói trong lòng mình không có gì sao?

Chẳng lẽ cậu đã quên tác phong của mình trên thương trường, cho dù có người chơi đến tận cửa, cậu vẫn luôn ung dung, bày ra vẻ mặt cao ngạo bình tĩnh?

Nhưng bây giờ, sao cậu lại gấp gáp phản bác như thế?

Tổng Minh Trạch biết lúc này không nên nhiều lời, với tính cách của Tiêu Liệt, càng chỉ ra điểm khác thường của anh, anh sẽ càng cãi ngược lại.

"Cô ấy tỉnh rồi." - Sau khi nhận điện thoại của y tá, Tổng Minh Trạch nói cho Tiêu Liệt.

Lập tức, người đàn ông vừa phản bác kịch liệt rằng mình vẫn chưa động lòng không còn tâm tư để cãi nhau nữa, vội vàng di chuyển xe lăn tới phòng bệnh.

Thấy vậy, Tống Minh Trạch chỉ có thể lo lắng nhủ mảy.

Bẩm sinh đã yếu ớt, sao có thể điều trị tận gốc, cùng lắm chỉ có thể giúp cô không ra đi khi còn trẻ mà thôi.

A Liệt luôn tự hại người hại mình.

Khỏe mạnh như Lâm Dĩ Nhu còn bị anh dọa thành vậy chứ đừng nói đến Lâm Dĩ Hoan bẩm sinh yếu ớt...

Trong phòng bệnh.

Đường Hoan đã khôi phục một chút nhưng khuôn mặt vẫn khó coi đến đáng sợ.

Nhìn thấy người ngày thường luôn nhảy nhót lung tung, miệng lưỡi sắc bén giờ chỉ có thể suy yếu nằm một chỗ, môi trắng bệch, trái tim Tiêu Liệt hơi nhói đau.

Anh nghĩ thầm, rõ ràng là một người phụ nữ điều ngoa ngang ngược vậy mà lại mắc phải loại bệnh này. Thôi, về sau cố gắng nhường cô một chút, chẳng may cô mà chết trong nhà thì thật đen đủi!

*

* *

Thời gian bình lặng trôi qua.

Sau hôn lễ của Lâm Dĩ Nhu và khí vận chi tử Trình Ánh, nhiệm vụ lâm vào đình trệ, ba năm sau mới thật sự là thời gian đột phá.

Trong ba năm này, tính khí táo bạo của Tiêu Liệt đã dần dần thay đổi, anh trở nên sâu không thể lường, cho dù có tức giận cũng chỉ chậm rãi gõ các ngón phải xuống tay vịn xe lăn, người khác không thể nào nhìn ra anh đang vui mừng hay giận dữ qua biểu cảm của anh được.

Cái gì, đang ấy hỏi về Tiêu thị?

À, một năm trước, Tiêu thị đã bị Tiêu Liệt hoàn toàn khống chế trong lòng bàn tay, Tiêu Kim Trung bị đưa tới nông thôn đường lão, cuộc sống Nông Gia Nhạc[1] chắc hẳn sẽ không tồi.

Còn Tiêu Hải thì... Chỉ bị cụt mất một chân mà thôi, chính là cái chân đã đá Đường Hoan.

Đương nhiên, tất cả những việc này, Đường Hoan đều không biết, cô chỉ lờ mờ cảm nhận được thế lực của Tiêu Liệt càng ngày càng to lớn, bởi vì người hầu trong nhà càng lúc càng sợ anh, thấy anh thì hít thở cũng không dám, đây là khí tràng của một người được nuôi dưỡng trong quyền thế. Hiện tại, ngay cả khí vận chi tử Trình Ánh cũng không thể nổi bật hơn anh được.

Khuyết điểm duy nhất của Tiêu Liệt bây giờ chính là đôi chân kia.

Có điều, Tống Minh Trạch quen biết một đội ngũ khoa chỉnh hình rất có danh tiếng ở Paris nước pháp và bắc cầu cho Tiêu Liệt nên trong ba năm này, đôi chân bị nát xương của anh đã được tiến hành chữa trị, giải phẫu nhiều lần, chỉ cần chờ đến lần giải phẫu cuối cùng là chân anh sẽ hoàn toàn khỏi hẳn.

Sau khi chữa khỏi, tuy không thể bước đi như bay nhưng ít ra cũng có thể di chuyển bình thường. Quả nhiên là boss phản diện, trời xanh cũng khá quan tâm đến anh, chân hỏng rồi mà còn có thể chữa khỏi.

[1]Nông Gia Nhạc: hình thức du lịch, giải trí do những người nông dân mở dành cho người thành phố trở về trải nghiệm cuộc sống gần với thiên nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (37)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong ba năm này, cuộc sống của Đường Hoan vô cùng nhàm chán, người bị bệnh tim như cô cũng thật ưu thương.

"Hệ thống, tôi cảm thấy sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ cố gắng chết nhanh một chút." - Đường Hoan trải đầu, nhìn thấy trên lược một đồng tóc đen - "Tôi sẽ cố gắng chết trước khi bị trục."

Tác dụng phụ của thuốc thật là... làm người khó chấp nhận!

Hơn nữa, ăn uống ngủ nghỉ, Đường Hoan đều phải chú ý kỹ càng, giờ cô chẳng khác nào ni cô, quả thật sống không bằng chết!

[Không, cô không thể chết được, chẳng lẽ cô không phát hiện nhiệm vụ chi nhánh của thế giới này còn chưa được công bố ư?] - Hệ thống vươn tay kiểu Nhĩ Khang[1], giọng nói đầy cảm xúc.

Đường Hoan chửi thề một tiếng: "Thế giới này có nhiệm vụ chi nhánh?" Mẹ nó, sao cậu không nói sớm!

[Có nha, chẳng qua chưa tới lúc kích phát nên chưa thể tuyên bố mà thôi.]

Đường Hoan... mẹ nó chứ.

[Tiểu khả ái Hoan Hoan, cuộc sống tươi đẹp như vậy, vì sao lại muốn chết? Cô đã nói sẽ quý trọng từng ngày được sống cơ mà! Coi thường mạng sống không tốt đâu nha!] - Sự im lặng của Đường Hoan đã kích phát thuộc tính lâm thâm của hệ thống, nó ân cần dạy bảo cô.

Ngàn vạn câu chửi thề trong lòng Đường Hoan đều hóa thành một chữ "Cút"!

[1] đây là vươn tay kiểu Nhĩ Khang

*

* *

"Lần giải phẫu cuối cùng của anh, tôi muốn đi!"

Khi Tống Minh Trạch và Tiêu Liệt đang thương lượng về lần cuối cùng giải phẫu trị liệu chân, Đường Hoan bất chợt xông ra, nói như chém đinh chặt sắt.

Những lần giải phẫu trước, Tiêu Liệt lấy lý do Đường Hoan mang bệnh trong người, không thể chịu được sự mệt nhọc trên đường đi nên không cho cô đi theo, cô cũng chẳng cảm thấy "có gì". Nhưng, lần giải phẫu cuối cùng thì thật sự là "có việc"!

Bởi vì đây là nơi cốt truyện chính thức bắt đầu...

Trình Ánh ngoại tình với cấp dưới, Lâm Dĩ Nhu rời nhà trốn đi.

Đừng hỏi Đường Hoan vì sao mà Lâm Dĩ Nhu lại mang theo cái bụng to trốn tận ra nước ngoài, hơn nữa còn đến đúng Paris giống Tiêu Liệt, đã vậy, giữa một Paris to đùng mà hai người họ lại có thể gặp nhau....

Mẹ nó, cô cũng muốn biết vì cái gì mà nữ chính lại bám dai như đĩa như thế!

"Không được." - Tiêu Liệt không suy nghĩ gì mà lập tức cự tuyệt.

Sức khỏe của cô không thích hợp đi xa!

Mấy năm nay, Tống Minh Trạch trực tiếp hay gián tiếp đều bom vào đầu anh, anh gần như đã coi Đường Hoan thành một đứa bé bằng thủy tinh, chỉ sợ không cẩn thận một chút là bệnh tim của cô sẽ tái phát.

"Không cho tôi đi, tôi sẽ về nhà ông ngoại."

Nhà ông ngoại?

Rõ ràng là đi tìm Vinh Dịch!

Tiêu Liệt nói như chém đinh chặt sắt: "Không được!"

Nếu để cô tới thành phố Lâm, có khi đến lúc anh về, cỏ trên đầu đã mọc thành thảo nguyên rồi[2]!

"Chọn một trong hai, hoặc là để tôi đi cùng anh, hoặc là tôi sẽ về thành phố Lâm, dù sao thì anh không có ở đây nên cũng chẳng thể giữ được tôi." - Đường Hoan đắc ý, uy hiếp.

Tiêu Liệt chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi chọn phương án đầu tiên.

Cái tên Vinh Dịch kia, sớm muộn gì anh cũng sẽ diệt trừ y!

[2]đội nón xanh = cấm sừng. Bên trên, cỏ cũng màu xanh nên đồng nghĩa với đội nón xanh.

Nhìn đôi oan gia trước mắt, Tống Minh Trạch chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, A Liệt, hắn không biết nên nói anh thế nào cho phải.

Ba năm này, rõ ràng là anh đối tốt với Lâm Dĩ Hoan gần như từ tận xương tủy, lại luôn cố chấp không chịu thừa nhận, anh còn dốc hết sức để phát triển thể lực, chuẩn bị phá hủy Trình Ánh một cách sạch sẽ, nhưng lật đổ Trình Ánh vì Lâm Dĩ Nhu hay vì báo thù thì không ai biết được.

A Liệt, chẳng lẽ cậu không phát hiện ra khi Lâm Dĩ Hoan nói phải về thành phố Lâm, cậu đã giống một người đàn ông đánh đổ bình dấm chua[3] đến mức nào sao? Số mệnh đã định trước, cô ấy không thể ở cạnh cậu quá lâu, cậu còn hoang phí quỹ thời gian ngắn ngủi này, cậu đang....

Tìm đường chết đó!

Tống Minh Trạch chỉ có thể thâm hận không thể rèn sắt thành thép.

[3]dấm chua = ghen

Tống Minh Trạch biết thọ mệnh của Đường Hoan không dài nhưng hắn nghĩ, cô ít nhất có thể sống đến ba-bốn mươi tuổi, cô chờ được đến lúc Tiêu Liệt tự thấy rõ trái tim mình, ai ngờ.... cái chết của cô lại tới nhanh như vậy!

Nhanh đến mức.... Không kịp chuẩn bị!

Hôm nay Diệp Mỗ có việc nên đăng muộn, mong mọi người thông cảm, cảm ơn mọi người đã theo dõi.

Diệp mỗ sắp bạo chương rồi:p

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (38)

Đường phố ở Paris.

Trong cơn mưa phùn rả rích, Đường Hoan kéo khóa áo khoác lên, nhìn xung quanh, trong mắt tràn đầy mới lạ.

Ở thế giới của cô, cô chưa từng ra nước ngoài lần nào, không nghĩ tới đến thế giới nhiệm vụ lại có cơ hội này.

Đường Hoan trang điểm nhẹ nhàng thanh nhã, Tổng Minh Trạch phát hiện, người phụ nữ ngày thường mộc mạc thanh tú vậy mà sau khi trang điểm lại nhiều thêm vài phần ưu nhã, tinh xảo, vì thế, hần trừu chọc: "Trước kia ai nói trang điểm sẽ gây hại cho cơ thể ấy nhỉ? Sao hôm nay lại chịu trang điểm rồi?"

"Tôi nghe nói nơi này là thủ đô lãng mạn nên trang điểm đẹp một chút xem có thể có được cuộc gặp lãng mạn nào không." - Trần đầy tự tin, Đường Hoa trả lời.

Tổng Minh Trạch liếc nhìn khuôn mặt đen kịt trong nháy mắt của Tiêu Liệt...

Hắn không nhìn được, cười ra tiếng.

Có điều, kẻ đầu sỏ gây tội lại chẳng thêm để ý, ngược lại còn tràn đầy hứng thú mà quan sát xung quanh.

Đi dạo được nửa đường, Tổng Minh Trạch nhận điện thoại của đội ngũ chữa bệnh, chắc là về chuyện giải phẫu vài ngày sau. Trước khi rời đi, hắn còn nhìn qua Đường Hoan đang bưng bưng hứng thú rồi dặn dò Tiêu Liệt: "Trời xa đất lạ, cậu để ý cô ấy một chút." Hưng phấn như một con cún con mới ra đời, cẩn thận lại lặc mắt!

Tiêu Liệt mạnh miệng: "Nhiều người theo như vậy, cô ấy còn có thể đi lạc?"

Tổng Minh Trạch á khẩu.

Vệ sĩ thì nhiều thật nhưng họ chỉ để ý đến cậu, nhìn chăm chăm cậu, chạy theo sau cậu, không có người chuyên đi sau Lâm Dĩ hoan!

Thôi, là hắn cẩn thận quá mức.

Làm sao có thể xảy ra chuyện gì được.

Sự thật chứng minh, Tổng Minh Trạch cuối cùng vẫn tính sót....

Khi tiêu Liệt nhìn ra bên ngoài dòng người thấy Lâm Dĩ Nhu bụng bầu tinh thần hoảng hốt, đồng tử anh bắt giác co lại.

Lâm Dĩ Nhu đã mang thai sáu tháng. Cô ta chậm rãi đi trong màn mưa Paris, quần áo đơn bạc, ánh mặt vô thần, đi từ dưới đường lên trên cầu, chạm vào lan can, nước mắt chảy dài.

Cô ta không ngại việc Trình Ánh đã từng có bao nhiêu người phụ nữ bởi vì cô ta biết gã là một người đàn ông ưu tú, được nhiều người yêu là chuyện bình thường! Cô ta chỉ cần... chỉ cần sau khi kết hôn, gã chung thủy với mình cô, vậy là được!

Có điều, cô ta chưa từng nghĩ, mình lại tận mắt nhìn thấy cảnh tượng dơ bẩn như thế! Gã và người phụ nữ kia quấn quýt lấy nhau, gã si mê nhìn ả đến nỗi không phát hiện ra sự tồn tại của cô ta.

Lâm Dĩ Nhu nhìn con sông lóng lánh ánh nước, mắt đầy lệ, trong đầu thoáng qua ý nghĩ muốn nhảy xuống...

"Mau đẩy tôi qua kia!" - Tiêu Liệt nói với vệ sĩ.

Mà lúc này, Đường Hoan vui vẻ đi tới đám người đang diễn tấu nhạc cụ trên quảng trường, không khí lạc quan, náo nhiệt kiểu này thật khiến người người ta cảm thấy vui sướng.

Suốt ba năm, cô như bị ngồi tù, gần như không có cơ hội đi thăm thú khắp nơi, lần này có cơ hội, đương nhiên phải.....

Ờ?

Đường Hoan quay đầu mới phát hiện không biết Tiêu Liệt đã biến mất từ khi nào.

Đường Hoan ngơ ngác.

Cô không biết tiếng Pháp, tiếng anh lại gà mờ, cũng không nhớ đường về khách sạn... mẹ nó, vậy mà lại có thể đi lạc, "hồ" lớn quá rồi!

Nhưng không sao, may mà cô còn có di động!

Đường Hoan sờ túi, trống không, lúc này cô mới nhớ, vừa nãy vì lo mình quá ham chơi sẽ bị móc mất di động nên cô đã cất di động vào trong túi, mà túi...

Treo trên xe lăn của Tiêu Liệt.

Đường Hoan lập tức luống cuống, tay bắt giắc run rẩy, thật ra cô cực kỳ sợ cảm giác lưu lạc đầu đường kiêu này...

Vì thế, cô bắt đầu tìm người khắp nơi như ruồi nhặng không đầu, đâu còn tâm tình nhìn ngắm phong cảnh. Nhưng bất kể có tìm thế nào, cô cũng không nhìn thấy bóng dáng Tiêu Liệt.

Hơn nữa, càng lúc càng đông người, cô vốn không cao, kiễng chân lên cũng chẳng thể nhìn thấy bên ngoài dòng người có gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (39)

Mưa phùn dần biến thành mưa to tầm tã, Đường Hoan càng lúc càng nôn nóng, cả người đều ướt đầm, luồng cuồng đến mức phát khóc.

Người đi đường cũng dần đẩy nhanh bước chân dưới màn mưa.

"Xin hỏi, có thể cho tôi mượn điện thoại được không?"

Đường Hoan lấy hết can đảm chặn một người qua đường, cô vừa nói bằng tiếng Trung, vừa khoa tay múa chân, nhưng đối phương mãi cũng không hiểu, vẫy vẫy tay với cô rồi nhanh chóng rời đi trong màn mưa.

Ngăn hết người này đến người khác, cuối cùng cũng có người hiểu ý Đường Hoan, đưa điện thoại cho cô mượn.

Nước mưa lạnh lẽo khiến áo khoác của cô ướt đầm, cô run rẩy ấn số điện thoại, gọi cho Tiêu Liệt.

Không ai nghe.

Lại gọi, không ai nghe.

Tiếp tục gọi, vẫn không ai nghe.

Số điện thoại của bác sĩ Tống là gì?

Đường Hoan cố gắng nhớ lại nhưng mãi cũng không nhớ ra.

Cuối cùng, cô chỉ có thể vừa khóc vừa miễn cưỡng cười, nói xin lỗi người Pháp vì đã khiến người ta phải chờ trong mưa với cô, sau đó trả lại điện thoại cho người ta.

Đối phương dùng vốn tiếng anh ngượng nghịu để khuyên cô: Cô gái xinh đẹp, cô nên đi tránh mưa thì hơn.

Đường Hoan lắc đầu,

Nơi tránh mưa có quá nhiều người, hơn nữa quá kín đáo, chẳng may Tiêu Liệt quay lại, tìm không thấy cô thì sao?

Đường Hoan chán ghét cảm giác lưu lạc đầu đường thế này!

Cô cũng cực kỳ sợ hãi cảm giác bị người vứt bỏ giữa đất khách!

Có lẽ mỗi người khi bị vứt bỏ đều có cảm giác sợ hãi, đây là nỗi ác mộng dâng lên từ đáy lòng, không thể tránh cũng chẳng thể trốn.

*

* *

Trong bệnh viện.

Tiêu Liệt không hề hay biết chiếc điện thoại bật chế độ im lặng của mình đã được người khác gọi tới bao nhiêu cuộc, cũng không biết rốt cuộc thì mình đã bỏ lỡ thứ gì.

Đèn phòng cấp cứu tắt.

Bác sĩ từ trong đi ra, nói tiếng chúc mừng, đứa nhỏ đã an toàn.

Tiêu Liệt cũng chỉ nhẹ nhàng thở một hơi, buông lỏng cơ thể mà thôi.

Vì thế, bác sĩ nhìn anh lâu hơn một chút, thai phụ kích động được đưa tới có dấu hiệu sinh non, hiện tại đã ổn định, cha đứa nhỏ lại phản ứng như vậy?

Thật là kỳ quái.

Tiêu Liệt chậm rãi gỡ lên tay vịn xe lăn, trong mắt xuất hiện ánh sáng kỳ dị, con người đen trầm đầy thâm thúy tựa như một hố đen, không ai biết được anh đang suy tính điều gì, chỉ có thể cảm nhận được bầu không khí quỷ dị xung quanh anh.

Đúng lúc này, Tổng Minh Trạch gọi điện tới.

Hắn nói biết một nhà hàng cực kỳ nổi tiếng ở Paris, nhân buổi tối hôm nay mang cả Lâm Dĩ Hoan đi ăn cùng, đồ ăn nơi đó cũng khá thanh đạm..

Tổng Minh Trạch vẫn đang nói tiếp gì đó nhưng Tiêu Liệt đã hoàn toàn không nghe rõ.

Trong đầu anh như vang lên tiếng sấm rền, hoảng sợ đến mức cả người run rẩy, anh hỏi theo bản năng: "Lâm Dĩ Hoan có gọi điện thoại cho cậu đi đón cô ấy không?"

Lập tức, trong lòng Tổng Minh Trạch lập bộp một tiếng, nghe thấy lời này là hắn đã biết có chuyện xảy ra rồi: "Cậu đừng nói cho tôi là cậu để lạc mất cô ấy rồi nhé? Mẹ nó, giờ cậu đang ở đâu?"

Hiếm khi thấy Tổng Minh Trạch chửi thề. Ngoài trời đang mưa to như vậy, lái xe ra đường cũng sẽ gặp chút khó khăn, nếu Tiêu Liệt thật sự để lạc mất Lâm dĩ Hoan, bảo hắn phải làm thế nào mới không bức tức đến mức chửi thề cơ chứ.

"Tôi gặp Lâm Dĩ Nhu, cô ấy mang thai lại tự coi thường mạng sống của mình nên tôi cứu cô ấy, giờ đang ở bệnh viện." - Tiêu Liệt nói ngắn gọn.

"Cái Địch! Tiêu Liệt! Mẹ nó, tôi thật sự không biết phải nói gì về cậu nữa."

Vừa thảo luận với đội ngũ bác sĩ xong, Tổng Minh Trạch mượn luôn người bên cạnh một chiếc ô, vội vàng vàng đi lấy xe tìm người.

Trong lòng Tiêu Liệt từ bình tĩnh dần biến hành cực kỳ hoảng loạn.

Anh dặn dò một người vệ sĩ đứng trông tại bệnh viện rồi vội vàng rời đi.

*

* *

Đường Hoan ngồi trong màn mưa nhìn bầu trời đen kịt.

Mưa rơi tầm tã khiến mí mắt của cô trĩu xuống, không thể mở to mắt ra được nữa. Sắc mặt tái nhợt như quý, cô ngồi cuộn tròn ở trung tâm quảng trường, run rẩy tựa một con mèo nhỏ.

[Tiểu Hoan Hoan thân ái, ta cảm thấy chúng ta vẫn nên đi tránh mưa thì hơn] - Hệ thống phải gió mỗi lần đều đặt cho Đường Hoan một cách xưng hô khác nhau, nó cẩn thận từng li từng tí nhắc nhở cô.

Đường Hoan run run rẩy rẩy, mãi mới có thể ngắt quãng nói thành câu: "Cậu biết... cái gì gọi là 'tru tâm chi sách'[1] không?"

[1]tru tâm chi sách: tru: giết; tâm: trái tim; sách: kẻ sách -> kẻ sách giết chết trái tim.

Mọi người có thích thứ 2 không? Diệp mỗ thì không thích thứ 2 lắm. Vậy nên, Diệp mỗ quyết định thứ 2 sẽ bạo 20 chương, hehehehe~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (40)

Bạo sáng cho một ngày vui vẻ ^^~

Vì đăng nhiều chương một lúc nên có khi Diệp mỗ sẽ mắc một số sai sót, mọi người phát hiện ra lỗi nào thì báo với Diệp mỗ một tiếng nha. Cảm ơn cả nha ~

Chúc cả nhà một ngày đầu tuần mát mẻ.*

CHƯƠNG 93 - Người chồng cố chấp, anh rút ngay (40)

Tru tâm chi sách.

Vừa nghe đã biết không phải từ gì tốt đẹp.

Đường Hoan vốn muốn từ từ thay đổi Tiêu Liệt, chờ khi tình cảm anh dành cho Lâm Dĩ Nhu hoàn toàn biến mất là cô có thể thành công rút lui. Lúc đó Tiêu Liệt sẽ không bị lá che mắt, để mặc Lâm Dĩ Nhu lấy mất thông tin cơ mật của công ty anh.

Nhưng bây giờ cô đã thay đổi chủ ý...

"Tôi ghét nhất... cục đá không thể ủ ấm..."

Đường Hoan mơ mơ màng màng nói, cả người run rẩy, mắt sắp không mở ra nổi nữa.

Hệ thống nói cho cô Tiêu Liệt đã gặp Lâm Dĩ Nhu, hơn nữa vừa gặp đã ném cô ra sau đầu.

[Tiểu Hoan Hoan à, ta cảm thấy chúng ta cần nghỉ thoáng một chút, lúc ấy Lâm Dĩ Nhu tự coi rẻ tính mạng mình nên Tiêu Liệt mới sốt ruột rời đi. Chúng ta làm nhiệm vụ cần rộng lượng, khoan dung với boss phản diện hay tác quái một chút, cô thấy thế nào?]

"Tôi chẳng thấy gì... Bởi vì tôi cực kỳ thù dai."

Tiêu Liệt thích Lâm Dĩ Nhu cũng không sao vì dù gì thì cô cũng không thích Tiêu Liệt! Nhưng mẹ nó, anh vứt bỏ cô nhanh đến nỗi cô không thể chấp nhận nổi!

"Tôi muốn nhanh chóng rời khỏi thế giới này, không thể ở lại chỗ này, không để lại....."

Mái tóc dài của Đường Hoan đã ướt đầm nước mưa, rối tung sau lưng, cô liên tục run rẩy, khi nhìn thấy có người vội vàng chạy về phía mình, cô miễn cưỡng hé mắt, hàm răng run lên, mơ hồ gọi: "Bác sĩ Tổng..."

Lúc Tổng Minh Trạch tìm được Đường Hoan, cô đã thoi thóp, vì thế hấn bẻ ngang cô lên, khi vào trong xe, cô bắt đầu sốt cao.

Không những vậy, tim cô gần như không còn đập nữa!

Tổng Minh Trạch lái xe tới bệnh viện bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó đưa cô đi cấp cứu.

Thậm chí hấn còn không kịp gọi điện báo cho Tiêu Liệt là đã tìm thấy người, tận đến lúc Đường Hoan được chuyển ra khỏi phòng cấp cứu, biến nguy thành an, hấn mới đứng ở trước giường bệnh gọi cho Tiêu Liệt.

Không lâu sau, Tiêu Liệt tới.

Có lẽ bởi vì quá lạnh, Đường Hoan đã túm lấy tay Tổng Minh Trạch khi hấn đang canh giữ trước giường bệnh,

Hai mắt cô nhắm nghiền, tựa như đang gặp ác mộng, nhưng, bàn tay "cô vẫn túm chặt lấy Tổng Minh Trạch, không chịu buông. Cô mơ mơ màng màng nói mơ: "Không muốn tiếp tục ở lại thế giới này... không thể để..."

"Mẹ nó Tiêu Liệt, nếu tôi không phải anh em của cậu, tôi sẽ đánh chết cậu, cậu có tin không?" - Tổng Minh Trạch nhỏ giọng gằn lên từng tiếng.

"Cô ấy sao rồi?" - Nhìn chằm chằm Đường Hoan trên giường bệnh, cô cực kỳ suy yếu, thỉnh thoảng lại run rẩy, Tiêu Liệt cảm thấy tim mình như bị người ta xéo một đao.

"Giờ cậu mới biết hỏi cô ấy thế nào? Con mẹ nó, có phải hôm nay tôi đã dặn cậu, trời xa đất lạ, phải trông coi cô ấy cẩn thận? Tiêu Liệt, rốt cuộc thì trong lòng cậu đang nghĩ gì?"

Tiêu Liệt cắn chặt răng, ép hỏi: "Rốt cuộc thì bây giờ cô ấy sao rồi?"

Cô suy yếu như vậy, tái nhợt như vậy... Thậm chí Tiêu Liệt còn sinh ra ảo giác, cô sẽ lập tức biến mất.

Tổng Minh Trạch nhin không được, cười lạnh: "Bây giờ thế nào? Bây giờ cô ấy không sao, không chết được, cậu vừa lòng chưa? Chẳng qua những việc cô ấy gặp phải hôm nay đều sẽ khiến cô ấy chết sớm hơn mà thôi!"

Trái tim Tiêu Liệt vô cùng đau đớn.

Chữ "chết" khiến anh không thể chấp nhận được!

"Tiêu Liệt, nếu cậu không yêu cô ấy thì ly hôn đi! Không cần phải giày xéo cô ấy như vậy đâu!"

"Tôi sẽ không ly hôn!" - Tiêu Liệt nói như chém đinh chặt sắt.

Tổng Minh Trạch nhìn anh đầy thâm ý: "Vậy cậu đặt cô ấy ở đâu? Cậu cảm thấy sau khi cô ấy biết cậu ném cô ấy ở trên đường vì Lâm Dĩ Nhu, cô ấy sẽ nghĩ gì?"

"Tôi cứu Lâm Dĩ Nhu là vì có kế hoạch khác, không phải như cậu tưởng tượng. Chỉ cần không nói cho Lâm Dĩ Hoan, cô ấy sẽ không biết!"

Nhưng trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió.

Tổng Minh Trạch vừa định nói vậy thì đã nghe thấy một giọng nói mỏng manh.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (41)

"Tôi biết rồi."

Đường Hoan mở mắt, chầm chậm ngồi dậy, cô nhìn Tiêu Liệt đầy trào phúng, trong mắt chỉ còn lại sự hờ hững.

Giọng nói của cô như tiếng sấm vang lên bên tai Tiêu Liệt khiến lòng anh dâng lên một cảm giác kinh hoàng không tên.

"Cứu Lâm Dĩ Nhu vì có kế hoạch khác?" - Đường Hoan cười đầy châm chọc - "Định tiếp nhận cả đứa con, hay định thừa cơ ở bên lúc chị ta yếu đuối nhất, khiến chị ta nhận ra anh mới là tình yêu đích thực?"

"Tôi không định làm vậy!" - Nụ cười của cô khiến người ta cảm thấy cực kỳ không thoải mái, cô cười vô cùng giả, Tiêu Liệt run rẩy phản bác.

"Tiêu Liệt, loại người như anh giống hệt một cục đá không thể ủ ấm!" - Cô cúi đầu nhìn anh, hốc mắt đỏ lên hệt một con thỏ.

Trước giờ Tiêu Liệt chưa từng thấy cô thương tâm như vậy.

"Loại người như anh xứng đáng bị người ta bỏ rơi, xứng đáng sống cô độc hết quãng đời còn lại, xứng đáng không có được tình yêu! Bởi vì anh không có tim, trước nay đều chẳng biết cái gì gọi là quý trọng!" - Từng câu từng chữ, Đường Hoan đều nói vô cùng hùng hồn.

Nghe vậy, Tiêu Liệt không thể kìm nổi cơn giận nữa.

Trước khi hồng chân, anh là người thừa kế của Tiêu thị, tư thái mạnh mẽ, thế lực áp đảo, nào có người dám buông thả tâm tư trước mặt anh, ngay cả cha anh - Kim Tiêu Liệt cũng không dám! Trong ba năm này, trên thương trường, anh càng thêm đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, nhiều người cùng thế hệ với ông nội anh thấy anh cũng phải cúi đầu khom lưng.

Chưa từng có người dám chửi rủa anh như thế!

Anh đã bỏ ra từ vũng bùn. Lâm Dĩ Hoan, em còn tưởng tôi vẫn là một Tiêu Liệt cần em mắng mới tỉnh táo sao?

"Tôi xứng đáng bị người ta vứt bỏ? Tôi xứng đáng sống cô độc hết quãng đời còn lại?"

Sống cô độc hết quãng đời còn lại, Tiêu Liệt cảm thấy những chữ này cực kỳ chói tai, sự tức giận cũng vì đó tăng vọt lên.

Ngay cả anh cũng chưa phát hiện, khi nghe thấy cụm từ "sống cô độc hết quãng đời còn lại", người anh nghĩ đến là ai..

"Lâm Dĩ Hoan, có phải vì tôi quá dung túng em nên em cho rằng mình có thể muốn nói gì cũng được, muốn làm gì thì làm?" - Tiêu Liệt tự điều khiển xe lăn đến cạnh giường bệnh, túm chặt lấy cổ tay Đường Hoan, gần như là nghiền răng nghiền lợi nói.

Đường Hoan nghe vậy, lập tức trở nên táo bạo.

"Chẳng qua tôi chỉ nói thật hai câu lại thành muốn làm gì thì làm? Vậy thì anh chưa biết muốn làm gì thì làm thật sự là như thế nào rồi!" - Đường Hoan vung tay, tát mạnh vào mặt Tiêu Liệt - "Đây mới gọi là muốn làm gì thì làm!"

Ngồi bên cạnh, Tổng Minh Trạch sợ ngây người vì cái tát này của cô.

"Em.." - Không phòng bị, Tiêu Liệt bị tát đến mức lỗ tai ong ong, theo bản năng, anh giơ tay lên.

"Muốn đánh tôi? Anh đánh đi! Đánh đi! Mẹ nó, hôm nay anh mà không ra tay, ông đây sẽ cho rằng anh không phải đàn ông!" - Đường Hoan gân cổ.

Hôm nay anh mà dám đánh, mẹ nó, không cần khí vận chi từ ra tay, tôi cũng sẽ kéo anh đồng quy vu tận!

Tiêu Liệt giận đến mức tay cũng run rẩy.

Nhưng cuối cùng anh chỉ chụp mạnh xuống tay vịn xe lăn: "Thật không thể nói lý với em!"

"Đẩy tôi ra ngoài!" - Tức muốn học máu, Tiêu Liệt nói với vệ sĩ.

"Sao cô lại bướng bỉnh thế chứ! Cô biết Tiêu Liệt táo bạo như nào không? Vừa nãy cô dám kích thích cậu ta như vậy, chẳng may cậu ta thật sự ra tay thì sao, cô không muốn sống nữa hả?" - Tống Minh Trạch cực kỳ bất đắc dĩ.

Hai người, một người cố chấp, người còn lại thì nhất quyết không chịu thua! Rõ ràng khi chạy vào phòng bệnh, Tiêu Liệt đã cực kỳ nóng nảy, nhưng vì cái gì mà cuối cùng lại thành hai người đối chọi gay gắt?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (42)

Đường Hoan căn bản chẳng thèm để ý lời nói của Tống Minh Trạch. Cô không thoải mái, vì sao không thể phát giận?

Cáu giận nhiều gây ảnh hưởng đến thân thể, sẽ chết sớm?

Ha ha, dù sao thì cô cũng không định ở lại thế giới này quá lâu.

"Thật ra A Liệt mạnh mẽ mềm lòng, trong tim cậu ấy có cô. Việc cô cần làm bây giờ là nghỉ ngơi từ từ, đừng suy nghĩ về Lâm Dĩ Nhu nữa." - Tống Minh Trạch tận tình khuyên bảo.

Đường Hoan không nói lời nào, yên tĩnh đến mức không bình thường. Tống Minh Trạch cũng chẳng biết nên làm gì, hấn cứ cảm thấy loại an tĩnh này ẩn giấu bão tố bên trong, có điều lại chẳng thể nghĩ ra cách giải quyết.

*

**

"Hôm nay cậu chọc vào tổ ong vò vẽ rồi, ba năm qua, tôi chưa từng thấy cô ấy tức giận như thế." - Tống Minh Trạch thở dài.

Nhìn thấy nguyên một bàn tay trên mặt Tiêu Liệt, hấn đột nhiên cảm thấy cuộc đời của bạn bè mình cũng thật thê thảm, đều là những người sống trong nhung lụa từ nhỏ, "cơ hội" ăn tát như vậy không nhiều lắm đâu!

Con giận của Tiêu Liệt vẫn chưa nguôi ngoai, môi mím chặt thành một đường thẳng, không nói lời nào.

Khi Tống Minh Trạch cho rằng Tiêu Liệt sẽ không nói gì thì anh lại lạnh mặt hỏi: "Trước khi đi ngủ, cô ấy có uống thuốc không?"

Tống Minh Trạch vừa bực vừa buồn cười: "A Liệt, ngày thường có kẻ bắt kính với cậu, gần như đều bị cậu chấn chỉnh đến mức không thể xoay người. Lâm Dĩ Hoan tát cậu một cái, cậu còn quan tâm xem cô ấy uống thuốc hay chưa. Tâm tư của cậu đối với cô ấy, chẳng lẽ cậu còn chưa nhận ra?"

Tiêu Liệt trầm mặc.

"Lâm Dĩ Nhu và Trình Ánh đã có hai đứa con với nhau, A Liệt, cậu và Lâm Dĩ Nhu hoàn toàn không còn khả năng nào nữa! Cậu tội gì cứ cố chấp mãi như thế, trả cô ta cho Trình Ánh đi. Cậu chung sống thật tốt với Lâm Dĩ Hoan, chẳng lẽ không được?"

Người luôn luôn thuận buồm xuôi gió đã nắm trong tay quá nhiều thứ, có thể sẽ dễ dàng trở nên ngang ngược, một khi gặp phải thứ gì không theo ý muốn là lập tức đi vào ngõ cụt, phải cố gắng chiếm bằng được, nhưng sau đó thì sao?

A Liệt, cậu có chắc là mình chịu nổi nỗi đau khi mất Lâm Dĩ Hoan không?

"Tôi giữ Lâm Dĩ Nhu lại đương nhiên là vì cô ta có tác dụng." - Cuối cùng thì Tiêu Liệt cũng chịu mở miệng nói chuyện.

"Tác dụng, tác dụng, rốt cuộc thì có tác dụng gì?" - Tống Minh Trạch cũng bắt đầu bực bội, thấp giọng quát.

"Lúc trước Trình Ánh mang Lâm Dĩ Nhu khỏi hôn lễ của tôi, làm tôi phải ngồi xe lăn ba năm. Giờ tôi đã nắm trong tay vợ con già, tôi muốn toàn bộ cơ

ngiệp của Trình gia cũng không quá đáng chứ?" - Đôi mắt đen thâm thúy, Tiêu Liệt gõ nhịp lên tay vịn xe lăn. Vào giây phút này, anh chính là một Đế Vương quyết đoán, sát phạt trên thương trường.

"Cậu..." - Tổng Minh Trạch kinh ngạc - "Thế mà cậu lại...!"

Hắn cho rằng anh vẫn còn tình cảm với Lâm Dĩ Nhu, không ngờ, anh làm vậy là vì muốn báo thù cho ba năm trước, đã thế còn dùng Lâm Dĩ Nhu làm quân bài!

"Tôi là thương nhân, đương nhiên phải biết có qua có lại."

Tổng Minh Trạch phát hiện, khi không nhắc tới Lâm Dĩ Hoan, Tiêu Liệt lý trí đến mức đáng sợ, người càng thông minh giỏi giang thì càng giống yêu ma, càng không thích nói tình cảm.

"Nếu cậu định làm vậy thì ít nhất cũng nên giải thích với Lâm Dĩ Hoan chứ." - Tổng Minh Trạch thờ dài, không biết nên nói gì cho phải.

"Không muốn giải thích."

Tầng tầng lớp lớp thủ đoạn dùng trên thương trường đều không thể để lộ ra ánh sáng. Nếu biết anh coi Lâm Dĩ Nhu là quân bài, có khi Lâm Dĩ Hoan lại nghĩ một ngày nào đó anh cũng sẽ lợi dụng cô. Loại thủ đoạn tối tăm kiêu này, Tiêu Liệt theo bản năng không muốn giải thích, cũng không muốn cô biết.

"Được được được, cậu cứng đầu, cậu cứ tiếp tục cứng đầu đi, để tôi xem cậu có thể cứng đầu đến lúc nào!"

Tổng Minh Trạch thấy hai người này đúng là một đôi oan gia!

Tối ngày Tiêu Liệt giải phẫu, Đường Hoan vẫn ngồi im như không có việc gì, còn ôm điện thoại lập party chơi game với Vinh Dịch.

"Tiểu Hoan Hoan, A Liệt nhà cô sắp phải phẫu thuật, cô không tới ôm một cái à?" - Tổng Minh Trạch nỗ lực làm hòa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (43)

Người nỗ lực giải hòa - bác sĩ Tổng muốn khóc.

Hắn tỉnh nguyện ngày ngày thấy Lâm Dĩ Hoan dùng miệng lưỡi sắc bén để nói người chứ không hề muốn nhìn cô lạnh lùng, an tĩnh như vậy.

Đường Hoan làm bộ không nghe được.

Trên màn hình di động của Đường Hoan là giao diện trò chơi 3D vừa mới ra mắt, cô và Vinh Dịch đều đang mở chat voice.

Từ trước tới nay, Đường Hoan chơi game rất gà mờ, nhìn thấy chỗ nào đông người thì chạy tới chỗ đó, tung skill giết chết cả đồng người rồi chạy trốn, mỗi lần đều bị người ta quây đánh.

Vinh Dịch không biết phải làm sao, chỉ có thể canh giữ cạnh cô, chờ khi có người tới công kích cô thì ngăn lại, để cô lui về. Cho nên, so với Đường Hoan, Vinh Dịch mới là người "lặng đầu" nhiều nhất.

Trong game bắt đầu có người mắng: "Cái thằng ngốc kia, nếu mày không biết chơi thì đừng chơi, ở đây hố đồng đội à?"

Vinh Dịch để kệ cho người ta mắng, chẳng thèm hé răng.

Thật ra, y không hề lừa Đường Hoan, từ ba năm trước, y đã trở thành một người rất có danh tiếng ở thành phố Lâm, trong ba năm này, bằng vào những thủ đoạn của mình, y càng tiến thêm một bước.

Bây giờ ở thành phố Lâm, những người theo "con đường kia" thấy Vinh Dịch, nào có kẻ nào dám vô lễ, không gọi một tiếng Vinh gia!

Thế mà ông lớn Vinh gia lúc này lại sắp bị người ta mắng bực thành cái sàng!

Hết một ván, Vinh Dịch cả lợ phát phờ mở miệng: "Tiểu Hoan Hoan, em xem ở trong trò chơi anh đã cứu em bao nhiêu mạng?"

Nghe được giọng nói của Vinh Dịch truyền ra từ điện thoại, Tiêu Liệt ngừng di chuyển xe lăn, thần sắc trên mặt bất ngờ thay đổi.

"Mọi người đều bảo khi anh hùng cứu mỹ nhân thì mỹ nhân sẽ lấy thân báo đáp, Tiểu Hoan Hoan, em khiến anh chết nhiều lần như vậy, em phải báo đáp

anh mấy đời mới xong đây?" - Vinh Dịch làm bộ cả lơ phất phơ nói.

Sau khi nói xong, y nắm chặt điện thoại, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. Trời mới biết, dưới câu nói như đùa giỡn, không đúng đắn, y đã cắt đứt bao nhiêu khản trương và mong chờ.

"Dù đồ phụ nữ có chồng, tôi có thể khiến đời này của anh kết thúc vào ngày mai!" - Khi Vinh Dịch vô cùng khản trương chờ Đường Hoan đáp lời thì điện thoại lại truyền ra giọng nói của Tiêu Liệt.

Đường Hoan phần nộ nhìn người đàn ông vừa cướp điện thoại của mình.

Tiêu Liệt thoát game, tịch thu luôn điện thoại: "Từ giờ trở đi, không cho phép em liên lạc với y, nếu không, tôi sẽ trực tiếp hủy hoại y!"

Con người trắng đen rõ ràng[1], Đường Hoan trợn mắt với Tiêu Liệt.

[1]黑白分明(trắng đen rõ ràng): phép ẩn dụ cho sự phân biệt rõ ràng đúng sai, tốt xấu.

Từ ngày cãi nhau đến giờ, cô chưa từng mở miệng nói chuyện với anh.

Tiêu Liệt cũng không biết rốt cuộc thì mình đang muốn gì, thậm chí một góc nào đó trong lòng anh còn kêu gào: "Mắng tôi đi! Nếu em khó chịu thì mắng tôi này!"

Nhưng có vẻ Đường Hoan đã quyết tâm không nói chuyện với anh. Sau khi bị tịch thu điện thoại, cô cầm lên một quyển sách trên ghế sofa, mở ra đọc.

Ở đầu bên kia, Vinh Dịch nhìn thấy biểu tượng hình cái đầu đã biến thành màu xám, nụ cười cả lơ phất phơ khi cùng nói chuyện với Đường Hoan biến mất, y đập mạnh điện thoại xuống đất, sắc mặt trở nên đen tối khó lường.

Tiêu! Liệt!

Chẳng qua mày chỉ có xuất thân hơn người, ngoài ra, mày còn có thứ gì?

"Khi tôi phẫu thuật, em ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật chờ tôi." - Thấy cô sống chết cũng không chịu nói chuyện, trong lòng Tiêu Liệt cực kỳ buồn bực, nhưng lại chẳng thể làm gì cô, chỉ có thể dùng cách này để chọc giận.

Đường Hoan nhàn nhạt nhìn anh một cái.

Cô thì sao cũng được, ở chỗ này hay ngoài phòng phẫu thuật cũng đâu khác nhau.

Ánh mắt lạnh nhạt của cô khiến Tiêu Liệt tức đến mức muốn học máu, nhưng việc khiến anh càng muốn học máu hơn chính là...

Sau khi Đường Hoan ngồi chờ bên ngoài phòng phẫu thuật cả một buổi chiều, gần như là tất cả bác sĩ, y tá đều biết vợ chồng anh bất hòa vì... Lúc anh đang phẫu thuật, người phụ nữ chết tiết này ngồi đứng chừng bên ngoài căn hạt dưa cả một buổi chiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Người chồng cố chấp, anh cắt ngay (44)

Ca phẫu thuật của Tiêu Liệt thành công mỹ mãn.

Đối với chuyện này, Đường Hoan không cảm xúc. Cô không tỏ ra cực kỳ vui vẻ cũng chẳng để lộ ra sự mừng rỡ, tất cả đều bình thường, cứ như chuyện chẳng liên quan đến mình vậy.

Nghĩ tới cảnh cô ngồi căn hạt dưa cả buổi chiều khi anh đang làm phẫu thuật, Tiêu Liệt hận không thể xách cổ áo cô lên hỏi xem cô có tim không.

Sau khi phẫu thuật xong, Tiêu Liệt về nước, cùng đồng hành còn có Lâm Dĩ Nhu.

Anh vốn không muốn để Lâm Dĩ Nhu đi cùng nhưng nhìn tới thái độ "chẳng sao cả" của Đường Hoan, anh lại cảm thấy không thể nuốt trôi cục tức này, vì vậy quyết định mang theo Lâm Dĩ Nhu lác lư trước mặt cô. Anh không hề biết hành động của mình ấu trĩ đến mức nào.

[Ai nha, sắp toi đời rồi, còn tiếp tục như vậy, Tiêu Liệt sẽ lại giẫm lên vết xe đổ, bị Lâm Dĩ Nhu hớ đó!] - Hệ thống bật chế độ "khóc tang" lên - [Đến lúc ấy, nhiệm vụ của chúng ta sẽ thất bại mất! Thân ái, chẳng lẽ cô không khản trương, chột dạ, không cảm thấy chúng ta cần làm gì đó sao?]

Tuy khinh thường nhưng Đường Hoan vẫn mím đầy cười lịch sự và giả tạo: " "Chúng ta" cần làm gì đó? Rác rưởi như cậu, cậu đã làm cái gì?]

Hệ thống đàn mặt, nó cảm nhận được mùi thuốc súng đâu đây.

"Khi cần thì không có tác dụng, khi không cần thì càng vô dụng. Bình thường không làm gì thì chẳng thấy cậu sốt ruột, giờ lại làm bộ làm tịch gào khóc?"

[....]

Hệ thống sững sờ toàn tập.

Hỏa lực của ký chủ quá mạnh, không thể trâu chọc, không thể trâu chọc! Nhanh rút lui thôi!!!

Đường Hoan biết ngay mà, hệ thống rác rưởi, gặp chút chuyện không giải quyết được là lập tức chơi trò mất tích!

Tiêu Liệt sắp găm lên vết xe đổ?

Chẳng sao cả, tuy cô trông ngốc nghếch nhưng nếu cô thật sự muốn kéo mọi chuyện về quỹ đạo, ai cũng không cản được.

Có vài thời điểm, muốn gây ảnh hưởng đến kết quả, chỉ cần làm một số chuyện mấu chốt, khống chế tình hình cẩn thận là có thể nắm được hướng đi cuối cùng trong tay.

Không biết vì sao hệ thống lại cảm thấy Boss còn chưa hắc hóa, ký chủ nhà nó đã bắt đầu có khuynh hướng hắc hóa rồiiiiiiii!

*

* *

"Tiểu Hoan, đều tại chị không tốt, nếu lúc trước chị kiên định một chút, em cũng không phải chịu khổ như vậy!" - Lâm Dĩ Nhu khóc lóc, nói với vẻ chân thành.

Cô ta khóc đến mức Đường Hoan muốn tròn mắt.

Con người đều giống nhau, khi cuộc sống không được như ý là bắt đầu nhớ lại chuyện trước đây, lúc ấy mình không làm vậy thì kết quả sẽ thế này, thế kia....

Nếu cô đoán không sai, sau khi Trình Ánh ngoại tình với cấp dưới, Lâm Dĩ Nhu đã không ngừng nghĩ rằng nếu lúc trước không gả cho lãng tử Trình Ánh mà gả cho Tiêu Liệt, có lẽ sẽ không phải chịu đau khổ thế này! Khi còn ân ái ái ái với Trình Ánh, sao cô ta có thể hối hận vì mình đã làm liên lụy tới em gái cơ chứ.

Con người, luôn thích suy đoán theo hướng tiêu cực.

Không biết là do quá ngây thơ hay vì gì mà khi thấy không khí kỳ quái giữa Tiêu Liệt và Đường Hoan, Lâm Dĩ Nhu lại suy diễn ra cảnh thâm thù của em gái mình sau ba năm kết hôn.

Vì thế, cô ta bắt đầu thề thốt son sắt với Đường Hoan: "Tiểu Hoan, em yên tâm, chị nhất định sẽ cẩn thận khuyên A Liệt, để anh ấy không tiếp tục cố chấp nữa. Giờ chị đã là... một người mẹ, đã không còn thích hợp với anh ấy, anh ấy nên chung sống thật tốt với em..."

Đường Hoan thầm chửi thề.

Mẹ nó, ý cô là, nếu cô không có con thì vẫn còn thích hợp anh ta, tôi có thể chung sống với anh ta là vì hai người đã không còn phù hợp nữa? Mẹ nó, ông đây là cái lớp xe dự phòng?

Không đúng, phải là cái lớp dùng để dự phòng cho lớp xe dự phòng?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Người chồng cố chấp, anh rút ngay (45)

Người bên ngoài điên cuồng truyền tin rằng Trình Ánh đang tìm cô vợ đã bỏ nhà ra đi của mình, tìm đến mức sắp phát điên, nhưng, có vẻ như Lâm Dĩ Nhu đã quá thương tâm, mỗi khi nghe thấy tin tức về Trình Ánh thì đều im lặng.

Cô ta đang tập trung làm mối cho Tiêu Liệt và Đường Hoan, hơn nữa, hình như còn ôm tâm thái chuộc tội, không chứng kiến Đường Hoan hạnh phúc thì

không từ bỏ.

Đường Hoan có thể làm gì?

Cô cũng cực kỳ tuyệt vọng!

Thấy hộp com giữ nhiệt trước mắt, cô day day huyết thái dương, lạnh lùng nhìn Lâm Dĩ Nhu, cực tuyệt kiến nghị mà cô ta tự cho là đúng.

Lâm Dĩ Nhu thở dài: "Tiểu Hoan, em từ nhỏ đã quật cường, A Liệt cũng vậy, nhưng, trong tình cảm, nào có chuyện cả hai đều không chịu xuống nước." - Giọng điệu bất đắc dĩ cứ như thể cô ta đang đối mặt với một đứa nhỏ vô có gây rối vậy - "Trái tim của con người đều là thịt, em đối tốt với anh ấy, sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ cảm động."

Đường Hoan: "... Muốn đi thì chị tự đi, tôi không đi!" - Cho dù đang cực kỳ bức nhưng cô vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, duy trì nụ cười mỉm.

Đi đi đi đi, cô tự đi đi!

Nếu cô không tới Tiêu thị, sao có thể gặp được Trình Ánh đang lâm vào cảnh khốn cùng vì bị Tiêu Liệt bám riết không tha, sao có thể được Trình Ánh dỗ dành rồi sinh lòng trắc ẩn cơ chứ?

Hai người các cô không cầu kết với nhau, nhiệm vụ này của tôi sao có thể nhanh chóng kết thúc một cách tàn nhẫn?

Đường Hoan không thích thể giới này!

Một chút cũng không thích!

Cho nên cô muốn nhanh chóng rời đi!

Thái độ của Đường Hoan quá kiên quyết, Lâm Dĩ Nhu chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: "Nếu chị không khuyên được em, vậy chị sẽ đi khuyên A Liệt giúp em."

Dứt lời, cô ta lập tức mang theo hộp com, vác bụng bầu ra khỏi cửa nhà.

Không yêu Tiêu Liệt mà Đường Hoan còn cảm thấy lạnh lòng chứ nếu là người luôn mong chờ với hôn nhân như nguyên chủ, chắc đã tức chết tại chỗ rồi.

Hôn nhân của tôi vì sao lại bất hạnh thế này, chẳng lẽ cô không tự suy nghĩ lý do? Đã vậy còn khuyên này khuyên kia, mẹ nó, cô không xen vào là tôi đã cảm ơn trời đất lắm rồi!

*

* *

Tiêu thị.

Tin tức thai phụ mang theo bụng bầu tới đưa com cho tổng giám đốc nhanh chóng được phát tán, trong tíc tắc, gần như mọi người đều biết.

Sau khi phẫu thuật chân, mặc dù cố gắng thì Tiêu Liệt có thể đứng thẳng nhưng vì vừa mới phẫu thuật nên anh vẫn cần phải ngồi xe lăn, tránh cho việc vết mổ lâu bình phục. Sau khi nghe trợ lý báo cáo rằng phu nhân đang chờ dưới sảnh lớn, Tiêu Liệt theo bản năng muốn đứng lên, xuống đón người, may mà thư ký Lý đã giữ anh lại, sau đó đẩy xe lăn xuống thang máy.

Thư ký Lý thăm phi nhỏ: Boss, ngài nóng vội làm gì, ngày nào cũng thấy nhau, đến nỗi phải nóng vội như vậy sao?

Thư ký Lý đâu biết, kể từ khi boss nhà mình tác quái thì anh đã không còn được nói chuyện từ tế với Đường Hoan!

Tiêu Liệt cực kỳ hưng phấn đi xuống từ thang máy chuyên dụng, nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Dĩ Nhu, anh như bị người ta hất một bát nước lạnh...

Lúc còn trong thang máy, ánh mắt khi thì kiêu ngạo, khi thì làm ra vẻ lạnh lùng, khi thì ảm áp, thần sắc không ngừng thay đổi như bị động kinh, lúc này, tất cả đều hóa thành trầm lặng.

Vừa nãy, anh còn suy nghĩ xem nên dùng dáng vẻ nào để đối mặt với Lâm Dĩ Hoan, kết quả, tất cả suy tính đều thành công cốc...

Quả nhiên, đúng như Đường Hoan dự đoán, sau khi Lâm Dĩ Nhu rời khỏi Tiêu thị thì bị người ta bịt kín miệng từ sau lưng, kéo tới chỗ kín.

Lâm Dĩ Nhu liều mạng giãy giụa.

"Bà xã, là anh!"

Khi giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, Lâm Dĩ Nhu không giãy giụa nữa nhưng nước mắt lại lập tức lăn dài, muốn ngăn cũng không được.

Chương 99: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (46)

[Nữ chính và khí vận chi tử đã gặp mặt.] - Hệ thống khe kháng xông ra, làm bộ hờ hững nhắc nhở.

Ồ, ký chủ rác rưởi không đá xoáy người ta nữa hả?

[Nếu thật sự không làm gì, bọn họ sẽ liên hợp lại để gây chuyện nha, đến lúc ấy chẳng phải nhiệm vụ sẽ thất bại, cô chịu khổ lâu như vậy đều thành công cốc, đúng không?]

Hệ thống đau lòng, tự ôm lấy mình,

Rõ ràng ở nhiệm vụ đầu tiên, ký chủ rác rưởi vẫn còn là một cô gái ngọc-bạch-ngọt[1], đối tốt với Phó Liệt như vậy, ấy thế mà nói thay đổi là lập tức thay đổi. Lòng dạ phụ nữ quả thật như kim dưới đáy bể!

Nó đâu biết, từ trước đến nay, Đường Hoan là người gặp kẻ mạnh thì kiên cường, gặp kẻ tồi tệ thì xấu xa, gặp kẻ đê tiện thì bi ối, Phó Liệt đối tốt với cô, đương nhiên cô sẽ đào tìm đào phôi cho hắn.

Còn Tiêu Liệt... Cô sẽ "ngược" chết anh!

Đường Hoan không vội, cô còn chưa chờ được đến lúc nữ chính và khí vận chi tử hợp tác hố Tiêu Liệt, có cái gì phải gấp.

Cô đã tính hết cả rồi.

[1]ngốc-bạch-ngọt: ngốc nghếch, trong trắng ngây thơ, ngọt ngào.

Lâm Dĩ Nhu trở về với đôi mắt đỏ rực, Đường Hoan cắn hạt dưa, nở một nụ cười đầy thâm ý.

Xem ra, Lâm Dĩ Nhu đã gặp Trình Ánh, hơn nữa trong lòng cô ta còn đấu tranh cực kỳ giữ dội, chẳng biết nên tha thứ cho Trình Ánh hay thôi. Nếu cô ta không vậy, sao có thể "xúng" với cách gọi nam cận bã, nữ đê tiện được, rõ ràng đã bị phản bội một cách triệt để nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ thần hồn phách lạc của Trình Ánh, cô ta vẫn có thể động lòng trắc ẩn.

Đối với người đàn ông không quản được nửa thân dưới của mình, Đường Hoan thật sự... chỉ biết trợn trắng mắt.

Đưa cho cô, cô còn sợ bản!

Đúng như Đường Hoan nghĩ, Lâm Dĩ Nhu đang cực kỳ rối rắm, cô ta hận Trình Ánh nhưng khi thì thấy đáng về uể oải, râu ria xồm xoàm của gã, khi gã ôm cô ta và khóc lóc nói mình biết sai rồi, là ả cấp dưới bỏ thuốc lừa gã, gã không cẩn thận mới trúng chiêu, cô ta lại cảm thấy đau lòng.

Thậm chí cô ta còn không ngờ một người đàn ông coi trọng sự nghiệp như Trình Ánh lại có thể ném công ty sang một bên để đi tìm cô ta, chính vì vậy mà trong khoảng thời gian này, Trình thị mới bị Tiêu Liệt thừa cơ chèn ép.

Lâm Dĩ Nhu cực kỳ đau lòng nhưng lại không không chế được sự ngọt ngào đang dâng lên.

*

* *

Đường Hoan phát hiện, từ sau khi gặp mặt nhau, Lâm Dĩ Nhu càng chăm tới đưa cơm cho Tiêu Liệt.

Đúng, tất nhiên là cô ta lấy lý do đi khuyên nhủ Tiêu Liệt rồi.

Thật ra Tiêu thị cũng có nhà ăn cho nhân viên, hơn nữa tay nghề không hề thua kém đầu bếp khách sạn, gần như toàn bộ nhân viên cấp cao đều tới ăn ở đó, đâu cần cô ta đi đưa cơm mỗi ngày.

Nếu đoán không sai, cô ta nhân cơ hội này gặp Trình Ánh.

Nói thật, cô ta là vợ Trình Ánh, cô ta tha thứ cho người đàn ông cận bã, mẹ nó lại không có người ngăn cản, cần phải lên lút như vậy ư?

Đơn giản là cô ta có mưu đồ mà thôi!

Đường Hoan cười khẩy.

Lòng dạ của khí vận chi tử cũng thật lớn, cô vợ đang mang thai của mình ở trong nhà người đã từng là tình địch mà gã lại không hề lo lắng, không sợ Tiêu Liệt đột nhiên nổi thù tính?

Nói thẳng ra thì trong lòng Trình Ánh, sự nghiệp quan trọng hơn phụ nữ!

Kể cả Lâm Dĩ Nhu xảy ra chuyện gì khi ở cạnh Tiêu Liệt, Trình Ánh hoàn toàn có thể đem tất cả hận thù tính lên người Tiêu Liệt, lấy danh nghĩa tình yêu mà báo thù cho Lâm Dĩ Nhu.

Cái gọi là tình yêu sâu sắc, ở một số trường hợp không đáng để mang ra đả đo.

Trước đó, Lâm Dĩ Nhu đã ẩn cấp một số văn kiện bí mật trong văn phòng Tiêu Liệt cho Trình Ánh. Hiện tại, Trình Ánh và Tiêu Liệt đều đang đấu thầu mảnh đất ngoại thành phía nam, người nào có phương án và ra giá tốt nhất thì người đó lấy được mảnh đất này.

Theo dự tính ban đầu, lợi nhuận khi lấy được mảnh đất này xấp xỉ mười tỷ.

Bây giờ đang là lúc cạnh tranh gay gắt nhất, gần như toàn bộ vốn lưu động của Tiêu thị đều đổ vào đó, nếu Trình Ánh thắng, gã không chỉ lập tức xoay người mà còn có thể đánh cho Tiêu thị không kịp trở tay.

"Tôi đi cùng chị."

Khi Lâm Dĩ Nhu sắp ra khỏi cửa, Đường Hoan đột ngột đứng dậy nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (47)

Khi Lâm Dĩ Nhu sắp ra khỏi cửa, Đường Hoan đột ngột đứng dậy nói.

Sắc mặt Lâm Dĩ Nhu lập tức cứng đờ, tươi cười vô cùng miễn cưỡng, cô ta hỏi: "Tiểu Hoan, sao tự nhiên hôm nay lại muốn đi cùng chị?"

"Không phải chị vẫn luôn mong tôi và Tiêu Liệt chung sống hòa thuận à? Giờ tôi chủ động đi bước đầu tiên, chị lại không muốn?" - Đường Hoan không chút khách khí, hỏi lại.

Cô đã mất hết kiên nhẫn với Lâm Dĩ Nhu, cha Lâm và mẹ Lâm, bọn họ đập nát khát vọng về tình thân của cô, cô cực kỳ chán ghét bọn họ!

"Sao lại vậy được..." - Lâm Dĩ Nhu chột dạ đáp.

Trong lòng cô ta càng thêm lo lắng bất an, Ánh nói từ liệu hôm nay cô ta sẽ lấy rất quan trọng. Cô ta có thể trộm văn kiện bí mật trong văn phòng Tiêu Liệt là vì sau khi ăn trưa, anh sẽ ngủ ở phòng nghỉ nửa tiếng, cô ta nhân cơ hội này, lấy lý do dọn dẹp văn phòng để lục lọi.

Nhưng hôm nay Tiểu Hoan muốn đi cùng.....

Lập tức, Lâm Dĩ Nhu hoảng hốt.

Đường Hoan mỉm cười.

Chính vì biết hôm nay là bước ngoặt quan trọng nên cô mới đi gây rối!

Hai người đều mang trong lòng những tâm tư riêng, đi đến Tiêu thị.

Tiền sảnh, Lễ tân nhìn thấy Lâm Dĩ Nhu, lập tức tươi cười lên đón: "Phu nhân, cô tới rồi!"

Tổng giám đốc thật có phúc, vừa nhìn đã biết phu nhân là người dịu dàng hiền huệ, lại còn đang mang thai, một nhà ba người hòa thuận, vui vẻ....

Ờ?

Nụ cười trên mặt Lễ tân cứng lại.

Sao lại có một người giống y như đúc với phu nhân của tổng giám đốc thế này?

Lễ tân không biết phải tiếp tục nịch bợ kiểu gì. Lễ tân đã từng gọi Lâm Dĩ Nhu là phu nhân nhiều lần nhưng vì Lâm Dĩ Nhu sợ mất mặt nên chưa từng giải thích, ai ngờ hôm nay cô ta lại được gọi là phu nhân trước mặt em gái, cô ta lúng túng nhìn Đường Hoan rồi nói với lễ tân: "Không phải, tôi không phải....."

Khi Đường Hoan vừa bước vào Tiêu thị, thư ký Lý đã vội vàng gọi điện báo cáo cho Tiêu Liệt: "Boss, tiểu Lâm tiểu thư tới!"

Đừng khen hần nhanh trí, hần chỉ là người tình ý mà thôi.

Thư ký Lý biết gút mắc giữa boss nhà mình và Lâm Dĩ Nhu cùng Trình Ánh. Lâm Dĩ Nhu mang com đến nhiều lần như vậy mà Boss lại chẳng hề cao hứng, hoàn toàn không có sự hưng phấn khi được chuyển từ lớp dự phòng sang lớp chính thức. Vì vậy, thư ký Lý mới biết người boss mong chờ là ai.

Lớp xe dự phòng Tiêu Liệt:.....

*

* *

Tiêu Liệt vội vội vàng vàng đi ra từ thang máy VIP.

Chạy tới trước mặt Đường Hoan, câu đầu tiên anh nói là: "Sao em lại tới đây?" - Giọng anh ẩn giấu sự hưng phấn nhưng vì khuôn mặt lạnh lùng nên câu nói của anh nhiều thêm vài phần chất vấn.

Hiện tại là giờ Tiêu thị nghỉ trưa, không ít công nhân đi ra từ thang máy. Nhìn thấy bầu không khí kỳ quái giữa boss nhà mình và hai chị em sinh đôi, rất nhiều người có ý đi gần một chút, vừa không dám trắng trợn đứng lại, vừa muốn xem "chuyện hay" của tổng giám đốc.

Đường Hoan nhón chân, cố tình vượt phẳng nếp nhăn trên cổ áo Tiêu Liệt trước mặt mọi người. Mang theo vài phần châm biếm, cô nói: "Tôi không tới thì sao biết Tiêu phu nhân đã đổi thành người khác."

Thấy cô giống như đang ghen, tuy trên mặt không để lộ bất cứ cảm xúc gì nhưng trong lòng Tiêu Liệt đã có chút vui vẻ.

Người ngạo kiều là vậy, đến bản thân anh cũng chẳng biết mình đang vui vì cái gì.

Tiêu Liệt cầm tay Đường Hoan, trầm mặt: "Nói linh tinh cái gì vậy."

Thư ký Lý im lặng bổ sung những lời anh chưa nói hết: Nói linh tinh cái gì vậy, Tiêu phu nhân là em! Là em! Chính là em! Thay đổi bao giờ?

Rõ ràng sau khi bổ sung, câu nói trở nên cực kỳ ngọt ngào, áy thế mà qua miệng boss lại khiến người ta cảm thấy như anh đang quát lên vậy!

Thật kỳ quái!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (48)

Lễ tân run bần bật, cô ta có cảm giác trước giờ mình luôn nhận sai người.

Tồn thọ rồi!

Khi Tiêu Liệt nắm cổ tay Đường Hoan, phát hiện tay cô cực kỳ lạnh, vì thế anh dùng bàn tay to lớn của mình bao bọc tay cô, dặt cô vào thang máy. Hành động của anh khiến mọi người kinh ngạc đến sững sờ...

"Chậc... thì ra boss mặt lạnh cũng rất săn sóc!"

"Hóa ra phu nhân của tổng giám đốc còn có một người chị em sinh đôi!"

"Khí chất của họ hoàn toàn không giống nhau, nhỉ?"

Đường Hoan không hề nghĩ mình sẽ có một ngày trở thành tiêu điểm như vậy.

Sau khi lên lầu, vào văn phòng, Tiêu Liệt khựng bước, hơi nhú mày.

Hai chân vẫn chưa khỏi hẳn, vừa nẩy vì muốn nhanh chóng đi xuống nên anh không ngồi xe lăn, giờ anh cảm thấy khá đau.

"Thư ký Lý, dìu anh ấy vào phòng nghỉ đi."

Cảm nhận được trạng thái của anh, Đường Hoan bảo thư ký Lý đỡ anh vào phòng nghỉ, cô ném hộp cơm của Lâm Dĩ Nhu ngoài văn phòng rồi cũng đi theo.

Tiêu Liệt nhũn nhặn, sự đau đớn khiến anh khó chịu. Ngồi ở mép giường, Đường Hoan mát xa đầu gối cho anh, dù sao thì không lâu nữa cô sẽ phải rời khỏi thế giới này, dễ hợp dễ tan cũng tốt.

Tiêu Liệt hơi hí hóp mắt, cô mát xa thoải mái đến mức anh gần như thiếp đi.

Không ngờ, câu nói như tiếng sấm của Đường Hoan đột ngột vang lên, đánh cho anh tỉnh hẳn: "Tiêu Liệt, hay là chúng ta ly hôn đi."

Tiêu Liệt nghiêng rặng: "Em nói gì, em nói lại lần nữa xem!" - Sắc mặt anh đen kịt, nhìn cứ như sắp ăn thịt người đến nơi.

Anh cho rằng sau khi dọa Đường Hoan sợ, cô sẽ không dám nhắc lại nữa. Có điều, Đường Hoan là người cứng đầu, cô nói với giọng điệu còn thẳng thắn, thô bạo hơn cả lúc này: "Tôi nói ly hôn."

Lòng thư ký Lý sắp sụp đổ. Hẳn chưa nghe rõ gì cả!

Tình thế xoay chuyển nhanh như gió lốc khiến hẳn kinh hoàng.

"Lâm Dĩ Hoan!" - Tiêu Liệt túm chặt tay Đường Hoan, kéo cô vào lòng mình, đôi mắt âm trầm nhìn chăm chăm cô.

"Hoặc là ly hôn, hoặc là để Lâm Dĩ Nhu đi." - Đường Hoan không chịu nhượng bộ.

Tiêu Liệt, đây là cơ hội cuối cùng tôi cho anh, để xem anh có biết nắm lấy không!

Tôi nói sử dụng "tru tâm chi sách" thì thật sự sẽ sử dụng kế sách có thể giết chết trái tim người khác, nếu anh chọn sai, cùng đừng trách tôi tàn nhẫn với anh!

Ánh mắt Tiêu Liệt lóe lóe.

Anh giữ Lâm Dĩ Nhu lại vì cô ta còn có tác dụng, hơn nữa bây giờ đúng là thời điểm mấu chốt, tạm thời chưa thể thả Lâm Dĩ Nhu.

"Muốn ly hôn, không thể!" - Tiêu Liệt chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ nói.

"Vậy ý của anh là anh sẽ để Lâm Dĩ Nhu đi?" - Đường Hoan hỏi lại.

"Lâm Dĩ Nhu... Tạm thời không thể rời đi."

Là không thể!

Không phải anh không muốn!

Tiêu Liệt cho rằng Đường Hoan có thể lý giải ý tứ trong lời nói của anh.

Đường Hoan chỉ cười cười, cười vô cùng lạnh nhạt, hoàn toàn khác với nụ cười cà lơ phớt thờ ơ thường ngày.

Tốt lắm, Tiêu Liệt, đây chính là lựa chọn của anh!

Đường Hoan im lặng không nói, cứ như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, cô cũng không nhắc lại việc ly hôn nữa.

Tiêu Liệt nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhưng không biết vì sao, đột nhiên anh lại cảm thấy hoảng sợ, hoảng sợ mà không có lý do!

Đường Hoan đi ra khỏi phòng nghỉ.

Lâm Dĩ Nhu đứng cạnh bàn làm việc, thấy cô đi ra thì lập tức hoảng loạn, mắt tự nhiên nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, cứ như không có việc gì.

"Tiêu... Tiêu Hoan....."

Nguy hiểm thật, suýt nữa thì cô ta...

"Đi thôi!" - Nhìn thấy dáng vẻ chột dạ của Lâm Dĩ Nhu, Đường Hoan thầm cười nhạo. Cô ta cho rằng cô không biết gì sao? Thật ra cái gì cô cũng biết, chẳng qua lười nói ra mà thôi!

Khi đi tới hầm để xe, nhìn thấy đằng sau cột tường lộ ra một góc áo, Lâm Dĩ Nhu biết đó là Trình Ánh.

Cô ta nhìn về phía Trình Ánh, lắc lắc đầu, ý bảo gã đừng đi ra, hiện tại không phải lúc gặp mặt, còn có người khác ở đây.

Đột nhiên, Đường Hoan chậm rãi xoay người, cười như không cười nhìn cô ta: "Chị gái, chị có biết ăn cắp bí mật thương mại là phạm pháp không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (49)

Lâm Dĩ Nhu lập tức trở nên căng thẳng.

"Vừa nãy, tôi thấy hết rồi. Nếu chị không ngại thì giải thích cho tôi xem chị lục lợi thứ gì ở bàn Tiêu Liệt?" - Đường Hoan tiến một bước về phía Lâm Dĩ Nhu.

Lâm Dĩ Nhu ôm bụng, lùi lại: "Em đang nói gì vậy, chị không hiểu."

"Chị không hiểu hay giả vờ không hiểu đều không quan trọng, quan trọng là thẩm phán có tin chị hay không. Chị hợp tác với Trình Ánh, ăn trộm bí mật thương mại của Tiêu thị, tôi có thể làm chứng. Chị gái, chị nói xem, đứa con trong bụng chị liệu có được sinh trong ngục giam không nhỉ?" - Đường Hoan cười tủm tỉm nhìn Lâm Dĩ Nhu, cô cố gắng để mình giống nữ phụ ác độc nhất có thể.

Dù sao thì hai mươi năm xem phim truyền hình cũng không phải xem không, loại chuyện như bắt nạt đóa hoa trắng nhỏ[1], Đường Hoan cảm thấy mình không cần người dạy cũng hiểu.

[1] đóa hoa trắng nhỏ (tiểu bạch hoa): từ dùng để chỉ các cô gái yếu đuối, ngây thơ, vô dụng,...

Lâm Dĩ Nhu ôm bụng, cô ta cảm thấy bụng nhói đau, có lẽ vì quá khẩn trương nên bị động thai.

"Tiểu Hoan, chị không..."

"Chị không cần giải thích nữa, tôi tận mắt nhìn thấy, giờ tôi sẽ đi nói cho tiêu Liệt, sau đó gọi cảnh sát bắt chị."

Biết trong tầng hầm có người đang quan sát, Đường Hoan vô cùng tuyệt tình. Cô đã nói đến mức này, không tin Trình Ánh còn có thể tiếp tục trốn một bên, không làm gì.

Sau khi nói xong, Đường Hoan nổi giận dưng dưng định rời khỏi hầm xe, cứ như thật sự muốn đi báo cho Tiêu Liệt,

Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, đúng lúc này...

Trình Ánh nhân cơ hội xông ra, che miệng cô lại, hành động cực kỳ quen thuộc. Sau đó, gã túm chặt cổ tay cô, khống chế toàn bộ cơ thể cô. Động tác của gã quá thô bạo, Đường Hoan cảm thấy tình hình không tốt, trái tim của cô bắt đầu đau đớn, sắc mặt lập tức trắng bệch.

"Ánh, anh mau thả Tiểu Hoan ra, sắc mặt em ấy không tốt!" - Đứng một bên, Lâm Dĩ Nhu nhẹ giọng khuyên nhủ.

Trình Ánh không hề là khí vận chi tử, gã có sự gan góc và tàn nhẫn của một khí vận chi tử, gã chém mạnh vào gáy Đường Hoan, đánh ngã cô, nhét thẳng cô vào trong xe, sau đó, gã cũng kéo Lâm Dĩ Thu lên cùng.

"Ánh, em ấy là em gái của em, anh định làm gì em ấy?" - Lâm Dĩ Nhu sợ ngây người với biến cố bất chợt xảy ra, khi lên xe, cô ta bắt đầu vội vàng hỏi.

Trình Ánh sờ sờ đầu cô ta, hôn nhẹ lên trán cô ta, hít sâu một hơi rồi an ủi: "Bà xã, em yên tâm, anh không định gây tổn thương cho em ấy. Chẳng qua là em ấy đã phát hiện ra hành động của chúng ta nên tạm thời không thể thả em ấy đi thôi!"

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?" - Lâm Dĩ Nhu cực kỳ tin tưởng và ý lại Trình Ánh.

"Trước tiên phải tìm một chỗ giấu em ấy đi, chờ sau khi nắm trong tay mảnh đất phía nam thành phố, anh sẽ thả em ấy, em thấy thế nào?"

Đáy mắt Trình Ánh xuất hiện một tia tàn nhẫn. Nếu không phải em gái Lâm Dĩ Nhu, gã sẽ không giấu cô đi một thời gian mà trực tiếp giải quyết luôn, tránh dèm dãi lắm miệng.

"Anh định giấu em ấy ở đâu?" - Lâm Dĩ Nhu vẫn không yên tâm lắm, dù sao thì Dĩ Hoan sinh ra đã yếu ớt, chẳng may xảy ra chuyện gì...

"Yên tâm đi, anh sẽ tìm một chỗ kín đáo và có hoàn cảnh tốt, nhưng tạm thời không thể nói cho em. Từ trước đến nay em đều dễ mềm lòng, nếu không

cẩn thận nói ra, chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc." - Trình Ánh thề thốt son sắt.

Lâm Dĩ Nhu thấy gã đảm bảo như vậy thì mới yên lòng, không truy vấn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (50)

Nơi vừa kín đáo vừa có điều kiện tốt trong miệng Trình Ánh là...

Một kho hàng kín mít, gần như không có kẽ hở, chỉ có một ô cửa sổ nhỏ dùng để thông khí, vô cùng tối tăm, người bị nhốt trong ấy một giây thôi cũng muốn ngòm luôn rồi.

Đường Hoan thăm chửi thề.

Sao bảo sẽ giấu cô ở một nơi có điều kiện tốt?

Nói không giữ lời chính là kẻ khốn nạn.

"Hệ thống, cậu đã gửi video theo dõi ở tầng hầm để xe cho thư ký Lý chưa" - Sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên Đường Hoan làm là hỏi hệ thống.

Hệ thống trầm mặc một lúc.

Sau khi chuẩn bị xong, nó mới mở miệng rít gào...

[Có phải cô đã tính toán tất cả việc này từ trước đúng không?]

[Cô hỏi nơi Trình Ánh và Lâm Dĩ Nhu trao đổi tin tức, ta nói cho cô là dưới hầm để xe.]

[Cô hỏi Lâm Dĩ Nhu đã ăn trộm bí mật thương mại đến bước nào, có phải tới thời cơ mấu chốt rồi không, ta nói cho cô, hôm nay là thời cơ mấu chốt.]

[Kết quả, cô làm nhiệm vụ kiểu này ấy hả?]

Có vẻ hệ thống đã am hiểu sâu sắc bản chất của một con ngựa khi con ngựa đó hí lên, nó dậm chân rồi mới hí: [Ta nói cho cô, video theo dõi ở hầm xe, ta sẽ không gửi cho thư ký Lý! Cô còn chưa hoàn thành nhiệm vụ chỉ nhánh đã muốn chết! Không có cửa đầu, cửa sổ cũng không có!]

Hệ thống chỉ có thể trách mình quá ngốc nghếch, không đoán ra dụng ý của Đường Hoan khi cô hỏi những tin tức liên quan đến nhiệm vụ. Nó còn tưởng cô định tung skill lớn tại thời điểm mấu chốt cơ, kết quả...

Đường Hoan đứng đung nằm trên mặt đất kho hàng. Cô nhìn camera đang nhấp nháy đèn đỏ tại một góc, nhắm mắt lại như chưa từng tỉnh.

Không sai, tất cả mọi việc, cô đều đã tính toán kỹ càng, nhưng vậy thì sao?

Cô biết hôm nay Lâm Dĩ Nhu sẽ ăn cắp văn kiện ảnh hưởng trực tiếp tới kết quả đấu thầu của Tiêu thị và Trình thị nên mới đi cùng cô ta tới công ty.

Cô biết Trình Ánh chờ Lâm Dĩ Nhu dưới hầm xe nên mới chọn nơi đó để gây khó dễ.

Đúng, cô chờ Trình Ánh xuống tay với cô!

Cô đánh cược, cược thiên chi kiêu tử như Trình Ánh sẽ vì thắng lợi mà ngăn cản người mật báo là cô.

Không phải cô chưa cho Tiêu Liệt cơ hội...

Nếu lúc ấy anh rộng rãi chọn để Lâm Dĩ Nhu rời đi, tất cả những chuyện tiếp theo sẽ không xảy ra, Lâm Dĩ Nhu không thể nhìn trộm bí mật thương mại, Đường Hoan cũng không cần phí tâm tư đề phòng cô ta lật đổ Tiêu Liệt.

Đáng tiếc, cơ hội cuối cùng, đâu phải ai cũng biết nắm bắt.

"Cậu không gửi video theo dõi ở tầng hầm cho thư ký Lý cũng chẳng sao! Dù gì thì tôi đã hoàn thành một nhiệm vụ, có thể sống thêm được một tháng thì sống một tháng! Cùng lắm cũng chỉ là chết thôi mà, đến lúc ấy, cậu tìm ký chủ mới đi."

Đường Hoan đứng đung, bắt đầu chơi xấu.

[.....]

Hệ thống tức đến mức dậm chân, nhưng lại không thể làm gì.

Tức giận nha, sao nó có thể gặp được một ký chủ rác rưởi như vậy chứ!

Nhìn cô thì có vẻ tùy tiện nhưng thật ra lại hẹp hòi hơn người khác rất nhiều.

Sao bảo những ký chủ trời định với hệ thống đều vì mạng sống mà liều mình làm nhiệm vụ?!

Tại sao ký chủ nhà nói lại rác rưởi như vậy, một chút khát vọng sống sót cũng không có?

Vì không để Đường Hoan phát hiện nó chẳng thể có ai khác ngoài cô, hệ thống im lặng một lúc lâu, sau khi bình tĩnh lại thì bắt đầu nịnh nọt, dỗ dành Đường Hoan: [Hoan Hoan thân ái~ gửi gửi gửi, ta lập tức gửi đây! Nhưng chúng ta còn chưa làm nhiệm vụ chi nhánh, có thể thương lượng chút không, cô cố gắng kiên nhẫn hơn, bỏ thêm thời gian để hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh được chứ?]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 104: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (51)

Không nhắc tới nhiệm vụ chi nhánh còn đỡ, nhắc đến rồi là Đường Hoan lập tức muốn bùng nổ!

Mẹ nó, cái nhiệm vụ chi nhánh kia là cái nhiệm vụ rách nát gì thế không biết!

"Thế nào gọi là tình yêu? Giúp Tiêu Liệt hiểu rõ chân lý trong tình yêu?"

Cô không phải người dẫn dắt tình yêu, sao có thể dạy một con lừa cứng đầu hiểu được chân lý trong tình yêu? Hơn nữa, nhiệm vụ chi nhánh của thế giới trước còn hoàn thành một cách hồ cha như vậy!

Nhìn thấy Đường Hoan sắp nổ tung, hệ thống bắt đầu tìm đường lui cho mình...

[Thật ra ta cảm thấy, không hoàn thành một vài nhiệm vụ chi nhánh nhỏ bé cũng được! Chúng ta còn cả đồng nhiệm vụ mà, không vội, không vội!]

Hệ thống thầm khóc chút chút.

Nó có thể làm gì?

Nó cũng rất tuyệt vọng!

Nó đâu biết người nhìn qua thì tùy tiện, để nói chuyện như Đường Hoan một khi bị dấn vào giới hạn cuối cùng lại trở nên vô tình như vậy.

*

* *

Đường Hoan bị xích cổ bằng một sợi xích sắt, bên cạnh cô để đầy bánh kem, lương khô, đồ ăn nhanh và có thêm mấy bình nước khoáng.

Trình Ảnh thật sự là một người cẩn thận, vì không muốn bại lộ tung tích của Đường Hoan, gã có vẻ sẽ không quay lại nơi này trong một khoảng thời gian dài. Hơn thế nữa, gã còn lắp camera trong kho hàng, chỉ cần Đường Hoan có dấu hiệu muốn chạy là gã có thể nhanh chóng khống chế cô.

Quả nhiên, người có chỉ số IQ cao làm việc kín đáo hơn người thường rất nhiều.

Đường Hoan nhai bánh mì, dạ dày bỗng nhiên nói nói, có chút khó chịu.

Hệ thống rác rưởi đã gửi video theo dõi ở hầm để xe cho thư ký Lý, nếu có người tới đó chắc sẽ tìm được chiếc di động chứa file ghi âm mà cô cố tình đặt dưới một chiếc xe.

Có thể suy tính chu đáo như vậy, Đường Hoan cảm thấy mình cũng là một người có IQ cao! Bỗng bỗng dưng!

*

Vì buổi chiều bận việc nên thư ký Lý chưa kịp kiểm tra hòm thư, chờ hẳn phát hiện video theo dõi trong hòm thư đã là ngày hôm sau.

Mà buổi tối hôm nay, Tiêu Liệt về nhà không thấy Đường Hoan, trong lòng Lâm Dĩ Nhu trống rỗng, chỉ có thể nói tâm tình Đường Hoan không tốt nên đi ngủ sớm.

Sau đó, cô ta bắt đầu nhắc về việc mình phải rời khỏi: "A Liệt, em là một người phụ nữ có thai, cứ ở mãi nhà anh cũng không thích hợp lắm. Em chuẩn bị thu dọn hành lý, mai sẽ về nhà mẹ đẻ. Mấy ngày hôm nay cảm ơn anh... và Tiêu Hoan. Tiêu Hoan, em ấy..." - Vòng vo một hồi lâu, cuối cùng lời nói ra lại là - "Tiêu Hoan là một cô gái tốt, về sau, anh giúp em chăm sóc em ấy cẩn thận."

Tiêu Liệt chỉ cười như không cười nhìn cô ta.

Trong văn phòng của tổng giám đốc có camera theo dõi.

Cô ta cho rằng hành động của mình rất kín đáo nhưng thật ra những việc cô ta làm đều đã rơi vào mắt người khác.

Tất nhiên, thứ gọi là văn kiện bí mật mà Lâm Dĩ Nhu nhìn thấy đều là thứ anh để cho cô ta thấy. Những lần trước là thật, chỉ có hôm nay...

Là giả!

Dù sao thì muốn có cái gì đó thì phải trả giá tương đương, thả mỗi câu lâu như vậy, cũng nên thu lưới rồi.

Thứ anh muốn Trình Ánh có, Trình ánh đã có, Lâm Dĩ Nhu cũng thành người vô dụng, tuy cô ta vẫn còn chút giá trị, ví dụ như nắm cô ta trong tay để uy hiếp Trình Ánh, nhưng dù gì thì cũng từng có tình cảm, anh không muốn làm quá tuyệt tình.

Có điều, anh không ngờ, anh nể tình cũ, không tuyệt tình với người khác nhưng chưa chắc người ta cũng giống anh.

"Được, vậy mai em đi khi nào, tôi dặn người đưa em đi."

Lâm Dĩ Nhu vội vàng xua tay: "Không cần đưa. Em... em có thể tự đi..."

Cô ta rồi rầm một lúc nhưng cuối cùng cũng không nói ra tình hình của Đường Hoan cho Tiêu Liệt.

Ánh đã hứa không gây khó dễ cho Dĩ Hoan, cô ta nên tin tưởng gã mới phải.

Đường Hoan kéo kéo xích sắt trên cổ:..... đậu mịa nó!

Đây là không gây khó dễ ầy hả?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (52)

Bị nhốt cả đêm, buổi sáng mở mắt ra, mặt Đường Hoan đã trắng bệch như một tờ giấy.

Mẹ nó tên thiếu năng trí tuệ, biết để đồ ăn và nước uống lại không để giường và chăn!

Chịu lạnh cả đêm, đầu Đường Hoan đau như muốn nứt toạc, tầm mắt dần trở nên mờ hồ.

Cơ thể như vậy, chết sớm cũng tốt....

Cùng Lúc đó.

Bí thư Lý tới văn phòng, để bắt đầu công việc của một ngày, việc đầu tiên hẳn làm là mở hòm thư điện tử ra xem có tin tức quan trọng không.

Khi nhìn thấy một bức thư nặc danh, hẳn tưởng kẻ nào nhảm chán gửi trojan[1] tới, tiện tay mở ra thì thấy bên trong là một video. Sau khi xem nội dung video, chân bí thư Lý suýt nữa thì mềm nhũn.

"Boss, tiểu Lâm tiểu thư đã xảy ra chuyện!" - Bí thư Lý vội vàng cầm video đi báo cáo.

Khi xem được nội dung video, cả cơ thể Tiêu Liệt gần như chấn động.

Trong video, trông cô có vẻ cực kỳ phẫn nộ, chất vấn Lâm Dĩ Nhu, sau đó bị Trình Ánh bịt kín miệng từ sau lưng.

Tiêu Liệt cảm nhận được Trình Ánh cực kỳ thô lỗ, biểu cảm của cô gái vốn đã yếu ớt kia lập tức thay đổi, có vẻ như cô đã cực kỳ khó chịu!

Đột nhiên, ánh mắt của Tiêu Liệt tập trung tại một chỗ.

"Tua lại!" - Anh gấp gấp quát lên.

Đường Hoan ném điện thoại xuống gầm xe, động tác cực kỳ nhanh chóng, nếu không nhìn kỹ, có thể sẽ không thấy được.

"Boss! Boss..."

Boss, chân của ngài! Chân của ngài không thể chịu được cường độ vận động nhanh như vậy đâu!

Bí thư Lý chỉ kịp nhìn thấy một bóng người xoẹt qua trước mắt, chờ hấn phản ứng lại, Tiêu Liệt đã xông thẳng ra ngoài văn phòng.

Cô ấy gặp chuyện!

Không biết vì sao, trong đầu Tiêu Liệt trống rỗng, chẳng thể có thêm bất cứ suy nghĩ nào khác, anh vô cùng hoảng loạn, tay không ngừng run rẩy.

Sau khi chạy tới chiếc xe trong video giám sát ở hầm xe, anh lập tức bò xuống, không quan tâm xem mình thấm hại thể nào trong mắt người khác.

Khi tìm thấy điện thoại của Đường Hoan dưới gầm xe, tay Tiêu Liệt run lẩy bẩy.

"Boss, có cần báo cảnh sát không?"

Tiêu Liệt có vẻ đã bình tĩnh lại nhưng bí thư Lý biết, đây chỉ là cảnh thái bình giả tạo. Nếu không, tay cầm điện thoại của boss đã chẳng nổi lên gân xanh trông đáng sợ như vậy.

"Tạm thời không thể báo nguy." - Tiêu Liệt ép mình trấn tĩnh lại.

Tính cách của Trình Ánh, anh đã hiểu quá rõ.

Chỉ cần báo nguy, cảnh sát sẽ lập tức hành động, đến lúc đó Trình thị chắc chắn bị đá ra khỏi hàng ngũ tham gia đấu thầu mảnh đất phía nam. Trình Ánh muốn dựa vào mảnh đất đó để xoay người, nếu báo nguy, Trình Ánh sẽ nghĩ mình chẳng còn cơ hội nào để thay đổi tình hình nữa.

Kẻ kiêu ngạo, nếu biết mình không thể xoay người, chắc chắn sẽ muốn kéo người khác chôn cùng, quan trọng nhất, người đó chính là vợ của Tiêu Liệt anh!

Vì hiểu Trình Ánh nên dù lòng đã nóng như lửa đốt nhưng Tiêu Liệt vẫn cố ép sự táo bạo và phẫn nộ xuống.

Anh tự theo dõi Trình Ánh, muốn biết xem gã giấu người ở đâu. Theo dõi liên tục ba ngày, anh phát hiện, gã hành động gần như là kín kẽ không một lỗ hổng, mỗi ngày đều đi một đường khác nhau, không chút sai lầm. Ngay cả Lâm Dĩ Nhu cũng không ra khỏi cửa kể từ khi rời khỏi Tiêu gia và trở về bên gã.

Hiện tại, Tiêu Liệt hận không thể tát mình vài nhát, anh hận vì sao lúc trước đã thả Lâm Dĩ Nhu quá mức dễ dàng!

[1]trojan:chương trình độc hại cho máy tính nhưng được ngụy trang như một cái gì đó được cho là lành tính.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (53)

Nắm trong tay bí mật thương mại Lâm Dĩ Nhu trộm của Tiêu thị, Trình Ánh cực kỳ đắc ý. Trong khoảng thời gian trước, Tiêu Liệt hại gã thấm hại như vậy, chờ đấu thầu xong là gã có thể khiến Tiêu Liệt thấm hại hơn cả trăm lần rồi!

Vì gã đã quá đắc ý nên hai ngày trước chưa phát hiện mình bị theo dõi, đến ngày thứ ba, gã mới chậm chậm nhận ra....

Dừng xe lại, Trình Ánh bước xuống, sau đó đi thẳng tới gõ gõ cửa xe của Tiêu Liệt. Gã nhìn Tiêu Liệt, cười như không cười: "Tiêu Liệt, người ngay không làm việc ám muội, là anh em nhiều năm như vậy, mày lén lút theo dõi tao cũng không tốt lắm đâu."

"Lâm Dĩ Hoan đâu?" - Tiêu Liệt sắc bén nhìn chăm chăm Trình Ánh, thậm chí trong ánh mắt của anh còn ẩn dấu sát ý.

Nụ cười trên khuôn mặt Trình Ánh hơi cứng lại, phát hiện nhanh vậy sao? Gã đã bảo Dĩ Nhu bịa lý do, nói Lâm Dĩ Hoan về nhà ông ngoại rồi mà.

"Tao không biết mày đang nói gì, vợ mày lại chạy tới hỏi tao, không thấy nực cười à?" - Trình Ánh nhún vai.

Tiêu Liệt đăm thẳng vào mặt Trình Ánh: "Tao biết mày bắt cô ấy đi rồi! Tao hỏi mày, cô ấy đâu?"

"Chẳng qua chỉ là hàng giả mà thôi, mày khần trương như vậy làm gì?" - Khi nhắc tới Đường Hoan, giọng điệu của Trình Ánh cực kỳ ngả ngớn.

"Trình Ánh, mày đừng vòng vo, mày có tin ông đây giết chết mày không?!" - Tiêu Liệt đê gã xuống đất, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

"Chao ôi, tức giận cơ?"

Thấy đáng về kích động của anh, Trình Ánh cực kỳ hả hê. Khoảng thời gian trước, gã bị Tiêu thị chèn ép thê thảm bao nhiêu, thì bây giờ hả giận bấy nhiêu!

"Nếu mày đã chắc chắn là tao thì báo cảnh sát đi! Tiêu Liệt, không ngờ còn có việc mày không dám làm. Sao, sợ tao kéo Lâm Dĩ Hoan chôn cùng à?"

Nói tới đây, biểu cảm của Trình Ánh bắt đầu trở nên kỳ quái, ngay sau đó, hắn cười giễu cợt: "Chẳng lẽ mày thật sự thích cái mặt hàng giả kia?"

"Trình Ánh!" - Tiêu Liệt gầm lên - "Mày cho rằng tư liệu đấu thầu Lâm Dĩ Nhu trộm được là thật?"

Sắc mặt Trình Ánh lập tức thay đổi.

"Mày cho rằng một con đàn bà như cô ta có thể lấy được văn kiện bí mật của Tiêu thị từ tay tao?" - Lúc này, Tiêu Liệt không thể suy tính được nhiều - "Mày trả Lâm Dĩ Hoan lại cho tao, tao đem tư liệu thật cho mày!"

Trình Ánh cười lạnh: "Nhưng tao không nghĩ mày là người thâm tình như vậy đâu, chẳng may mày lừa tao thì sao?"

"Chỉ cần mày nói cho tao, mày nhốt Lâm Dĩ Hoan ở đâu, Tiêu thị sẽ không tham gia đấu thầu nữa!" - Tiêu Liệt đã chẳng còn nghĩ tới việc Tiêu thị sẽ bị lỗ bao nhiêu sau quyết định này của mình.

Cơ thể của Lâm Dĩ Hoan không thể chờ được nữa.

Anh lo lắng!

Cô yếu ớt như vậy, anh sợ nếu cứ tiếp tục kéo dài, mọi thứ sẽ "muôn đời muôn kiếp không thể trở lại"!

Trình Ánh cười như không cười nhìn anh: "A Liệt, chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, thế mà tao lại không phát hiện mày có thể chịu thiệt như vậy vì một người phụ nữ."

"Được, chỉ cần mày rời khỏi đội ngũ đấu thầu, tao sẽ lập tức nói cho mày."

Nếu biết một cái hàng giả có tác dụng lớn như vậy, gã đã sớm bắt cóc cô ta rồi!

Tiêu Liệt lập tức gọi điện thoại cho tổ chịu trách nhiệm về việc đấu thầu lần này, nhưng, đường dây còn chưa thông, biến cố đã bắt ngờ xảy ra.

Xe cảnh sát ồ ồ ào tới.

"Trình Ánh tiên sinh, có người mật báo anh bắt cóc người khác, mời anh về đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra..."

Dứt lời, cảnh sát còng tay Trình Ánh lại, đưa gã lên xe.

Trình Ánh bất ngờ, Tiêu Liệt càng thêm bất ngờ hơn.

Ai báo cảnh sát?

Chẳng phải anh đã nói không được báo cảnh sát rồi sao?

"Con mẹ mày Tiêu Liệt, mày dám báo cảnh sát!" - Trình Ánh tức giận hét lên.

Tiêu Liệt vội vàng túm cổ áo Trình Ánh, anh chưa bao giờ trật vật thể này: "Lâm Dĩ Hoan ở đâu? Mày nói cho tao, Lâm Dĩ Hoan đang ở nơi nào!"

Trình Ánh biết, việc bắt cóc lần này không thể tẩy sạch, huống gì gã đã ôm tâm tình được ăn cả, ngã về không, đầu tư toàn bộ tài chính và nhân mạch vào hạng mục ở thành nam, giờ Tiêu Liệt báo cảnh sát, tất nhiên là mọi thứ đều đổ xuống sông xuống bể trong gang tấc!

Chẳng ngoài dự đoán của Tiêu Liệt, khi biết mình không thể xoay người, Trình Ánh đã quay đầu, cười đầy dữ tợn và nói: "Muốn biết Lâm Dĩ Hoan ở

đâu à? Tiêu Liệt, nếu tao không sống tốt thì người khác đừng hòng yên ổn!"

Xe cảnh sát gầm rú rời đi.

Tiêu Liệt hoàn toàn suy sụp, quỳ rạp xuống đất, thờ gập từng hơi, Lâm Dĩ Hoan.....

Nhất định có thể tìm được cô ấy!

Nhất định tìm được!

*

* *

Trong kho hàng tối tăm.

Đường Hoan cuộn tròn người lại, đôi mắt khép hờ, tim cô như bị người nào đó bóp chặt, vô cùng đau đớn.

Khuôn mặt nhỏ của Đường Hoan trắng bệch, đồng tử tan rã, không còn chút ánh sáng. Ngón tay thỉnh thoảng lại giật giật, trở thành thứ duy nhất chứng minh cô còn sống.

Hệ thống tự ôm chặt lấy mình, không ngừng run lẩy bẩy. Ký chủ của nó, không thể trên chộc được! Một khi cô đã tàn nhẫn thì ngay cả chính mình, cô cũng có thể chơi chết!

Cô chính là loại người, khi muốn chết thì không thêm suy nghĩ thêm bất cứ biện pháp nào khác để giải quyết vấn đề!

Chẳng qua chỉ bị Tiêu Liệt "ngược" một chút thôi, sao lại thù dai đến mức này cơ chứ!

Thật ra, Đường Hoan còn có ý thức.

Đồ ăn và nước uống mà Trình Ánh để lại, cô đã ăn hết rồi. Giờ cô đói đến mức dạ dày co rút, nhưng ý thức vẫn rất rõ ràng, có điều cô đã quá suy yếu nên không thể mở to mắt ra thôi.

Cảm giác này rất quen thuộc.

Trước kia khi còn ở cô nhi viện, cô thường xuyên chịu cảnh bữa no bữa đói, chỉ là, thân thể này quá yếu ớt nên không thể chịu đựng được...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (54)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi xác nhận Trình Ánh thật sự là kẻ bất cóc, cảnh sát kiểm tra camera hành trình của gã và biết được vị trí của Đường Hoan.

Khi Tiêu Liệt tìm thấy Đường Hoan, anh thậm chí không thể tin vào mắt mình, người phụ nữ luôn ngang tàn trước mặt anh lại trở nên yếu ớt đến thế.

Nằm trên mặt đất, Đường Hoan bị đông lạnh đến mức toàn thân mất cảm giác. Cô không biết hôm nay là ngày nào, chỉ có thể cố gắng chống đỡ.

Lúc cảm nhận được ánh sáng rơi vào trên mi mắt, Đường Hoan theo bản năng muốn mở mắt ra nhưng chỉ có thể hé được một đường nhỏ.

"Lâm Dĩ Hoan..."

Tiêu Liệt lao đảo chạy qua, ôm cô vào trong ngực, trong khoảnh khắc đó, trái tim anh quặn đau từng cơn,

Anh muốn ôm cô đi bệnh viện.

Cô cứ như một làn khói nhẹ, chỉ cần gió thổi qua là tan biến.

Tiêu Liệt sợ, thật sự rất sợ!

Đường Hoan đã suy yếu đến cực điểm, cô kéo kéo góc áo anh, khẽ lắc đầu.

Mắt Tiêu Liệt đỏ ngầu, anh không biết vì sao mình lại sợ hãi như vậy, chỉ liều mạng muốn giữ lại người trước mắt.

"Dĩ Hoan, Lâm Dĩ Hoan....." - Tiêu Liệt cảm thấy tim mình đau như cắt, cứ như bị ai đó xẻo đi từng miếng vậy - "Tôi mang em tới bệnh viện, lập tức đưa em tới bệnh viện....."

Người phụ nữ trong ngực anh nở một nụ cười yếu ớt, chậm chậm ngẩng đầu hôn nhẹ lên má anh: "Tiêu Liệt....."

Cổ họng cô phát ra âm thanh thều thào tựa tiếng óng bễ hồng[1], nói mỗi chữ đều cực kỳ khó khăn: "Đừng thích... Lâm Dĩ Nhu... nữa... được không..."

Tiêu Liệt liều mạng gập đầu, đôi mắt đỏ ngầu không ngừng rơi lệ: "Được! Không thích! Chờ em bình phục, chúng ta lại một lần nữa tổ chức hôn lễ, mời tất cả những người đã tham gia hôn lễ trước của chúng ta tới, nói cho họ, em mới là Tiêu phu nhân!"

"Ngoan, chúng ta lập tức tới bệnh viện!"

"Tới bệnh viện tìm bác sĩ tốt nhất cho em! Em sẽ mau chóng khỏe lại thôi....."

Tiêu Liệt nói năng lộn xộn, lập đi lập lại, cứ như làm vậy thì cô gái trong lòng sẽ thật sự không sao.

"Em sẽ không sao, tin..."

Tin tôi.

Lời còn chưa nói hết, tay Đường Hoan đã rũ xuống, cô không còn chút sức sống nào.

Tiêu Liệt nhẹ vùi đầu cô vào ngực mình, nơi gần tim nhất, tay không ngừng run rẩy, anh nghẹn ngào gọi: "Dĩ Hoan?"

Nhưng cuối cùng cũng không có ai đáp lại lời anh.

*

* *

Đau đớn đến tận xương tủy không phải khi cô chết, mà là sau khi cô chết, để lại cô độc bất tận.

Nhìn thấy dáng vẻ của bạn mình sau khi Lâm Dĩ Hoan chết, Tống Minh Trạch trầm nghĩ, đời này, Tiêu Liệt...

Có lẽ sẽ không thể thoát khỏi.

Lúc đầu, hẳn cho rằng cái chết của Lâm Dĩ Hoan không ảnh hưởng quá lớn đến Tiêu Liệt bởi anh đã cực kỳ bình tĩnh khi đưa Trình Ánh ra tòa vì tội mưu sát, Lâm Dĩ Nhu là đồng mưu, cùng lúc đó, anh cũng lấy khí thế nhanh như sấm sét để thu mua Trình thị, sản nghiệp trong tay trên thương trường lại nhiều hơn một phần.

Mãi cho đến khi...

Hắn nhìn thấy cảnh Tiêu Liệt ở nhà.

Mặc dù Đường Hoan đã đi rồi nhưng Tiêu Liệt vẫn duy trì nếp sống trước kia, cứ như trong nhà chưa từng thiếu mất một người vậy.

Bữa sáng, anh dặn người hầu chuẩn bị hai cốc sữa bò và hai phần đồ ăn, sau đó, anh tự tay đặt cốc sữa sang vị trí bên cạnh mình, phết mút trái cây lên bánh mì rồi cũng đặt sang bên đó.

"Lâm Dĩ Hoan, em nên uống nhiều sữa bò một chút, em xem, em đã gầy như vậy rồi."

"Em lại làm nũng với tôi, nếu em hôn tôi một cái, tôi sẽ cân nhắc xem có nên uống hộ em hay không."

Dứt lời, Tiêu Liệt dùng ánh mắt cung chiêu nhìn sang vị trí bên cạnh mình, cơ thể anh hơi nghiêng, cứ như thật sự có người đang hôn anh vậy.

Sau đó, anh bắt đầu thong thả ăn bánh mì. Lúc cúi xuống, đáy mắt anh lập lòe ánh nước nhưng khi ngẩng đầu lên lại như chẳng có gì. Ăn xong bữa sáng của mình, anh ăn luôn cả phần bên kia.

"Tôi đi đây, em ở nhà phải tự chăm sóc mình thật tốt, biết không?"

Mỗi một lần ra ngoài, Tiêu Liệt đều hành động như thể có người đứng ở cửa nói lời tạm biệt với anh vậy.

Người hầu trong biệt thự hoảng loạn, nữ chủ nhân vừa qua đời, nam chủ nhân lại biến thành dáng vẻ điên cuồng, thật sự khiến lòng người run sợ.

"Bà bảo, có phải thiếu gia bị kích thích quá nên nơi này có vấn đề không?"

"Ai biết được! Một người yêu mình như vậy lại đột ngột qua đời, chắc chắn sẽ bị shock."

"Thiếu phu nhân tốt như thế mà nói mất là mất, tôi định mấy ngày nữa thì từ chức, ở lại đây sẽ rất đau lòng"

Khi một người cuối cùng trong biệt thự từ chức, Tổng Minh Trạch cũng ở nhà Tiêu Liệt, lúc đó, anh đang chăm sóc hoa trên ban công phòng Đường Hoan.

Người hầu gái trung niên thờ dài, nghĩ tới vị thiếu phu nhân tuổi xấp xỉ con mình, nhìn không được nói nhiều thêm vài câu: "Thiếu gia, người thiếu phu nhân yêu nhất vẫn luôn là ngài. Lúc chân ngài còn chưa khỏi, cô ấy đã tự học mất xa đến tận đêm khuya, còn thử trước trên chân mình, mỗi lần đều khiến chân bầm tím từng mảng, sợ cậu biết, cô ấy cố ý mặc váy dài để che đi. Những người hầu như chúng tôi đều nhìn thấy, chỉ không hiểu vì sao ngài vẫn luôn hung dữ với cô ấy như vậy."

"Sau khi ngài đón chị gái của thiếu phu nhân về, tôi nhìn ra được, thiếu phu nhân không vui. Cô ấy thường xuyên nói với chúng tôi, cơ thể của cô ấy như vậy, trên đời này lại chẳng còn ai vương bận, chết sớm một chút cũng coi như là giải thoát. Tôi vốn muốn nói với ngài sớm hơn, để ngài làm dịu tâm tình của cô ấy, nhưng, thời gian đó, ngài vẫn luôn bận rộn. Không ngờ, còn chưa kịp nói, thiếu phu nhân đã..."

Bàn tay đang chăm sóc bồn hoa của Tiêu Liệt khựng lại, người hầu rời đi đã lâu, anh cũng không động đậy.

Tổng Minh Trạch thờ dài: "A Liệt, Lâm Dĩ Hoan đã chết."

Tiêu Liệt bình tĩnh lắc đầu: "không, cô ấy chưa chết, cô ấy còn ở đây, chẳng qua cô ấy không thêm đề ý tới tôi thôi."

Tổng Minh Trạch:....

Xem ra, anh điên rồi.

"Cô ấy vẫn còn dối tôi, cô ấy ghen bởi tôi đã để mặc cô ấy trên đường Paris vì Lâm Dĩ Nhu, tôi đón Lâm Dĩ Nhu về nhà khiến cô ấy tức giận." - Tự lừa mình dối người, Tiêu Liệt nói - "Chỉ là, cô ấy không biết, tôi làm vậy vì muốn cô ấy tức giận mà thôi, ai bảo cô ấy cứ thích tranh cãi với tôi chứ!"

Hốc mắt Tiêu Liệt đã bắt đầu đỏ lên: "Ấy thế mà cô gái ngốc ấy lại tưởng thật, cũng thật sự tức giận!"

"Tôi đã đảm bảo mình không thích Lâm Dĩ Nhu. Tôi cũng đã nói muốn tổ chức hôn lễ với cô ấy một lần nữa, để tất cả mọi người đều biết cô ấy là Tiêu phu nhân. Nhưng cô ấy vẫn luôn trốn tránh không chịu gặp tôi, cậu nói xem, cô ấy quá hẹp hòi đúng không?"

Tổng Minh Trạch chưa từng nhìn thấy người đàn ông cứng rắn tựa sắt thép này giống một đứa nhỏ như vậy bao giờ. Anh vừa nói, vừa ngồi xổm trên sàn nhà, khóc lóc thảm thiết như thể bị cả thế giới vứt bỏ, anh khóc không thành tiếng mà lên án...

"Tôi khiến cô ấy tức giận nhiều lần như vậy, cô ấy đều tha thứ cho tôi, vậy sao lần này lại không chịu cho tôi một cơ hội cơ chứ. Đáng lẽ tôi nên sớm tìm thấy cô ấy sớm hơn... sớm hơn một chút...."

[1] ống bể: một dụng cụ để thổi hơi vào lò.

Đọc xong thế giới này, không biết vì sao Diệp mã cảm thấy cực hà hê, ai bảo Tiêu Liệt tra như vậy, bị ngược là đúng. Nhưng, đồng thời, Diệp mã cũng cực kỳ thương Đường Hoan, càng thương nguyên chủ Lâm Dĩ Hoan hơn, aizz...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 108: Ngoại truyện: Vinh Dịch

Lần đầu gặp Lâm Dĩ Hoan, Vinh Dịch cực kỳ thất vọng.

Là một tên lưu manh đầu đường xó chợ không biết xấu hổ, y có thể vì tiền mà để mặc người khác dẫm đạp lên lòng tự trọng và mặt mũi của mình. Chính vì vậy nên ngay cả nữ sinh trung học, y cũng có thể trấn lột, thậm chí còn vô cùng yên tâm thoải mái.

Lần đầu gặp Lâm Dĩ Hoan là khi y muốn trấn lột cô.

Thiếu nữ ôm cặp sách, vì bị dọa mà hốc mắt đỏ lên, hét một con thỏ nhỏ đáng thương. Cô cầu xin y: "Ca ca, em đưa toàn bộ tiền của mình cho anh, lần sau cũng mang tiền cho anh, anh đừng đánh em!"

Cô không gào khóc giống những kẻ nhát gan, cũng không mắng to như những người đàn bà đánh đá.

Vinh Dịch vươn tay xoa loạn tóc cô thành ổ gà, lưu manh uy hiếp: "Ngày mai, tới chỗ này, mang nhiều tiền một chút, biết chưa?"

Lâm Dĩ Hoan vội vàng gật đầu lia lịa.

Vinh dịch nghĩ chắc sẽ chẳng có ai ngốc đến mức hôm sau quay lại cho người ta trấn tiền đâu, nhưng y vẫn ôm tâm lý may mắn, hôm sau thấy cô, y cực kỳ vui vẻ....

Thì ra thật sự có!

Ngắm tấm xia răng trong miệng, y cả lơ phát phơ đi về phía cô.

Trong lòng thầm nói, xem ra về sau có cô bé ngốc này làm phiếu com dài hạn rồi.

Nhưng, khi y còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một đám lưu manh hơn quây lại.

Cô thiếu nữ nhút nhát ngày hôm qua nào còn đáng vẻ đáng thương nữa, cô điều võ dương oai đi tới trước mặt y, từ trên cao nhìn xuống y - người đang bị đè nặng dưới mặt đất: "Chắc, thật sự đến đâm đầu vào lưới, ngu ngốc!"

Cô vươn tay.....

Khi Vinh Dịch cho rằng mình chắc chắn sẽ ăn nguyên một tát thì cô chỉ dùng ngón tay mềm mại chọc chọc vào trán y: "Lần sau còn dám bắt nạt tôi nữa không?"

Vinh dịch từ nhỏ đến lớn đều lăn lộn ngoài xã hội, đã bao giờ bị người ta hù như thế đâu. Tuy rằng thiếu nữ kia không làm gì y, chỉ uy hiếp hai câu nhưng y vẫn không thể nuốt trôi cục tức này. Vì thế, vào một buổi tối, khi cô trở về sau tiết tự học, y lại trấn lột cô lần nữa.

Lúc này, y trực tiếp che miệng, kéo cô vào hẻm nhỏ.

Ai ngờ, người lần trước còn điều võ dương oai, sau khi bị y túm vào trong hẻm lại bắt đầu biến thành một cô gái nhỏ dễ vỡ, cô thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch như sáp "đi" đến nơi khiến y sợ hết hồn.

Sau đó.....

Mọi thứ đều thuận theo tự nhiên.

Thiếu niên choai choai và thiếu nữ dần dần trở nên quen thuộc, lúc ấy Vinh Dịch mới biết, cô tên là Lâm Dĩ hoan, cho nên lần nào cũng cả lơ phát phơ gọi cô là Tiểu Hoan Hoan. Một thời gian sau, y lại "mới biết", thì ra thân thể của cô gái giống hệt hồ ly nhỏ này không tốt nên mới bị cha mẹ ném cho ông bà ngoại nuôi.

Trước mặt ông bà, cô luôn tỏ ra ngoan ngoãn, nhưng trước mặt y, cô lại là người xảo quyệt, tùy tiện. Có đôi khi, cô cũng tỏ ra cô đơn, ví dụ như lúc nói về tương lai.....

"Anh xem, người bệnh tật như em chắc chẳng làm được việc lớn gì. Ừm... Em hy vọng tìm được một người có thể nuôi nấng người bệnh như em. Em sẽ kết hôn vào tầm hai mươi hai tuổi, tranh thủ để ông bà ngoại nhìn thấy em cưới chồng sinh con, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của ông bà.

Nghe vậy, Vinh Dịch nhìn không được nhìn xuống chiếc quần jean rách tung tóe mà mình đang mặc, sau đó nói như đùa: "Em xem anh được không?"

Lâm Dĩ Hoan cười nhạo, không thèm để lời y nói vào lòng: "Thôi đi! Anh chẳng nuôi nổi mình mà còn đòi chăm sóc kẻ bệnh tật như em"

"Nếu một ngày anh có thể nuôi được em thì sao?" - chỉ có Vinh Dịch biết, khi nói những lời này, y đã nghiêm túc thế nào,

"Thì em gả cho anh!"

Có lẽ cô chỉ nói đùa nhưng với Vinh Dịch, y đã có mục tiêu để nỗ lực.

"Lâm Dĩ Hoan, em là kẻ lừa bịp, hai mươi hai tuổi, em kết hôn, anh đã có thể nuôi được em nhưng em lại không gả cho anh."

"Em nói chờ đến lúc Tiêu Liệt buông tha Lâm Dĩ Nhu sẽ quay về thành phố Lâm, anh đợi suốt ba năm, vậy mà em lại không về."

"Ngày trước, em nói gả cho anh, nhưng đời này, chuyện đó sẽ chẳng thể xảy ra được nữa! Em gât anh!"

Vinh Dịch đứng lặng lẽ trong màn mưa xối xả, chậm rãi nói.

Sau đó y vươn ngón tay, nhẹ nhàng chọc chọc vào ảnh chụp Lâm Dĩ Hoan trên bia mộ, động tác của y giống hệt động tác cô chọc trán y vào ngày mới quen.

Giọt lệ hòa vào nước mưa chảy xuống, người đàn ông cười khổ: "Đồ lừa đảo, Vinh ca ca của em đời này chắc chắn không có vợ được rồi."

Đời này, y cũng sẽ không tìm được một Lâm Dĩ Hoan thứ hai.

Nếu như có kiếp sau, anh nguyện kiếp này sẽ làm nhiều việc tốt, chỉ cầu kiếp sau có thể đầu thai vào nhà giàu có, không cần chờ đến khi có năng lực mới dám nói cho em biết: "Anh thích em!" Lâm Dĩ Hoan, anh muốn cưới em làm vợ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Tiểu công chúa; Phụng Hoàng thích xé X (1)

Sau khi trở về thế giới hiện thực, Đường Hoan vẫn chỉ có thể bay và trở mắt nhìn tiểu công chúa Phụng Hoàng thích xé X đi gây chuyện.

Hệ thống bắt cô quan sát trạng thái của Tiêu Liệt và Vinh Dịch sau khi cô chết, ai bảo cô cứ thích chết, nó muốn ngược chết cô!

Kết quả, sau khi xem xong, Đường Hoan không khóc lóc thảm thiết như nó nghĩ mà chỉ trầm mặc một lát rồi cảm khái: "Thì ra chết vì đói và lạnh lại khó coi như vậy!"

[.....] Tức giận! Không được, dù sao cô cũng là ký chủ rác rưởi do nó tự chọn, nó phải nhin... Nhin không nổi! [..... Cô có lương tâm không hả?]

Không phục, Đường Hoan phản bác: "Chẳng phải chính cậu là người chọn cho tôi cái thân thể rách nát ấy ư?"

"Cái hệ thống rác rưởi nhà cậu mà bản lĩnh hơn một chút, mở bàn tay vàng cho tôi, bao phủ quang hoàn Mary Sue[1] cho tôi, tôi sẽ chết những hai lần trong cả hai thế giới? Cậu nhìn hệ thống nhà người khác rồi tự nhìn lại mình xem, cậu còn dám mặt dày nói mình không vô dụng?"

Khí thế của Đường Hoan quá hung hăng, hệ thống á khẩu, nhanh chóng offline.

Hiện tại, Đường Hoan còn không biết, mẹ nó, cái thứ gọi là hệ thống này cực kỳ thù dai, trong một thế giới ở tương lai, nó thật sự bao phủ quang hoàn Mary Sue cho cô, lúc ấy, cô thẹn đến mức không nói lên lời.

[1]Mary sue: nhân vật nữ hoàn hảo về mọi mặt, là người bác ái thân thiện, sẵn sàng giúp đỡ tất cả mọi người(kể cả người xấu, người đã từng hại mình) vô điều kiện, thậm chí là có thể hy sinh bản thân mình; Mary Sue quang hoàn: ánh sáng thánh thiện, có thể thu hút nhiều người đàn ông,...

Tiểu công chúa Phụng Hoàng thích xé X có khi đã gặp địch thủ lớn nhất đời mình từ trước đến nay. Hệ thống thu thập năng lượng chính trực. Tiểu công chúa luôn tự nói mình không gì không làm được, thế mà đến tận bây giờ vẫn chưa thể tìm ra lai lịch cũng như giải mã cái thứ quái quỷ từ trên trời rơi xuống này.

Bay trên không trung, Đường Hoan khóc rầm rức.

Ngày nào Phụng Hoàng chưa giải quyết được vấn đề thì ngày đó cô vẫn phải bay, cũng chẳng thể can nỏi tiểu công chúa thích xé X chuyển chuyên ngành từ y sang ngoại thương.

Trên thực tế, muốn chuyển chuyên ngành cũng không phải chuyện dễ dàng. Vậy nên, Đường Hoan trở mắt nhìn tiểu công chúa Phụng Hoàng thích xé X tới văn phòng hiệu trưởng rồi bị cự tuyệt dứt khoát.

"Bạn sinh viên này, trường học không phải nơi em cứ muốn chuyển chuyên ngành là có thể chuyển, em nên tôn trọng chuyên ngành ban đầu mà mình chọn chứ không phải coi nó thành trò đùa rồi tùy ý thay đổi!"

Kỳ lạ thay, khi nghe được những lời này, Phụng Hoàng không hề độc miệng nói lại mà chỉ nở một nụ cười đầy thâm ý. Nụ cười ấy khiến người đang

trong trạng thái linh hồn như Đường Hoan cũng phải rùng mình, trực giác nói cho Đường Hoan biết, tiểu công chúa thích xé X không có ý tốt gì.

Quả nhiên.....

Buổi tối hôm đó, hiệu trưởng - người từ chối yêu cầu chuyển chuyên ngành của Phụng Hoàng, đã bị úp bao tải và ăn một trận đòn.

Sau khi đánh đã tay, Phụng Hoàng kéo bao tải xuống, nhìn chằm chằm hiệu trưởng: "Ngày mai sẽ có sinh viên khoa y tên là Đường Hoan tới yêu cầu chuyển chuyên ngành, đến lúc ấy nhớ phải đồng ý và xử lý tốt tất cả thủ tục, được chứ?"

Đường Hoan lập tức nhìn thấy một chuyện thần kỳ, hiệu trưởng bụng bìa tuổi trung niên gật đầu đáp ứng, mắt không chớp lấy một cái, có điều, hai mắt của ông đờ đẫn như một con rối vậy.

Chẳng lẽ đây là thôi miên trong truyền thuyết?

"Rõ ràng cô có cách khiến ông ấy đồng ý, vì sao cứ phải chờ đến lúc ông ấy cự tuyệt, hành hung xong mới thôi miên?" - Đường Hoan tỏ vẻ thắc mắc.

Điều khiến cô còn khó hiểu hơn chính là rõ ràng hai nhân cách cùng một cơ thể, tại sao Phụng Hoàng cái gì cũng biết mà cô lại vô dụng thế này?

Quá bất công rồi!

Nghe vậy, Phụng Hoàng vẫn bí ối như mọi ngày, đáp: "Nhìn ông ta ngứa mắt."

Đường Hoan... Thật dễ tiện!

"Không phải cái hệ thống của cô ra nhiệm vụ cho cô đi thu thập năng lượng chính trực à? Cô cứ tiếp tục như vậy, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?" - Đường Hoan tiếp tục hỏi.

Tiểu công chúa cực kỳ thích gây chuyện.

Cô nàng tìm đường chết cũng không sao, quan trọng là Đường Hoan sợ cô nàng chơi hỏng luôn cái thể xác thôi!

Nghe thấy "hệ thống", sắc mặt Phụng Hoàng bắt đầu có xu hướng biến thành màu đen.

"Vớ! ta, khiến một đám nhân loại ngu xuẩn sùng bái chẳng có gì khó cả, cô cho rằng ta đàn độn như cô?"

"Cô không ngu nhưng giờ vẫn phải làm theo lời hệ thống, đi thu thập năng lượng chính trực để tăng điểm nhân phẩm còn gì..." - Đường Hoan không phục, nhỏ giọng lầm bầm.

Phụng Hoàng lạnh mắt quay sang nhìn, Đường Hoan lập tức ngậm miệng, làm ra vẻ ngoan ngoãn, rụt rè, đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Tiểu "công chúa"; Phụng Hoàng thích xé X (2)

Phụng Hoàng chuyển chuyên ngành từ y sang ngoại thương cực kỳ thuận lợi. Khi cô nàng rời đi, còn có người tới ngăn cản, chính là những người cuồng y học đã chứng kiến cô nàng giải phẫu, họ hy vọng cô nàng có thể tiếp tục học y, trở thành một người tỏa sáng trong lĩnh vực này.

Sau đó, họ bị Phụng Hoàng đá văng ra: Thiếu năng trí tuệ!

Đối với Phụng Hoàng, sinh viên khoa y toàn một đám mọt sách, cả ngày chìm đắm trong giải phẫu, cực kỳ không thú vị.

Cô nàng thích một nơi khiến cô nàng có thể thoải mái gây chuyện!

Ví dụ như khoa ngoại thương, ví dụ như nghệ thuật...

Nơi nào hay xé bức thì nơi đó thích hợp với tiểu công chúa Phụng Hoàng.

Phụng Hoàng là tiêu biểu của kiểu người kiêu ngạo, ương bướng, tự đại. Trước kia, cô nàng cảm thấy mình quá thông minh nên không thích giao tiếp với nhân loại ngu xuẩn, bây giờ bị ép, bắt buộc phải dùng thân xác này, cô nàng nhất định sẽ đập loài người đàn độn xuống lòng bàn chân mình.

Cô nàng muốn hô mưa gọi gió! Muốn lật tay là mây, úp tay là mưa! Muốn làm gì thì làm đó!

Muốn...

Hừm?

Đang trên đường tới khoa ngoại thương báo danh thì Phụng Hoàng đột ngột đá phải thứ gì đó, vì thế, cô nàng cúi đầu nhìn xuống.

Là một người.

Người ngất xỉu.

Người bệnh ngất xỉu.

Người bị bệnh tim ngất xỉu.

Mặt trắng bệch, môi tím tái, Phụng Hoàng liếc mắt một cái là có thể kết luận. Sau đó, cô nàng cực kỳ không đạo đức, tiện chân đá người ta sang một bên, định tiếp tục đi tiếp.

Nhưng, Đường Hoan lại bày ra dáng vẻ cực kỳ đáng thương, mắt đầy trông mong, dừng lại trước mặt cô nàng..

"Phụng Hoàng, cứu hân đi mà."

Đường Hoan biết, khi bệnh tim tái phát sẽ bất lực thế nào, cô đồng cảm như chính mình bị vậy. Ký ức về cảm giác không thể hô hấp trong thế giới trước vẫn còn rất mới mẻ với cô.

Phụng Hoàng nhủ mày.

Nếu là người khác cầu xin, tiểu công chúa thích xé X sẽ không thêm liếc mắt lấy một cái, nhưng, đây lại là cô gái thiếu năng trí tuệ vẫn luôn sống nương tựa với cô nàng, đã vậy trông cô còn như sắp khóc đến nơi...

Thôi, được rồi.

Đường Hoan lập tức thu hồi vẻ mặt đáng thương, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta phải cảm thán!

Phụng Hoàng:.....

Hiếm khi cô nàng phải á khẩu thế này.

Bày ra dáng vẻ bề trên nhìn xuống kẻ dưới[1], Phụng Hoàng khom người kiểm tra con ma ốm đen đui vừa bị mình đá sang một bên. Là một chàng trai có tướng mạo thanh tú, môi hồng răng trắng, tóm lại, nhan sắc này đáng để cứu một lần.

[1]hu tôn hàng quý(纒尊降贵): người có địa vị cao nhân nhượng/cúi đầu với người có đại vị thấp. Ở đây, Phụng Hoàng "cúi đầu" theo đúng nghĩa đen nên Diệp mô dịch như vậy.

"Sắp chết rồi." - Mặt không cảm xúc, Phụng Hoàng nói.

"Nhưng tôi biết là cô cực kỳ lợi hại, chắc chắn có cách cứu sống người ta!" - Đường Hoan liều mạng nói những lời dễ nghe.

Phụng Hoàng hường thụ, híp híp mắt.

Bỗng nhiên, cổ tay trái của cô nàng hiện lên đồ án hình đóa hoa, rồi sau đó chẳng biết Phụng Hoàng lấy từ đâu ra một bình thuốc, cô nàng mở miệng chàng trai rồi rót thẳng thuốc vào.

Ngồi xồm một lúc, người vẫn không tỉnh, Phụng Hoàng lập tức mất kiên nhẫn, vỗ vào mặt chàng trai môi hồng răng trắng nẩy phát, nhưng, nể tình chàng trai có một khuôn mặt đẹp, cô nàng không ra tay quá mạnh.

Cuối cùng, người đang nằm trên đất cũng từ từ tỉnh lại. Đập vào mắt cậu là một khuôn mặt mất kiên nhẫn, nếu cậu không nhầm thì người cứu cậu cực kỳ ghét bỏ cậu, cứ như thể cô nàng không hề cam tâm tình nguyện vậy.

Thấy người tỉnh rồi, Phụng Hoàng định đứng dậy bỏ đi, ai ngờ vừa mới đứng lên, chàng trai đã lập tức ôm chân cô nàng. Cậu còn rất yếu nhưng vẫn cố ôm chặt lấy chân Phụng Hoàng không buông: "Là bạn cứu tôi, bạn không thể đi!"

Phụng Hoàng:.....

???

Cái thể loại thiếu năng trí tuệ gì thế này?

Đường Hoan cũng từng sờ.

"Bạn học, bạn có tin vào tình yêu sét đánh không?" - Chàng trai bám chân Phụng Hoàng để bò dậy, nghiêm túc nói.

Bay trong không trung, Đường Hoan nhìn khuôn mặt tạm coi là thanh tú kia, bắt đầu trầm tư..... Không ngờ, khuôn mặt cô lại có ngày khiến người khác yêu ngay từ lần gặp đầu tiên! Rốt cuộc là vì không có đạo đức hay mù thẩm mỹ, hay là tỉ lệ nam nữ đã mất cân bằng đến mức độ này?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Đế Vương thế giới ngầm (1)

Cùng lúc đó.

Trên tầng cao nhất của tòa CBD ở giữa thủ đô.

Người đàn ông mặc âu phục nghiêm chỉnh, cúc áo đều đóng lại, sống lưng thẳng tắp đang ngồi xem văn kiện của công ty trước bàn làm việc. Dáng vẻ của người đàn ông như một món vũ khí được điêu khắc tỉ mỉ, tựa một tác phẩm tinh xảo và đẹp đẽ nhất. Y mím chặt môi mỏng thành một đường thẳng, không còn chút độ cong nào. Ấn đường[1] y có vài đường nhăn, vừa nhìn đã biết là người nghiêm túc và cẩn trọng.

[1]Ấn đường: điểm giữa hai đầu lông mày.

Mười giờ mười tám phút sáng, y giơ tay nhìn đồng hồ.

Qua hai phút sau, y lại nhìn đồng hồ một lần nữa, sau đó nhíu mày.

Hình như đã có biến cố xảy ra.

Người đàn ông gõ gõ lên mặt đồng hồ, lập tức, trước mặt y hiện lên một khối màu xanh nước biển, bay lơ lửng giữa không khung, bên trên hiện lên những dòng chữ cực kỳ rõ ràng:

Tô Hàng.

Tuổi: 21 tuổi.

Nguyên nhân chết: Bệnh tim tái phát.

Thời gian: 10h20 hôm nay.

Tô Hàng là người con duy nhất của cô y, nhưng dù vậy, y cũng không muốn vì việc tư mà làm trái luật, mỗi một thời không[2] đều có quy tắc, mỗi một người đều chết theo số mệnh.

[2]thời không: thời gian và không gian.

Việc mà người chấp pháp của thời không phải làm chính là duy trì và không để "số mệnh" bị bóp méo.

Những thế giới khác đều đã xuất hiện bug[3], không ngờ lần này ngay cả thế giới mà y đang ở cũng bắt đầu xuất hiện sai lầm.

Tô Hàng không chết, vậy thì người cứu cậu chính là "lỗi" chưa rõ.

[3]bug: lỗi.

*

* *

Phụng Hoàng nhìn tên thiếu năng trí tuệ đang ôm chân mình.

Nếu không phải vì cậu có một khuôn mặt khá được, cô nàng đã sớm đá bay cậu rồi!

Vì thế, chàng trai môi hồng răng trắng ý vào việc mình chưa bị đá bay, bắt đầu được voi đòi tiên: "Bạn đã cứu tôi, bạn nên chịu trách nhiệm với tôi! Tôi là Tô Hàng, bạn tên gì?"

Sau giây phút khiếp sợ, Đường Hoan bắt đầu cười trên nỗi đau của người khác.

Không ngờ lại có skill ăn vạ kiểu này, hơn nữa người bị ăn vạ lại là Phụng Hoàng, càng nghĩ càng thấy vui!

Cùng lúc đó, thứ luôn im lặng - hệ thống thu thập năng lượng chính trực bắt đầu có động tĩnh...

[Phụng Hoàng: Điểm nhân phẩm: - 10; Điểm năng lượng chính trực: -980...-960...-900...-800...-700...-600...-500...-400...-300...-200...-100...0]

Khi điểm năng lượng chính trực đạt tới 0, hình như âm thanh máy của móc hệ thống thu thập năng lượng chính trực đã lộ ra và khiếp sợ.

Tiền tay cứu người cùng lắm là cộng thêm 100 điểm năng lượng chính trực mà thôi, nguồn năng lượng khác để tăng điểm năng lượng chính trực, có thể là sự sùng bái của tên thiếu năng trí tuệ này... hoặc là tình yêu?

"Ôn cứu mạng, không có gì để báo đáp, tôi có thể lấy thân báo đáp không?"

Đúng rồi, không thể nghi ngờ, chính là "tình yêu".

Tình yêu tới quá nhanh..... Cuối cùng thì Phụng Hoàng không nhận được nữa, đá văng chàng trai sang một bên.

Thiếu năng trí tuệ!

Tuy cô nàng sẽ khoan dung với một khuôn mặt đẹp, nhưng cũng chỉ trong giới hạn.

"Đừng cho rằng ta không biết cô đang nghĩ cái gì, thu lại cái nhếch mép 15°, cười trên nỗi đau của người khác đi, nếu không, tự gánh lấy hậu quả."

Biết tiểu công chúa thích xé X đã tức giận, Đường Hoan vội vàng bày ra dáng vẻ đàng hoàng, giả vờ ngắm phong cảnh khi đang bay trên không trung.

Ban đầu, Phụng Hoàng muốn tới khoa ngoại thương để báo danh nhưng sau khi gặp phải thiếu năng trí tuệ trên đường, cô nàng đã hoàn toàn đánh mất tâm trạng thoải mái, nhàn nhả khi sắp gây chuyện.

"Cô không đi báo danh nữa hả?" Sao tự nhiên lại quay về?

"Buồn ngủ, về ngủ." - Phụng Hoàng trả lời cực kỳ tùy hứng.

Khi màn đêm buông xuống, Đường Hoan nhớ tới nhiệm vụ của mình, vì thế, cô nghiêm túc thương lượng với hệ thống rác rưởi: "Tiểu rác rưởi..."

[Cô nói gì?] Cô mới là rác rưởi.

"A, tôi nói nhầm, tiểu hệ thống khả ái, cậu có thể tiết lộ trước với tôi tình huống của thế giới nhiệm vụ tiếp theo, để tôi suy nghĩ xem có nên làm hay không, được không?"

Hệ thống rác rưởi ngày càng thích "hồ cha", lần nào nhân vật của cô cũng là một bia đỡ đạn phải lao lực còn không có kết quả tốt, vả lại, cũng đã trải qua hai thế giới nhiệm vụ, có thể sống thêm hai tháng thì sống hai tháng là được rồi.

[Cô muốn lùi bước?] - Hệ thống có chút căng thẳng.

Ký chủ rác rưởi không có chí tiến thủ, trong thế giới nhiệm vụ thì muốn chết, ở thế giới thật thì cũng không quá muốn sống, phải làm sao bây giờ? Online chờ, rất gấp!

[Thế giới sau, khái quát trong một câu: "Cậu là mắt của tôi".]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Đế Vương thế giới ngầm (2)

Cậu là mắt của tôi?

Đường Hoan còn chưa kịp nghiền ngẫm xem những lời này có nghĩa gì thì đã bị đá vào trong thế giới nhiệm vụ...

X bà ngoại cậu!

Ấy thế mà lại học thói đánh lén!

[Tĩnh ——

Ký chủ: Đường Hoan

Số nhiệm vụ chủ tuyến đã hoàn thành: 2

Tuổi thọ đạt được: 2 tháng

Điểm công đức: 2

Đang trong quá trình tiếp nhận cốt truyện.....]

Sau khi vào thế giới nhiệm vụ, Đường Hoan tạm thời chưa thể mở mắt, cô hơi sững sờ: "Sao điểm công đức của tôi lại tăng?" Không hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh cũng được cộng công đức à?

[Nhiệm vụ chi nhánh của thế giới trước: Tình yêu là gì, cô đã dạy Tiêu Liệt thế nào là tình yêu, dạy anh biết quý trọng người trước mắt.] Cũng dạy anh biết đau thấu tim gan là gì.

"Cậu tuyên bố nhiệm vụ chi nhánh quá tùy hứng, hoàn thành cũng chẳng có chuẩn mực rõ ràng." - Nhịn không được, Đường Hoan nhổ nước bọt, cô chưa từng muốn làm nhiệm vụ chi nhánh, thế mà lần nào cũng hoàn thành!

Trước mắt chỉ toàn một màu đen kịt khiến Đường Hoan có chút sợ hãi.

"Phòng tối" play[1]?

Sau khi cốt truyện "chảy" ừ ừ vào đầu, Đường Hoan tức đến mức suýt nữa thì dặm chân.

"Tôi X cả nhà cậu! Thế giới thứ nhất là đồ tể cao lớn thô kệch, thế giới trước là con ma chết sớm, thế giới này lại là người mù, hệ thống, cậu muốn chết hả?!"

[Ta đã nói cô là người trời sinh làm bia đỡ đạn, mới bắt đầu, giá trị may mắn sẽ rất thấp.....]

Đường Hoan không thể kìm nén được cơn phẫn nộ của mình...

[Thế giới này có chút u ám, Hoan Hoan thân ái, cô phải cố gắng lên! Không phải sợ, bốn hệ thống vĩnh viễn là hậu thuẫn tinh thần mạnh nhất của cô!] Nhanh nhanh, mau chạy thôi, ký chủ muốn bùng cháy rồi.

Đường Hoan: "....."

[1]phòng tối play: giam cầm trong phòng tối, có thể có hoặc không có đạo cụ,...

Tiếp nhận cốt truyện xong, Đường Hoan thật sự không thể cười nổi...

Nguyên chủ Bùi Hoan Tâm, đúng, cô chẳng liên quan gì tới cốt truyện cả.

Nếu như nhất định phải nói có dính dáng tới cốt truyện thì chính là Boss phản diện Túc Ảnh mang đàn em đến nơi Bùi Hoan Tâm làm việc để ăn com, kết quả, Bùi Hoan Tâm bị một trong số thuộc hạ của Túc Ảnh để ý. Sau đó, vào một đêm trăng mờ gió lớn, Bùi Hoan Tâm đang trên đường tan tầm về nhà thì bị tên đầy tớ thủ tính, kéo vào một ngõ nhỏ, muốn cưỡng hiếp cô. Bùi Hoan Tâm cực kỳ bi phẫn, tự đâm đầu vào tường tự sát, cuối cùng, người ta phát hiện cô chết trong hẻm nhỏ, quần áo không chỉnh tề.

Cái chết của cô, không có ai quan tâm đến, giống như một bông tuyết bị gió thổi tan, chẳng thể khiến người ta thương hại và chú ý. Những kẻ gây thương tổn cho cô cũng không nhận được sự trừng phạt thích đáng, bởi sẽ chẳng có người để tâm tới nguyên nhân cái chết của một cô gái yếu đuối, không nơi nương tựa.

Đây chính là thế giới này, lạnh nhạt, u ám, khiến lòng người chết lặng.

Đường Hoan:..... con mịa nó chứ.

Thế giới này tràn ngập tối tăm và thù hận, nói như vậy là vì ngay cả khí vận chi tử của thế giới này cũng chạy lệnh vượt mức bình thường.

Khí vận chi tử Cửu Mộ Lăng, người thừa kế thứ ba mươi sáu của Mộ gia. Mộ gia lấy kinh doanh súng đạn, được phẩm sinh hóa, thí nghiệm trên cơ thể người sống và các hoạt động không thể ra ánh sáng làm chủ, trải qua ba mươi sáu thế hệ đã phát triển thành chuỗi ngành nghề hoàn chỉnh và khép kín. Trong dòng máu người nhà này đều có gen tàn bạo, ích kỷ và nhân phẩm đều có vấn đề.

Nếu nói Mộ Cửu Mộ Lăng có điểm yếu thì đó chính là mẹ già.

Người phụ nữ ấy rất yếu mềm vậy mà lại luôn cố giữ vững vị trí thừa kế của Mộ Cửu Lăng trong hoàn cảnh mịt mù tăm tối. Nhưng, không biết cha của Mộ Cửu Lăng lên con động kinh hay bị gì mà đột nhiên lại yêu một tình nhân mình bao dưỡng, hơn nữa liều lĩnh muốn đưa con của người tình đó lên vị trí thừa kế.

Chính vì vậy, tam quan[2] của khí vận chi từ bắt đầu sụp đổ.

Gã đuổi tận giết tuyệt tất cả tình nhân và con riêng của cha mình, chỉ giữ lại một người suýt nữa thì thay thế vị trí của gã. Gã đùa giỡn thiếu niên kia như mèo vờn chuột, nhìn cậu giãy giụa sống sót tựa cò đại ở tuyệt địa[3], vào thời điểm cậu cho rằng mình đã thấy được hy vọng thì sẽ ra tay hủy hoại hy vọng đó.

[2]tam quan: Nhân sinh quan (attitude on life) giá trị quan (outlook of value) Thế giới quan (world view)

[3]tuyệt địa: nơi cực kỳ nguy hiểm, nơi căn cốt khó sinh sống,....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Đế Vương thế giới ngầm (3)

Không thể nghi ngờ, Túc Ảnh chính là boss phản diện.

Dù sao thì chỉ có "mạng" của boss phản diện mới "lớn" như vậy, ngay cả khí vận chi từ muốn làm gì cậu thì cũng phải giữ lại cái mạng cho cậu.

Ngay từ lúc bắt đầu, Túc Ảnh và Mộ Cửu Lăng đã là hai người hoàn toàn đối lập.

Từ nhỏ, vị thiếu niên này đã phải chịu đủ loại oan ức, lăng nhục, sống lẫn lộn bò lết như "giống loài lai tạp"[1] thấp hèn. Ý tưởng duy nhất trong đầu cậu là cố gắng để ngày nào đó có thể giẫm đạp lên Mộ thiếu gia - kẻ luôn tự nhận mình cao quý, một lần nữa nắm trong tay vận mệnh của chính mình. Vậy nên, cậu có thể bỏ qua danh dự mà quỳ rạp dưới chân người khác, mặc kệ người ta lăng nhục. Với cậu, để sống sót, lòng tự tôn chẳng là cái thá gì.

Ngày qua ngày, sống trong sự bắt nạt của người khác, thiếu niên trưởng thành, trở thành Đế Vương máu lạnh của thế giới ngầm, bắt đầu "tương ái tương sát" với Mộ Cửu Lăng, à không, phải là "năm dài tháng rộng, tàn sát lẫn nhau" mới đúng. Đến cuối, vì tin nhầm vào gian tế của Mộ Cửu Lăng, Túc Ảnh phạm sai lầm, bị Mộ Cửu Lăng lấy tư thế nhanh như sét đánh giết chết.

Cái gì, đang ấy hỏi về nữ chính?

Ở trong thế giới hắc ám như vậy, nữ chính cũng phải tuyệt vọng đến mức muốn tự sát. Bởi vì khuôn mặt có hai phần tương tự với mẹ của Mộ Cửu Lăng nên cô đã bị gã mạnh mẽ chiếm đoạt, cưỡng ép OX[2], không lâu sau đó, tinh thần cô trở nên bất thường. Tuy vậy, Mộ Cửu Lăng cũng không buông tha cô, tiếp tục cầm tù bên cạnh mình.

Chắc, thảm thật!

Đường Hoan nhìn không được, cảm khái, nhưng khi nghĩ tới tình cảnh của mình... Còn thương tiếc người khác thì thăm cái gì, cô mới là người thảm nhất đây này!

Làm nhiệm vụ u ám kiểu này thật gian nan! Từ nhỏ, Túc Ảnh đã sống trong hoàn cảnh sai trái, lớn lên lại càng thêm lệch lạc, chắc chắn sẽ chẳng ai thật sự đi vào lòng cậu. Loại nhân vật như Đế Vương thế giới ngầm và cô gái mù Bùi Hoan Tâm, có thể nói chẳng liên quan gì tới nhau, phải ngăn cản tên gian tế đưa tin sai cho Túc Ảnh trong tương lai, quả thật là việc khó đến mức Đường Hoan muốn khóc!

[1]tạp chủng(杂种) tạp(杂): hỗn tạp, lẫn lộn; chủng(种): chủng loại, giống loại. Từ "tạp chủng" dùng để chỉ con hoang/con riêng với ngữ khí khinh rẻ, khinh thường, có điều, ở đoạn này đang nói về cuộc sống khổ khó, bị khinh rẻ của Túc Ảnh nên Diệp mộ dịch là "giống loài lai tạp" cho đủ nặng nề.

[2]quyển xoa(圈叉) là cách đọc của OX. Đây là ngôn ngữ mạng, OOX đồng nghĩa với "chịch" "xoạc" của mình.

[Túc Ảnh đang bị bán đầu giá ở lò sát sinh ngầm.]

Á đạu, hệ thống rác rưởi lại "xác chết vùng dậy"!

Lò sát sinh ngầm?

Đường Hoan nhớ tới nghề nghiệp trước đây của mình...

Hai con dao giết heo mạnh mẽ oai phong, chém xuống một nhát, máu văng khắp nơi!

Cho nên, lò sát sinh liên quan gì tới bán đấu giá?

[Lò sát sinh ngầm, bị giết mổ chính là người. Khách hàng mua người bị bán đấu giá xong có thể mang về làm nhục hoặc tiêu tiền thuê "đồ tể" giải phẫu.]

"Oe....."

Chưa kịp nghe xong, Đường Hoan đã bắt đầu nôn khan, thật ghê tởm.

Sau đó, cô tỏ vẻ nghi ngờ với Thống rác rưởi: "Rác rưởi, cậu có âm mưu gì phải không?"

Hệ thống "oa" một tiếng, khóc lên: [Hức... Khó khăn lắm người ta mới quan tâm cô một lần, vậy mà cô lại nghi ngờ người ta, thật đau lòng, thật khổ tâm, tìm như bị dao cứa vậy.]

"Rác rưởi, câm miệng!"

*

* *

Màn đêm lạnh thấm người.

Đường Hoan luống cuống ra khỏi nhà, trên đường đi ngã không dưới mười lần. Cô tức giận, ngồi luôn xuống rìa đường: "Không chơi, mẹ nó, cậu là cái thứ rác rưởi!" Không phải đồ tể thì là người bị bệnh tim, không bị bệnh tim thì mất lại mùi!

Nhưng, sau một hồi hờn dỗi, Đường Hoan lại cắn răng, tiếp tục chống gậy đi tới nơi gọi là lò sát sinh ngầm.

Mặc dù biết boss phản diện không dễ chết như vậy nhưng Đường Hoan vẫn chẳng thể để mặc một thiếu niên bị người xấu xé như súc vật, còn mình lại không làm gì. Cô cũng đã từng rơi vào cảnh bất lực, tuyệt vọng, lúc ấy, cô thật sự mong có người tới giúp mình...

Hoàn cảnh của lò sát sinh ngầm giống hệt với cái tên của nó: máu me, đơn giản và thô bạo.

Hơn nữa, nơi này chưa từng đón tiếp một người như Đường Hoan, da dẻ trắng trẻo, khuôn mặt thanh tú, vừa nhìn đã biết là một cô gái chưa từng trải qua sương gió.

Không ít người ở đây đã nuốt nước miếng khi nhìn thấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Đế Vương thế giới ngầm (4)

Không hề được tôn trọng, thiếu niên bị nhốt trong lồng sắt cao tám mét, nửa thân trên để trần đầy rẫy những vết thương, da thịt từ trên xuống dưới chẳng có lấy một chỗ lành lặn. Bị nhốt trong lồng nên cậu chỉ có thể cuộn người lại, vì vậy, những vết thương đó đâu thể kết vảy, máu không ngừng thấm ra, trông cực kỳ dọa người.

Hai tay bị còng vào song sắt của lồng, trông cậu chẳng khác nào chó nhà có tang.

Mặc dù cúi đầu và không lên tiếng nhưng đáy mắt cậu lại tràn ngập sự tàn nhẫn như dã thú.

Người này chính là Túc Ảnh.

Thời gian đầu, Túc Ảnh bị Mộ Cửu Lăng đè nặng, không hề có năng lực đánh trả, vô cùng đáng thương.

Khi giới thiệu Túc Ảnh, người đứng trên sân khấu đã dùng những lời lẽ miệt thị: "Tiểu súc sinh này là Mộ gia tiện tay ném tới đây, ai mua, giá cả rất rẻ!"

Tuy nói là Mộ gia tiện tay ném nhưng cũng mang mác Mộ gia, ai dám mua chứ!

Mộ gia ném "đồ chơi" tới lò sát sinh, chẳng qua là muốn làm nhục tên tiểu súc sinh này thôi, nếu thật sự chơi chán thì đã tự tay giải quyết rồi.

Tuy những kẻ ở đây thích làm xằng làm bậy nhưng cũng biết người nào có thể động tới, người nào không thể chọc vào.

Vậy nên, chẳng hề có người ra giá.

Đường Hoan nhỏ nhẹ lên tiếng: "Tôi mua. Xin hỏi, giá cả rẻ thế nào?"

Tất cả mọi người đều sững sờ, không hẹn mà cùng nhìn về phía Đường Hoan.

Cô gái với vẻ ngoài yếu đuối này không lên tiếng thì thôi, chứ nếu lên tiếng rồi thì thật khiến người khác phải kinh ngạc. Rốt cuộc, cô không biết Mộ gia, hay biết rõ Mộ gia nhưng vẫn cố đối đầu?

Ngay cả thiếu niên bị nhốt trong lồng sắt cũng không tự chủ được mà nhìn về phía Đường Hoan.

"Giá khởi điểm, năm mươi nghìn." Ở những nơi thế này, giá đó đã coi là thấp, Mộ gia nói, tiểu súc sinh chỉ đáng chừng ấy tiền.

Đường Hoan "A" một tiếng: "Đắt vậy cơ à?"

Ở trong lồng sắt, Túc Ảnh dữ tợn nhìn chằm chằm Đường Hoan, đáy mắt hiện lên sự hung ác và tàn bạo

Tất cả những kẻ có mặt..... Lại một lần nữa sững sờ.

Người này tới phá hoại hả?

"Vây... tôi mua cậu ấy." Trước mặt bao người, cô gái có đôi mắt vô thần lấy từ trong túi ra một tấm thẻ ngân hàng, sờ sờ rồi lại vuốt vuốt một lúc mới chịu hạ quyết tâm

Nhìn thấy động tác lưu luyến không buông kia, người sáng suốt đều cảm thấy chẳng còn gì để nói.

Tiếc tiền thì đừng mua chứ!

Cũng chẳng phải vàng bạc quý báu gì, chỉ là món đồ chơi của Mộ gia mà thôi, mua là rước tai họa về nhà đó!

Sau khi quét thẻ, Đường Hoan được nhân viên dẫn đường, cô chậm rãi đi lên sân khấu, cong lưng nâng thiếu niên từ trong lồng sắt ra.

Cô sờ soạng dắt tay Túc Ảnh, Túc Ảnh không phản kháng, chỉ là khước miệng lại cong lên đầy tàn nhẫn.

Xem ra, người phụ nữ này là người vô dụng, đi theo cô vẫn tốt hơn rơi vào tay kẻ khác.

Cậu không phải người tốt đẹp gì, chỉ cần có giá trị lợi dụng, cậu đều có thể lợi dụng.

Đường Hoan nắm lấy bàn tay đầy máu của Túc Ảnh, có vẻ như tay cậu cũng bị thương cực kỳ nghiêm trọng. Khi sờ tới một chỗ máu thịt be bét, Đường Hoan bất giác run lên nhưng Túc Ảnh lại không hề rên một tiếng, cứ như thể cậu chẳng để tâm tới vết thương ấy vậy.

"Mắt chị không nhìn thấy gì, về sau em chỉ đường cho chị được chứ?" - Đường Hoan vươn tay xoa xoa đỉnh đầu Túc Ảnh, sau đó lại sờ sờ khuôn mặt cậu. Boss phản diện chắc không xấu được đâu, chứ nếu bỏ năm mươi nghìn mua về cái mặt hàng xấu xí thì cũng hơi thiệt!

Túc Ảnh nhìn người phụ nữ trẻ tuổi trước mặt, sau đó gục đầu xuống, trông mặt âm u, coi cậu thành một con chó?

Trong ánh nhìn của một đám thiếu năng trí tuệ, Đường Hoan dắt tay Túc Ảnh.

A, một đám ngốc X vô tri, bà đây mua chính là boss phản diện, người có thể diệt sạch cả nhà các người chỉ trong một giây ở tương lai đấy!

Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện trong suốt thời gian qua, cũng cảm ơn mọi người đã bỏ thời gian chỉ lỗi cho Diệp mỗ.

Thỉnh thoảng Diệp mỗ sẽ mắc lỗi sai về tên nhân vật, thường quen tay dùng tên của nam chính ở thế giới trước cho thế giới đang edit, nếu mọi người phát hiện, mong mọi người tiếp tục nhắc nhở Diệp mỗ, kể cả những lỗi sai khác nữa. Như hôm nay, không nhớ bạn matcha102 nhắc nhở Diệp mỗ đăng lộn thứ tự chương, chắc Diệp mỗ cũng không biết, cảm ơn bạn nhiều lắm lắm lắm~

Một lần nữa, chân thành cảm ơn mọi người. Lâu rồi không edit, Diệp mỗ cứ mắc những lỗi đầu đầu ấy, haha

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Đế Vương thế giới ngầm (5)

Hôm nay mát trời, đang bốn chương. Cả nhà chờ đủ bốn chương rồi đọc nhé ^^!

CHƯƠNG 115 - Đế Vương thế giới ngầm (5)

Dưới ánh đèn đường, cái bóng của người ta bị kéo dài ra.

Đường Hoan nắm tay Túc Ảnh, trong thời tiết lạnh đến thấu xương, máu trên tay cậu như sắp đóng băng đến nơi. Nhưng, cậu là người cô tự dắt tay nên dù có quý thì cô cũng phải dắt về tối nhà.

Nguyên chủ là một người mù đánh đàn trong nhà hàng, dùng đàn cổ gảy một khúc "cao sơn lưu thủy" không phải việc khó đối với cô ấy. Chính vì kỹ năng không tồi nên nhà hàng trả lương cho cô ấy khá cao, nơi ở cũng không quá sập xệ, là một căn hộ dành cho người độc thân ở chung cư, trang trí rất có không khí gia đình.

"Chắc em bị thương ở rất nhiều chỗ, rửa sạch vết trước thương đi, chị lấy hòm thuốc cho em." - Sau khi sờ soạng bụng ra một chậu nước ấm và khăn sạch cho Túc Ảnh, Đường Hoan xoay người rồi đi.

May mà bản năng của nguyên chủ vẫn còn nên Đường Hoan không đến mức ngã ngay trong nhà mình.

Nhìn động tác chậm rì rì như ốc sên của cô, Túc Ảnh thăm xì một tiếng, bị mù, sống gian nan như vậy, nếu là cậu, cậu thà chết còn hơn!

Nhận được hòm thuốc, Túc Ảnh bắt đầu tự bôi thuốc lên vết thương của mình. Chẳng chút để ý, cậu cời quần, trên đùi cậu chỉ chút những vết thương do dao và roi gây ra, mới cũ đan xen, nhìn cực kỳ ghê người.

Sau khi bận bịu xong, Đường Hoan ngồi xuống, thương lượng với Túc Ảnh: "Chị mua em về vì chị là người lẻ loi một mình, không có người thân bên cạnh. Về sau chị chính là chị gái của em, sẽ đưa em đi học, chúng ta sống nương tựa vào nhau, em thấy thế nào?"

Nếu cứ dựa theo phát triển của cốt truyện, Đường Hoan nghĩ, có khi boss phản diện sẽ trở thành một con quái vật ác độc, máu lạnh, không có tình người[1] mất. Đến lúc ấy, cậu điên lên thì sao cô chống đỡ được. Vì vậy, cô chỉ hy vọng có thể vận cậu về đúng hướng một chút.

Chị gái?

A, Túc Ảnh cười mĩa mai.

Người phụ nữ này không chỉ bị mù mà đầu còn có vấn đề.

Nương tựa vào nhau?

Cậu cần nương tựa vào ai?

Con người đều dối trá, luôn miệng nói nương tựa vào nhau nhưng sớm muộn gì cũng có ngày đâm sau lưng nhau!

Tự lau người, bôi thuốc xong, từng con buồn ngủ bắt đầu đánh úp Túc Ảnh. Lâu lắm rồi chưa được ở một nơi thoải mái như vậy nên cậu đã mặc kệ Đường Hoan, để cô lăm bằm một mình mà nhắm mắt lại, bắt đầu ngủ.

Một lúc sau cũng không thấy có người đáp lời, Đường Hoan thăm mắng một tiếng "gấu con"[2], cuối cùng thì vẫn chỉ là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, đứng vào thời kỳ trung nhị bệnh, không biết giữ mặt mũi cho người khác gì cả.

[1]lục thân không nhận: ác độc, máu lạnh, không có tình người, đến người nhà, người thân cũng chẳng quan tâm.

[1]Hùng hài tử: gấu con = trẻ trâu của mình.

*

* *

Ngày hôm sau, trước khi đi làm, Đường Hoan đã cố ý chuẩn bị cơm sáng cho Túc Ảnh, hơn nữa còn để tiền và viết một tờ giấy nhắn cho cậu, dặn cậu tự đi mua vài bộ quần áo vừa người.

Kết quả, buổi tối về nhà, trong nhà không hề có ai.

Ban đầu, Đường Hoan còn tưởng tên gấu con này đi chơi không để ý giờ giấc, nhưng sau khi sờ soạng một vòng quanh nhà, cô mới phát hiện điều bất thường.....

Mẹ nó!?

Vì sao cô cứ có cảm giác nhà cửa thiếu mất nhiều đồ nhỉ?

Trong lòng dấy lên dự cảm không lành, vì thế Đường Hoan bắt đầu lục tung nhà lên, chuyên tìm những nơi để đồ quý giá.

Thế mà....

Tất cả đều mất hút!!!

Đường Hoan gần như là nổ tung: "Thằng nhóc này dám trộm hết đồ vật đáng giá của tôi, mẹ nó, tôi dùng năm mươi nghìn mua về một con sói mất trắng, cậu ta còn là người không hả?

[Ta đã nói với cô rồi, thế giới này cực kỳ tối tăm, u ám, cô không đề cao cảnh giác, giờ còn trách ai?] - Hệ thống rác rưởi cười trên nỗi đau của người khác.

"Nhưng cậu ta xuống tay quá vô tình!"

Quả thật là không có đạo đức!

Mặc dù tức giận, Đường Hoan vẫn khắc chế bản thân, nỗ lực mỉm cười.

Tên khốn kiếp này, cậu lấy oán báo ân như vậy, chờ đến lúc ông đây tóm được cậu, ông đây sẽ ngược chết cậu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Đế Vương thế giới ngầm (6)

Sau khi rời khỏi nhà Đường Hoan, Túc Ảnh lại bắt đầu sống những ngày tháng như trước đây.

Khi Mộ Cửu Lăng nhận đến mức không còn việc để làm sẽ ra tay trêu đùa Túc Ảnh, mỗi lần đều khiến cậu chỉ còn lại nửa cái mạng. Khi Mộ Cửu Lăng không rảnh trêu đùa Túc Ảnh, cũng sẽ có kẻ vì lấy lòng Mộ gia mà xuống tay với cậu.

Vết thương trên người Túc Ảnh không ngừng nhiều thêm.

Trời cao giáng xuống cơn mưa tầm tã.

Mấy chục gã đàn ông to lớn thô kệch vây xung quanh một thiếu niên nhỏ yếu, tay nắm chân đá không ngừng. Đã vậy, còn vừa đánh người vừa cười ha ha, nghe cực kỳ chói tai, mang theo sự khoái trá khi đâm đạp lên kẻ yếu.

"Tiểu súc sinh này sống dai thật!" - Gã đàn ông vừa nói, vừa dùng gậy sắt đánh vào chân Túc Ảnh.

"Cũng may là có tiểu súc sinh này, đời cũng thêm nhiều thú vui hơn!"

"Khi xuống tay thì nhớ cẩn thận, đừng chơi chết, nếu không Mộ gia sẽ tức giận!"

"....."

Chờ những kẻ đó đánh xong, giải tán, Túc Ảnh mới lung lay đứng dậy trong màn mưa.

Xương cốt trên người cậu cứ như bị nghiền nát, bụng bị đá một cách vô cùng tàn bạo nên giờ đau đớn dữ dội tựa sông cuộn biển gầm, nội tạng cứ như bị xê dịch hết đi vậy.

Hai mắt cậu mơ hồ, lung lay chống tường, bước đi lảo đảo...

...

Buổi tối, khi đi làm về, Đường Hoan vô cùng hoảng sợ, chỉ lo mình sẽ bị xe tông. Cô không ngờ, mình không bị tông trên đường mà lại "lật xe" ngay trước cửa nhà.

Chẳng hề phòng bị, Đường Hoan bước tới cửa nhà và đột ngột vấp phải thứ gì đó, ngã dập mặt xuống đất.

Đã vậy, hệ thống rác rưởi còn xông ra ngay lúc này: [Ôi chao, ta vừa định nhắc cô là Túc Ảnh đang ở ngay dưới chân cô, không ngờ cô bị mù rồi mà còn đi nhanh như thế, ta chưa kịp mở miệng luôn.]

Hệ thống thật quá bí ối.

"Cút! Rác rưởi!"

Đường Hoan cảm thấy, sớm hay muộn cũng có ngày cô bị cái thứ hệ thống rác rưởi này chọc tức chết, chẳng được tác dụng quái gì, chỉ đá xoáy cô là giới!

Sờ soạn nhặt cây gậy lên rồi bò dậy, Đường Hoan cảm thấy lòng bàn tay ướt nhớp nháp, hình như cô động phải cái gì đó, đưa lên ngửi...

Mùi máu tanh nồng xông thẳng vào mũi khiến cô suýt thì nôn ra.

Vừa nãy vấp ngã, cô đã đè mạnh lên người Túc Ảnh, cô nặng như vậy mà cậu lại chẳng có bất cứ phản ứng nào, không lẽ xỉu rồi?

"Rác rưởi, có phải Túc Ảnh đang hôn mê không?"

[Đúng vậy nha! Cô còn không nhanh đỡ người ta vào nhà đi! Giờ chính là thời cơ tốt để trở tài đó, thế giới u ám kiểu này cũng chỉ có tình yêu mới có thể hóa giải mọi thứ thôi, cô thấy ta nói đúng không?]

Hệ thống rác rưởi bắt đầu đổi nghề sang buôn bán canh gà cho tâm hồn[1].

Nghe vậy, Đường Hoan xoay người, không chút do dự đá thẳng vào cơ thể Túc Ảnh.

Hệ thống: [.....]

Sau giây phút sững sờ ngẩn ngui, hệ thống gần như nhảy dựng lên: [Cô còn là người không hả? Người ta đã bị thương thê thảm như vậy mà cô còn lợi dụng khi người ta gặp khó khăn, nhân lúc cháy nhà đi hôi của, thừa lúc vắng nhà mà vào, lợi dụng....] nó không thể nghĩ thêm được thành ngữ nào khác nữa!

"Tên nhóc này lấy oán báo ơn, tôi đá cậu ta một cái, không phải rất công bằng à?" - Đường Hoan mở cửa căn hộ chung cư của mình ra.

Tên rùa con khốn kiếp, lòng dạ độc ác, nhấc tay là chơi xấu người này, có dùng nhiều tình yêu hơn nữa cũng chẳng cảm hóa nổi.

Và lại, cậu đang hôn mê bất tỉnh, đá một cái, cậu cũng đâu biết được.

[1]canh gà cho tâm hồn(心灵鸡汤): đây không phải canh gà để ăn mà là ngôn ngữ mạng, dùng để chỉ hành động tâm sự truyền cảm hứng, an ủi,

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Đế Vương thế giới ngầm (7)

Đường Hoan trực tiếp kéo người vào nhà.

Không sai, chính là cầm chân người ta, kéo lê người ta vào.

Lúc "được" kéo, đầu Túc Ảnh đã đập vào khung cửa, chẳng biết có đập thành tật không.

Động tác đơn giản thô bạo đến mức hệ thống sợ hãi, phải tự ôm chặt lấy mình!

Cầm thú!

Quả thực là cầm thú!

Bị thương nặng lại ngâm trong mưa quá lâu nên từ lúc ngã xỉu, Túc Ảnh vẫn luôn sốt cao.

"Nhìn" thiếu niên với cơ thể chồng chất vết thương, Đường Hoan bất đắc dĩ thở dài. Trên đời này, người càng thấp hèn nhỏ bé thì cuộc sống càng gian nan, cô biết điều đó nên cũng hiểu vì sao Túc Ảnh lại khuôn sáo đồ vật đáng giá của cô đi! Người chưa từng chịu khổ thì vĩnh viễn sẽ không hiểu tại sao lại có kẻ chỉ vì miếng cơm mà liều mạng.

Cô hiểu!

Nhưng...

Cô sẽ không vì thế mà nhẫn nhịn con rùa con chết tiệt này!

Đường Hoan lục lọi trong bếp, lấy ra một bó dây thừng.

*

* *

Tỉnh dậy, Túc Ảnh cảm thấy đầu nặng trĩu, cổ họng khô rát. Cậu biết, đây là dấu hiệu sau khi bệnh nặng, cậu đã từng trải qua vô số lần như vậy nên cực kỳ có kinh nghiệm.

Theo bản năng, cậu muốn đứng dậy, sau đó phát hiện..... mình bị trói!

Chân tay cậu bị trói vào bốn góc giường bằng dây thừng thô, trên người cũng bị bó kín mít, hình như vì phòng cậu chạy trốn nên người trói còn thắt nút chết.

Trong lúc Túc Ảnh không ngừng giãy giụa thì bên cạnh vang lên giọng nói: "Tỉnh rồi?"

Cầm trên tay một cây gỗ dài, Đường Hoan xoay về phía Túc Ảnh, đôi mắt vô thần nhìn thẳng vào cậu.

"Bà cô thôi tha, cô muốn làm gì?" - Túc Ảnh hung dữ gầm nhẹ, giống như dã thú gầm gừ cảnh cáo.

Đường Hoan dùng cây gỗ trong tay đánh cậu một cái: "Chị cứu em, em lại đối xử với chị như vậy, hả? Nói xin lỗi."

Khuôn mặt cô lạnh nhạt, không nhìn ra vui giận, quả thật chính là thiếu nữ phạt hệ[1], tên thường gọi: ni cô, ấy chết, lạc chủ đề rồi.

[1]phạt hệ: người sống với thái độ nghe theo số phận, theo đuổi lối sống hòa bình, nội tâm ôn hòa và thờ ơ với mọi thứ,

Có lẽ vì chưa từng bị một người con gái vờ về ngoài yếu đuối đuối bắt nạt nên Túc Ảnh đã liều mạng giãy giụa, dây thừng thắt chặt cổ tay mà cậu lại như không biết đau là gì, giống hệt một con thú hoang. Suy nghĩ duy nhất của cậu bây giờ là thoát khỏi sau đó giết chết người phụ nữ này!

Đường Hoan đã sớm biết tính cách của cậu không dễ chọc, cô trói cực kỳ chặt, Túc ảnh chẳng thể thoát ra được.

"Cô thả tôi ra!" - Mắt cậu trợn trừng lên, nhìn cực kỳ khủng bố. - "Cô có tin tôi giết chết cô không?"

"Xin lỗi trước." - Dù sao cũng không nhìn thấy biểu cảm hung tợn của cậu nên Đường Hoan vô cùng bình tĩnh, thân nhiên ngồi một bên.

Giằng co hồi lâu, Túc Ảnh xác định mình không thể thoát khỏi, cô gái này lại chẳng chịu thả cậu nên cậu lập tức thay đổi thái độ, biến thành đáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời, nói với giọng điệu nịnh nọt: "Chị ơi, em biết sai rồi, chị có thể thả em ra được không? Lúc trước chị đã nói chúng ta sẽ sống nương tựa vào nhau, chị sẽ là chị gái của em mà."

Thiếu niên tuổi còn nhỏ mà khả năng xem xét thời thế đã cao hơn bất cứ kẻ nào, khi không bằng người ta thì có thể lập tức bỏ qua lòng tự tôn và chịu thua. Người như vậy hệt một con rắn độc, tùy tiện ngu đông, chẳng biết khi nào sẽ thò đầu ra cắn người khác.

"Ồ, biết sai rồi?" - Đường Hoan không chút lung lay. - "Vậy em nói xem, em sai ở đâu?"

Nếu Túc Ảnh cố gắng, chết cũng không chịu xin lỗi, Đường Hoan còn có thể buông lỏng cảnh giác, bởi thiếu niên ở tuổi dậy thì thường mắc phải hội chứng "trung nhị bệnh", nhưng, Túc Ảnh lại không! Vậy thì chỉ có thể nói, cậu đã bị thế giới u ám tâm tối này đồng hóa mất rồi!

Áp lực của Đường Hoan thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Đế Vương thế giới ngầm (8)

Mắt phụt ra ánh sáng khiến người khác phải sợ hãi, nhưng ngoài miệng thì Túc Ảnh lại ngoan ngoãn nhận sai: "Em không nên mắng chị, cũng không nên lấy đồ của chị rồi đi mất hút. Em biết sai rồi, chị à, về sau em sẽ không khiến chị tức giận nữa."

Mở miệng là chị, khép miệng cũng chị.

Chỉ có Đường Hoan biết, lòng dạ của thiếu niên này đã sâu đến mức nào.

Cậu thấy cô lẻ loi một mình nên cho rằng cô thiếu tình thân, bắt đầu dùng tình cảm lay động cô.

"Em nói sai rồi." - Đường Hoan chống gậy, chậm rãi đứng lên rồi đi tới mép giường, từ trên cao nhìn xuống Túc Ảnh - "Những lời em vừa nói đều sai cả rồi."

Túc Ảnh sững sốt.

Người phụ nữ này, có ý gì?

"Em không sai vì mắng người và ăn trộm. Thứ nhất, em sai vì em ngu, thứ hai, em sai vì... low[1]."

[1]Diệp mỗ edit nguyên văn tác giả, ở đây tác giả dùng "low" (có thể hiểu là: thấp hèn, tầm thường, ti tiện, hèn mọn,...)

Sống đến giờ, chưa từng có ai mắng Túc Ảnh ngu!

Bị những kẻ đàn độn đó chà đạp chẳng qua là vì "hỗ xuống đồng bằng bị chó khinh", nhìn thì có vẻ cậu không cần tự tôn nhưng thật ra từ tận trong xương tủy, cậu là người cực kỳ kiêu ngạo. Cậu có thể để mặc kẻ khác đánh đập nhưng nếu mắng cậu ngu thì cậu không thể chấp nhận được.

"Em ngu ở chỗ không biết cố gắng, khiến bản thân chẳng khác nào một đám lưu manh trôi dạt dưới đồng bùn. Em suốt ngày đánh nhau với bọn chúng, kẻ cả có đánh thắng thì đã sao, hả? Em cũng đâu khác đồng bùn trôi dạt kia, đúng không?" - Đường Hoan sờ soạng đi tới mép giường, trong tay cầm một con dao.

Theo bản năng, Túc Ảnh căng chặt thân thể: "Cô muốn làm gì?"

Đường Hoan không hề trả lời, cô chậm chậm bước tới, dùng dao cứa dây thừng: "Người thật sự có bản lĩnh là người đứng ở chỗ cao chứ không phải kẻ lẫn lộn trong đồng bùn. Chị muốn đưa em đi học vì mong em có thể đứng trên cao nhìn xuống nhưng em lại dễ dàng ném cơ hội ấy đi, em thấy mình có ngu không?"

Dây thừng trói cổ tay trái đã bị cắt đứt nhưng Túc Ảnh lại không động đậy. Cậu bình tĩnh nhìn cô gái nhu hòa có đôi mắt vô thần, cô nói chuyện không nhanh không chậm, khiến người nghe cực kỳ thoải mái. Hơn nữa, lời của cô khá có đạo lý.

"Nếu chị là em, chị sẽ lợi dụng người thu dưỡng mình, sau đó trả thù những kẻ đã từng coi thường mình chứ chẳng thiên cận đến nỗi ôm một số tiền nhỏ rồi bỏ đi. Không biết nhìn xa trông rộng, quả thật quá ngu xuẩn."

Đường Hoan nhắc tới từ "ngu" hết lần này đến lần khác khiến ánh mắt Túc Ảnh càng lúc càng trở nên âm trầm. Tuy không thể nhìn thấy nhưng Đường Hoan hoàn toàn cảm nhận được, có điều, vậy thì đã sao?

Cô thích nhất là người khác ngứa mắt cô lại cảm thấy lời nói của cô có đạo lý, không thể không nghe theo.

"Đây là điểm ngu xuẩn thứ nhất, điểm low thứ hai là đáng về của em bây giờ."

Được mắng thẳng vào mặt người khác như vậy quả thật vô cùng sáng khoái, sáng khoái đến mức Đường Hoan muốn bùng lụa.

Đường Hoan đang thăm vổ tay nhưng ngoài mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh.

Cô nghiêm túc nói: "Mặc dù không thấy, chị vẫn đoán được em đang hung dữ nhìn chằm chằm vào chị. Em bị nhiều kẻ bắt nạt như vậy nhưng thay vì nghĩ cách trả thù những kẻ đó, em lại muốn giết người đã cứu em, mua em về, đơn giản là vì em thấy chị bị mù, lại còn là phụ nữ nên cho rằng chị dễ bắt nạt thôi."

"Kẻ chỉ biết đồ hết tất cả lên đầu phụ nữ là kẻ thấp hèn nhất, hiểu chưa?"

Đường Hoan gằn lên từng chữ, sau đó cắt đứt tất cả dây trói trên người Túc Ảnh, cô không hề lo lắng Túc Ảnh sẽ thẹn quá hoá giận rồi làm gì mình.

Cô đã nói đến mức này mà Túc Ảnh còn không hiểu thì chỉ có thể chứng minh cậu chính là boss phản diện kém nhất mà cô từng gặp.

Cậu thích chết kiểu gì thì chết, cô không thêm quan tâm nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Đế Vương thế giới ngầm (9)

Xem ra những lời Đường Hoan nói đã lọt vào tai Túc Ảnh nên buổi tối ngày tiếp theo, cô trở về từ nhà hàng sau khi đánh đàn....

Cậu vẫn ở nhà, không hề rời đi, hơn nữa, còn phần cơm cho cô.

"Chị đã ăn cơm tại chỗ làm rồi." - Bây giờ đã là mười giờ tối, đối với người "có thể chết chứ không thể không ăn cơm" như Đường Hoan thì làm gì có chuyện chưa dùng bữa tối. - "Sao thế? Muốn như vậy còn đợi chị."

"Cô đã nói sẽ đưa tôi đi học." - Túc Ảnh nhìn chăm chăm Đường Hoan như thể chỉ cần cô đổi ý, cậu sẽ lập tức trở mặt vậy.

Đường Hoan biết, loại sói con kiểu này thì chỉ có mục đích mới đối tốt với người ta.

"Đồng ý đi học rồi hả?" - Đường Hoan xoa xoa đầu Túc Ảnh.

Túc Ảnh cố gắng không phản kháng, cắn răng để cô tùy ý sờ đầu mình.

"Tôi muốn đến trường học." - Cô nói rất đúng, cậu không thể tiếp tục vật lộn với đám rác rưởi trong bùn kia nữa. Nếu cứ như vậy, chẳng biết đến lúc nào cậu mới có thể đứng ngang hàng với Mộ Cửu Lăng.

"Đến trường học cũng được nhưng phải đáp ứng ba điều kiện của chị. Nếu em làm được thì cho em đi, nếu không làm được thì em sẽ phải trở về với thế giới cũ của mình." - Đối với sói con, hơn nữa còn là sói mất trắng, nếu mềm yếu không có chủ kiến, sẽ bị cậu bắt nạt, nhả lên đầu.

Túc Ảnh nắm tay thành quyền, cậu biết ngay người phụ nữ này có mục đích mà, quả nhiên lộ đuôi cáo ra rồi. Nhưng có mục đích thì đã sao, ít nhất bây giờ cô còn giá trị lợi dụng.

"Thứ nhất, không được gây chuyện trên trường."

Túc Ảnh nhú mày, chỉ có vậy?

"Được."

"Thứ hai, không được tự ý trốn học."

Lại một lần nữa, Túc Ảnh nhú mày, thế thôi ư?

"Tôi làm được."

"Thứ ba, nghe lời chị." Đây mới là điều quan trọng nhất. Bỏ tiền mua người về, còn mất tiền cho người đó đi học, nếu không nghe lời, Đường Hoan sợ mình sẽ thiếu máu mất[1].

Nuôi con cũng không "nghen" như vậy.

Về mặt âm u, Túc Ảnh nhếch môi cười lạnh.

Nghe lời cô?

"Được!"

Luôn tuân thủ lời hứa? Đây là điều không tồn tại trong từ điển của cậu, đáp ứng thì đã sao?

Người phụ nữ này thật ngu xuẩn!

[1]ý Đường Hoan là cô sẽ tức đến mức học máu nên thiếu máu.

*

* *

Nói được thì làm được, hôm sau, Đường Hoan xin nghỉ với giám đốc nhà hàng rồi đưa Túc Ảnh đến trường học gần nhất....

Đi cửa sau!

Nếu không thì biết làm cách nào? Giờ đã qua thời gian khai giảng, Túc Ảnh lại chưa từng chính thức đi học, chẳng đi cửa sau thì sao, đằng ấy cho rằng trường học sẽ nhặt rác về?

Hệ thống: [.....] - Ký chủ nhà ta càng ngày càng khó tính!

Chẳng qua chỉ bị mù mà thôi, lệ khí[2] nặng như vậy làm gì, cuộc sống vẫn cực kỳ tươi đẹp mà!

[2] 戾气(lệ khí): nhiều bạn dịch từ này là ác ý, ác tâm hoặc thái độ thù địch,... Diệp mỗ cũng định vậy nhưng sau khi lên baidu tham khảo thì lệ khí là một loại khí trảng(một loại "năng lượng", sức ép vô hình) thô bạo, tàn nhẫn, âm u... phát ra từ một người có suy nghĩ cực đoan, gần giống như "sát khí", khác ở chỗ, sát ý chỉ phát ra khi có ý định muốn "khử" một người nào đó. Vậy nên, Diệp mỗ quyết định giữ nguyên từ này và cắt nghĩa, nếu Diệp mỗ không nhầm thì Diệp mỗ đã từng cắt nghĩa từ này trong thế giới đầu.

"Nếu được nhận vào học, em phải tự nỗ lực, dù sao thì em cũng chưa từng học tiểu học và trung học cơ sở, buổi tối về, chị sẽ cố hết sức dạy kèm cho em, để em không quá kém." - Dẫn theo Túc Ảnh vào sân trường, Đường Hoan dặn dò.

Thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi còn cao hơn cả cô, học lại từ cấp hai thì quá mất mặt. Quan trọng nhất là tốn thời gian!

Năng lực học tập của boss phản diện còn cần nghỉ ngơi?

Đường Hoan cầm theo một tập tiền trong túi. Sau khi tìm được văn phòng của hiệu trưởng, cô đã nói hết lời nhưng hiệu trưởng vẫn sừng sững bất động. Cuối cùng, cô móc tiền từ trong túi ra rồi đặt lên bàn làm việc, hiệu trưởng lập tức bị thu phục.

Đường Hoan:..... con mẹ nó chứ!

Nhìn tập tiền kia, ánh mắt Túc Ảnh tối lại.

Để đưa cậu đi học, cô phải dùng nhiều tiền như vậy, thật sự chỉ vì muốn nghe cậu gọi vài tiếng chị gái?

A, người phụ nữ không có đầu óc!

Có điều, như vậy cũng tốt, vừa hay tạo cơ hội cho cậu lợi dụng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Đế Vương thế giới ngầm (10)

Sau khi Túc Ảnh nhập học, Đường Hoan lại quay về nhà hàng đánh đàn như thường ngày. Cô còn mua thêm một cái giường gấp đặt ở phòng khách cho Túc Ảnh dùng.

Chỉ là, thỉnh thoảng Đường Hoan sẽ tỉnh lại vào nửa đêm, dùng đôi mắt vô thần nhìn trần nhà trong yên lặng và bắt đầu xót thịt, nuôi một "con gấu nhỏ" thật sự... mẹ nó, quá tốn kém! Đặc biệt là những thiếu niên choai choai kiểu này, ăn còn nhiều hơn cả heo, nuôi không nổi!

Trừ chuyện ăn uống, Đường Hoan còn đưa Túc Ảnh đi học Tae Kwon Do, để tránh tình trạng chỉ có thể đứng im cho người ta đánh.

Mặc dù muốn "từ bỏ quyền nuôi dưỡng" nhưng Đường Hoan vẫn không nhận được mà tiêu tiền vì Túc Ảnh. Tâm lý cô mâu thuẫn rồi rầm đến mức hệ thống muốn bùng nổ. Cô cho rằng mình đang nuôi ai hả? Cô nuôi Boss phản diện đó! Người ta không chê cô yếu kém thì thôi, cô còn dám ghét bỏ boss đại nhân à?

Còn về Túc Ảnh thì từ sau khi được chăm sóc cẩn thận, cơ thể gầy gầy nhỏ nhỏ của thiếu niên đã bắt đầu trở nên cường tráng. Cậu vẫn luôn lưu lạc đầu đường xó chợ, chưa từng sống những ngày tháng yên ổn thế này, đúng giờ dậy đi học, về nhà nấu cơm rồi ăn, buổi tối có thể ngủ ngon.

Với người khác, đây là cuộc sống bình thường, nhưng với cậu, nó đã từng xa xôi không thể với tới. Không ngờ, cậu lại có cơ hội sống những tháng ngày mình từng hâm mộ. Điều tiếc nuối duy nhất là những thứ thầy cô nói, một chữ cậu cũng không hiểu. Không phải Túc Ảnh không đủ thông minh mà vì cậu chưa từng tiếp xúc với những thứ ấy. Chính vì vậy, mười giờ tối hàng ngày, sau khi trở về, Đường Hoan phải dạy kèm hai tiếng cho Túc Ảnh.

Tuy Đường Hoan là một học tra[1], đầu óc không đủ sáng suốt nhưng kiến thức cấp một và cấp hai thì cô vẫn hiểu.

[1] học tra: học cho có, điểm số bình thường. Trái ngược với học bá (học hành chăm chỉ nên điểm số luôn cao.)

"Nhân chi sơ, tính bản thiện, nghĩa là, con người khi vừa sinh ra thì ai cũng lương thiện như nhau....."

Nhân cơ hội dạy kèm, Đường Hoan không ngừng nỗ lực rót canh gà cho Túc Ảnh, dù sao thì "con gấu" này tuổi còn nhỏ, có khi nhờ cô ngày ngày "bê thẳng", cậu lại đi về đúng đường ấy chứ.

Dù sao thì cô cũng không cầu cậu "căn chính miêu hồng[2]", chỉ cần cậu không hổ cô là được.

[2] căn chính miêu hồng(根正苗红): hình ảnh ẩn dụ chỉ những người kiên quyết, vững vàng, tử tế, thận trọng từng bước,... nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì những người này sẽ vô cùng có tiền đồ. Nghĩa của cụm từ này hoàn toàn khác với căn hồng miêu chính (根红苗正).

Lúc đầu, Túc Ảnh chỉ lạnh lùng nhìn Đường Hoan, cô nói gì cũng không phản bác, cậu chẳng hề muốn để lộ suy nghĩ của mình với cô. Nhưng dần dần, chẳng biết là do mất kiên nhẫn hay vì lý do khác mà cậu đã bắt đầu phản ứng lại Đường Hoan mỗi khi cô rớt canh gà.....

Bây giờ, cậu không chỉ lạnh lùng nhìn Đường Hoan mà còn cười lạnh thành tiếng, cứ như đang nhạo báng chỉ số thông minh của cô vậy.

"Nhân chi sơ, tính bản thiện, chỉ có kẻ ngốc mới tin thật..." - Không thèm ngắt đầu, Túc Ảnh cười nhạo, cậu đang làm bài tập cấp hai mà Đường Hoan mua về.

Kẻ ngốc Đường Hoan:..... má nó chứ.

Cô vrun tay, xoa loạn đầu Túc Ảnh.

"Im đi, khi chị gái nói thì không được cãi lại!"

Gấu con, cứ khiến người khác phải lo lắng!

Tóc bị xoa rối tinh rối mù, ánh mắt Túc Ảnh trở nên u ám.

Hiện tại cứ chịu đựng, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày.....

"Làm đề đại số phải biết suy một ra ba, sau khi nắm vững cách giải thì mọi việc sẽ rất đơn giản....."

Giọng nói nhỏ dần, Đường Hoan gật gù, cuối cùng, cô gục xuống bàn ngủ luôn.

"Chị ơi?"

Túc Ảnh nhìn người đang nằm nhoài trên bàn, chiếm hơn một nửa diện tích cái bàn, đáy mắt hiện lên vẻ mất kiên nhẫn.

"Bùi Hoan Tâm?"

Vì sao lại nằm ngủ trên bàn cậu chứ?

Là người ngủ không sâu giấc, cậu ghét nhất phải nghe tiếng hít thở của người khác khi mình đang ngủ. Cô nằm nhoài trên bàn cậu, cậu lại phải đưa cô về phòng.

Thật quá phiền phức!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Đế Vương thế giới ngầm (11)

Túc Ảnh ôm Đường Hoan vào phòng ngủ, ném cô lên giường rồi xoay người rời đi. Tới cửa, cậu nhú mày, quay lại đắp chăn cho Đường Hoan, bây giờ cô còn giá trị lợi dụng, nguồn thu của cả nhà đều dựa vào mình cô nên cô tạm thời không thể ốm được.

Sau khi Túc Ảnh ra ngoài, đóng cửa phòng lại, khoe môi Đường Hoan cong lên, cô duỗi tay xoa xoa cái eo già của mình. Tên gấu con thói này chẳng đáng yêu chút nào, cứ thế ném thẳng cô lên giường, suýt nữa thì eo cô gãy đôi rồi. Có điều, cậu đã bắt đầu tỉnh ngộ, cũng biết quay lại đắp chăn cho cô, xem ra cách dạy dỗ của cô vẫn có tác dụng.

Đường Hoan tự thấy mình thật bồng bồng đất[1].

Chẳng biết, nếu đọc được suy nghĩ thật của Túc Ảnh, cô có giận điên lên rồi bóp chết cậu không nhỉ?

[1] đã chủ thích từ những chương trước.

*

* *

"Ồ, vậy à? Đúng là tốt số."

Trong bóng tối, một người đàn ông trẻ tuổi ngậm trong miệng điếu xì gà, sau khi nghe báo cáo về tình trạng của Túc Ảnh, gã chậm rãi nhả khói, hờ hững lên tiếng.

"Mộ gia, cô gái kia, ngài có muốn..." - Người nói chuyện làm động tác giết người diệt khẩu.

Mộ Cửu Lăng chậm rãi phẩy phẩy tay.

Một cô gái hơn hai mươi tuổi, sao lại thu dưỡng tiểu súc sinh sống dai kia? Thật đúng là khiến người ta kinh ngạc.

Đã thế, cô còn cho tiểu súc sinh kia đi học... Nếu cứ phát triển như vậy, cũng đáng để gọi lên chút hứng thú của Mộ Cửu Lăng. Gã muốn xem xem tiểu súc sinh kia có thể bò ra từ bùn lầy hay không, dù sao thì gã hành hạ tiểu súc sinh kia nhiều năm như vậy mà chẳng chơi ra trò mới gì, đã dần dần mất hứng thú. Nhưng xem ra, cảm giác mới mẻ bắt đầu trở lại với gã.

"Quan sát thật kỹ, không được hành động thiếu suy nghĩ."

Chờ xem có cái gì vui, gã ra tay cũng chưa muộn.

*

* *

Túc Ảnh và Đường Hoan đều không biết mình đang bị theo dõi.

Tuy Mộ Cửu Lăng chưa gây phiền toái cho Túc Ảnh nhưng cuộc sống học đường của cậu cũng chẳng ra gì. Cậu vốn là người phản nghịch từ trong xương cốt, là người bỏ ra từ vùng bùn nên rất dễ thu hút "đồng loại".

Thế giới tối tăm kiểu này, trong trường học cũng không thiếu kẻ đầu sỏ chuyên đi bắt nạt, người mới vào trường đều sẽ bị chúng "dạy dỗ", Túc Ảnh không ngoại lệ. Có điều, cậu rất gian manh, thời gian đầu, chỉ cần thấy những tên giáo bá[2] đó đi về phía mình là lập tức quay đầu chạy nên chưa bị bắt. Nhưng phương pháp này không thể sử dụng lâu dài, cuối cùng vẫn có người chặn được cậu trong góc nhỏ.

Xem ra đối phương đã hỏi thăm về quá khứ của Túc Ảnh, biết cậu là người bị Mộ Cửu Lăng, Mộ gia chỉ đích danh "được chơi" nên không hề sợ hãi.

"Thẳng nhãi, chạy giỏi ghê nhỉ!" - Kẻ nói chuyện là một thanh niên cao lớn thô kệch học lớp mười hai, là kẻ cầm đầu có tiếng tăm "lừng lẫy", một đám của hán gần như có thể đập chết người.

Bị hấn đập mạnh, Túc Ảnh lập tức cuộn tròn người lại.

Không thể đánh trả, tạm thời không thể đánh trả. Bây giờ cậu đã hiểu con đường học tập có thể "bước lên trời" nhanh hơn lăn lộn trong đồng bùn ngoài xã hội, người mù kia đã cảnh cáo cậu, nếu đánh nhau trong trường sẽ không cho cậu đi học nữa. Chẳng qua chỉ bị đánh một trận thôi, Túc Ảnh có thể chịu được. Cậu biết việc gì quan trọng, tất cả đều quan trọng... bị đánh một trận, chẳng là cái thá gì....

[2] giáo bá: bá vương học đường, những tên chuyên bắt nạt có tiếng trong trường học.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Đế Vương thế giới ngầm (12)

So với những tên lưu manh ngoài xã hội, đám giáo bá này xuống tay tàn nhẫn hơn nhiều, bọn chúng phải đánh gần chết mới thôi.

Đám cặn bã ngoài xã hội biết Mộ Cửu Lăng chỉ muốn dạy dỗ Túc Ảnh nên không dám đánh chết cậu. Bọn chúng sợ chẳng may khiến cậu chết, sẽ đắc tội Mộ Cửu Lăng. Nhưng, nhóm người đang đứng trước mặt Túc Ảnh lại không có đầu óc để suy nghĩ xa xôi như vậy.

"Mẹ mày hồ báo nhĩ, mắt mày kiểu gì thế? Mày còn dám trợn mắt với tao cơ à?"

Một bàn tay thô tát mạnh lên mặt Túc Ảnh.

Túc Ảnh cúi đầu, cố gắng che giấu sự tàn nhẫn trong đáy mắt.

Cậu càng không phản kháng càng khiến đối phương nghĩ cậu dễ bắt nạt. Dù sao thì những kẻ này đều xuất thân từ gia đình có địa vị, cũng đã từng "chơi" chết bạn học trong trường, nhưng, thì đã sao? Người nhà sẽ thu xếp ổn thỏa cho bọn chúng.

Vì thế, có kẻ móc dao ra.

Vô tình nhìn thấy ánh sáng từ lưỡi dao, đôi mắt Túc Ảnh càng trở nên lạnh lẽo.

Học hành quan trọng hơn bị đánh nhưng không quan trọng bằng mạng sống.

*

* *

Một thiếu niên anh tuấn mặc đồng phục đứng trên tháp đồng hồ của trường học, trong tay cầm một chiếc ống nhòm, hắn lẳng lặng quan sát vụ bạo lực xảy ra trong vườn trường.

Lúc đầu, người bị vây ở giữa tựa một con chim cút nhỏ, không hề dám phản kháng.

Kha Hạo Vũ cảm thấy mất hứng thú.

Hắn không định đứng ra, hắn chỉ muốn xem kịch mà thôi.

Nếu diễn tốt, hắn còn tạm chấp nhận bước ra, nhưng diễn không hay, đánh chết người cũng chẳng liên quan đến hắn.

Đang chuẩn bị chuyển tầm nhìn đi thì con chim cút nhỏ kia đột ngột phản kháng, hơn nữa còn đánh người cực kỳ tàn nhẫn.

Khỏe môi Kha Hạo Vũ lộ ra ý cười, có chút thú vị.

*

* *

Khi đối phương cầm dao đến gần mình, Túc Ảnh không kiềm chế được nữa mà nắm chặt tay, sau đó chờ đối phương không phòng bị, cậu vồ tới đối phương, tốc độ nhanh như báo săn. Cậu nhắm vào vị trí yếu nhất của đối phương, xuống tay liên tục.

Vừa nãy bị đánh thê thảm bao nhiêu thì giờ cậu đánh trả tàn nhẫn bấy nhiêu.

Có lẽ cậu chú định phải làm một con súc sinh không có tiền đồ, chỉ xứng đáng lăn lộn bên đám người này. Cho dù cậu đi xa bao nhiêu, cho dù cậu muốn bắt đầu làm người một lần nữa, kẻ khác vẫn sẽ không cho cậu cơ hội!

Ngồi chờ chết không bằng chơi chết đối phương!

Nghĩ vậy, Túc Ảnh lập tức cướp dao từ trên tay tên kia, khi con dao sắp cắm vào người tên đó thì những kẻ khác bắt đầu hoàn hồn, đá cậu ngã khỏi người tên đó. Bọn chúng lại dùng lợi thế số đông để đàn áp cậu, không ngừng đâm đá lên người cậu.

"Mẹ nó, tên tiểu súc sinh này ra tay tàn nhẫn thật! Có phải vừa nãy ông đây còn giữ lại mặt mũi cho mày?" - Sự phản kháng của Túc Ảnh đã khơi lên lệ khí của đối phương.

"Da thịt non mịn, khuôn mặt tạm được, tuy rằng ông đây chỉ thích phụ nữ nhưng không ngại nếm thử món mới." - Những lời này thật thô tục! Đây là thiếu niên choai choai, nói năng kiêu vậy khiến người ta ghê tởm vô cùng.

Tất nhiên, Túc Ảnh nào chịu được sự vũ nhục này, chính vì vậy, khi đối phương đến gần, cậu đã ôm lấy chân đối phương rồi cắn chặt như dã thú hung ác, hận không thể cắn xuống một miếng thịt lớn trên đùi hắn.

Khi tên đó không ngừng hô đồng bọn giết chết Túc Ảnh thì một giọng nói không lạnh không ấm truyền tới: "Nhiều kẻ quây đánh em họ tôi như vậy, có vẻ không được tốt lắm đâu."

- - - - -

Nay thứ hai mát trời, Diệp mỗ đã đăng thêm hai chương: 3 Chúc cả nhà buổi tối mát mẻ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Đế Vương thế giới ngầm (13)

"Kha... Kha thiếu....." Một đám cực kỳ kiêu ngạo sau khi nhìn thấy thiếu niên nho nhã tuấn tú thì đều không hẹn mà cùng lùi lại hai bước, hô lên đầy cung kính và sợ hãi.

"Sao tên súc sinh này có thể là... em họ của Kha thiếu chứ?" - Kẻ vừa xuống tay mạnh nhất lên lút giấu dao đi, lên tiếng hỏi thử.

Kha Hạo Vũ chỉ hơi nhướn mày: "Họ hàng nhà tôi thể nào còn phải báo cho cậu, hả?"

Đối phương kinh hãi, lắc đầu liên tục, khom lưng tỏ vẻ xin lỗi: "Không không không, Kha thiếu quá lời rồi, bọn em còn có việc, xin phép đi trước....."

Sau khi những tên đó rời đi, Túc Ảnh cực kỳ cảnh giác nhìn thiếu niên nho nhã đang bước về phía mình. So với đám vừa nãy, cậu còn kiêng kị Kha Hạo Vũ hơn.

Biến thái ngằm trên đời này nhiều vô số, có thể khiến đám học sinh kia cung kính như vậy, sao có thể là người tốt?

"Anh cứu tôi với mục đích gì?" - Túc Ảnh trực tiếp hỏi. Khoang miệng cậu đầy máu, nói chuyện cũng không quá rõ ràng.

Kha Hạo Vũ thấy cậu chật vật như vậy thì nhíu mày ghét bỏ, sau đó móc khăn lụa từ trong túi ra che mũi: "Xoay mặt đi, đừng làm bẩn mắt tôi."

Túc Ảnh biết thiếu niên này không dễ chọc nên nghe theo.

Kha Hạo Vũ vừa lòng nhếch môi, xem ra cũng không quá ngu, hẳn thích giao tiếp với người thông minh.

"Tôi là Kha Hạo Vũ, đề mà nói thì cậu thật sự là em họ ngoại của tôi nên không cần câu nệ vậy đâu, thả lỏng đi. Chúng ta là anh em bà con, tôi vừa cứu cậu, chẳng lẽ còn có thể làm gì cậu?" - Nhìn Túc Ảnh với sống lưng căng chặt đến mức thẳng tắp tựa một con dĩa đang trong tư thế chuẩn bị tấn công, Kha Hạo Vũ chậm rãi nói.

Hắn luôn miệng gọi Túc Ảnh là em họ ngoại nhưng kẻ không muốn xem khuôn mặt đầy vết thương của cậu cũng là hắn.

"Người họ Kha?" - Túc ảnh run run hỏi, cả người cậu đang cực kỳ đau đớn.

Cậu đã từng nghe về nhà Kha gia, một dòng họ quyền quý có học vấn cao, địa vị ngang hàng với Mộ gia.

"Không sai, chính là Kha gia mà cậu nghĩ." - Khi nhắc tới gia tộc mình, ánh mắt Kha Hạo Vũ để lộ ra sự kiêu ngạo.

Cũng không phải tự nhiên Kha Hạo Vũ luôn miệng gọi Túc Ảnh là em họ, mẹ của Túc ảnh chính là con riêng chưa nhận tổ quy tông của Kha gia, miễn cưỡng có thể coi là người nhà họ Kha.

Mẹ là con riêng, con trai cũng là con ngoài giá thú, "truyền thống" không về vang này chẳng biết còn truyền đến đời nào nữa.

"Dù sao thì cũng là người nhà họ Kha, thấy cậu bị bắt nạt như vậy, tôi không đành lòng. Thân là đàn ông, chẳng lẽ cậu định cứ tiếp tục sống mãi như vậy?"

Ngoài mặt nói không đành lòng nhưng biểu cảm lại không thay đổi, chẳng qua là giả vờ giả vịt, nước mắt cá sấu mà thôi.

Túc Ảnh rũ mắt, nhìn cậu càng thêm đáng thương: "Tôi làm gì còn cách nào? Anh cũng thấy rồi, bọn họ đông như vậy, sao tôi có thể đánh lại được."

Kha Hạo Vũ định nâng cậu dậy để tỏ vẻ mình có thành ý, nhưng, hắn thật sự không làm được, người Túc Ảnh quá bần. Kha Hạo Vũ nhíu nhíu mày, cuối cùng cũng không đưa tay ra mà chỉ mỉm cười: "Vi quan hệ họ hàng, tôi giúp cậu một chút, được chứ?"

Hắn cười cực kỳ nhã nhặn nhưng nụ cười ấy không hề phù hợp tuổi tác, cũng cực kỳ dối trá, giống hệt rắn độc vậy.

Một dòng họ càng lớn thì trẻ con của dòng họ đó càng trưởng thành sớm, cũng càng hy vọng mình sẽ tạo ra "cơ ngơi" riêng nhanh một chút để sau này trưởng thành không chết quá dễ trong nội đấu gia tộc.

Kha Hạo Vũ có thể diều võ dương oai ở trường nhưng trong gia tộc thì chưa chắc. Hắn có đủ mưu lược, chỉ thiếu một con chó săn liều mạng "mở rộng đất đai" cho mình mà thôi.

Mà Túc Ảnh.....

Rất hợp ý hắn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Đế Vương thế giới ngầm (14)

Túc Ảnh về nhà với tâm trạng vô cùng thấp thỏm.

Cũng may là trên mặt cậu chỉ bị bầm tím, nhìn không rõ ràng lắm... Lo lắng một lúc, cậu đột nhiên nhớ tới.....

Đường Hoan là người mù!

Kể cả cậu có bị thương nặng thì cô cũng không nhìn thấy, không phát hiện được, cậu lo lắng cái gì.

Vì thế, Túc Ảnh lập tức yên lòng.

Đường Hoan về nhà sớm hơn mọi ngày, tám bảy rưỡi cô đã có mặt ở nhà, lẳng lặng ngồi trong phòng khách.

Về đến nhà, nhìn thấy trong phòng khách có một bóng đen, Túc Ảnh nhất thời hoảng sợ.

"Các em năm rưỡi là tan học, vì sao em về muộn như vậy?"

Túc Ảnh sờ vết thương trên mặt, biểu cảm không thay đổi, nói: "Ở trường làm bài tập nên về muộn."

"Thật?" - Đường Hoan hỏi lại.

Túc Ảnh nhú mày: "Tôi lừa cô làm gì, tin hay không thì tùy."

Đường Hoan lấy điện thoại di động, mở lên đoạn ghi âm, trong đoạn ghi âm truyền ra tiếng nói của chủ nhiệm lớp Túc Ảnh...

"Chị gái Túc Ảnh, Túc Ảnh đánh nhau bị phụ huynh các bạn khác khiếu nại, phiền cô ngày mai tới trường giải quyết vấn đề."

Những kẻ trước giờ luôn ngênh ngang trong trường học, gặp người dám phản kháng như Túc Ảnh, sao có thể dễ dàng cho qua.

Kha thiếu che chở cậu?

Không sao!

Dùng "mình chiều[1]" khiến cậu khó xử là được!

Một đám du côn lưu manh khoe thầy cô, làm ra vẻ mình là người bị hại cũng thật nực cười!

"Đây là cách làm bài tập của em, hả?" - Đường Hoan tức giận lên tiếng - "Chị đã nói với em thế nào? Chị đã cảnh cáo em những gì? Em còn nhớ rõ không?"

Đường Hoan hùng hổ dọa người.

Túc Ảnh quật cường nhìn cô, không nói một lời, cũng không giải thích gì.

Cậu im lặng, chẳng khác nào cam chịu.

Đường Hoan vô cùng tức giận, xem xem, một boss phản diện, sao lại chẳng có chút tiền đồ gì thế này, không để cô yên tâm được hả? Cả ngày gây chuyện rắc rối, việc gì cần làm, việc gì không nên, chẳng lẽ không biết?

"Xòe tay ra!" - Đường Hoan lạnh giọng.

Ánh mắt sáng quắc, Túc Ảnh nhìn cô, sau đó vờn tay ra. Đôi con ngươi của cậu như dã thú, trong đó chứa đầy phẫn nộ, không cam lòng và cả... tuyệt vọng.

Giống như một con quái nhỏ không được ai thấu hiểu, tức giận nhìn thế giới này, lòng tràn đầy bi thương.

Chỉ là, tất cả, Đường Hoan đều chẳng nhìn thấy.

Cô cầm chiếc đĩa trên bàn lên, đánh mạnh hai cái vào tay Túc Ảnh, đến cái thứ ba, Túc Ảnh nắm lấy chiếc đĩa.

Nắm chặt, không buông!

Đường Hoan giật ra, cậu cũng không buông!

"Cô dựa vào cái gì mà đánh tôi?" Vì sao không hỏi rõ đầu đuôi đã đánh tôi?

Người làm sai không phải cậu! Thậm chí vì không để cô tức giận, cậu bị người ta đánh cũng chẳng lập tức phản kháng.

Lúc này, đến chính Túc Ảnh cũng không biết mình đang tui thân thể nào.

"Vi hiện tại chị đang nuôi em!" Còn dám tranh cãi chứ!

Đường Hoan tức phát điên.

Việc khiến cô còn tức hơn là Túc Ảnh vừa giật mất cái đĩa trong tay cô sau đó ném xuống đất, gằn lên: "Là cô muốn nuôi tôi, không phải tôi xin cô nuôi tôi! Cũng không cầu cô mua tôi về!"

Đường Hoan cứng đờ cả người.

Cô cầm gậy trong tay, đánh mạnh vào cẳng chân Túc Ảnh. Lúc này cô đã cực kỳ tức giận, vô cùng gay gắt: "Giờ tôi không muốn nuôi kẻ phé vặc không nghe lời nữa! Cậu chút ra ngoài cho tôi!"

Đường Hoan đẩy Túc Ảnh ra khỏi nhà, sau đó đóng sầm cửa lại.

Túc Ảnh không nhúc nhích, đứng im đối mặt với cánh cửa.

Hai tay rũ bên người nắm chặt thành quyền, ánh mắt quật cường không chịu thua, cứ như thể cậu đang phản kháng thế giới này trong im lặng vậy.

[1]minh chiêu: trái nghĩa với ám chiêu

- - - - -

Định tới nay thêm chương mà khó chịu quá =...= Diệt mổ quyết định đăng sớm, tới đi chơi cho lành, bực cả người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Đế Vương thế giới ngầm (15)

Túc Ảnh đứng một giờ rồi lại một giờ, vẫn không có người mở cửa.

Mắt cậu trợn trừng, bên trong đã xuất hiện tơ máu đỏ tươi, trán cậu cũng bắt đầu nóng lên, có dấu hiệu bị sốt. Tuy vậy, cậu vẫn đứng im, sống lưng thẳng tắp.

Thật ra, trạng thái của Đường Hoan cũng không tốt. Cô nằm trên giường, lăn qua lộn lại mãi cũng không ngủ được.

Đường Hoan ý thức được, khi vào thế giới này, cô đã trở nên táo bạo, gần như bộc lộ toàn bộ bản tính mà cô luôn cất giấu. Hơn phân nửa là vì mất mùi, không thể nhìn thấy nên cô không có cảm giác an toàn, gặp chút chuyện là lập tức "nổ tung" như pháo.

Gần tới nửa đêm, Đường Hoan không nhận được nữa, xoay người xuống giường, sờ soạn ra mở cửa nhà.

Cửa vừa mở, Túc Ảnh lập tức ngã thẳng vào lòng Đường Hoan, nếu không phải cô bám vào khung cửa có khi đã bị đè ngã rồi.

Đường Hoan vô tình sờ vào trán Túc Ảnh. Trán cậu nóng như lửa đốt, thậm chí cô còn hoài nghi cậu sẽ bị sốt thành tên ngốc.

Cái gì gọi là vác đá đập vào chân mình? Đây chứ đâu!

Vì thế, nửa đêm rồi mà Đường Hoan vẫn phải vất vả. Cô nâng Túc Ảnh vào phòng, luống cuống chuẩn bị thuốc hạ sốt cho Túc Ảnh. Cô nghiền nát viên thuốc sau đó pha với nước, rót hết vào miệng cậu.

Quá nửa đêm, Đường Hoan vội tới mức không thể thẳng nổi eo.

Nuôi một con gấu nhỏ sao lại khó khăn đến vậy?

Đặt tay lên trán Túc Ảnh, cảm thấy nhiệt độ đã bắt đầu giảm, cô mới nhẹ nhàng thờ phào một hơi.

Đường Hoan theo thói quen xoa xoa đầu tên gấu nhỏ này.

Đây là cách Đường Hoan dùng để trả miếng, ai bảo tên gấu nhỏ này luôn gây phiền phức cho cô, cô chỉ xoa đầu boss phản trong diện tương lai cũng không quá đáng chứ.

Kết quả, Đường Hoan sờ thấy một cục u trên đầu Túc Ảnh.

Cục u sưng cực kỳ to, có thể thấy kẻ đánh cậu đã xuống tay mạnh thế nào.

Túc Ảnh vừa mơ vừa tỉnh, không hề yên ổn, cả người cậu run rẩy co giật, hai tay nắm chặt cứ như lúc nào cũng có thể tấn công, xem ra, cậu đang gặp ác mộng.

Đường Hoan chỉ biết ngồi bên giường, vừa nắm chặt tay cậu, vừa nhẹ nhàng vỗ về.

(cái giống truyện--full, truyện fun là cái giống ăn cắp =))))))

Túc Ảnh ngủ thẳng đến sáng hôm sau.

Cảm thấy có người nằm gục bên mép giường, cậu giật mình, lập tức mở mắt đề phòng. Cậu im lặng ngồi dậy, phát hiện nơi này không phải phòng khách mà là phòng Đường Hoan.

Rút tay ra khỏi bàn tay Đường Hoan, Túc Ảnh thầm cười lạnh.

A, cho rằng đưa cậu vào khi cậu bị bệnh, cậu sẽ cảm tạ ân đức ư? Chẳng qua cô chỉ coi cậu là một nô lệ được cô mua, một con thú được cô nhận nuôi mà thôi! Cô chưa từng đặt cậu ngang hàng.

Túc Ảnh đánh răng rửa mặt, sau đó đeo cặp sách lên, chuẩn bị đi học.

Thật hiển nhiên, cậu đang giận dữ.

Đúng Lúc này, Đường Hoan mở cửa phòng ra: "Em chờ một chút."

Túc Ảnh giả vờ không nghe thấy, định tiếp tục bước ra ngoài.

"Nếu em không nghe thấy thì thôi học luôn cũng được."

Túc Ảnh cắn chặt răng, gân xanh hai bên thái dương nổi lên, nhưng vẫn chỉ có thể dừng lại.

Đường Hoan chậm rãi bước ra khỏi phòng: "Chị tới trường cùng em."

Túc Ảnh gục đầu không nói một lời.

Cô đến trường làm gì, muốn làm thủ tục thôi học cho cậu? Hay định làm gì?

Túc Ảnh cực kỳ chán ghét cảm giác bị người khác nắm trong lòng bàn tay kiểu này!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Đế Vương thế giới ngầm (16)

Nhớ tới lần làm thủ tục nhập học, gặp phải lão hiệu trưởng thấy tiền là sáng mắt, Đường Hoan chỉ có thể cắn răng, trên đường đến trường thì ghé qua ngân hàng rút tiền.

"Cô còn tiếp tục lè mề, tôi sẽ bị muộn học đấy." - Túc Ảnh hơi bất mãn nói.

Đường Hoan vừa chống gậy, vừa túm quần áo Túc Ảnh, có hai "lốp bảo vệ", đi đường cũng không quá khó khăn.

Nghe thấy Túc Ảnh nói vậy, Đường Hoan không hài lòng, dùng gậy gõ nhẹ vào chân cậu: "Thằng nhóc thôi, nói nhảm ít thôi, đi nhanh như vậy làm gì, không biết chăm sóc người già yếu bệnh tật à?"

Tuy bất mãn nhưng Túc Ảnh cũng không nói nữa.

Hai người cứ vậy đi tới văn phòng chủ nhiệm lớp. Người mù chống gậy, phía trước còn có một thiếu niên tuấn tú gầy yếu dẫn đường, hình ảnh này thật đặc biệt.

Trong văn phòng đã có "người quen" của Túc Ảnh, chính là tên học sinh cao lớn, thô kệch, ngày hôm qua đã dùng dao và cả cha mẹ của tên đó. Cha mẹ tên đó cực kỳ tức giận, cứ như thể con mình thật sự bị bắt nạt vậy.

"Chào cô giáo, tôi là chị Túc Ảnh." - Đường Hoan đang hoảng chào hỏi.

Đúng lúc này, cô nghe thấy một giọng nói cực kỳ thiếu thân thiện...

"Chính là tên tiểu súc sinh này."

"Chính cái giống lai tạp có mẹ sinh nhưng không có người nuôi này đã đánh con!"

Tuy không nhìn thấy nhưng Đường Hoan có thể nghe ra sự đắc ý trong giọng nói của tên học sinh kia, xem ra tên đó đang cố ý chọc tức Túc Ảnh. Vừa nói, tên đó còn kéo tay áo lên, để lộ ra vết cào.

Ngay cả giáo viên cũng không nhìn được mà giật giật khóe miệng.

Có thể vì chị gái Túc Ảnh không nhìn thấy, không biết em trai mình bị thương nặng đến mức nào nên thái độ cô mới nhẹ nhàng như vậy. Theo cảm nhận của giáo viên thì vết bầm tím trên mặt Túc Ảnh còn nặng hơn dấu móng tay cào nhiều lần.

Người mình nuôi bị mắng khó nghe như vậy, lòng Đường Hoan bùng lên ngọn lửa tức giận nhưng cô vẫn cố áp xuống, gắng nở một nụ cười, nói với giáo viên: "Thật ngại quá, Túc Ảnh nhà chúng tôi gây thêm phiền phức cho cô rồi."

"Này bà mù chết tiệt, người bà phải xin lỗi là tôi chứ!"

Đường Hoan thầm chửi thề, nỗ lực duy trì nụ cười trên môi! Dù sao cũng chỉ là một thằng nhãi con, cô không chấp trẻ trâu.

"Vậy cậu muốn xin lỗi thế nào?" - Đường Hoan vẫn cố duy trì nụ cười, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Nhưng, đối phương đã quen thói kiêu căng cứng đầu, không hề cảm nhận được Đường Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, đã vậy còn vênh váo: "Cái giống lai tạp nhà bà phạm sai lầm, tất nhiên phải quỳ xuống dập đầu nhận sai!"

Tiểu súc sinh x1

Giống lai tạp x2.

Mẹ nó, mày là cái thá gì mà dám nói chuyện kiểu ấy với boss phản diện nhà tao?!

Đường Hoan cảm thấy mình lại bắt đầu táo bạo.

"Nếu nó không quỳ xuống dập đầu nhận sai thì đừng hòng tiếp tục yên ổn tại cái trường này!"

"Quỳ xuống, dập đầu, nhận sai....." - Đường Hoan nhắc lại, sau đó liếm môi, nâng gậy trong tay lên.

Cô dùng gậy kim loại, không ngừng đánh mạnh vào khắp cơ thể thằng nhãi kiêu ngạo kia.

"Quỳ xuống dập đầu nhận sai? Mẹ mày, mày là cái thá gì, còn dám bắt nạt đứa nhỏ nhà tao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Đế Vương thế giới ngầm (17)

Đường Hoan cực kỳ ghét bị gọi là người mù, cực kỳ ghét bị nhảy lên đầu, cũng cực kỳ ghét kẻ khác điều võ dương oai, làm màu trước mặt cô!

Đường Hoan cầm gậy kim loại, không ngừng đánh loạn.

Đối phương...

Đối phương đã đau đến mức sững sờ! Cái loại chuyên bắt nạt kẻ yếu này, mình kiêu mạng với hắn, hắn sẽ không phản ứng kịp!

"Ở nhà mẹ mày không dạy mày hả? Đứa nhỏ nhà tao trêu chọc gì mày mà mày dám mắng?" - Dùng mỗi tay thì không "đủ", Đường Hoan bắt đầu dùng chân đạp.

Túc Ảnh bị sự "dũng mãnh" của Đường Hoan dọa sợ. Vì không thể nhìn thấy nên ngày thường cô làm gì cũng chậm chạp, khiến người ta cảm giác cô là người điếm đàng. Túc Ảnh đâu ngờ đến, một khi chọc vào cô, cô lại bùng nổ như vậy.

"Đứa nhỏ nhà tao, tao còn không nỡ đánh!"

"Mẹ mầy chứ, mầy đánh xong còn dám tới trước mặt tao khoe khoang! Mầy sợ mạng mình quá dài hay sợ mình sống quá lâu, hả?!"

Dáng vẻ hùng hổ của Đường Hoan đạt tiêu chuẩn Mẫu Dạ Xoa.

Rõ ràng nhìn cô gầy yếu thanh tú, thể mà còn đáng sợ hơn cả đôi phụ huynh có biểu cảm giữ-ton kia.

"Đủ rồi đủ rồi....." - Sau khi phản ứng lại, Túc Ảnh vội vàng kéo Đường Hoan lại, đánh vài cái là đủ rồi, tên kia sắp phục hồi tinh thần, trong mắt đã lóe lên sự hung ác, nếu còn đánh tiếp, kẻ chịu thiệt sẽ là hai người họ.

Sau đó, Túc Ảnh phát hiện.....

Khi bùng nổ, Đường Hoan giống hệt con heo không ngừng húc hàng rào đòi ra, chính là kiểu muốn túm lại cũng không được, cậu chỉ có thể ôm eo cô từ phía sau, ấy vậy mà cô còn đuổi chân muốn tiếp tục đập. Trình độ cổ chấp, không chịu khuất phục của cô khiến Túc Ảnh sinh ra cảm giác muốn đỡ trán.

Vốn không có quyền lên tiếng, hiện tại chủ nhiệm đã trợn tròn mắt, há hốc miệng.

Vừa nãy nói lời xin lỗi, cô gái trẻ thanh tú dịu dàng này chính là một cái bánh bao mềm, ấy vậy mà chỉ trong chớp mắt, cô đã tự đột phá bản thân, biến thành một vị trưởng bối ngang ngược, cung chiêu đứa nhỏ nhà mình.

"Thằng nhãi khốn kiếp, mầy mới là kẻ mù chết tiệt, cả nhà mầy đều mù dờ chết tiệt!"

Đường Hoan quát mắng khàn cả giọng.

Nếu không thì cô còn có thể làm gì? Trừ đánh đòn phủ đầu, cô làm gì được đây?

Hệ thống rác rưởi không mở bàn tay vàng cho cô, kể cả cô có muốn hóa thân thành Mary Sue, muốn dùng ánh mắt miệt thị uy hiếp người ta cũng không được, vì cô mù!

Roi vào tình huống địch mạnh ta yếu thì chỉ có thể ra tay trước để dành được lợi thế.

Túc Ảnh ôm cô lùi ra xa, con heo trong lòng chỉ chực xông lên, à nhầm, người trong lòng vẫn muốn chạy về chiến trường! Cậu chỉ có thể giữ chặt cô hơn.

"Đừng đánh, nếu lại tiếp tục sẽ không thể dàn xếp được!" - Túc Ảnh nhỏ giọng nói vào tai Đường Hoan.

Khi tên học sinh kia và cha mẹ hấn hung ác muốn gây phiền toái cho Đường Hoan thì Kha Hạo Vũ, kẻ luôn đứng ở ngoài cửa văn phòng xem kịch, chợt rãi đi vào.

"Hình như những gì hôm qua tôi nói, các cậu không hề để trong lòng thì phải." - Kha Hạo Vũ nói đầy ẩn ý.

"Kha thiếu, hiểu lắm, tất cả đều là hiểu lắm....."

Những tưởng Kha thiếu chỉ nhất thời nổi hứng thú cứu tiểu súc sinh này, ai ngờ Kha thiếu thật sự muốn che chở cậu!

Thôi, coi như giữ mặt mũi cho Kha thiếu, tạm nén giận vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Đế Vương thế giới ngầm (18)

Kha Hạo Vũ quả thật là một tấm "bảng chữ vàng"[1], sau khi gặp hấn, tên học sinh vừa còn luôn miệng muốn Túc Ảnh quỳ xuống dập đầu nhận sai lập tức cúi đầu khom lưng, tỏ vẻ mình không chịu tổn thương gì, sau đó hậm hực rời đi.

"Chào chị, em là Kha Hạo Vũ."

Tiếng nói của thiếu niên nho nhã tuấn tú cực kỳ êm tai, luôn có một loại người chỉ cần cất giọng là lấy được hảo cảm của người khác.

Không cần giải thích nhiều, phân nửa số người được gọi là thiếu gia đều có xuất thân cao, chỉ một câu đã dọa lui người khác, phân nửa đều không phải người hiền lành.

Đường Hoan nhàn nhạt gật đầu. Dáng vẻ bình thản tựa gió mây, cô tự chỉnh trang quần áo của mình. Vừa nãy cô đã quá mất bình tĩnh, hành động có chút không phù hợp với khí chất của một cô gái mù điệu dàng.

"Em là bạn của Túc Ảnh." - Kha Hạo Vũ nhìn chăm chăm Đường Hoan đầy ảm ý, hẳn rất thích những cô gái có vẻ ngoài bình dị, điềm đạm, đáng yêu kiểu này. Những cô gái như vậy khiến người ta vừa nhìn đã...

Muốn bắt nạt!

"Từ giờ về sau, em sẽ chiều cổ Túc Ảnh trong trường thay chị."

Hơn nữa, điều càng hoàn mỹ chính là cô bị mù, càng tô thêm vẻ điềm đạm đáng yêu! Hẳn gần như có thể tưởng tượng ra hình ảnh tuyệt vọng, sợ hãi của một cô gái mù rơi vào hoàn cảnh lạ lẫm.

"Có phải tôi nên cảm ơn cậu không?" - Sau phút trầm mặc, Đường Hoan lên tiếng hỏi.

Kha Hạo Vũ: "....."

Hắn đã nói đến mức này, theo lẽ thường thì đúng là phải cảm ơn hắn. Nhưng, cách Đường Hoan đáp lời khiến hắn cứ thấy quái quái, cảm giác như cô đang mắng người vậy.

Ánh nhìn của Kha Hạo Vũ dành cho Đường Hoan khiến Túc Ảnh hơi khó chịu, đáy mắt cậu chất chứa một loại cảm xúc khó diễn tả thành lời.

[1]金字招牌 (kim tự chiêu bài): hiện tại từ này thường được dùng với những người có danh tiếng, có thể mang ra khoe/dọa người khác để họ kính nể/sợ hãi chùn bước.

*

* *

Lý do Diệp mỗ để thông báo ở giữa chương thế này là vì muốn tránh ẩu cấp, xin lỗi mọi người vì bất tiện này.

Diệp mỗ vẫn đăng truyện vào thứ hai, tư, sáu. Vào những ngày khác, Diệp mỗ đột nhiên đăng chương nhưng không thông báo trước là bạo chương hay thêm chương thì mọi người đừng vội đọc, đợi sau 24h (đúng thứ hai, tư, sáu) thì hãy đọc. Vì những chương Diệp mỗ đăng không đúng lịch là chương ảo, không đúng nội dung truyện.

Thông cảm cho Diệp mỗ, Diệp mỗ học theo cách chống trộm của tác giả bên Trung, Diệp mỗ cực kỳ ghét bọn trộm cắp nên không muốn để chúng nó yên ổn trộm truyện Diệp mỗ edit. Xin phép một câu đã chẳng như thế.

Cảm ơn và cũng xin lỗi vì bất tiện này.

Để bù, hôm nay đăng bốn chương, aizz.

(Những trang không phải wattpad thì đều là trộm cắp)

*

* *

Đường Hoan cảm nhận rõ ràng, thái độ của Túc Ảnh dành cho cô đã quay về thời điểm ban đầu.

Đề phòng!

Cảnh giác!

Khinh thường!

Ác ý!

Tuy rằng sau một thời gian chung sống, thái độ của cậu cũng chẳng tốt nhưng vẫn dịu xuống, không để lộ ác ý một cách rõ ràng như vậy. Chỉ là, khi trải qua chuyện này, tất cả những nỗ lực phía trước của cô đều đổ xuống sông xuống bể.

Đêm, Đường Hoan nằm trên giường, thở ngắn than dài: "Cậu xem, sao nuôi một con gấu nhỏ lại khó khăn như vậy chứ?"

[Cô cảm thấy mình đang thật sự nuôi cậu ấy hả?] - Trước giờ không "phun" ra được lời hay lẽ đẹp nào, hệ thống đột ngột trở nên cực kỳ nghiêm túc, nói.

"Hả?" - Mẹ, tôi tiêu nhiều tiền như vậy còn không phải nuôi?

[Cậu ấy được cô dùng tiền mua về nên cô vẫn luôn đối xử với cậu ấy như thú cưng. Cô cảm thấy cậu ấy dễ phòng cô nhưng cô cũng đề phòng cậu ấy

đấy thôi.]

"Thằng nhóc đó chính là một con sói mắt trắng nhỏ, lần đầu tiên gặp đã khuôn sạch đồ của tôi đi, đương nhiên tôi phải...." - Đường Hoan có chút chột dạ.

Cô vốn không có bàn tay vàng, giờ còn bị mù, sống trong thế giới này vẫn luôn nom nớp lo sợ như đi trên băng mỏng, đối với Túc Ảnh, cô thật sự chỉ ôm tâm lý nóng lòng hoàn thành nhiệm vụ. Cô mong nhanh chóng bồi dưỡng cậu thành tài, sau đó rời khỏi thế giới mà mình không thể nhìn thấy này. Chính vì vậy, cô đã gần như là hà khắc với cậu.

[Hai người sống chung với nhau, cô chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ cho nhanh nhưng lại đòi hỏi cậu ấy thật lòng với mình nhưng cô cảm thấy điều ấy có thể xảy ra à?]

Hệ thống rác rưởi tỏ vẻ, tưởng nó thích nói chuyện nghiêm túc? Nó chỉ đang đau lòng boss nhà nó thôi!

Đường Hoan trầm mặc mất một lúc, sau đó lên tiếng: "Cậu nói cũng có lý."

Khó khăn lắm mới được công nhận một lần, hệ thống tiếp tục cố gắng, nói thêm một câu: [Cô luôn miệng nói mình đang nuôi con nhỏ nhưng cô có thật sự đặt mình ở vị trí người mẹ không?]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Đế Vương thế giới ngầm (19)

Cái chết của cô, không có ai quan tâm đến, giống như một bông tuyết bị gió thổi tan, chẳng thể khiến người ta thương hại và chú ý. Những kẻ gây thương tổn cho cô cũng không nhận được sự trừng phạt thích đáng, bởi sẽ chẳng có người để tâm tới nguyên nhân cái chết của một cô gái yếu đuối, không nơi nương tựa.

(mai chủ nhật, có chương mới, đây chỉ là chương ảo, mong mọi người mai quay lại đọc chương này)

Đây chính là thế giới này, lạnh nhạt, u ám, khiến lòng người chết lặng.

Đường Hoan:..... con mịa nó chứ.

Thế giới này tràn ngập tối tăm và thù hận, nói như vậy là vì ngay cả khí vận chi tử của thế giới này cũng chạy lênh vọt mức bình thường.

Khí vận chi tử Cửu Mộ Lăng, người thừa kế thứ ba mươi sáu của Mộ gia. Mộ gia lấy kinh doanh súng đạn, được phẩm sinh hóa, thí nghiệm trên cơ thể người sống và các hoạt động không thể ra ánh sáng làm chủ, trải qua ba mươi sáu thế hệ đã phát triển thành chuỗi ngành nghề hoàn chỉnh và khép kín. Trong dòng máu người nhà này đều có gen tàn bạo, ích kỷ và nhân phẩm đều có vấn đề.

Ở trong thế giới hắc ám như vậy, nữ chính cũng phải tuyệt vọng đến mức muốn tự sát. Bởi vì khuôn mặt có hai phần tương tự với mẹ của Mộ Cửu Lăng nên cô đã bị gã mạnh mẽ chiếm đoạt, cưỡng ép OX[2], không lâu sau đó, tinh thần cô trở nên bất thường. Tuy vậy, Mộ Cửu Lăng cũng không buông tha cô, tiếp tục cầm tù bên cạnh mình.

Chắc, thậm thật!

Đường Hoan nhin không được, cảm khái, nhưng khi nghĩ tới tình cảnh của mình... Còn thương tiếc người khác thì thậm cái gì, cô mới là người thậm nhất đây này!

Làm nhiệm vụ u ám kiểu này thật gian nan! Từ nhỏ, Túc Ảnh đã sống trong hoàn cảnh sai trái, lớn lên lại càng thêm lệch lạc, chắc chắn sẽ chẳng ai thật sự đi vào lòng cậu. Loại nhân vật như Đế Vương thế giới ngầm và cô gái mù Bùi Hoan Tâm, có thể nói chẳng liên quan gì tới nhau, phải ngăn cản tên gian tế đưa tin sai cho Túc Ảnh trong tương lai, quả thật là việc khó đến mức Đường Hoan muốn khóc!

[1] tạp chủng(杂种) tạp(杂): hỗn tạp, lẫn lộn; chủng(种): chủng loại, giống loại. Từ "tạp chủng" dùng để chỉ con hoang/con riêng với ngữ khí khinh rẻ, khinh thường, có điều, ở đoạn này đang nói về cuộc sống khốn khó, bị khinh rẻ của Túc Ảnh nên Diệp nỗ dịch là "giống loài lai tạp" cho đủ nặng nề.

[2] quyển xoa(圈叉) là cách đọc của OX. Đây là ngôn ngữ mạng, OOXX đồng nghĩa với "chịch" "xoạc" của mình.

[Túc Ảnh đang bị bán đầu giá ở lò sát sinh ngầm.]

Á đạu, hệ thống rác rưởi lại "xác chết vùng dậy"!

"Mất chị không nhìn thấy gì, về sâu em chỉ đường cho chị được chứ?" - Đường Hoan vờn tay xoa xoa đỉnh đầu Túc Ảnh, sau đó lại sờ sờ khuôn mặt

cậu. Boss phản diện chắc không xấu được đâu, chứ nếu bỏ năm mười nghìn mua về cái mặt hàng xấu xí thì cũng hơi thiệt!

Túc Ảnh nhìn người phụ nữ trẻ tuổi trước mặt, sau đó gục đầu xuống, trông mắt âm u, coi cậu thành một con chó?

Trong ánh nhìn của một đám thiếu năng trí tuệ, Đường Hoan dặt tay Túc Ảnh.

"Ờ....."

Chưa kịp nghe xong, Đường Hoan đã bắt đầu nồn khan, thật ghê tởm.

Sau đó, cô tỏ vẻ nghi ngờ với Thống rác rưởi: "Rác rưởi, cậu có âm mưu gì phải không?"

Hệ thống "oa" một tiếng, khóc lên: [Hức... Khó khăn lắm người ta mới quan tâm cô một lần, vậy mà cô lại nghi ngờ người ta, thật đau lòng, thật khổ tâm, tim như bị dao cứa vậy.]

"Rác rưởi, cảm miệng!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Đế Vương thế giới ngầm (20)

Làm nhiệm vụ u ám kiểu này thật gian nan! Từ nhỏ, Túc Ảnh đã sống trong hoàn cảnh sai trái, lớn lên lại càng thêm lệch lạc, chắc chắn sẽ chẳng ai thật sự đi vào lòng cậu. Loại nhân vật như Đế Vương thế giới ngầm và cô gái mù Bùi Hoan Tâm, có thể nói chẳng liên quan gì tới nhau, phải ngăn cản tên gian tế đưa tin sai cho Túc Ảnh trong tương lai, quả thật là việc khó đến mức Đường Hoan muốn khóc!

(mai chủ nhật, có chương mới, đây chỉ là chương ảo, mong mọi người ngày mai quay lại đọc chương này)

Mộ gia ném "đồ chơi" tới lò sát sinh, chẳng qua là muốn làm nhục tên tiểu súc sinh này thôi, nếu thật sự chơi chán thì đã tự tay giải quyết rồi.

Tuy những kẻ ở đây thích làm xằng làm bậy nhưng cũng biết người nào có thể động tới, người nào không thể chọc vào.

Vậy nên, thật sự không có người ra giá.

Đường Hoan nhỏ nhẹ lên tiếng: "Tôi mua. Xin hỏi, giá cả rẻ thế nào?"

Tất cả mọi người đều sững sờ, không hẹn mà cùng nhìn về phía Đường Hoan.

Không thể nghi ngờ, Túc Ảnh chính là boss phản diện.

Dù sao thì chỉ có "mạng" của boss phản diện mới "lớn" như vậy, ngay cả khí vận chỉ từ muốn làm gì cậu thì cũng phải giữ lại cái mạng cho cậu.

Ngay từ lúc bắt đầu, Túc Ảnh và Mộ Cửu Lăng đã là hai người hoàn toàn đối lập.

Từ nhỏ, vị thiếu niên này đã phải chịu đủ loại oan ức, lăng nhục, sống lẫn lộn bò lết như "giống loài lai tạp"[1] thấp hèn. Ý tưởng duy nhất trong đầu cậu là cố gắng để ngày nào đó có thể giẫm đạp lên Mộ thiếu gia - kẻ luôn tự nhận mình cao quý, một lần nữa nắm trong tay vận mệnh của chính mình. Vậy nên, cậu có thể bỏ qua danh dự mà quỳ rạp dưới chân người khác, mặc kệ người ta lăng nhục. Với cậu, để sống sót, lòng tự tôn chẳng là cái thá gì.

Ở trong lòng sắt, Túc Ảnh dữ tợn nhìn chằm chằm Đường Hoan, đáy mắt hiện lên sự hung ác và tàn bạo

Tất cả những kẻ có mặt:..... Lại một lần nữa sững sờ.

Người này tới phá hoại hả?

"Vậy... tôi mua cậu ấy." Trước mặt bao người, cô gái có đôi mắt vô thần lấy từ trong túi ra một tấm thẻ ngân hàng, sờ sờ rồi lại vuốt vuốt một lúc mới chịu hạ quyết tâm.

Nhìn thấy động tác lưu luyến không buông kia, người sáng suốt đều cảm thấy chẳng còn gì để nói.

Mộ Cửu Lăng chậm rãi phẩy phẩy tay.

Một cô gái hơn hai mươi tuổi, sao lại thu dưỡng tiểu súc sinh sống dai kia? Thật đúng là khiến người ta kinh ngạc.

Đã thế, cô còn cho tiểu súc sinh kia đi học... Nếu cứ phát triển như vậy, cũng đáng để gọi lên chút hứng thú của Mộ Cửu Lăng. Gã muốn xem xem tiểu súc sinh kia có thể bỏ ra từ bần lầy hay không, dù sao thì gã hành hạ tiểu súc sinh kia nhiều năm như vậy mà chẳng chơi ra trò mới gì, đã dần dần mất hứng thú. Nhưng xem ra, cảm giác mới mẻ bắt đầu trở lại với gã.

"Quan sát thật kỹ, không được hành động thiếu suy nghĩ."

Chờ xem có cái gì vui, gã ra tay cũng chưa muộn.

*

* *

Thế giới tối tăm kiểu này, trong trường học cũng không thiếu kẻ đầu sỏ chuyên đi bắt nạt, người mới vào trường đều sẽ bị chúng "dạy dỗ", Túc Ảnh không ngoại lệ. Có điều, cậu rất gian manh, thời gian đầu, chỉ cần thấy những tên giáo bá[2] đó đi về phía mình là lập tức quay đầu chạy nên chưa bị bắt. Nhưng phương pháp này không thể sử dụng lâu dài, cuối cùng vẫn có người chặn được cậu trong góc nhỏ.

Túc Ảnh ôm Đường Hoan vào phòng ngủ, ném cô lên giường rồi xoay người rời đi. Tới cửa, cậu nhú mào, quay lại đắp chăn cho Đường Hoan, bây giờ cô còn giá trị lợi dụng, nguồn thu của cả nhà đều dựa vào mình cô nên cô tạm thời không thể ốm được.

Sau khi Túc Ảnh ra ngoài, đóng cửa phòng lại, khoe môi Đường Hoan cong lên, cô duỗi tay xoa xoa cái eo già của mình. Tên gấu con thối này chẳng đáng yêu chút nào, cứ thế ném thẳng cô lên giường, suýt nữa thì eo cô gãy đôi rồi. Có điều, cậu đã bắt đầu tỉnh ngộ, cũng biết quay lại đắp chăn cho cô, xem ra cách dạy dỗ của cô vẫn có tác dụng.

Đường Hoan tự thấy mình thật bồng bồng đất[1].

Chẳng biết, nếu đọc được suy nghĩ thật của Túc Ảnh, cô có giận điên lên rồi bóp chết cậu không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Đế Vương thế giới ngầm (21)

Sau khi Túc Ảnh nhập học, Đường Hoan lại quay về nhà hàng đánh đàn như thường ngày. Cô còn mua thêm một cái giường gấp đặt ở phòng khách cho Túc Ảnh dùng.

(Đã thay đổi nội dung chương 129 và 130, mong mọi người quay lại wattpad vào ngày mai để đọc chương này.)

Dù sao thì cô cũng không cầu cậu "căn chính miêu hồng[2]", chỉ cần cậu không hờ cô là được.

[2]căn chính miêu hồng(根正苗红): hình ảnh ẩn dụ chỉ những người kiên quyết, vững vàng, tử tế, thận trọng từng bước,... nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì những người này sẽ vô cùng có tiền đồ. Nghĩa của cụm từ này hoàn toàn khác với căn hồng miêu chính (根红苗正).

Người nỗ lực giải hòa - bác sĩ Tống muốn khóc.

Hắn tình nguyện ngày ngày thấy Lâm Dĩ Hoan dùng miệng lưỡi sắc bén để nói người chứ không hề muốn nhìn cô lạnh lùng, an tĩnh như vậy.

Đường Hoan làm bộ không nghe được.

Trên màn hình di động của Đường Hoan là giao diện trò chơi 3D vừa mới ra mắt, cô và Vinh Dịch đều đang mở chat voice.

Từ trước tới nay, Đường Hoan chơi game rất gà mờ, nhìn thấy chỗ nào đông người thì chạy tới chỗ đó, tung skill giết chết một đồng người rồi chạy trốn, mỗi lần đều bị người ta quây đánh.

Vinh Dịch không biết phải làm sao, chỉ có thể canh giữ cạnh cô, chờ khi có người tới công kích cô thì ngăn lại, để cô lui về. Cho nên, so với Đường Hoan, Vinh Dịch mới là người "tặng đầu" nhiều nhất.

Trong game bắt đầu có người mắng: "Cái thằng ngốc kia, nếu mày không biết chơi thì đừng chơi, ở đây hổ đồng đội à?"

Vinh Dịch để kệ cho người ta mắng, chẳng thèm hé răng.

Thật ra, y không hề lừa Đường Hoan, từ ba năm trước, y đã trở thành một người rất có danh tiếng ở thành phố Lâm, trong ba năm này, bằng vào những thủ đoạn của mình, y càng tiến thêm một bước.

Bây giờ ở thành phố Lâm, những người theo "con

Đường Hoan nhàn nhạt nhìn anh một cái.

Cô thì sao cũng được, ở chỗ này hay ngoài phòng phẫu thuật cũng đâu khác nhau.

Ánh mắt lạnh nhạt của cô khiến Tiêu Liệt tức đến mức muốn học máu, nhưng việc khiến anh càng muốn học máu hơn chính là...

Sau khi Đường Hoan ngồi chờ bên ngoài phòng phẫu thuật cả một buổi chiều, gần như là tất cả bác sĩ, y tá đều biết vợ chồng anh bất hòa vì... Lúc anh đang phẫu thuật, người phụ nữ chết tiết này ngồi đứng bên ngoài căn hạt dưa cả một buổi chiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Đế Vương thế giới ngầm (22)

Sau khi rời khỏi nhà Đường Hoan, Túc Ảnh lại bắt đầu sống những ngày tháng như trước đây. Khi Mộ Cửu Lăng nhận đến mức không còn việc để làm sẽ ra tay trừu thừa Túc Ảnh, mỗi lần đều khiến cậu chỉ còn lại nửa cái mạng. Khi Mộ Cửu Lăng không rảnh trừu thừa Túc Ảnh, cũng sẽ có kẻ vì lấy lòng Mộ gia mà xuống tay với cậu.

(Đã thay đổi nội dung chương 129 và 130, mong mọi người quay lại wattpad vào ngày mai - thứ 2 để đọc chương này.)

Vết thương trên người Túc Ảnh không ngừng nhiều thêm.

Trời cao giáng xuống cơn mưa tầm tã.

Mấy chục gã đàn ông to lớn thô kệch vây xung quanh một thiếu niên nhỏ yếu, tay cầm chân đá không ngừng. Đã vậy, còn vừa đánh người vừa cười ha ha, nghe cực kỳ chói tai, mang theo sự khoái trá khi đâm đạp lên kẻ yếu.

"Tiểu súc sinh này sống dai thật!" - Gã đàn ông vừa nói, vừa dùng gậy sắt đánh vào chân Túc Ảnh.

Trong phòng vô cùng an tĩnh.

Tiêu Liệt lặng lẽ nhìn người phụ nữ đang ngồi xổm trên sàn nhà, bỗng dưng sinh ra ý nghĩ, nếu ngày tháng cứ tiếp tục như vậy cũng không khó chịu như đã tưởng tượng.

Thật là một suy nghĩ kỳ quái!

Tiêu Liệt nhú chặt mày, nhanh chóng xóa suy nghĩ vớ vẩn này ra khỏi đầu.

Mát xa xong, Đường Hoan lau khô chân cho Tiêu Liệt, sau đó đứng phắt lên. Bởi vì tốc độ đứng dậy quá nhanh nên trước mắt Đường Hoan lập tức tối sầm..

"A....."

Tiêu Liệt khẽ kêu một tiếng. Cho dù là ai thì khi đang ngồi từ từ mà đột ngột có người ngã vào lòng mình, hơn nữa còn ngồi lên đùi mình, đè vào nơi "khó có thể miêu tả", đều sẽ cảm thấy lúng túng.

Hương thơm của phụ nữ không ngừng tràn vào trong mũi.

Tiêu Liệt vừa bực vừa thẹn, định đẩy người đang ngồi trong lòng mình ra nhưng lại nghĩ tới chiều cao của giường so với sàn nhà không hề thấp, nếu đẩy cô xuống ngã xuống, chẳng biết có xảy ra vấn

Hệ thống: [.....]

Sau giây phút sững sờ ngăn ngừa, hệ thống gần như nhảy dựng lên: [Cô còn là người không hả? Người ta đã bị thương thể thảm như vậy mà cô còn lợi dụng khi người ta gặp khó khăn, nhân lúc cháy nhà đi hôi của, thừa lúc vắng nhà mà vào, lợi dụng....] nó không thể nghĩ thêm được thành ngữ nào khác nữa!

"Tên nhóc này lấy oán báo ơn, tôi đá cậu ta một cái, không phải rất công bằng à?" - Đường Hoan mở cửa căn hộ chung cư của mình ra.

Tên rùa con khốn kiếp, lòng dạ độc ác, nhắc tay là chơi xấu người này, có dùng nhiều tình yêu hơn nữa cũng chẳng cảm hóa nổi.

Và lại, cậu đang hôn mê bất tỉnh, đá một cái, cậu cũng đâu biết được.

[1] canh gà cho tâm hồn(心灵鸡汤): đây không phải canh gà để ăn mà là ngôn ngữ mạng, dùng để chỉ hành động tâm sự truyền cảm hứng, an ủi,

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Đế Vương thế giới ngầm (23)

Có thể vì chị gái Túc Ảnh không nhìn thấy, không biết em trai mình bị thương nặng đến mức nào nên thái độ cô mới nhẹ nhàng như vậy. Theo cảm nhận của giáo viên thì vết bầm tím trên mặt Túc Ảnh còn nặng hơn dấu móng tay cào nhiều lần.

(PHÒNG TRỘM!!! Lâu lâu cái giống trộm cắp. Nay vui trời nên thứ hai Diệp mỗ thêm 2 chương nha. Mong mọi người thứ 2 quay lại đọc chương này. Xin lỗi vì bất tiện và cảm ơn vì mọi người thông cảm. Những trang web đăng truyện không phải waptopad đều là ăn trộm.)

Này bà mù chết tiệt, người bà phải xin lỗi là tôi chứ!"

Đường Hoan thăm chửi thề, nỗ lực duy trì nụ cười trên môi! Dù sao cũng chỉ là một thằng nhãi con, cô không chấp trẻ trâu.

"Vậy cậu muốn xin lỗi thế nào?" - Đường Hoan vẫn cố duy trì nụ cười, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Nhưng, đối phương đã quen thói kiêu căng cứng đầu, không hề cảm nhận được Đường Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, đã vậy còn vênh vao: "Cái giống lai tạp nhà bà phạm sai lầm, tất nhiên phải quỳ xuống dập đầu nhận sai!"

Tiểu súc sinh x1

Giống lai tạp x2.

Mẹ nó, mày là cái thá gì mà dám nói chuyện kiểu ấy với boss phản diện nhà tao?!

Đường Hoan cảm thấy mình lại bắt đầu táo bạo.

"Nếu nó không quỳ xuống dập đầu nhận sai thì đừng hòng tiếp tục yên ổn tại cái trường này!"

"Tiểu Hoan, cháu lại đưa chồng đi phơi nắng đấy hả?"

Hàng xóm bên cạnh là một đôi vợ chồng già, đầu tóc hoa râm. Mỗi buổi chiều, khi mặt trời ngả về phía tây, hai ông bà lại tay trong tay, dắt nhau tản bộ dưới hoàng hôn. Ánh sáng vàng óng chiếu vào mái đầu bạc, tựa như thần tiên quyến lữ[1] vậy.

[1]thần tiên quyến lữ: cặp đôi thần tiên.

"Vâng ạ." - Cười tủm tỉm, Đường Hoan đáp.

Rõ ràng là đây một người què, không thể đi đứng, thế mà cô còn cười hi hi được. Tiểu Liệt cảm thấy đầu óc cô có vấn đề rồi.

Còn nữa, ai là chồng cô? Không biết xấu hổ!

Tiểu Liệt tức giận, bất bình nghĩ thầm, sắc mặt u ám. Người tình ý đều có thể nhìn ra được anh đang bức bối, không vui, không cam tâm tình nguyện.

"Đứng ngây ra đấy làm gì? Không phải cô nói đẩy tôi đi tản bộ à? Sao còn chưa đi?" - Tiểu Liệt lạnh lùng trừng mắt.

Cách bà lão nhìn anh và Lâm Dĩ Hoan cứ như đang nhìn con trai và con dâu khiến anh cảm thấy tức giận! Rõ ràng là anh chẳng có gì với Lâm Dĩ Hoan cả!

"Chàng trai trẻ, tạm thời không được như ý là trời xanh muốn tôi luyện cậu, cứ coi như đây là một lần mài giũa, cậu sẽ nhìn ra được rất nhiều điều." - Bà lão hiểu, người trẻ tuổi này gặp tai nạn bất ngờ nên tính tình có chút gần gũi, nhưng không thể vì thế trút giận lên người thân của mình được!

"Bất kể là lúc nào cũng mong cậu đối xử tử tế với cô gái bên cạnh, cô ấy luôn ở bên cậu không rời như vậy là sự nhân từ mà trời xanh ban cho cậu, cũng là tấm lòng của cô ấy. Nếu cậu cứ giẫm đạp lên nó, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 134: Đế Vương thế giới ngầm (24)

Đường Hoan bực bội, cô lơ mơ cảm thấy có điều gì đó không đúng. Tuy rằng thường ngày trông cô như chẳng để bụng điều gì, tùy tùy tiện tiện, nhưng trên thực tế, đôi khi, trực giác của cô cực kỳ nhạy bén. Trí nhớ của cô không thể kém như vậy, mấy đời trước xảy ra chuyện gì, cô đã dần quên đi. Hỏi hệ thống thì nó nói rằng trí nhớ của cô không tốt. Lúc đó, cô chỉ có thể cho qua, giả vờ không phát hiện gì. Cô chắc chắn cái thứ hệ thống rác rưởi này có bí mật gì đó giấu cô, nếu cô phản ứng quá mạnh, chỉ sợ sẽ gây ra hậu quả khó lường

(PHÒNG TRỘM!!! Lâu lâu cái giống trộm cắp. Nay vui trời nên thứ hai Diệp mỗ thêm 2 chương nha. Mong mọi người thứ 2 quay lại đọc chương này. Xin lỗi vì bất tiện và cảm ơn vì mọi người thông cảm. Những trang web đăng truyện không phải wattpad đều là ăn trộm.)

Không nhắc tới nhiệm vụ chi nhánh còn đỡ, nhắc đến rồi là Đường Hoan lập tức muốn bùng nổ!

Mẹ nó, cái nhiệm vụ chi nhánh kia là cái nhiệm vụ rách nát gì?

"Thế nào gọi là tình yêu! Giúp Tiêu Liệt hiểu rõ chân lý trong tình yêu là gì!"

Cô không phải người dẫn dắt tình yêu, sao có thể dạy một con lừa cứng đầu hiểu được chân lý trong tình yêu? Hơn nữa, nhiệm vụ chi nhánh của thế giới trước đã hoàn thành một cách hồ cha như vậy!

Nhìn thấy Đường Hoan sắp nổ tung, hệ thống bắt đầu tìm đường lui cho mình...

[Thật ra ta cảm thấy, không hoàn thành một vài cái nhiệm vụ chi nhánh nhỏ bé cũng được! Chúng ta còn cả đồng nhiệm vụ mà, không vội không vội!]

Hệ thống trầm khốc chút chút.

Nó có thể làm gì?

Nó cũng rất tuyệt vọng!

Nó đâu biết người nhìn qua thì tùy tiện, để nói chuyện như Đường Hoan một khi bị dấn vào giới hạn cuối cùng lại trở nên vô tình như vậy.

*

* *

Đường Hoan bị xích cổ bằng một sợi xích sắt, bên cạnh cô để đầy bánh kem, lương khô, đồ ăn nhanh và có thêm mấy bình nước khoáng.

Trình Ảnh thật sự là một người cẩn thận, vì không muốn bại lộ tung tích của Đường Hoan, gã có vẻ sẽ không quay lại nơi này trong một khoảng thời gian dài. Hơn thế nữa, gã còn lắp camera trong kho hàng, chỉ cần Đường Hoan có dấu hiệu muốn chạy là gã có thể nhanh chóng khống chế cô.

Quả nhiên, người có chỉ số IQ cao làm việc kín đáo hơn người thường rất nhiều.

Đường Hoan nhai bánh mì, dạ dày bỗng nhiên nói nói, có chút khó chịu.

Hệ thống rác rưởi đã gửi video theo dõi ở hầm để xe cho thư ký Lý, nếu có người tới đó chắc sẽ tìm được chiếc di động chứa file ghi âm mà cô cố tình đặt dưới một chiếc xe.

Có thể suy tính chu đáo như vậy, Đường Hoan cảm thấy mình cũng là một người có IQ cao! Bỗng bỗng ắt!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Đế Vương thế giới ngầm (25)

"Chị, em là Kha Hạo Vũ, chúng ta đã gặp nhau một lần rồi." - Nụ cười có chút cứng đờ, chẳng biết vì sao đột nhiên hần lại thấy không vui, cảm giác như bị mất mặt vậy.

"Thì ra là Kha Hạo Vũ, muộn thế này rồi, em vẫn nên về sớm đi, chị sẽ không mời em vào nhà nữa, sợ cha mẹ em lo lắng."

Đường Hoan nắm tay Túc Ảnh, kéo cậu vào nhà, sau đó đóng cửa lại.....

Đóng lại.

Đóng lại?

Kha Hạo Vũ dần người trong phút chốc.

Sau đó, hắn đứng đối diện với cánh cửa, trên mặt hắn, ngay cả nụ cười cứng đờ cũng không còn, biểu cảm trở nên âm trầm.

Người phụ nữ này thật không biết cách đối nhân xử thế.

Hắn đã tới tận cửa mà một cốc nước cũng không cho, còn trực tiếp đuổi hắn về nhà!?

Cách đãi khách kiểu quái gì thế này!

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

*

* *

Sau khi vào nhà.

Thiếu niên thường ngày cứ như một con báo nhỏ hoang dã lại để Đường Hoan nắm tay, kéo vào phòng khách và ngoan ngoãn ngồi xuống, có lẽ cơ thể cậu đã quá mệt mỏi, tâm lý cũng tới giới hạn rồi. Trời xanh bất công, người ta sớm muộn gì cũng vì khó khăn vượt sức chịu đựng mà đánh mất ý chí chiến đấu, trở thành một đồng bunn nhào rơi xuống đất, chẳng muốn tiếp tục bò dậy nữa.

"Có phải bên ngoài em bị người ta bắt nạt không?" - Vươn tay sờ sờ khuôn mặt Túc Ảnh, Đường Hoan dịu dàng hỏi.

Túc Ảnh vẫn không nói lời nào, ngồi trên sô pha, đầu đặt lên hõm vai Đường Hoan.

Đường Hoan cũng không tiếp tục hỏi nữa, cô nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, lẩm bầm lẩm bầm: "Nếu bên ngoài có người bắt nạt thì nói cho chị, chị sẽ giúp em đánh trả, đừng im lặng chịu đựng một mình, hiểu không?"

Nuôi một đứa trẻ thật sự không dễ dàng, sau khi trao đi tình cảm chân thành sẽ chẳng tự chủ được mà nhọc lòng vì cậu.

"Nếu có ai nói gì khó nghe cũng đừng để trong lòng, Tiểu Ảnh nhà chúng ta tương lai sẽ trở thành người thành đạt, không cần đấu võ miệng với những kẻ đó, hiểu không?"

Nhìn đi, không chỉ nhọc lòng về việc học, lo lắng cho sức khỏe, còn phải bận tâm cả về vấn đề tâm lý nữa, Đường Hoan vừa nói, vừa bắt giắc vươn "móng vuốt ác ma", sờ lên đầu Túc Ảnh.

Tóc cậu hơi xoắn, giống như lông tơ của con thú nhỏ nào đó, cực kỳ mềm mại, sờ vào vô cùng thoải mái.

Là một mao nhưng không[1], Đường Hoan thật sự nhịn không được, dùng móng vuốt biến đầu Túc Ảnh thành ổ gà. Một lúc lâu sau, cuối cùng Túc Ảnh cũng rời khỏi hõm vai Đường Hoan, ngẩng đầu, lạnh lùng lên tiếng: "Cô cho rằng nói nhiều như vậy là có thể che dấu việc cô vô loạn tóc tôi?"

Đường Hoan: "....." Xấu hổ thu tay, sau đó cười gượng hai tiếng.

"Chị là chị của em, sờ tóc em thì đã sao! Em vừa khóc trên vai chị, chị còn chưa nói gì đâu, vậy mà em còn so đo việc nhỏ nhặt này!" - Con gấu nhỏ, thật sự là một con gấu nhỏ!

Túc Ảnh lập tức phản bác: "Tôi không khóc!"

"Có gì phải chối chứ, chị em cũng đâu cười em!" - Túc Ảnh "trâu"[2], Đường Hoan cũng không hơn được bao nhiêu, biết nam thiếu niên rất để ý việc bị người ta nói mình khóc nhè mà cô còn "trâu" đến mức bôi nhọ cậu như vậy.

"Tôi nói, tôi không khóc!" - Túc Ảnh nhấn mạnh lần thứ hai.

Đường Hoan nhún vai, thuận theo: "Được rồi, được rồi, em không khóc."

Giọng điệu qua loa lấy lệ cứ như muốn thông báo với Túc Ảnh rằng: thật ra tôi chỉ muốn giữ mặt mũi cho cậu nên mới miễn cưỡng nói vậy thôi.

Túc Ảnh gần như là tức đến mức dậm chân.

[1]mao nhưng không: người cuồng lông tơ mềm mại trên người các con vật có lông.

[2]trầu: viết tắt của trê trầu, trê trầu đọc ngược là trầu tre. Ở đây tác giả dùng (熊: con gấu) trong hùng hải tử (con gấu nhỏ), hùng hải tử = trê trầu của mình, nên Diệp mỗ quyết định dùng "trầu" trong hoàn cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Đế Vương thế giới ngầm (26)

Nửa đêm.

Đường Hoan nằm trên giường, hỏi hệ thống xem hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Trình độ lừa bịp của Kha Hạo Vũ còn kém nhiều lắm, tố chất tâm lý của Túc Ảnh mà thấp đến mức mất mát chỉ vì bị điểm thấp?

Thấy Đường Hoan hỏi, hệ thống lập tức phản chấn bưng bưng, thêm mắm dặm muối.....

[Buổi tối hôm nay nha, con trai cô lên sàn quyền anh ngầm đánh nhau, suýt nữa thì bị đánh chết đấy! Khi về đến dưới nhà, cậu ấy còn nôn ra máu cơ! Chắc chắc...]

Boss phản diện rất thâm đúng không? Nghe được những lời này rồi thì cô nhanh chóng thương hại cậu ấy, đau lòng vì cậu ấy, chiều chuộng cậu ấy đi!

[Cô không biết đâu, cảnh tên mập ba trăm cân đè cậu ấy xuống đánh thật sự khiến người ta thương tâm, rơi lệ. Vì mắt cô mù không nhìn được chứ nếu cô thấy những vết thương trên mặt cậu ấy, đảm bảo cô sẽ khóc thành tiếng!] - Hệ thống nỗ lực thêm mắm thêm muối, câu cú phóng đại, có thể sánh với bác gái hay buồn chuyện ở đầu đường,

Trầm mặc một lúc lâu, Đường Hoan kéo chăn qua đầu, ngủ.

[Cô còn lương tâm không hả? Con trai cô suýt nữa bị người ta đánh chết đó, cô không đau lòng à?] Ấy thế mà vẫn ngủ được.

Đường Hoan chẳng thèm để ý tới cái hệ thống diễn tình[1] này nữa, cô không ngủ thì biết làm gì? Mỗi người đều có một con đường riêng, không cho phép bất cứ ai nhúng tay vào, cô thể hiện mình đau lòng là có thể thay đổi được mọi thứ?

Cô không có năng lực lên sàn đánh đấm thay cậu, cũng chẳng có thực lực giết chết tên biến thái Mộ Cửu Lăng cho cậu, việc duy nhất cô có thể làm là... cố gắng khiến cuộc đời nháp nhô của cậu nhiều thêm một tia ấm áp; khi cậu đứng lên đỉnh cao sau bao vất vả, giúp cậu tránh khỏi trò đùa của trời xanh, không để cậu biến thành bại tướng dưới tay khí vận chi tử thêm lần nữa.

Đường đời, phải tự mình vượt qua!

[1] diễn tình: ban đầu, từ này dùng để chỉ một người có khả năng diễn xuất tài ba, sau này, dân cư mạng Trung Quốc dùng từ này để chỉ những kẻ thích "diễn" trong đời sống thường ngày. Tìm hiểu thêm tại: baike.baidu.com/item/戏精/1672674

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

Sáng hôm sau, Đường Hoan coi như là nhân từ đột xuất, không luộc sùi cáo nữa mà đổi thành hấp sùi cáo, Túc Ảnh có thể tự chấm tương ăn.

Chẳng biết vì sao, nhìn thấy trên bàn không xuất hiện cái thứ "hồ dán" khó có thể miêu tả thành lời như ngày hôm qua, Túc Ảnh lại bất giác thở phào một hơi.

Khi Túc Ảnh ra khỏi nhà, Đường Hoan gọi cậu lại, sau đó.....

Hiền lành?

Ôn hòa?

Phát ra hào quang của người mẹ?

Nhón chân, hôn lên trán Túc Ảnh một cái, lải nhải: "Cho dù bên ngoài gặp chuyện gì cũng phải nhớ kỹ có chị luôn ủng hộ em, biết không? Buổi tối đừng làm bài tập ở nhà người khác quá muộn, chỉ sẽ lo lắng, hiểu chưa?"

Túc Ảnh ra khỏi cửa, duỗi tay sờ trán mình. Không biết vì sao cậu cứ cảm thấy quái quái, giống như người phụ nữ này coi cậu thành con nít vậy.

* *

Thời gian thấm thoát trôi đi, trong chớp mắt, Túc Ảnh đã nhập học được một năm.

Một năm, nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng chẳng ngắn, nhưng đủ để một người tàn nhẫn với kẻ khác, càng tàn nhẫn với chính mình, vũng gót dưới sàn đấu quyền anh ngầm.

Trong phòng nghỉ dưới sàn đấu quyền anh ngầm.

Cứ một tháng, Kha Hạo Vũ lại cho Túc Ảnh một số tiền, tựa như bố thí vậy. Dù sao thì muốn nuôi một con chó trung thành cũng phải biết cách ban ơn cho nó.

"Đầu tháng sau, sau khi thi đại học xong, tôi sẽ phải ra nước ngoài làm quen trước với cuộc sống bên đó, rồi học ở đó luôn." - Khi nhắc tới việc này, Kha Hạo Vũ cực kỳ không cam lòng.

Nói dễ nghe thì là vì suy nghĩ cho tương lai của hắn nhưng chẳng qua có kẻ thấy hắn uy hiếp đến lợi ích của mình nên muốn tiễn hắn đi mà thôi.

Chờ hắn du học về, không biết trong gia tộc còn chút cơm thừa canh cặn nào cho hắn không nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Đế Vương thế giới ngầm (27)

"Túc Ảnh, đây là cơ nghiệp hai ta cùng nhau dựng lên, cậu nhất định phải thay tôi bảo vệ nó thật tốt!"

Kha Hạo Vũ đặt một xấp tiền thật dày lên bàn trà.

"Mấy năm tôi không ở đây, cậu chính là cái bóng của tôi ở Kha gia, cậu nhất định phải mở rộng thế lực cho tôi. Túc Ảnh, cậu hiểu rõ con người tôi, sau khi mọi việc xong xuôi, tôi tuyệt đối không bạc đãi cậu!"

Nói cách khác, sau khi đi du học về, hắn không muốn làm một tên trời gà không chặt, đấu đá với những kẻ nổi dõ còn lại của Kha gia.

Đáy mắt Túc Ảnh hiện lên một tia u ám nhưng cậu vẫn duy trì sự cung kính và nhận tiền: "Kha thiếu yên tâm, đây là bổn phận của tôi, tôi sẽ không làm anh thất vọng."

Túc Ảnh thầm cười nhạo.

Thiên chi kiêu tử, đôi khi đầu óc cũng có vấn đề!

Kha Hạo Vũ, mày có thể yên tâm, mấy năm sau, thế lực nhỏ trong tay tao sẽ không phụ sự kỳ vọng của mày mà phát triển lớn mạnh!

Sau khi Kha Hạo Vũ rời khỏi sàn đấu quyền anh ngầm, một chàng trai trẻ tuổi nhuộm tóc màu vàng đi ra từ chỗ tối, trong miệng còn ngậm một cây tăm xỉa răng. Thấy Túc Ảnh, y lập tức khom lưng chào hỏi, tiện thể nhỏ bọ về phía Kha Hạo Vũ vừa rời đi....

"Trông mình là thiếu gia thì ghê gớm! Hắn làm như Túc ca còn là người hắn có thể tùy ý sai bảo ấy!"

Túc Ảnh cười như không cười nhìn chằm chằm vào y: "Sao, chẳng lẽ bây giờ tôi không bị hắn sai bảo?"

Bị nhìn đến mức chột dạ, Hoàng Mao lập tức khom lưng, cúi đầu: "Túc ca, em chính là kẻ không biết nói tiếng người, nếu như có sai chỗ nào, mong Túc ca nhắc nhở và bỏ qua cho."

Túc ca cái gì cũng tốt, chỉ có điều rất khó đoán, cậu còn nhỏ hơn y một tuổi nhưng khi bị cậu nhìn chằm chằm, chắc chắn trong lòng sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi.

Túc Ảnh vỗ vỗ vào vai Hoàng Mao, tiện tay ném cho y xấp tiền Kha Hạo Vũ vừa đưa.

"Khẩn trương cái gì, cứ như tôi sẽ làm gì huynh đệ của mình không bằng? Tiền này, chia cho mọi người." - Sau đó, Túc Ảnh bồi thêm một câu - "Chị cậu đang bị bệnh đúng không? Cậu cầm một nửa số tiền để chữa bệnh cho cô ấy đi."

Hoàng Mao gật đầu không ngừng.

Y cúi đầu, khom lưng, vành mắt đỏ lên. Người chưa từng thiếu tiền, đâu biết cảm giác cùng đường là gì. Số y vẫn còn tính là may mắn, lúc trước y đã theo đúng người, ít nhất thì mỗi lần có tiền, Túc Ảnh đều chia cho huynh đệ bên dưới, chưa từng bạc đãi họ.

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

*

* *

Về đến nhà, nhìn thấy người phụ nữ ngủ trên sô pha, tay còn nắm điều khiển, Túc Ảnh bắt đắc dĩ, thở dài một hơi.

Là người mù mà cô lại cứ kiên trì mua TV về, nói cái gì mà già rồi mình không bị mù. Thế nên, ngày nào cô cũng nghe TV rồi ngủ, quả thật là một đóa hoa kỳ ba, không biết đầu óc cô chứa những gì nữa.

Túc Ảnh khom lưng, bế người phụ nữ đang ngủ trên sô pha lên, đưa cô về phòng.

Đường Hoan mơ mơ màng màng mở ra đôi mắt vô thần: "Tiểu Ảnh về rồi đấy à, có ăn bánh trôi không, chị nấu bánh trôi cho em ăn."

Túc Ảnh: "..... Không ăn."

Biết bao nhiêu buổi tối khi cậu trở về, cô đều nói làm đồ ăn khuya cho cậu, chẳng phải sủi cảo thì chính là bánh trôi, nếu không thì là mì trứng hoặc com chiên trứng. Cậu không có thói quen ăn khuya, vì thế lần nào cũng cự tuyệt. Những lúc đó, phản ứng của cô sẽ là.....

Đường Hoan phùng mang trợn má: "Nhưng chị muốn ăn bánh trôi. Em biết đấy, buổi tối, khi chị đang ngủ thì không được đánh thức, nếu bị đánh thức, chị sẽ cảm thấy rất đối bụng."

Túc Ảnh:..... Biết ngay mà.

Lần nào cô cũng nói năng vô cùng hùng hồn! Lần nào cũng đầy lý lẽ như thế!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Đế Vương thế giới ngầm (28)

"Chờ đấy, tôi vào bếp nấu." - Túc Ảnh gần như là nghiêng răng nghiêng lợi.

Đường Hoan tiếp tục mơ mơ màng màng gật đầu, sau đó túm lấy cánh tay của cậu, dặn dò: "Tiểu Ảnh, thứ sáu nhớ về sớm một chút, chị có việc muốn nói với em."

Túc Ảnh ra khỏi phòng Đường Hoan, sau đó..... Đường Hoan vui đầu vào trong chăn, ngủ tiếp. Đến khi Túc Ảnh bung bánh trôi vào thì Đường Hoan đã ngủ say rồi.

Túc Ảnh đặt bát bánh trôi lên tủ, lay lay Đường Hoan. Đường Hoan vung mạnh tay một vòng, mắt kiên nhẫn rằm rằm rì rì, sau đó cô chui cả người vào trong chăn.

Túc Ảnh: "....." Chỉ có thể cắn răng, ăn sạch bánh trôi.

Nếu cậu còn làm đồ ăn khuya cho cô, cậu sẽ viết ngược tên mình.

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

Sáng hôm sau, như thường lệ, Đường Hoan đưa Túc Ảnh ra cửa, thuận tiện chúc buổi sáng tốt lành bằng một nụ hôn lên trán cậu, cô còn không quên oán trách: "Đêm qua nói nấu bánh trôi cho chị ăn, cuối cùng em lại tự nấu rồi ăn một mình, thật quá đáng."

Túc Ảnh ghét bỏ xoa xoa đầu nước miếng trên trán, cậu muốn phản bác nhưng vì đã biết trước kết quả nên cậu chẳng buồn dây dưa chuyện tối qua nữa, rồi đi luôn.

Nếu đoán không sai, cậu mà phản bác, nói rằng đêm qua cô đã ngủ thì kiểu gì cô cũng hùng hồn đáp trả: "Vậy sao em không gọi chị dậy?"

Cô cũng không nghĩ xem, cô ngủ giống heo như vậy, ai gọi cô dậy được.

Còn nữa, sáng nào cũng coi cậu như trẻ con, hôn lên trán cậu một cái, hôn đến mức trán cậu toàn nước miếng! Ghê chết đi được!

Nháy mắt đã đến thứ sáu.

Buổi sáng trước khi Túc Ảnh đi học, Đường Hoan liên tục dặn dò: "Nhớ tối nay phải về sớm một chút đấy!"

Mất kiên nhẫn, Túc Ảnh nhũn mày: "Rốt cuộc thì tối nay có việc gì?"

Đường Hoan không nói, chỉ đáp lại: "Em về sớm một chút sẽ biết!"

Sau đó, cô cực kỳ khi thế chọc ngón tay vào ngực Túc Ảnh: "Ha, con gấu nhỏ này vừa nói chuyện với chị gái mình bằng giọng điệu gì thế hả? Còn biết kính trên yêu dưới, tôn trọng người già bệnh tật không?!"

Đối mặt với người phụ nữ hay lái nhái, Túc Ảnh chỉ còn nước xách cặp chạy trời chết.

Nếu không phải vì sống với người phụ nữ này có thể chăm sóc lẫn nhau thì cậu đã sớm chuyển ra ngoài rồi! Chẳng qua cậu có chút sợ hãi với sự cô độc, người phụ nữ mù này lại không hề uy hiếp gì đến cậu, sống chung cũng không tồi nên cậu mới ở lại thôi, không có nguyên nhân đặc biệt gì khác! Cực kỳ ngạo kiêu, Túc Ảnh nghĩ.

Cùng lúc đó, trong nghĩa trang của Mộ gia.

Mộ Cửu Lăng sai kẻ dưới đẩy người cha bị tê liệt, tay không thể dùng, miệng không thể nói của mình tới trước một tấm bia mộ.

"Đề lão ta quỳ xuống, dập đầu ba cái."

Mộ Cửu Lăng châm một điếu thuốc, chậm rãi hút thuốc nhà khói, con người âm u thâm trầm. Gã lăng lẳng nhìn dòng chữ khắc trên bia mộ, trong mắt là sự quyến luyến đến điên cuồng, đây là bia mộ của mẹ gã, cũng là người gã trân trọng nhất trong cuộc đời này.

Một người tê liệt, quỳ xuống dập đầu ba cái bằng cách nào? Đương nhiên là bị người ta đè lại, sau đó ấn mạnh đầu xuống nền đất rồi.

Lập tức, dưới đất xuất hiện một mảng máu.

Trong lòng Mộ Cửu Lăng vô cùng khoái trá, phất tay ra hiệu cho kẻ dưới nâng người đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Đế Vương thế giới ngầm (29)

Mộ Cửu Lăng cầm trong tay ba nén hương, cung cung kính kính cắm vào bát hương, sau đó, gã lệnh cho tất cả mọi người lui ra, còn gã ở lại, lăng lẳng ôm bia mộ, tựa như một đứa nhỏ mất đi phương hướng.

Gã chẳng nói một lời, chỉ ngồi im như vậy.

Ngày thường là một đế vương thế giới ngầm cao cao tại thượng, mặc đồ tây, đeo giày da, ấy vậy mà giờ lại ngồi dưới đất như một kẻ lưu lạc, không thêm để ý hình tượng của mình.

Hôm nay là ngày giỗ của mẹ gã.

Trước kia, gã nỗ lực, liều mạng dành lấy một chỗ đứng trong gia tộc chẳng qua là vì muốn mẹ gã sống thoải mái hơn mà thôi. Nhưng, cuối cùng thì sao? Cái gì gã cũng có, chỉ không có mỗi mẹ!

Mộ Cửu Lăng ghé vào bia mộ khóc thút thít, rất khó để hấn lộ ra dáng vẻ yếu ớt như vậy.

Chỉ là, một lúc sau, gã bắt đầu cười...

Sao gã có thể khổ sở chứ? Gã không thể khổ sở!

Khổ sở sẽ làm người thân đau đớn, kẻ thù vui sướng!

Gã khó chịu thì sẽ khiến người khác không thể hạnh phúc, như vậy, lòng gã mới thoải mái hơn.

Ngày giỗ của mẹ gã cũng chính là ngày sinh của của tên tiểu súc sinh kia. Đã lâu rồi không trêu đùa "động vật nhỏ", hôm nay vừa hay là một ngày thích hợp. Chẳng biết lâu như vậy rồi, tên tiểu súc sinh kia có tiến bộ hơn không.

Nếu không tiến bộ thì đầu còn gì thú vị.

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

*

* *

Buổi chiều, sau khi tan học, Túc Ảnh ngồi trong lớp, chậm chạp không nhúc nhích.

Hiện tại, Túc Ảnh rất ít khi tự mình lên sân đấu, chính vì vậy, cậu cũng không bị động đến mức tối nào cũng phải đến đó. Giờ cậu muốn nghỉ thì có thể tự do nghỉ, cậu cũng đã nói trước với Hoàng Mao, tối nay không tới. Thế nhưng, việc này không có nghĩa, tan học một cái là cậu sẽ lập tức về nhà, tránh cho người phụ nữ kia tưởng rằng cậu là kẻ ngoan ngoãn nghe lời, cũng tránh cho cô được đà lần tới.

Ngồi im trong lớp hai tiếng, Túc Ảnh mới đeo cặp, chậm rì rì đi tới trạm xe buýt. Nhưng, ngay khi cậu vừa định bước lên xe, không biết từ đâu xông ra một đám vệ sĩ mặc đồ đen, chẳng để cậu lên tiếng đã bịt kín miệng cậu, kéo cậu vào một con ngõ nhỏ.

Túc Ảnh không giãy giụa bởi vì cậu biết mặt những kẻ này, nếu cậu nhớ không nhầm thì họ đều là người bên cạnh Mộ Cửu Lăng.

Hiện tại, cánh chim của cậu còn chưa đủ cứng cáp, dù cậu có năng lực đánh trả cũng tuyệt đối không được để lộ ra trước mắt Mộ Cửu Lăng!

"Xem ra thời gian này, mày sống cũng không tệ lắm nhỉ, em trai ngoan của tao!"

Mộ Cửu Lăng ngồi trên một chiếc ghế gỗ to, rộng, màu đỏ, được trạm trổ tỉ mỉ. Mặc dù nơi này là một con hẻm nhỏ đầy mùi kỳ lạ nhưng khí thế của gã vẫn mạnh mẽ [1] như cũ, hoàn cảnh không hề ảnh hưởng đến phong thái và uy nghiêm của gã chút nào.

Túc Ảnh để im cho những kẻ đó ấn mặt mình xuống, gò má cậu dán chặt dưới nền đất, bị mài đến mức đau đớn.

Mộ Cửu Lăng vỗ vỗ tay. Ngay sau đó, thuộc hạ của gã mang lên một cái bánh sinh nhật, bên trên còn cắm nến, không phải loại nến sinh nhật nhỏ bé mà là những cây nến trắng thường dùng để chiếu sáng, to bằng ngón tay.

"Hôm nay tao đặc biệt tới chúc mừng sinh nhật mày, thế nào, vui không?" - Mộ Cửu Lăng nhẹ nhàng vung tay, chiếc bánh kem với những ngọn nến bùng bùng lập tức rơi xuống lưng Túc Ảnh, có ngọn gần tàn thì đốt hồng quần áo cậu, ngọn nào còn cháy thì thiêu bóng lưng cậu...

[1] 气势如虹 (khí thế như hồng): khí thế dâng cao như cầu vồng, chữ 虹 (hồng) là cầu vồng. Để nguyên Hán Việt thì khó hiểu, giải thích hẵn ra thì lưng cũng nên Diệt mỡ dịch như trên, nghĩa tương tự, cũng dễ hiểu, câu văn không lung củng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Đế Vương thế giới ngầm (30)

Mộ Cửu Lăng tỏ vẻ thương hại, nói một câu: "Sao lại bất cẩn như thế?"

Túc Ảnh đau đến mức cả người đều run rẩy. Có ngọn nến đốt bục quần áo cậu, khiến da thịt cậu cháy khét, cậu theo bản năng muốn đập tắt chúng nhưng lại bị người ta giữ chặt tay, đè xuống. Cậu hiện giờ kêu trời, trời không thấu, kêu đất, đất chẳng hay.

Thì ra, hôm nay là sinh nhật của cậu, cậu đã quên nó từ bao giờ.

Thì ra, người luôn nhớ rõ sinh nhật của cậu, lại là kẻ thù.

Sức sinh thì đâu có tư cách mừng sinh nhật, đúng không?

Cho nên, từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng được tổ chức sinh nhật, cũng không nhớ ngày sinh của mình. Với cậu, thứ ấy đâu đáng quan tâm, cậu chỉ cần nhớ rõ một việc, đó chính là sống sót!

Chẳng biết có phải trời xanh chiếu cố hay không, trên cao đột nhiên giáng xuống một trận mưa lớn, không hề có dấu hiệu báo trước.

Lập tức, có kẻ che ô cho Mộ Cửu Lăng.

A, trời mưa? Mộ Cửu Lăng nhủ vậy. Gã đứng dậy, đi về phía Túc Ảnh, dùng mũi giày da bóng loáng nghiền nghiền ngón tay cậu. Gã nhìn xuống cậu như nhìn một con kiến, hờ hững nói: "Vẫn giống hệt lúc trước, chẳng có gì thú vị."

Cứ tưởng lâu rồi không gặp, cậu sẽ tiến bộ, nhưng xem ra cũng đâu có gì thay đổi.

Như chúng tinh phùng nguyệt[1], Mộ Cửu Lăng được người bảo vệ, đưa lên xe, rồi đi.

[1] mặt trăng được các vì sao vây quanh, bảo vệ. -> nghĩa bóng: kẻ nổi bật, được nhiều người che chở, giúp đỡ

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

Túc Ảnh nằm trên mặt đất, con người hiện lên sự hung ác như dã thú, cậu lẳng lặng nhìn chiếc xe càng ngày càng xa, đáy mắt tràn ngập máu tanh và tàn nhẫn.

Cậu bò dậy, vết thương trên lưng ngấm nước mưa trở nên vô cùng đau đớn. Lên xe bus, dáng vẻ của cậu khiến tất cả mọi người lộ ra ánh mắt quái dị, trong ánh mắt đó không dấu nổi vẻ trào phúng và coi thường, vừa nhìn đã biết không phải "thứ" gì tốt, ra ngoài gây chuyện nên bị người ta "dạy dỗ" đây mà.

Dựa vào cửa kính của xe, Túc Ảnh không hề để ý tới ánh mắt người khác. Đầu cậu bây giờ vô cùng choáng váng và hỗn loạn, cậu chỉ muốn ngủ một giấc mà thôi. Sau đó, cậu không cẩn thận ngủ quên, đi quá trạm xe.

Túc Ảnh cũng chỉ bị quá một trạm, mà cậu lại lười đứng đợi xe bus nên chậm rì rì đi bộ về nhà trong mưa.

Thì ra ần nhẫn ngủ đông một năm, những gì cậu nắm trong tay còn xa mới đủ. Tuy so với đồng bunn lầy dưới đáy xã hội, cậu đã vượt xa bọn họ, nhưng so với Mộ Cửu Lăng, cậu vẫn chỉ là một đồng bunn.

Những việc cậu làm vẫn chưa đủ, tốc độ của cậu vẫn chưa nhanh, tâm cậu cũng chưa đủ tàn nhẫn.

Nhưng không sao, cậu nhỏ tuổi hơn Mộ Cửu Lăng, cậu có rất nhiều thời gian để chơi cùng gã.

Ánh mắt của thiếu niên đi trong màn mưa càng thêm ần nhẫn và kiên định, máu tanh nơi đáy mắt cũng càng nồng đậm hơn.

Không có người vừa sinh ra đã là kẻ ác, cái gọi là "ác", chẳng qua bị buộc hình thành theo thời gian sống trong tra tấn mà thôi. Lương thiện chẳng thể dùng chân trong thế giới này thì sao không thể biến bản thân thành một kẻ ác cơ chứ?

Khi sắp về đến nhà, thấy một bóng hình quen thuộc ngồi ở rìa đường, Túc Ảnh chau mày, không tự chủ được mà đẩy nhanh bước chân, tiến về phía người đó.

"Mưa lớn như vậy, cô ra đây làm gì?" - Nhìn cô gái mù ngồi run bần bật, một con giận bốc lên từ tận đáy lòng Túc Ảnh.

Đường Hoan "oa" một tiếng, khóc nức lên, khóc đến mức long trời nổi đất, so với ai cũng thấy oan ức hơn người ta.

"Chị nghe thấy tiếng sấm, muốn tới trường đưa ô cho em, ai ngờ ngoài đường lại không có lấy một người, đã vậy còn bị một tên lái ô tô bắt nạt, hấn ta phóng xe qua lại, qua lại nhiều lần trước mặt chị, khiến cả người chị bị nước mưa bắn ướt hết!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 141: Đế Vương thế giới ngầm (31)

Bởi vì mắt không nhìn thấy nên khi đi tới những nơi không quá quen thuộc, Đường Hoan đều phải hỏi người đứng đợi ở trạm xe bus xem trước mặt mình là xe nào. Ai ngờ hôm nay mưa to, trạm xe bus chẳng có lấy một người, nên mỗi khi có xe bus đi qua, cô đều phải ngăn lại và hỏi tài xế xem xe này đi qua trường học hay không. Khó khăn lắm, Đường Hoan mới đến được trường học, nhưng chẳng thấy bóng dáng tên gấu nhỏ kia đâu, trong phòng học cũng không có bất kỳ người nào. Vì thế, Đường Hoan lại sờ soạng đi về.

Trên đời này có rất nhiều kẻ biến thái. Một tên biến thái thấy người mù chống gậy đi trong mưa lớn thì nổi lên tâm tư trêu đùa, lái xe xoẹt qua trước mặt Đường Hoan, khiến cả người cô bắn đầy nước. Thấy cô không tránh kịp, tên đó còn vòng xe về, lại một lần nữa khiến nước bắn đầy người cô.

Tới lui nhiều lần như vậy, Đường Hoan đâu thể ném gậy bỏ chạy, chỉ còn cách ngồi xuống rìa đường, chờ người ta chơi chán thì thôi.

Nghe Đường Hoan nói xong, lòng Túc Ảnh có chút khó chịu, nhưng vẫn quát lớn: "Biết mình mù như vậy rồi thì thành thật ở nhà đi chứ!"

Cậu khom lưng nhặt ô lên, bung ra, che cho Đường Hoan. Sau đó, cậu chà mạnh tay vào quần áo rồi dùng tay lau sạch nước mắt và nước mưa trên mặt cô.

"Đứng lên, về nhà."

Đường Hoan vẫn ngồi im không nhúc nhích ở rìa đường.

Túc Ảnh thúc giục, cô mới kéo ống quần lên, để chân lộ ra và nghẹn ngào nói: "Chân chị sưng lên rồi."

Thật ra, cô ngại mất mặt nên không kể hết, khi tên biến thái chết tiết kia lái xe tạt nước vào người cô, cô đã cầm gậy toan gõ cửa xe hất ta, nhưng vì không nhắm chuẩn nên vấp chân, khiến chân bị thương.

Túc Ảnh nhét ô vào tay Đường Hoan, sau đó, cậu bé ngang cô lên, rồi cuộc thi một người ngốc nghếch như cô, sống đến tận bây giờ bằng cách nào không biết!

Hai người đều đã ướt đầm, nhìn qua người này còn thâm hơn người kia, trong màn mưa, tựa như bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, chỉ có thể sống nương tựa vào nhau...

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

*

* *

"Bảo em hôm nay về sớm một chút, sao đến tận bây giờ mới về?" - Đường Hoan hỏi với giọng không vui.

"Đi đường gấp chút chuyện."

Túc Ảnh một tay ôm người, một tay lấy chìa khóa ra mở cửa.

Vừa bước vào, cậu đã nhìn thấy trên bàn đặt một chiếc bánh sinh nhật với hàng chữ.....

Túc Ảnh, sinh nhật vui về.

Đường Hoan vươn tay, xoa đầu Túc Ảnh theo thói quen, sau đó, cô khịt khịt mũi, cố gắng nở một nụ cười: "Tiểu Ảnh nhà chúng ra lại lớn thêm một tuổi rồi, chúc mừng sinh nhật!"

Tuy rằng đáng về hiện tại của hai người đều vô cùng thảm hại nhưng dù thế nào thì vẫn nên lạc quan, đúng không?

Biểu cảm của Túc Ảnh không hề có lấy một chút rung động. Cậu bình tĩnh đặt Đường Hoan lên sofa, sau đó đi tìm hòm thuốc.

"Đứa nhỏ này, hôm nay là sinh nhật em, sao em chẳng vui gì vậy?"

Tâm tình của Đường Hoan hiện tại chính là: con trai trưởng thành quá sớm, tình tình u ám, không có lấy một chút còi mỡ, làm sao bây giờ[1]?

[1]怎么破: làm sao đây/làm thế nào bây giờ/ giải quyết thế nào bây giờ/ làm gì bây giờ/....., đây là ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, là một câu bán manh của giới trẻ bên ấy.

Túc Ảnh mở nắp lọ dầu hoạt lạc[2], súc vào mắt cá chân Đường Hoan.

"Có cái gì đáng để vui về?"

Với cậu mà nói, có thể sống sót ở trong khe hở, mỗi ngày đều là một ngày "sống lại".

Cảm thấy mình như bị người hất một chậu nước đá, Đường Hoan không vui, xoay đầu đi, muốn rút chân khỏi đù Túc Ảnh.

Tên gấu nhỏ không có lòng biết ơn, thật đáng ghét!

[2]dầu hoạt lạc: giống một dạng dầu gió của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Đế Vương thế giới ngầm (32)

"Đừng nhúc nhích" - Túc Ảnh lạnh mặt, quát lớn.

Sắc mặt Đường Hoan càng xấu, trông cực kỳ không vui, cô còn cứng đầu hơn cả con lừa.

Túc Ảnh chỉ có thể xuống nước: "Vui, rất vui."

Nếu cậu không chịu thua, chắc chắn người phụ nữ này sẽ bắt đầu lái nhải thuyết giáo cậu.

Đường Hoan cũng không phải người được voi đòi tiên, cô biết lòng tự trọng của con gấu nhỏ nhà mình cao nhường nào, có thể khiến cậu chịu thua đã không phải chuyện dễ dàng. Vì thế Đường Hoan râm rì nói: "Em tự nghe lại giọng điệu của mình mà xem, vừa nghe đã biết em qua loa, có lẽ với chị rồi."

.....

"Tiểu Ảnh năm nay mười sáu tuổi, phải đốt mười sáu cây nến."

Hai người ngồi xuống bên bàn, Đường Hoan cực kỳ trịnh trọng, nói.

Túc Ảnh:..... Đốt mười sáu cây nến lớn nhỏ, nghĩ kiểu gì cũng thấy ngu xuẩn!

"Nhất định phải đốt mười sáu cây, đừng thấy chị mù là lừa chị, chị có thể dùng tay sờ từng cây, từng cây một đấy."

Không biết vì cái gì mà Túc Ảnh lại sinh ra suy nghĩ muốn giơ tay đỡ trán, sao cô biết cậu đang định đốt mỗi một cây nến?

Túc Ảnh nhẫn nại đốt hết mười sáu cây nến, Đường Hoan vỗ tay hát chúc mừng sinh nhật, sau đó cô bảo cậu thổi tắt nến.

Trước đây, Túc Ảnh chưa từng được tổ chức sinh nhật, về sau, cậu cũng không hề muốn tổ chức sinh nhật. Trên đời này còn việc gì còn ngu ngốc hơn cực khổ đốt mười sáu cây nến, sau đó lại thổi tắt chúng?

Có!

Hành động ngu ngốc hơn chính là, cậu làm theo!

Sau khi Túc Ảnh thổi nến, Đường Hoan bắt đầu kéo tay cậu, cảm khái: "Thời gian trôi qua nhanh thật, chị em ta đã nương tựa vào nhau được một năm rồi đấy."

"Tiểu Ảnh, chị biết trước kia em phải chịu rất nhiều khổ cực, nhưng không sao, chị sẽ luôn ở chỗ này bảo vệ em! Trước kia không ai ăn sinh nhật cùng em cũng chẳng sao, về sau, chị sẽ luôn ở bên cạnh em, mừng sinh nhật cùng em!"

Hệ thống:..... Ký chủ ngu ngốc nhà ta lại bắt đầu tạo flag[1].

Dù sao thì quá trình trưởng thành của đứa nhỏ này cũng được cô chứng kiến. Tuy rằng lúc đầu tính cách của cậu thật sự lệch lạc nhưng sau khi trải qua những ngày tháng nghiêm túc rèn luyện, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ nói ra những câu khinh người thì tên gấu nhỏ này không còn khuyết điểm nào khác.

Nói xong, Đường Hoan lấy kem trên bánh, quét lên mặt Túc Ảnh.

Túc Ảnh đứng hình vài giây, tình hình xoay chuyển quá nhanh, cậu không phản ứng kịp cũng là chuyện bình thường.

Thật ra Túc Ảnh không thích ăn đồ ngọt nhưng chiếc bánh sinh nhật Đường Hoan mua cũng không lớn nên cậu đã cắn răng, ăn bằng hết.

[1]tạo flag: ngôn ngữ mạng, có những nghĩa sau: (1) một người nói trước một việc gì đó nhưng kết quả lại ngược lại, Ví dụ: một người nói: "hôm nay trời thật đẹp" nhưng sau đó lại có mưa bão tới; "chắc chắn tôi sẽ tán đổ cô gái ấy" cuối cùng lại thành anh trai mưa, (2)nói điều tốt thì không linh, nói điều xấu thì lại đến (3)tạo lên mục tiêu để hoàn thành. Vì từ này mang hai nghĩa là "tạo nên mục tiêu để hoàn thành" và "tạo nên mục tiêu nhưng kết quả trái ngược hoàn toàn" nên rất khó để phán đoán ý của tác giả, Diệp mỗ nghĩ tác giả muốn nói Đường Hoan lại bắt đầu hứa một điều chẳng thể thành hiện thực chứ không phải đang đưa ra một mục tiêu để hoàn thành, nhưng Diệp mỗ không dám chắc, thành ra để nguyên. Nếu mọi người đọc hết thế giới này, có lẽ sẽ hiểu vì sao Diệp mỗ lại đoán ý tác giả như vậy. ~

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

*

**

Sáng Hôm sau, tiễn Túc Ảnh đi học, theo thường lệ, Đường Hoan hôn lên trán Túc Ảnh một cái, sau đó, cô còn vui mừng vỗ vỗ bả vai cậu. Cái kiểu cảm khái khó hiểu này của cô khiến Túc Ảnh cứ thấy quái quái.

"Tôi có một cảm giác "mẹ hiền, con hiếu" "

"Tôi thấy, thiếu sót duy nhất chính là nhà chỉ có hai người, nếu một nhà ba người thì thật hoàn mỹ."

Sau một lát trầm mặc, Hệ thống bí ổi lên tiếng: [..... Không tốt lắm đâu, Túc Ảnh thì còn nhỏ mà cô đã cả đồng tuổi rồi, chuyện cảm thú như vậy, chắc chặc...]

Đường Hoan:.....???

Sau khi phản ứng lại, Đường Hoan:.....!!!

Cái đêch!! Con mọe cậu!!

"Tôi nói là nếu tôi tìm được một người và gả cho người ta, gia đình sẽ hoàn mỹ với ba người! Cậu muốn chết à?!" - Đường Hoan bùng nổ.

[Vậy thì càng không có khả năng xảy ra. Cô xem, cô đã là người mà còn muốn "hồ hơ"[3] người ta, cô nói cứ như sẽ có ai coi trọng một người vừa mù vừa ngốc như cô ấy.]

[3]tiếng cười, hệ thống đang dùng tiếng cười thay cho một từ/ cụm từ mà ai cũng hiểu =)))

Hôm nay mát trời, Diệp mỗ bạo 9 chương, tuy không nhiều nhưng cũng gọi là bạo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Đế Vương thế giới ngầm (33)

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt một cái đã hai năm trôi qua.

Hai năm ngắn ngủi, những thứ Túc Ảnh nắm trong tay không phải chỉ có mỗi sàn đấu quyền anh ngầm, trước mặt Kha Hạo Vũ, cậu nguyên ý để lộ ra bao nhiêu phần thực lực thì chỉ có cậu mới biết.

Ít nhất thì Kha Hạo vũ vẫn rất hài lòng với "chó săn" Túc Ảnh, thậm chí khi biết Túc Ảnh muốn thi đại học, hắn đã trở về từ đất khách quê nhà xa vạn dặm để thể hiện sự quan tâm của một người làm boss.

Đêm trước ngày thi đại học, trong phòng Vip dưới sàn đấu quyền anh ngầm, lấy Hoàng Mao dẫn đầu, một đám anh em theo thứ tự, cung kính mời rượu Túc Ảnh.

"Chúc Túc ca đại thắng trong cuộc thi ngày mai! Các anh em chưa từng được đi học, Túc Ca chính là tiên hạc duy nhất trong đàn gà này! Em đã nhờ chị gái đi xin bùa thi cho Túc ca!"- Hoàng Mao vui đến mức nói năng lộn xộn, sau đó, y nhét vào tay Túc Ảnh một lá bùa.

Những người này chính là fan trung thành của Túc Ảnh, thấy Túc Ảnh thi đại học thì còn cao hứng hơn chính mình đi thi.

"Ngày mai Túc ca còn phải làm bài thi, các anh em kính rượu xong thì tự uống, Túc ca lấy trà thay rượu là được rồi!"

Sau khi tất cả kính rượu, đột nhiên có người chạy vào thông báo: "Kha thiếu tới."

Hoàng Mao và những người khác trao đổi với nhau bằng ánh mắt, sau đó biết điều lui ra ngoài. Thật ra, tất cả đều đang cười lạnh trong lòng.

Kha thiếu?

Ha ha, Kha Thiếu là cái thá gì?

Túc ca đang ấn nhẫn nên mới gọi một tiếng Kha thiếu, chờ tới ngày Túc ca không muốn nhin nữa, Kha thiếu gì thì cũng thành đá kê chân!

Lần này trở về, Kha Hạo Vũ thật sự vội vàng, dù sao thì hắn cũng chỉ về để "ban on" mà thôi.

Không thể không nói, nếu Kha Hạo Vũ không gặp một con sói nhỏ như Túc Ảnh, hoặc hắn có năng lực khống chế cậu thì hắn cũng được coi là một người tài giỏi. Mấy năm nay, mặc dù chỉ đến tết mới được về nước nhưng mỗi lần trở về, hắn đều giúp thế lực của Túc Ảnh mở rộng thêm một bước. Nếu đổi thành người mà hắn có thể khống chế thì tất nhiên thế lực này sẽ thuộc về hắn, đáng tiếc, người hắn chọn lại là Túc Ảnh.

Sau khi nói xong những lời khích lệ và cổ vũ, trông mặt Kha Hạo Vũ đảo một vòng, không tự chủ được mà nghĩ về cô chị mù của Túc Ảnh. Thời gian ở nước ngoài quả thật vô cùng nhàm chán, quan trọng nhất là gái nước ngoài không hợp khẩu vị của hắn, không có sự đầm ấm đáng yêu của gái Phương Đông mà hắn muốn! Nhìn họ còn cao gầy, mạnh mẽ hơn cả hắn, sao hắn có thể sinh ra cảm giác muốn bắt nạt họ được chứ.

"Lâu rồi không gặp chị cậu, thời gian của tôi hạn hẹp, không bằng đêm nay tới chào hỏi chị cậu luôn."

Tuy có ít thời gian, không kịp làm gì nhưng ngắm cho đỡ thèm cũng được! Chẳng biết lâu như vậy rồi, cô gái mù kia có nhiều thêm vài phần thành thực, duyên dáng hay không.

"Kha thiếu, không cần làm vậy đâu, giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của chị tôi rất ổn định, hiện tại chắc chị ấy đã đi ngủ rồi." - Túc Ảnh đúng mực nói.

Nhìn thấy biểu cảm thất vọng thoáng qua trên khuôn mặt Kha Hạo Vũ, đáy mắt Túc Ảnh chợt trở nên tối tăm, nhưng sự lạnh lùng đó đã bị che đậy bởi hàng mi dài nên Kha Hạo Vũ vẫn chưa cảm nhận được. Nếu cảm nhận được, bằng sự thông minh của hắn, chắc chắn sau này hắn sẽ chẳng tự đào hố chôn mình như vậy!

Không đạt được mục đích, Kha Hạo Vũ nói thêm vài câu, cuối cùng cũng chẳng cưỡng nổi cơn buồn ngủ vì sự chênh lệch thời gian, nhanh chóng trở về khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Đế Vương thế giới ngầm (34)

Đưa nhỏ nhà mình ngày mai phải thi đại học, cuối cùng thì Đường Hoan cũng hiểu được cảm giác của người làm cha làm mẹ, trong lòng cực kỳ lo lắng.

Nửa đêm, lăn qua lộn lại trên giường mãi không ngủ được, vì thế cô sờ soạn ra khỏi phòng, kiểm tra xem Túc Ảnh đắp chăn đang hoảng hay chưa, nếu chẳng may bị cảm, ngày mai không đi thi được thì làm sao giờ?

Đường Hoan sờ tấm chăn trên người Túc Ảnh, thờ dài đầy lo nghĩ, con gấu nhỏ này chỉ đắp chăn ngang ngực, may mà cô ra xem. Vì thế, Đường Hoan khẽ khàng đắp chăn cho Túc Ảnh, đắp kín mít từ đầu đến chân, hận không thể bọc cậu vào trong chăn.

Trong bóng đêm, đôi mắt đen của Túc Ảnh chứa đầy bất đắc dĩ và mang theo sự buông thả.

Giữa mùa hè, cô bọc kín cậu như vậy là "sợ" cậu không bị cảm hả?

Thôi, để kệ cho cô nghịch đi, không biết bên trong mạch máu của cô chứa nước hay hồ nhão nữa, coi như yêu thương thiếu năng trí tuệ vậy.

Đường Hoan lăn lộn hồi lâu, cuối cùng cũng chịu về phòng nằm xuống.

Tiếng hít thở đều đều vang lên từ trong phòng, biết người phụ nữ thích bày việc lung tung này đã ngủ, Túc Ảnh vén chăn xuống giường.

Nhìn thấy cảnh người phụ nữ đang nằm trên giường, chăn thì rơi dưới đất, Túc Ảnh bất đắc dĩ lắc đầu.

Không biết cô lấy đâu ra tự tin mà luôn miệng nói sẽ chiều cổ cậu, từ mùa xuân đến mùa hè tới mùa thu, rồi lại từ mùa thu tới mùa đông, có đêm nào cô ngủ không đá chăn?

Ban đầu, cách vài ngày cô lại bị cảm một lần, còn tưởng rằng sức khỏe của cô kém, ai ngờ lí do là vì đêm nào cô cũng đá chăn nên bị nhiễm lạnh. Sau đó, Túc Ảnh tập thành thói quen nửa đêm dậy đắp chăn cho cô, không vì nguyên nhân nào khác, cậu lo cô sẽ lấy bệnh cho mình mà thôi!

Đã vậy, cô còn bồi thêm một câu khiến người ta tức chết: "Chao ôi, xem ra ông trời chiều cổ chị, thời gian gần đây, sức khỏe của chị tốt lên trông thấy!"

Túc Ảnh nói cái gì? Cậu sẽ không nói mình nửa đêm dậy đắp chăn cho cô đâu.

A, ông trời chiều cổ, nghĩ cũng thật đẹp!

Với việc thi đỗ đại học, Túc Ảnh cực kỳ nhẹ nhàng.

Tuy rằng khi vừa nhập học, cậu thật sự không theo kịp, nhưng, những việc chỉ cần bỏ thời gian là đạt được kết quả tốt thì chẳng có gì làm khó được cậu!

Hôm sau, tiễn cậu đi thi, Đường Hoan lo đến mức chân tay lạnh toát.

"Chị hồi hộp." - Đường Hoan nói với giọng mang theo chút nức nở.

Túc Ảnh: "....."

Quá ngu ngốc!

Cậu đi thi, liên quan gì tới cô, sao cô có thể căng thẳng đến mức này?

Nghĩ vậy nhưng Túc Ảnh vẫn nói: "Đừng khẩn trương, tôi chắc chắn mình sẽ thi tốt, không cần lo lắng."

[Đúng vậy nha, đối với boss phản diện thì đây chỉ là một cuộc thi nho nhỏ, có gì phải căng thẳng chứ! Lo chuyện bao đồng!] - Sau khi Túc Ảnh rời nhà đi thi, thấy Đường Hoan vẫn còn xoắn xuýt ở cửa hồi lâu, hệ thống bị bối bất ngờ xông ra.

"Con đi ngàn dặm mẹ lo âu, cậu thì biết cái quái gì!" - Đường Hoan khinh bỉ hệ thống rác rưởi.

Hệ thống bị khinh bỉ đến mức ngớ người.

Sau đó, Đường Hoan lại cấm cho nó một đao nữa.

Cô không kiên nhẫn, nhủ thầm: "Bỏ đi, nói chuyện với cái thứ rác rưởi chủ định cô độc cả đời làm gì, cậu vĩnh viễn cũng không hiểu được cảm giác lo lắng vì đứa nhỏ nhà mình đâu."

Hệ thống: [.....]

Cô độc cả đời thì sao?

Không đúng, sao nó lại cô độc cả đời cơ chứ?

Hệ thống vừa định phản bác, Đường Hoan đã đóng cửa lại, bò lên giường ngủ nướng.

[Cô bảo mình lo lắng, căng thẳng cơ mà? Sao cô còn ngủ được?]

"Tôi cảm thấy cậu nói rất đúng, tôi phải tin vào năng lực của Túc Ảnh, boss phản diện thì đâu cần lo lắng!"

[.....]

???

Vậy cũng được ấy hả?

Cô dám thề là cô không lấy cớ để mình có thể yên tâm thoải mái đi ngủ không?

Thấy không, ngạo kiều là thuộc tính của anh nhà, dù không nhớ gì nhưng ở thế giới nào, anh cũng vẫn ngạo kiều=)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Đế Vương thế giới ngầm (35)

Buổi chiều, Túc Ảnh thi xong, thuộc hạ Hoàng Mao mang theo một đám anh em đứng canh ở ngoài trường thi, chờ cậu đi ra, y nói phải chúc mừng cậu thành công thoát khỏi bể khổ.

"Túc ca, đã chuẩn bị phòng đăng hoàng rồi ạ!" - Hoàng Mao nháy mắt ra hiệu - "Chúng ta đi thôi!"

Túc Ảnh gật đầu đáp ứng, chẳng qua trên đường đi, cậu lại tới nhà ăn nơi Đường Hoan công tác trước.

Hôm nay cũng coi như là một ngày quan trọng, nếu muốn chúc mừng thì đương nhiên phải mang người phụ nữ kia đi cùng.

Người vừa nháy mắt - Hoàng Mao lập tức trở nên bất an.

Chuyện này.... chuyện này....

Vốn tưởng rằng chỉ có một đám anh em nên y đã chuẩn bị phòng có "sắc", không ngờ Túc ca còn muốn mang theo chị gái. Tình hình có chút xấu hổ...

Nơi Đường Hoan làm là một nhà ăn xa hoa. Đám người Hoàng Mao tới ngoài nhà hàng thì cảm thấy có chút e ngại, lẩn lộn ở đây xã hội lâu rồi, đột nhiên nhìn thấy một nơi đứng đắn, xa hoa nên không tự chủ được mà sinh ra chút tự ti.

"Tiên sinh, ngại quá, lát nữa tôi còn phải diễn tấu, không thể uống rượu."

Sau khi đàn xong một bài, Đường Hoan đang nghỉ tạm thì có một vị khách bưng rượu lên và hỏi: "Tiểu thư xinh đẹp, không biết có thể mời cô uống một ly không?"

Làm việc trong nhà hàng sẽ thường xuyên gặp được những tình huống như vậy, may mà người này còn coi là thân sĩ, trong nhà ăn xa hoa có nhiều người, y cũng ngại làm khó cô, vì thế, Đường Theo cự tuyệt như thường lệ.

Ai ngờ lần này đụng phải kẻ khó chơi, hấn không hề bắt ép mà chỉ nói với giọng cô đơn, mang theo chút tủi thân: "Hôm nay là sinh nhật của tôi, tiểu thư xinh đẹp lương thiện như vậy, chẳng lẽ không thể phá lệ vì tôi? Nếu hôm nay không nhận được sự quan tâm của cô, tôi sẽ cảm thấy thương để thật tàn nhẫn với mình."

Đường Hoan:..... Nếu đằng ấy đã khen tôi như vậy...

Đường Hoan tỏ vẻ, cô không từ chối được người khen mình. Nếu có người khen đến mức cô nở ruột nở gan, cô sẽ chẳng thể chống đỡ được, cũng ngại phải từ chối yêu cầu của người đó.

"Happy birthday, Mr!" - Vì thế, sau khi nói xong câu chúc mừng sinh nhật, Đường Hoan nhận ly rượu, đưa lên miệng nhỏ, uống sạch.

Cái đậu! Sao ly này lấm rượu vậy?

Đôi mắt bị mù, Đường Hoan tưởng trong ly chỉ có chút vang đỏ, ai ngờ uống một hơi, cô vẫn thấy trong ly còn rượu.

Mãi mới uống hết, lúc này, người Đường Hoan hơi bay bay.

"Ăn chút gì để giải rượu đi." - Một chàng trai trẻ làm phục vụ thấy tình hình như vậy thì cầm theo chút đồ ăn, kéo Đường Hoan sang bên cạnh.

Chàng trai phục vụ này cực kỳ ôn hòa, thường ngày cũng thích nói chuyện phiếm với Đường Hoan nên cô và hấn khá quen thuộc với nhau.

"Thật ra cô hoàn toàn không cần uống ly rượu vừa rồi."

Đường Hoan nuốt đồ ăn, giảm bớt cảm giác khó chịu của dạ dày: "Dù sao thì hôm nay cũng là sinh nhật của người ta, không nên khiến người ta mất hứng."

"Cô thật là, quá ngây thơ rồi!" - Chàng trai duỗi tay chọc chọc vào trán Đường Hoan, hấn đã quá quen với những tiểu xảo kiểu này, ấy vậy mà cô còn tin là thật!

Hoàng Mao xoa xoa đôi tay nổi đầy da gà của mình. Rõ ràng đang là giữa hè, vừa nãy còn nóng đến mức cả người y đều toát mồ hôi, sao đột nhiên lại lạnh thế nhỉ?

Y vừa nhìn thì... Ồ, sao ánh mắt của Túc ca lại hung ác như vậy?

Về mặt Túc Ảnh lúc này vô cùng lạnh lùng, trầm trọng. Cậu tiện tay cầm một ly rượu từ trong khay người phục vụ đang bưng đi ngang qua, tiến về phía Đường Hoan...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Đế Vương thế giới ngầm (36)

"Vị tiểu thư này, có thể mời cô uống một ly không?" - Túc Ảnh đè thấp giọng, nói.

Khi vừa nghe thấy giọng nói này, Đường Hoan đã biết đối phương là con gấu nhỏ nhà mình, vì thế, cô kiêu ngạo quay đầu đi, dáng vẻ có chút ngốc nghếch, dễ thương, hơi thở mang theo mùi rượu: "Không uống, không phải người nào mời tôi cũng uống!"

"Nếu tôi nhất quyết muốn cô uống chén rượu này thì sao?" - Túc Ảnh hùng hổ đe dọa.

Nhân viên phục vụ bên cạnh nhủ mày, lên tiếng: "Tiên sinh, cô ấy nói không uống."

Đường Hoan không giỏi uống rượu, vừa nãy còn bị người ta ác ý mời rượu có nồng độ cao nên mặc dù đã cố gắng, cô vẫn ngà ngà say, lảm bảm lẫu lẫu: "Nhất quyết muốn tôi uống?"

"Vậy thì uống....."

Dứt lời, Túc Ảnh còn chưa kịp phản ứng, cô đã cầm lấy ly rượu từ trong tay cậu. Túc Ảnh vội vàng giằng lại nhưng cô giữ rất chặt, sống chết cũng

không chịu buông tay. Cô vừa nắm lấy rượu, vừa nói với giọng điệu trêu đùa trẻ nhỏ: "Muốn đoạt đồ của chị? Chị càng không cho em....."

"Tiểu Ảnh, gọi một tiếng chị đi, gọi chị thì chị sẽ cho em"

Túc Ảnh: "....."

Nhìn thuộc hạ của mình nhìn cười, gân xanh trên trán Túc Ảnh nổi lên.

Thật ra Đường Hoan chỉ ngà ngà say mà thôi, cô chưa say đến mức cái gì cũng không biết, cô chỉ muốn trêu tên gấu nhỏ nhà mình chút thôi. Biết tên gấu nhỏ nhà mình không thích bị đùa giỡn, nếu tiếp tục chọc cậu, có khi cậu sẽ bùng nổ mất, vì thế, Đường Hoan buông chén rượu ra, vờn ngón tay chọc chọc vào ngực Túc Ảnh: "Em cho rằng chị bị mù thì không nhận ra em hả? Còn gọi chị là tiểu thư. Vì chị không thích động đao hay vì em sống quá nhẹ nhàng?"

Sắc mặt Túc Ảnh càng lúc càng khó coi: "Cô uống say."

Đường Hoan khẳng định: "Không, chị không say, chị đâu có dễ say như vậy!"

Túc Ảnh: "..."

"Đi thôi, về nhà!" - Đầu óc cậu có vấn đề mới muốn mang người phụ nữ này đi ăn cơm cùng mình.

Đường Hoan vờn tay, ý bảo Túc Ảnh nâng cô.

Nghĩ tới cô là người mù nên Túc Ảnh cũng duỗi tay dắt cô.

Đường Hoan nghiêm trang nói: "Khỏi giả!"

Túc Ảnh: "....." Cô coi mình là Hoàng Thái hậu hay coi cậu thành thái giám?

Túc Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không thể làm gì cô.

"Hoan Tâm, tôi sẽ thay cô xin nghỉ với giám đốc." - chàng trai phục vụ vừa nói chuyện phiếm với Đường Hoan lên tiếng.

Túc Ảnh lạnh nhạt nhũn mày, phát tay với Hoàng Mao, nói bên tai y: "Chúc mừng sinh nhật tên ngoại quốc vừa kính rượu."

Đương nhiên Hoàng Mao hiểu, "chúc mừng" không phải chúc mừng bình thường.

Sau khi về nhà, Đường Hoan cởi giày, cởi tất, ngồi xếp bằng trên sofa, đột ngột mở miệng: "Tiểu Ảnh Tử, lấy trái cây trên bàn tới cho chị giải rượu!"

"Cô say rồi, cần nghỉ ngơi." - Túc Ảnh nhẫn nại, thu dọn giày và tất cho cô.

Đường Hoan cười ha hả: "Em tưởng chị say? Chị nói cho em nghe, thật ra chị không say, chị vẫn ý thức được, chỉ là không khống chế được mình mà thôi. Đáng về khi say của chị không phải thế này đâu."

Túc Ảnh chẳng thèm tin lời cô.

Nhưng một tháng sau, cậu mới biết, những lời Đường Hoan nói hôm nay.....

Là thật!

Khi say, cô khiến người ta mệt tâm hơn bây giờ rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Đế Vương thế giới ngầm (37)

Một tháng sau, cuối cùng cũng có kết quả thi, danh sách sinh viên của các trường đại học cũng đã "ra lò".

Một tháng này, Đường Hoan sống trong lo sợ và bất an. Thịnh thoảng gặp ác mộng, cô bật dậy thở ngắn than dài: "Tiểu Ảnh, chị mơ thấy em thi trượt."

"Tiểu Ảnh, chị mơ thấy em không chịu nổi đá kích, tự sa ngã."

"Tiểu Ảnh, chị mơ thấy....."

Túc Ảnh: "....."

Cậu giả vờ không nghe thấy bất cứ điều gì.

Cậu cực kì tin tưởng vào năng lực của mình, chỉ là một cuộc thi nhỏ nhỏ mà thôi, với cậu, không có gì đáng để lo lắng. Vì vậy, khi biết mình đỗ thủ khoa trường đại học số một của thủ đô, nội tâm Túc Ảnh không hề rung động, thậm chí cậu còn cảm thấy chuyện vốn phải thế.

Nhưng, Đường Hoan lại vui đến mức mất ngủ.

(nếu không đọc truyện tại www.wattpad.com/user/DiepHoLy thì bạn đang đọc truyện tại những trang ăn cắp. Đừng tiếp tay cho trộm cắp kiếm lợi từ truyện được edit phi lợi nhuận)

*

* *

"Lẽ tạ ơn thầy cô." - Đường Hoan nhủ mày - "Tất cả phụ huynh đều phải tới à?"

Thật ra lẽ tạ ơn thầy cô là một cuộc tụ tập lớn để khoe khoang mà thôi, thầy cô chỉ là cái cớ, các vị phụ huynh muốn tìm dịp để khoe khoang, nghiền áp bố mẹ nhà người ta mới là sự thật.

"Nhưng chị bị mù, tới dự có vẻ không được hay cho lắm..."

Đường Hoan hơi do dự, dù sao thì Túc Ảnh luôn đứng đầu lớp, khó tránh khỏi bị người ghen ghét. Gặp một ai đó giỏi hơn thì người ta thường quen thói soi mói, điểm duy nhất khiến Túc Ảnh có thể bị chê bai chính là người chị mù này.

"Chẳng có gì là không hay cả, tôi không để ý ánh mắt của người khác." - Túc Ảnh theo bản năng cảm thấy cô đang lo cậu bị mất mặt.

"Tất nhiên là em không để ý, người bị mù có phải em đâu! Chị mới là người cần để ý đây này, nếu ai đó đến trước mặt chị, chê bai chị là người mù, chẳng phải chị sẽ rất mất mặt à?" - Đường Hoan hùng hồn phản bác.

Túc Ảnh: "....." Cho nên, cậu vừa tự mình đa tình? Lúc này, tựa như có một ngum máu đang nghẹn ở cổ cậu vậy.

"Yên tâm, không có người dám làm thế đâu." - Đáy mắt Túc Ảnh hiện lên một tia hung ác.

Nếu ai dám nói cô mù thì đến lúc đó, cậu sẽ khiến kẻ ấy nếm thử cảm giác hai mắt không nhìn thấy gì.

"Tham gia lẽ tạ ơn phải mặc dạ phục đúng không?" - Nhanh chóng ném những lo lắng vừa nảy ra sau đầu, Đường Hoan chuyển chủ đề.

Thật ra, tận sâu trong lòng, cô cực kỳ hưng phấn, dù sao thì đứa nhỏ nhà mình có tiền đồ, là ai cũng không kìm nén được mà kích động, muốn khoe với mọi người.

"Đúng." - Túc Ảnh lẳng lặng nhìn cô.

Thi đỗ đại học chỉ là một phần trong kế hoạch nên cậu không hề cao hứng, nhưng, có người vui về vì cậu, xem ra... cũng khá tốt!

"Nhưng chị không có dạ phục."

"Tôi mang cô đi mua."

Túc Ảnh gọi điện cho Hoàng Mao, sau đó mang Đường Hoan ra ngoài.

*

* *

Thấy ông lớn Túc Ảnh..... lại lại lại dắt theo chị gái, Hoàng Mao đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa.

Ngày thường, con người Túc ca cực kỳ tâm tối, khó có ai có thể khiến Túc ca nhần nại dẫn theo bên người như vậy.

"Túc ca, cửa hàng này là cửa hàng chúng ta ngầm không chế, chuyên làm dạ phục và váy cưới."

Túc Ảnh gật đầu: "Mang dạ phục ra cho cô ấy thử."

Đường Hoan liên tục thử vài bộ dạ phục. Đa số người bán hàng trong các cửa hàng dạ phục xa hoa kiểu này đều có ánh mắt rất độc, những bộ đồ được họ mang ra đều giấu đúng chỗ ngứa, làm nổi bật vẻ thanh thuần, cổ điển của người phụ nữ, lại mang theo chút quyền rũ.

Váy dài chạm đất, vai ngọc lộ một nửa, phần lưng trống không.

"Đôi, không mặc cái này."

Hoàng Mao thắc mắc: "Túc ca, sao lại không? Bộ này rất đẹp mà!"

Khí chất và dáng người của Đường Hoan, nếu được phô bày toàn bộ, còn ai để ý đến đôi mắt mù của cô. Nếu cô không phải chị gái của Túc ca, y cũng muốn ngắm nhìn nhiều thêm một chút!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Đế Vương thế giới ngầm (38)

"Còn nữa, nếu mặc bộ này, chắc chắn chị của Túc ca sẽ làm toàn trường kinh ngạc vì quá đẹp, có khi còn tìm về một ông anh rể cho Túc ca ấy chứ!" - Không sợ chết, Hoàng Mao đề nghị.

"Ai nói cô ấy sẽ lấy chồng?" - Lập tức, Túc Ảnh trở nên lạnh lẽo.

"Túc... Túc ca....." - Hoàng Mao đàn mặt, theo bản năng hỏi lại - "Chị ấy chắc tầm hai mươi tư, hai mươi lăm, cũng... cũng đến lúc ha?"

Ánh mắt Túc Ảnh sắc như dao, Hoàng Mao sợ tới mức không dám nói hết nửa câu còn lại. Y vô cùng tủi thân, y có nói sai gì đâu, phải chăng tâm tình Túc ca hôm nay không được tốt?

(nếu không đọc truyện tại www.wattpad.com/user/DiepHoLy thì bạn đang đọc truyện tại những trang ăn cắp. Đừng tiếp tay cho trộm cắp kiếm lợi từ truyện được edit phi lợi nhuận)

.....

Đường Hoan thử quần áo nhiều đến mức mất kiên nhẫn.

"Bộ này khó coi, bộ kia cũng khó coi, rốt cuộc là cửa hàng này có vấn đề hay thẩm mỹ của em có vấn đề?" - Đường Hoan xoa eo, nhìn đáng vẻ thì xem ra cô sắp bùng nổ.

Túc Ảnh lướt qua rất nhiều bộ dạ phục, sau đó nhanh chóng chọn một bộ rồi đi về phía Đường Hoan: "Tôi cảm thấy bộ này đẹp nhất, những bộ vừa rồi đều không xứng với khí chất của cô."

Tâm tình Đường Hoan lập tức từ nhiều mây chuyển đẹp.

Bất cứ người phụ nữ nào khi nghe được hai từ "khí chất" thì đều không tự chủ được mà nở ruột nở gan.

Không xứng với khí chất của cô..... chắc chắn! Khí chất của cô phải cao quý đến nhường nào đây? Trong lòng, Đường Hoan cực kỳ đắc ý. Dưới sự trợ giúp của nhân viên, cô mặc vào bộ dạ phục Túc Ảnh đã chọn cho mình. Tuy rằng hai mắt không nhìn thấy gì nhưng vì câu nói vừa nãy của Túc Ảnh, cô cảm thấy khí chất của mình hiện tại đã tăng thêm vài bậc.

Đứng một bên, Hoàng Mao: "....."

Thẩm mỹ của Túc ca..... Có phải "một lời khó nói hết" đúng không?

Bộ dạ phục màu đen này, mặc lên cứ như phu nhân tuổi trung niên trong giới thượng lưu vậy. Tuy nó lộng lẫy, sang trọng nhưng nếu Đường Hoan mặc nó, hơi thô thanh tú độc đáo của cô sẽ bị che lấp, chỉ còn lại một chữ "tục". Quan trọng nhất là bộ dạ phục này rất rộng, chỗ nên lộ thì không lộ, chẳng thể phô ra dáng người đẹp đẽ của Đường Hoan.

"Đẹp không?" - Đường Hoan chẳng hề hoài nghi Túc Ảnh.

Mặt không đỏ, tim không đập nhanh, Túc Ảnh đáp: "Khá xinh đẹp."

Hoàng Mao: "....."

Túc ca, anh nói vậy, lương tâm không đau sao?

Bất nạt một người tàn tật, hơn nữa, người đó còn là chị anh, thật sự nên ư?

*

* *

Lễ tạ ơn thầy cô của lớp Túc Ảnh cực kỳ long trọng.

Là học sinh giỏi nhất, Túc Ảnh xuất hiện, tất nhiên sẽ được nhiều người chú ý. Đối với ánh nhìn của người khác, lòng Túc Ảnh không chút gợn sóng cũng chẳng có cảm giác gì. Cậu nâng Đường Hoan ngồi vào chỗ, sau đó lẳng lặng gắp đồ vào bát cô trong lúc ăn cơm.

"Lát nữa tôi phải lên sân khấu diễn thuyết, sau khi diễn thuyết, tất cả học sinh sẽ thay phiên kính rượu thầy cô, đến lúc đó, phụ huynh sẽ bắt đầu đi lại nói chuyện với nhau. Cô ngồi im ở chỗ này, đừng đi lung tung, nếu có người mời rượu, không cho phép cô uống."

Túc Ảnh vừa lột tôm cho Đường Hoan, vừa thấp giọng dặn dò. Đùng đùng đến lúc say lại rước thêm phiên toái cho cậu.

Đường Hoan không kiên nhẫn, xoa xoa đầu Túc Ảnh: "Chị em lớn như vậy rồi, đương nhiên làm gì cũng có chừng mực, còn cần em dạy?"

Đầu tóc Túc Ảnh trở lên bù xù. Cảm nhận được ý cười của người ngồi cùng bàn, cậu nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nhin rồi lại nhin.

Trong mắt ai đó, Túc Ảnh thân mật với một người phụ nữ trẻ tuổi là chuyện cực kỳ khó tin. Người phụ nữ này là ai?

Cách bàn Đường Hoan khá xa, một đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào cô, mang theo vài phần chán nản và không vui.

Khi Túc Ảnh lên sân khấu diễn thuyết, rốt cuộc thì chủ nhân của đôi mắt sáng quắc kia cũng không kìm nén được nữa, đi qua tìm Đường Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Đế Vương thế giới ngầm (39)

"Xin hỏi chị với Túc Ảnh... có quan hệ gì?"

Người phụ nữ này trang điểm rất nhẹ nhàng, nhìn khá thanh nhã xinh đẹp, hai má còn mang theo chút phúng phính của trẻ con, nếu không phải mặc đồ già dặn, có khi cô bé còn tưởng người phụ nữ này nhỏ tuổi hơn mình.

Chao ôi, bạn nữ vừa tới hình như đang ghen tuông nha! Lòng Đường Hoan ngập tràn bất quá[1], không ngờ đáng về tên gấu nhỏ nhà mình hết kẻ chú cô sinh[2] mà lại là đối tượng yêu sớm của người khác, hơn nữa, người đó còn là một cô bé dưng cảm, ghen cũng ghen cực kỳ trực tiếp.

[1] bất quá: ngày nay được dùng với nghĩa quá mức tò mò, nhiều chuyện, thích hóng hớt các tin đồn nhảm.

[2] chú cô sinh: chú định cô độc cả đời.

"Chị là chị gái của Túc Ảnh, sao thế?" - Đường Hoan cười tùm tùm, hỏi ngược."

"Chị... chị gái của Túc Ảnh..." - Giang Nhã Ly lập tức xấu hổ, mặt mũi đỏ bừng, lắp bắp nói.

Được người trong nhà chiều chuộng đến mức kiêu căng, cô bé vẫn luôn thích Túc Ảnh nhưng lại ngượng ngùng chưa nói. Hôm nay thấy cậu mang theo một người phụ nữ trẻ tuổi tới, hai người còn cực kỳ thân mật, người phụ nữ này nhìn kiểu gì cũng không thể là mẹ của Túc Ảnh, vì thế, cô bé nhất thời xúc động, hùng hổ chạy tới hỏi Đường Hoan xem cô và Túc Ảnh là gì của nhau.

Đầu óc của cô bé quả thật hết con heo! Chỉ nghĩ người phụ nữ này không thể là mẹ Túc Ảnh, lại không nghĩ tới cô có thể là chị của Túc Ảnh hay không. Ghen tuông, khiến người ta mất lý trí!

Giang Nhã Ly hận không thể đâm ngực dậm chân. Cô bé cố gắng lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống cạnh Đường Hoan, tự nhiên, rộng rãi giới thiệu: "Chị, xin chào, em là bạn của Túc Ảnh."

Không giới thiệu là "bạn cùng lớp" mà giới thiệu là "bạn", Đường Hoan ngầm hiểu nhưng vẫn cười và trêu trọc: "Là bạn gái của Tiểu Ảnh hả?"

Giang Nhã Ly sững sờ, liên tục xoa tay: "Không phải, không phải ạ...." - Sau đó nhỏ giọng lẩm bẩm một câu - "Ít nhất thì tạm thời còn chưa phải."

Đứng trên sân khấu, thấy bên cạnh Đường Hoan đột nhiên thêm một người, Túc Ảnh nhú mày theo bản năng.

"Tiểu Ảnh nhà chị tuy có chút lạnh lùng nhưng vẫn rất thiện lương, đối xử với người khác cũng vô cùng tốt." - Nhắc tới con gấu nhỏ lớn lên trong sự

chứng kiến của mình, Đường Hoan cười đến mức mắt cong cong thành hình trăng non, vừa bắt đầu nói là chẳng kiềm chế được.

Giang Nhã Ly cũng muốn hiểu thêm về Túc Ảnh nên lắng nghe cực kỳ nghiêm túc, hận không thể mang sách vở ra để ghi chép!

Đường Hoan nói đến mức miệng đắng đầu khô, Giang Nhã Ly cực kỳ săn sóc, đưa cho cô một ly rượu vang đỏ. Phụ huynh tới tham gia lễ tạ ơn thầy cô thường là những người có danh tiếng, đương nhiên đã quá quen thuộc với rượu vang.

Đường Hoan uống một chút, hương vị khá hợp lại không rít miệng, vì thế, lại uống thêm vài ngụm nữa.

Hai người, một lớn một nhỏ, nói chuyện vô cùng vui vẻ, không khí cực kỳ hài hòa.

Đường Hoan thăm căn nhắc, cô là người mù, không dễ gả chồng, tên gấu nhỏ Túc Ảnh vừa nhìn đã thấy giống một tên chú cô sinh, nếu cậu "dám" sẵn được một người vợ thì quá hoàn mỹ rồi.

Cụng chén cạn ly, một ly nói tiếp một ly.

Lúc này, Túc Ảnh đã diễn thuyết xong, đang đứng trên sân khấu tiếp nhận lời khen của các vị phụ huynh và giáo viên, ngay sau đó, học sinh phải thay phiên nhau kính rượu thầy cô. Khi nhìn thấy Đường Hoan bùng chén rượu lên, lòng Túc Ảnh rơi lộp bộp, nhưng, người đi đầu kính rượu thầy cô lại là cậu, cậu không thể thoát thân, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi.

"A, kính rượu thầy cô, chị, em xin lỗi, em phải rời khỏi một lát." - Giang Nhã Ly vội vàng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Đế Vương thế giới ngầm (40)

Vừa nãy chỉ có mình Giang Nhã Ly nói chuyện với Đường Hoan, sau khi cô bé rời đi, nguyên cả bàn bắt chuyện với Đường Hoan.

"Thì ra Túc Ảnh là em trai của cô!"

Vị phụ huynh ngồi cùng bàn không tự chủ được mà cảm khái: "Đứa nhỏ này về sau chắc chắn sẽ rất có tiền đồ....."

"Nào nào nào, tôi kính cô một ly, chúc lệnh đệ[1] tương lai sáng láng!"

Phụ huynh tới chúc rượu không ngừng, Đường Hoan cũng cực kỳ cao hứng, đứa nhỏ nhà mình có tiền đồ, ai lại không vui cơ chứ?

Vì thế, người nào tới, Đường Hoan cũng không cự tuyệt, uống nhiều thêm mấy chén.

Ừ, mấy chén, một chút rượu mà thôi.

[1]lệnh đệ: cách gọi em trai của người đang đối thoại với mình một cách tôn trọng, nghiêm trang, nghiêm túc hơn bình thường.

*

* *

Sau khi kính rượu thầy cô, Giang Nhã Ly nắm chặt tay, lấy hết can đảm chạy lên sân khấu, nơi Túc Ảnh vừa diễn thuyết, cầm mic lên.

Tuy thường ngày Túc Ảnh rất lạnh nhạt, cũng không thích giao lưu với người khác nhưng chị cậu vừa nói, thật ra cậu là người mặt lạnh tâm nóng, hơn nữa, chị cậu còn rất thích cô bé, như vậy chẳng phải cô bé cũng nên tranh thủ một chút để có được tình cảm của cậu? Và lại, vừa gặp người lớn trong nhà Túc Ảnh, cô bé đã được chị cậu, Hoan Tâm tỷ tỷ thích, với cả, nếu không có gì ngoài ý muốn, đây sẽ là lần gặp cuối cùng trong thời phổ thông, một số chuyện nếu không nói ra miệng thì có khi cả đời Túc Ảnh cũng không biết, chờ cậu vào đại học sẽ gặp nhiều người tốt hơn, được nhiều cô gái thích hơn!

"Bạn học Túc Ảnh, tớ..... tớ thích cậu!" - Giang Nhã Ly hít sâu một hơi, hô lớn như thể muốn đập nôi chìm thuyền.

Hả? Ai vừa nói thích tên gấu nhỏ nhà cô vậy?

Đường Hoan mơ màng xoay người về phía âm thanh phát ra.

Lúc này, Túc Ảnh đã đi tới cạnh cô. Nhìn thấy hai má cô như rặng mây đỏ ửng, đáng vẻ mờ mịt ngây thơ, trong lòng cậu lập tức nổi lên dự cảm xấu.

Rốt cuộc thì cô đã uống bao nhiêu?

Xem ra còn say nghiêm trọng hơn lần trước!

Còn người vừa thổ lộ trên sân khấu..... Túc Ảnh không để vào mắt, cũng chưa từng chú ý tới.

Đường Hoan lung lay đứng dậy, mãi cũng không thể đứng vững nên gục luôn vào ngực Túc Ảnh. Sau đó, cô lại cực kỳ kiên cường bắt khuất mà đứng thẳng lên, nghiêm trang nhắc nhở: "Bạn Túc Ảnh, có người vừa nói thích em."

Giọng cô khá lớn và vang, giọng của những con ma men bình thường cũng đều vừa to vừa vang như vậy. Người nào người nấy đều nghe thấy giọng cô, sau đó toàn hội trường rơi vào im lặng, tựa như tất cả đều chờ "nam chính" đáp lại.

Thậm chí, không ít phụ huynh còn đang thẩn cảm khái, tuổi trẻ thật tuyệt, có thể dũng cảm theo đuổi tình yêu như vậy.

"Bạn học Túc Ảnh, tớ thật sự thích cậu." - Giang Nhã Ly vô cùng khẩn trương, nhắc lại lần nữa.

Túc Ảnh lạnh lạnh nhạt nhạt đáp: "Tôi không thích cậu."

Trên khuôn mặt cô bé hiện rõ vẻ mất mát, hốc mắt đỏ lên, nhưng vẫn kiên cường không khóc thành tiếng: "Vậy cậu, có thể thử thích tớ, cho tớ một cơ hội không?"

"Không thể." - Túc Ảnh lạnh nhạt, nói như chém đinh chặt sắt.

Giang Nhã Ly không nhịn được nữa, cô bé nghĩ tới vô số trường hợp bị cự tuyệt duyên phận nhưng lại chưa từng nghĩ mình sẽ bị cự tuyệt dứt khoát như vậy, không có lấy một con đường sống.

Giang Nhã Ly khóc lóc chạy ra khỏi tiệc rượu, nhưng Túc Ảnh lại chẳng có ý định đuổi theo.

Hiện tại, gân xanh trên thái dương cậu nổi lên cực kỳ rõ ràng, trong lòng cậu xuất hiện ý nghĩ muốn đánh người!

"Chị nóng, chị muốn cởi quần áo!" - Đường Hoan vặn vẹo, xoay đi xoay lại trong lòng Túc Ảnh, nếu không phải cậu đang giữ chặt cô thì có khi cô đã thật sự lột dạ phục ra rồi.

"Giờ chưa thể cởi! Rất nhiều người đang nhìn!" - Túc Ảnh nhằn nại, thấp giọng nói.

"Vậy em che kín mắt bọn họ lại đi...."

Túc Ảnh: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Đế Vương thế giới ngầm (41)

Đường Hoan quá ảm ỉ. Cảm thấy không chế cô có chút khó khăn, Túc Ảnh đành phải vội vàng đưa cô ra khỏi tiệc tạ ơn giáo viên.

Chờ Hoàng Mao lái xe tới, Túc Ảnh lập tức mang Đường Hoan rời đi.

Đằng ấy cho Đường Hoan lên xe sẽ ngoan ngoãn?

Không, cô bắt đầu diễn lại cảnh vừa xảy ra.....

"Bạn học Túc Ảnh, tớ thích cậu!"

"Tôi không thích cậu!"

"Bạn học Túc Ảnh, cậu có thể thử thích tớ không?"

"Không thể!"

Đường Hoan vụng về diễn hai nhân vật, sau đó bắt đầu cười, cười đến mức nghiêng ngả.

Hoàng Mao căng thẳng đến mức đổ mồ hôi lạnh, quay đầu hỏi: "Túc ca, chị ấy... lại say rồi à?"

Đường Hoan xoay về phía y, cười hi hi: "Chị đây không say! Nào, tiểu mỹ nữ, để chị ôm một cái....."

Hoàng Mao: "....." Sợ đến mức quay đầu nghiêm túc lái xe. Y, tiểu mỹ nữ? Vậy mà còn nói không say?

Sắc mặt Túc Ảnh đen như đáy nồi: "Bùi Hoan Tâm!" - Cậu nghiêng răng nghiêng lợi.

"Gọi bố đây cái gì?" - Đường Hoan đáp trả vô cùng khỉ phách, sau đó vươn tay sờ đầu Túc Ảnh - "Ô, tiểu ca ca đẹp trai ghê, chị thích, để chị hôn cái nào."

Hoàng Mao quá hoảng, không cẩn thận dẫm vào chân ga.

Đường Hoan "tập kích" mặt Túc Ảnh. Túc Ảnh tức đến mức cắn chặt răng, trời biết "phẩm chất" của cô khi thật sự say rượu lại mới lạ và độc đáo thế này.

Một người mù có thể nhìn thấy ai đẹp?

Xe đột ngột tăng tốc, Đường Hoan không kịp phòng bị, nghiêng đổ về phía trước, xui xẻo thế nào mà hôn luôn lên môi Túc Ảnh.

Nhìn thấy tất cả qua kính chiếu hậu, Hoàng Mao cảm thấy ngày chết của mình không xa. Tôn Thọ rồi!

Đường Hoan còn vuron lười liếm liếm.

Túc Ảnh hoàn toàn không kịp phản ứng. Đến tận khi xuống xe, mang người vào thang máy, cậu vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Đường Hoan ngồi xồm trong thang máy, mãi không chịu ra ngoài.

"Bát Giới, nơi này có yêu quái, vì sư muốn ở lại trong vòng tròn." - Đường Hoan nghiêm trang ngồi xồm về vòng tròn, chẳng biết cô đã đòi kịch bản từ bao giờ.

Túc Ảnh thật sự không nhìn được nữa, trực tiếp bế người lên.

"A, có yêu quái!" - Đường Hoan hô lớn.

Túc Ảnh: "....."

Dạ phục Túc Ảnh chọn cho Đường Hoan hơi dày, hơn nữa còn kín mít, gió không lọt nổi, cả người Đường Hoan đều đổ mồ hôi, có điều, hơn phân nửa số mồ hôi là do trên đường, cô "lăn lộn" mà ra.

Túc Ảnh ôm Đường đặt lên giường trong phòng ngủ.

Đường Hoan không nói lời nào, đột ngột ngồi dậy, duỗi tay xé dạ phục trên người xuống, động tác cực kỳ thô bạo, quả thật khiến người ta không nhìn thẳng.

"Xem đây, ta, Sailor Moon biến hình!"

Không sai, cô lại đổi sang kịch bản khác.

Từ đùa giỡn "phụ nam" đàng hoàng đến ba lần đánh Bạch Cốt Tinh, rồi chuyển qua thủy thủ mặt trăng.....

Túc Ảnh chưa bao giờ thấy một tâm như hiện tại.

Hơn nữa, ai có thể nói cho cậu, vì sao sức mạnh của một con ma men lại lớn như vậy không? Bộ dạ phục nguyên vẹn chỉ bị cô kéo kéo hai lần, ấy vậy mà lại rách toạc ra.

Đập vào mắt Túc Ảnh là bờ lưng ngọc ngà trắng nõn.

Tìm Túc Ảnh lập tức đập vô cùng nhanh, cậu cực kỳ hoảng loạn, vội vàng quay đầu sang hướng khác.

Được như ý nguyện, con ma men kéo dạ phục ra, ném xuống đất, sau đó nằm ngủ luôn trên dạ phục.

Túc Ảnh: "....." Đột nhiên cảm thấy cực kỳ đau đầu.

Thiếu niên trộm quay lại nhìn người phụ nữ đang ngủ trên dạ phục.

Nhìn khuôn mặt thanh tú, lịch sự, tao nhã của cô, nhìn phần lưng để lộ ra ngoài của cô, nhìn đôi chân thon dài, trắng nõn của cô, cậu cảm thấy mình thật

giống một tên bí ối xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Đế Vương thế giới ngầm (42)

Sau khi áp xuống nỗi lòng đang dậy sóng, Túc Ảnh run rẩy bế người từ trên đất lên.

Da thịt cô trơn mượt, suýt nữa thì trượt xuống khỏi tay cậu.

Không biết vì sao, Túc Ảnh cảm thấy vô cùng chột dạ, đứng ra thì nếu là bình thường, trong lòng cậu sẽ không suy nghĩ những "chuyện khác"! Cậu lại là người có định lực cao, dưới mười tầng ngầm kia, loại "sắc đẹp" gì mà chẳng có. Trong ba năm, sau khi nắm trong tay không ít quyền hạn, rất nhiều người muốn nhào vào trong lòng cậu, có điều, cậu làm như không thấy mà thôi.

Túc Ảnh đặt người phụ nữ vào trong chăn. Cảm xúc trơn mượt trên tay biến mất, lòng cậu tự nhiên sinh ra một chút mất mát.

Sau đó, cậu nhìn người phụ nữ ngủ cũng không chịu yên, đang rầm rì đá chăn..... Nhìn vô cùng chăm chú, đầy mắt bắt chợt thay đổi.

Đêm khuya.

Ánh trăng sáng trong hơn bình thường.

Thiếu niên trong phòng khách chậm rãi đi vào phòng ngủ, đêm tối dường như đã đánh thức dã thú ẩn sâu trong lòng người.

Cuối cùng, sau khi nắm chặt bàn tay, cậu trực tiếp trèo lên giường, ôm lấy người phụ nữ từ phía sau. Nằm trong vòng tay cậu, cô ngoan ngoãn tựa mào con, dùng lưng cọ cọ vào ngực cậu, hai người sát chặt vào nhau, không có lấy một khe hở.

"Chị?"

Túc Ảnh nhỏ giọng ní non, mang theo vài phần châm chọc.

"Nếu chỉ làm chị thì chẳng có gì thú vị."

Cậu lăm bằm một mình, sau đó thả ra mảnh thú đã sớm thức tỉnh.....

Không biết dây dưa bao lâu, cũng chẳng biết đã làm càn đến mức nào, chỉ biết, người phụ nữ trong vòng tay luôn thấp giọng khóc, cầu xin đừng mà.

Chưa bao giờ, Túc Ảnh thấy mình điên cuồng như thế.

"Hoan Hoan..." - Túc Ảnh ní non, sau đó giật mình tỉnh mộng. <=)))) >

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên cao.

Biết mình ngủ mơ cả đêm, Túc Ảnh cảm thấy toàn thân khó chịu. Người được mùi tanh nhàn nhạt trong không khí, cậu cuống cuống nhảy từ trên giường xuống, vội vàng chạy vọt vào phòng tắm.

Sau khi thay quần áo, dùng nước lạnh vỗ mạnh vào hai má để tỉnh táo lại, Túc Ảnh nhắm mắt, dựa vào cửa, hít sâu một hơi.

Cậu biết, các thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi sẽ có những giấc mộng kiểu này, thế nhưng, cậu chưa từng mơ như thế, cậu vốn tưởng rằng yêu cầu của mình quá cao, không có người phụ nữ nào có khiến cậu mộng..

Túc Ảnh rón rén đi vào phòng Đường Hoan. Cô vẫn đang ngủ, chăn đắp không kín, nửa trên như ẩn như hiện. Trái tim vừa bình phục của Túc Ảnh lại bắt đầu đập điên cuồng, tâm như nổi trống. Cậu đi tới, đắp chăn lại cho cô, sau đó ngồi xồm bên giường. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve theo từng đường nét trên khuôn mặt Đường Hoan, sóng gió nơi đáy lòng cậu dần dần rút đi, biến thành trầm ổn, bình tĩnh.

"Cô ngốc nghếch như vậy, mắt còn không nhìn thấy, gả cho người khác thì chỉ có thể bị người ta bắt nạt, ở lại cạnh tôi cũng rất tốt, đúng không?"

Túc Ảnh cực đoan lại bá đạo, kể cả là chị gái thì cậu cũng không cho phép người đàn ông nào chen vào cuộc sống của mình, còn để cậu phải gọi một tiếng anh rể. Huống chi, cô đâu phải chị gái của cậu, cậu chưa từng tâm phục khẩu phục gọi cô là chị! Vậy nên, là chị em, hay là một mối quan hệ khác thì người định đoạt là cậu, không phải sao?

*

* *

Đường Hoan ngủ dậy, Túc Ảnh đã làm xong món ăn Trung Quốc và rời nhà.

"Trên bàn có đồ ăn, cô bỏ vào lò vi sóng ba phút, chờ một lát rồi lấy ra, nếu không sẽ bỏng tay." - Khi đang bàn bạc bước tiếp theo để mở rộng thế lực với Hoàng Mao và cấp dưới, Túc Ảnh thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra xem.

Xem gì?

Hoàng Mao biết.

Camera trong nhà Túc ca là sáng nay, y vội vàng trang bị sau khi nghe được lệnh của Túc ca. Túc ca nói gì mà đi học đại học nên lo lắng người mù ở nhà một mình không an toàn, muốn lắp camera theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Đế Vương thế giới ngầm (43)

Hoàng Mao có thể hiểu được cảm giác mới mẻ khi vừa trang bị camera theo dõi nhưng Túc ca à, ông lớn ngài có cần thiết cứ hai phút lại bỏ ra xem một lần không?

Túc Ảnh gọi điện là lúc Đường Hoan vừa tỉnh.

Sau khi say rượu, đầu óc cô đau nhức, mơ mơ màng màng hỏi: "Sao em lại biết chị vừa tỉnh một cách trùng hợp như vậy nhỉ?"

Theo bản năng, Túc Ảnh căng thẳng, có lẽ những người làm trái lương tâm đều sẽ phản ứng như vậy.

Sau đó, cậu lại nghe thấy Đường Hoan tự nhủ: "Chẳng lẽ đây chính là tâm linh tương thông trong truyền thuyết?" Sống lâu với nhau thì cũng "get" luôn kỹ năng của những cặp sinh đôi?

"Nhanh đi ăn cơm!" - Túc Ảnh nói.

Đường Hoan cự tuyệt: "Chị không ăn, không thấy ngon miệng, chị muốn tiếp tục ngủ..."

Giọng nói ngốc nghếch, dễ thương khi vừa tỉnh dậy của cô khiến Túc Ảnh không tự chủ được mà nghĩ tới những âm thanh nũng nịu, tiếng khóc rung rức trong mơ, lập tức, tai cậu đỏ ửng.

"Ngaoan, đi ăn cơm, nếu cô nghe lời, chờ khai giảng, tôi sẽ dẫn cô thăm quan trường đại học."

Vì vẫn buồn ngủ nên Đường Hoan chẳng hề phát hiện giọng điệu của Túc Ảnh không thích hợp đến mức nào.

Còn những người nghe được lão đại nhà mình đột nhiên nói chuyện dịu dàng thì... quay sang nhìn nhau.

Túc ca trúng tà?

Túc ca yêu đương?

Chắc là Túc ca có phụ nữ rồi!

Chờ tất cả mọi người đều lui xuống, chỉ còn lại Hoàng Mao, Túc Ảnh hỏi ngắn gọn: "Có cách nào khiến một người phụ nữ thích..."

Dừng lại suy nghĩ một chút, Túc Ảnh nói tiếp: "Thích một người đàn ông nhỏ tuổi hơn mình?"

"Túc ca, việc này thì tùy trường hợp! Nếu là một người có diện mạo như em thì hầu như sẽ không có người thích. Nếu có diện mạo như Túc ca thì chỉ cần đứng im một chỗ, đừng nói là một cô gái hơn tuổi, ngay cả heo mẹ cũng sẽ xem trọng Túc ca!" - Hoàng Mao tùy tiện trả lời.

Túc Ảnh: "....."

"Túc ca, người anh thích có phải..." - Hoàng Mao đã có suy đoán mơ hồ nhưng không dám chắc chắn.

Chuyện này... chuyện này... Túc ca chưa từng để lộ ra mình thích... mà!

Không đúng, hình như đã từng có một số biểu hiện nhỏ, chính là lần chọn dạ phục... Túc ca có phản ứng rất mạnh khi nhắc tới chuyện chị gái mình phải lấy chồng, lúc đó y còn chưa "sờ" được điều gì, hiện tại... Má ơi, nếu biết nguyên nhân thật, y nào dám tìm đường chết như vậy!

Túc Ảnh không trả lời, chỉ nhàn nhạt nhìn Hoàng Mao.

Lập tức, Hoàng Mao hiểu rõ, y đoán đúng rồi!

"Túc ca, chị ấy chắc chắn sẽ thích anh!" - Nhưng cách "thích" của chị ấy không phải loại anh muốn - "Tình cảm hòa ái, yêu quý của chị ấy dành cho anh, em cảm thấy có chút không ổn."

"Vậy đi Túc ca, em sẽ giúp anh nghĩ cách theo đuổi phụ nữ! Chúng ta đi từng bước một, chắc chắn "nước sẽ chảy thành sông!"

*

* *

Từ khi phát hiện ra tâm tư của mình, Túc Ảnh càng thêm nhạy bén với thái độ Đường Hoan dành cho cậu.

Cậu nhìn cô như một người phụ nữ, nhưng có vẻ cô không coi cậu là một người đàn ông.

Trong lòng Túc Ảnh xuất hiện một cảm giác mất cân bằng cực kỳ vi diệu, cảm giác này xuất hiện vì cậu là người có dự vọng chiếm hữu vô cùng mạnh, vì cố gì cậu đã thật sự rung động mà người cậu thích lại không hề phát hiện. Hoặc nói theo cách khác thì, sao cô không đáp lại cho cậu một tình cảm ngang bằng, giống nhau?

Lòng Túc Ảnh cực kỳ khó chịu nhưng đây đâu phải chuyện có thể nấn lại trong chốc lát. Kỳ nghỉ hè trước khi khai giảng, cậu nỗ lực ngằm thay đổi để cô có thể nhìn cậu như một người đàn ông, đáng tiếc, kết quả chẳng ra gì.

Nếu không phải vì nghĩ tương lai còn dài, Túc Ảnh thậm chí còn có tâm tư hủy hoại cô!

Sao cô lại trì trệ như vậy? Trì trệ đến mức khiến người khác bức bối.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Đế Vương thế giới ngằm (44)

Chuyên ngành Túc Ảnh chọn chính là sinh dược học, khi biết, Đường Hoan không khỏi cảm khái từ tận đáy lòng: Tên gấu con nhà mình vốn cố chấp ấy vậy mà lại được bẻ thẳng, muốn hành nghề y, cứu giúp thế nhân.

Túc Ảnh...

A, hành nghề y, cứu giúp thế nhân?

Biết trên đời này, thứ có lực sát thương lớn nhất là gì không?

Không phải đao kiếm, cũng chẳng phải vũ khí nóng, mà là vũ khí sinh hóa!

Vì vậy, cả Kha gia và Mộ gia đều nhúng chân vào lĩnh vực đó.

Có năng lực nghiên cứu phát minh trong lĩnh vực sinh dược học mới thật sự chặt đứt được gốc rễ của Mộ Cửu Lăng.

Trường học ở ngay trong thủ đô, cách nhà tầm một tiếng đi xe. Đến ngày khai giảng, Túc Ảnh dẫn theo Đường Hoan tới trường báo danh. Khi Túc Ảnh đi trên sân trường, lướt qua các nữ sinh, có thể nghe thấy thấp thoáng tiếng khe khẽ nói nhỏ: "Oa, nam sinh vừa này đẹp trai thật! Không biết có người yêu chưa."

"Mắt đui à, không thấy cậu ấy nắm tay một cô gái sao?"

"Ừ ha, một người mù chống gậy, tình cảm chắc chắn sẽ không lâu dài!"

"....."

Đáy mắt Túc Ảnh hiện lên vẻ mắt kiên nhẫn và một tia rét lạnh.

Đường Hoan không hề so đo khi bị nói là người mù, ngược lại, cô cực kỳ vui vẻ hỏi tên gấu nhỏ nhà mình: "Thế mà mấy cô bé đó lại xem chúng ta là bạn cùng lứa, chẳng lẽ chị được "bảo dưỡng" tốt như vậy?"

Túc Ảnh: "....." Cho nên, cô chỉ chú ý đến điểm này?

"Đáng tiếc, chị chẳng thể nhìn thấy mình trông như thế nào." - Đường Hoan thờ dãi.

Rõ ràng sự chú ý của Túc Ảnh và Đường Hoan không hề cùng một kênh.

Đột nhiên, Túc Ảnh cảm thấy tức ngực khó thở, bức bối đến mức không quá muốn nói chuyện.

Báo danh xong, Túc Ảnh đưa Đường Hoan về nhà.

Đường Hoan nghiêm trang nói với Túc Ảnh: "Tiểu Ảnh này, học đại học tự do hơn trước rất nhiều, các nữ sinh ưu tú cũng không hề ít....."

Nhìn thì có vẻ Túc Ảnh chẳng thêm đề ý nhưng thật ra cậu đang âm thầm đoán xem cô sẽ nói gì tiếp theo. Cô muốn cậu chuyên tâm học hành, không đắm chìm vào chuyện tình cảm nam nữ?

"Nếu thích cô bé nào đó thì phải dũng cảm một chút, đừng bỏ lỡ cơ hội tốt nhất."

Túc Ảnh ngẹn một ngụm máu.

"Nếu có cô bé nào tỏ tình với em, em muốn cự tuyệt thì cũng đừng cự tuyệt quá thẳng thắn, ít nhất phải để lại chút mặt mũi cho người ta. Không thì thử ở bên nhau cũng được, có khi ở lâu với nhau sẽ sinh ra tình cảm ấy chứ!"

Thử ở bên nhau?

Nụ cười lạnh trên khóe môi Túc Ảnh vô cùng tà khí[1].

"Nếu tôi thích người không nên thích thì sao?" - Túc Ảnh hỏi đầy ẩn ý.

Thích người không nên thích?

"Tình yêu giữa học sinh và giáo viên à, chị em rất tiến bộ, có thể tiếp thu."

Đường Hoan không ngờ con gấu nhỏ nhà mình lại trưởng thành sớm như vậy, theo ý của cậu thì khả năng cao là tương lai sẽ có một cuộc tình vô cùng oanh liệt giữa giáo viên và học sinh.

"Yên tâm, em có làm gì đi nữa thì chị cũng sẽ ủng hộ em."

Vỗ vỗ bả vai Túc Ảnh, Đường Hoan nói lời đầy thâm thía, cũng... tạo nên một mục tiêu không thể xoay chuyển[2].

Túc Ảnh cười đầy ý tứ.

Chị à, đây là tự chị nói đấy nhé!

[1]tà khí: luồng khí xấu vô hình. Ở đây, có thể hiểu, Túc Ảnh cười đầy xấu xa, âm mưu, không có ý tốt.

[2]chỗ này tác giả dùng là tạo flag, từ này Diệp mỗ đã giải thích, nó có khá nhiều nghĩa, vì trong hoàn cảnh này, nghĩa tác giả dùng quá rõ ràng nên Diệp mỗ dịch hần ra, mọi người đọc cũng dễ hiểu hơn.

*

* *

"Mộ gia, thằng nhãi kia đỗ đại học số một, còn chọn ngành sinh dược học, chí lo..."

Mộ Cửu Lăng kẹp một điều xì gà trên đầu ngón tay, hơi híp mắt, trông cực kỳ thần nhiên và tự tại.

"Lo lắng? Sợ một tên tiểu súc sinh có thể gây ra sóng to gió lớn?"

Tên tiểu súc sinh Túc Ảnh này cũng thật sự có một chút dẻo dai.

Được một người mù thu dưỡng lại có thể học đại học, còn chọn ngành sinh dược học, cũng khá thông minh!

Chương 155: Đế Vương thể giới ngầm (45)

Sau khi đôi tay dính đầy máu tươi, Mộ Cửu Lăng cảm thấy mình đã dần dần mất đi hứng thú với việc giết người lột da, gã thích đặt người lên lò nướng, xem họ dấy dựa trong hốt hoảng hơn.

Mộ Cửu Lăng thật sự tò mò, tên tiểu súc sinh kia sẽ có dáng vẻ và biểu cảm thế nào nếu lại một lần nữa mất đi tất cả những gì mình có?

Việc này thật sự giống nuôi một con vật cưng, để nó tạm thời trưởng thành, sau đó thu lại toàn bộ đồ vật của nó... Nghĩ thôi cũng cảm thấy thú vị rồi!

"Bây chút việc vui, thăm dò trước..." - Dạt dào hứng thú, Mộ Cửu Lăng sai bảo.

*

* *

Sau khi Túc Ảnh nhập học, tất cả mọi người đều biết, bên ngành sinh được học có một thiếu niên tên Túc Ảnh, mặc áo sơ mi trắng tựa ánh nắng mặt trời, trở thành trắng sáng trong lòng vô số nữ sinh trẻ tuổi. Cậu trầm ổn, bình tĩnh và văn nhả, không hề giống người cùng trang lứa. Cậu như một vị tiên đạo trần, nhìn qua tựa mây gió nhẹ nhàng, nhưng lại khiến người ta không dám khinh nhờn.

Nhập học chưa được mấy tháng, Túc Ảnh đã nhận được không ít thư tình và quà tặng.

Nhưng ngay sau đó, trong trường bắt đầu xuất hiện lời đồn về cậu.

Lúc đầu, Túc Ảnh đi trên sân trường sẽ nhận được vô số ánh mắt yêu mến và hâm mộ, khi lời truyền dần lan ra, những ánh mắt đó biến thành xem thường và khinh bỉ.

"Nhìn cũng ra đáng lắm, ai biết lại là người như vậy!" - Nữ sinh đi ngang qua bàn tán xì xào.

"Mẹ là bò nhí, hồi nhỏ còn là lưu manh, có thể tốt đẹp đến đâu?"

"Không ngờ, cậu ta cao to khỏe mạnh như thế lại cần một người mù nuôi. Đàn ông con trai, chẳng biết có xấu hổ hay không."

Không lâu sau, gần như tất cả mọi người đều biết đại học đứng đầu thủ đô có một tên bại hoại sống nhờ phụ nữ, bám váy đàn bà còn yên tâm thoải mái, trộm tiền, đánh nhau, chẳng chuyện ác nào chưa làm, lịch sử đen tối chất chồng lên là có thể dọa chết người.

Túc Ảnh đi đến đâu cũng bị chỉ trích.

Hình như những người xì xào bàn tán cậu bại hoại đều là những người đã từng khen cậu cao lớn đẹp trai.

"Túc ca, tin tức là do Mộ Cửu Lăng 'thả' ra, có cần giải quyết không?" - Khi biết những kẻ mất mặt mù đó nói lão đại nhà mình như vậy, Hoàng Mao cực kỳ tức giận.

A, cái gọi là sinh viên của đại học thủ đô cũng chẳng ra gì!

Bọn họ cảm thấy Túc ca không ra đầu vào đầu, nhưng bọn họ có nghĩ tới Túc ca đã thi đỗ cùng một trường đại học với họ không?

"Tạm thời không cần."

Túc Ảnh chẳng thèm để ý.

Đồn đại về cậu chẳng qua chỉ là một đám chó điên cắn loạn mà thôi, điều này, ở trung học phổ thông, Đường Hoan đã dạy cậu rồi, không nên so đo với bùn lầy, nếu không sẽ làm giảm giá trị của mình.

Yên tâm thoải mái bám váy đàn bà thì sao?

Bỏ thời gian đi tính toán còn không bằng dùng thời gian đó để nắm bắt thêm nhiều kiến thức sinh hóa. Túc Ảnh khá có hứng thú đối với những nghiên cứu, phát minh trong lĩnh vực này.

Còn Mộ Cửu Lăng...

Túc Ảnh biết, gã giữ lại cậu là vì gã quá tự phụ!

Sớm muộn gì, gã cũng sẽ phải trả một cái giá thật lớn vì sự tự phụ của mình.

"Hai năm nữa, Kha Hạo Vũ về nước. Lúc đó, chúng ta mới thật sự bước lên chiến trường chính."

"Túc ca, còn việc hiệu trưởng trường anh khuyên anh thôi học thì sao?" - Túc ca không tính toán so đo nhưng việc thôi học thì giải quyết thế nào bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Đế Vương thế giới ngầm (46)

Túc Ảnh lạnh nhạt cong môi.

"Giáo huấn lão ta một chút, chẳng phải mọi chuyện sẽ ổn sao?" - Giọng điệu của cậu vô cùng nhẹ nhàng băng quơ.

Nhìn không được, Hoàng Mao rung mình. Y cứ tưởng sau khi Túc Ảnh có địa vị cao sẽ đi theo con đường Phật hệ, xem ra, y hoàn toàn sai rồi, Túc ca không thêm để ý tới những lời đồn vớ vẩn ấy mà thôi.

Chỉ cần không dẫm vào điểm mấu chốt của Túc Ảnh, cậu cũng lười để ý đến những tên hề nhảy nhót đó.

"Đánh gãy một chân của lão, dận lão sau này làm việc cẩn thận."

Túc Ảnh nói tỉnh bơ.

(nếu không đọc truyện tại www.wattpad.com/user/DiepHoLy thì bạn đang đọc truyện tại những trang ăn cắp. Đừng tiếp tay cho trộm cắp kiếm lợi từ truyện được edit phi lợi nhuận)

*

* *

Thầy giáo hướng dẫn chuyên ngành sinh được học của Túc Ảnh là một vị giáo sư lười thôi, lếch thếch, được gọi là "kẻ điên". Ông là người say mê với nghiên cứu, gần như sẽ không tự dạy sinh viên. Khi đi học, đằng ấy có thể đứng cạnh ông để quan sát nhưng vào đầu được bao nhiêu thì phải xem ngộ tính của mỗi người. Nếu gặp được học sinh có ngộ tính cao, "Kẻ điên" mới nguyện ý nói nhiều thêm vài câu, chứ bình thường, ông chẳng thêm lên tiếng.

Không để ý tới lời đồn vớ vẩn trong trường, Túc Ảnh chuyên tâm theo học giáo sư hướng dẫn của mình, nhìn cứ như có tới hai "kẻ điên" vậy.

Ngày cũng như đêm, trắng đen chẳng phân biệt, hoàn toàn đắm chìm vào những thí nghiệm

Thời gian thấm thoát trôi đi, nháy mắt đã qua hai năm, ngày Kha Hạo Vũ về nước cũng không còn xa.

Túc Ảnh rất có thiên phú trong lĩnh vực nghiên cứu, thậm chí, khả năng của cậu cao đến nỗi người chỉ coi trọng nghiên cứu - Kẻ điên đã bắt đầu chỉ điểm cho cậu.

Điểm thi, đứng đầu.

Kết quả nghiên cứu, đứng đầu.

Khi người khác còn đang gặm sách gặm vở, Túc Ảnh đã bỏ xa họ ở phía sau. Vì vậy, sinh viên trong trường bắt đầu đánh giá cậu, nói cậu có thiên phú nghiên cứu thì đã sao, nhân phẩm vẫn "low" vô cùng.

Mưa gió sau lưng không hề ảnh hưởng tới Túc Ảnh.

Mộ Cửu Lăng càng cảm thấy thú vị hơn.

Trước kia, tiểu súc sinh này chỉ cần nghe thấy một lời khó nghe là đã hận không thể xông tới đánh sống đánh chết với người ta, đâu ngờ sau vài năm ở cùng người phụ nữ mù, tâm tính lại thật sự thay đổi.

Không chỉ thấy Túc Ảnh thú vị, Mộ Cửu Lăng cũng cực kỳ hứng thú với người phụ nữ mù sau lưng cậu. Có thể nuôi một con sói nhỏ, biến nó thành đáng yêu hiện tại, gã thật sự cảm thấy hứng thú đối với người phụ nữ mù này.

*

* *

Sau khi đàn xong, Đường Hoan trốn vào một góc, hắt xì rõ to.

Cô cứ cảm thấy có kẻ nào đó mang theo ý xấu nhớ thương mình!

Mộ Cửu Lăng chậm rãi bước vào nhà ăn, sau đó chọn chỗ ngồi gần vị trí đánh đàn nhất, gỡ ra hiệu bằng ánh mắt cho cấp dưới.

"Này tiểu thư, trông cô khá xinh đẹp, mời cô một bữa cơm nhé, thấy thế nào?" - Nhận được chỉ thị của Mộ Cửu Lăng, tên cấp dưới đi về phía Đường Hoan, nói với giọng điệu vô cùng ngả ngớn.

Đường Hoan lạnh nhạt: "Không thế nào cả, tôi phải đánh đàn."

Tên kia vừa mở miệng đã khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Hắn ta cứ như không hiểu tiếng người: "Một con đàn bà như cô diễn tấu ở nhà hàng không phải vì muốn câu được người giàu có à? Theo tôi, tôi đảm bảo cô không cần vất vả nữa!"

Cái đậu!

Tao đây bám boss phân diện rồi, cần phải theo cái tên dưa vẹo táo nứt nhà mày?

Đường Hoan toan cầm gậy lên nhưng còn chưa kịp làm gì thì đã nghe thấy một giọng nói vô cùng trong trẻo: "Vị tiền sinh này, nói chuyện thô lỗ với phái nữ như vậy không được hay lắm đâu."

Mộ Cửu Lăng lên sân khấu, đương nhiên cấp dưới của gã sẽ giả bộ sợ hãi rồi đi.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, Mộ Cửu Lăng nhủ mày, hình như... cũng chẳng có gì đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Đế Vương thế giới ngầm (47)

Khi Đường Hoan tan tâm, ngoài trời đổ mưa to.

Đường Hoan đang chờ Hoàng Mao tới đón. Tên gấu nhỏ nhà cô đã từng nói cô không cần đi đánh đàn nữa nhưng cô không đồng ý. Một người mù chẳng có việc để làm, ngày nào cũng ở trong nhà, đầu phải heo cơ chứ, vả lại, cô gặp ngay cái hệ thống rác rưởi, không hề cho bàn tay vàng, đương nhiên phải tự học thêm chút kỹ năng.

Chờ rồi lại chờ, Hoàng Mao vẫn chưa tới.

Đường Hoan cảm thấy vô cùng kỳ quái, rõ ràng mỗi ngày, vào thời gian này, Hoàng Mao sẽ đứng giờ tới đón cô, hiện tại đã qua nửa tiếng, ấy thế mà chưa thấy y đâu.

"Tiểu thư Bùi, đã muộn rồi, trời lại mưa, hay để tôi đưa cô về?" - Mộ Cửu Lăng cảm ô đi tới.

Theo bản năng, Đường Hoan thấy quái quái, tuy người đàn ông này vừa giải vây cho cô nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó nguy hiểm.

Cô gọi cho Hoàng Mao, không ai nghe điện thoại. Con mưa này chẳng biết bao giờ mới tạnh, vì vậy, dưới sự mời mọc nhiệt tình của người đàn ông, Đường Hoan lên xe gã.

[Tĩnh —— Ký chủ thân ái, chúc mừng cô gặp mặt khí vận chi từ - Mộ Cửu Lăng!]

Khi Đường Hoan được Mộ Cửu Lăng đưa tới bên xe, khom lưng định ngồi vào ghế phụ, hệ thống rác rưởi luôn giả chết đột ngột xông ra nói một câu.

Chân Đường Hoan lập tức mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã quỵ xuống cạnh xe.

"Tiểu thư Bùi, cô không sao chứ?"

"Không, không có việc gì!" - Đường Hoan gần như là nghiêng răng nghiêng lợi mới nói hết câu.

Mộ! Cừu! Lãng!

Là gã đàn ông cực kỳ biến thái Mộ Cừu Lãng!

Cái đêch mọe chứ!

Trước đó cậu làm gì, vì sao không nhắc tôi sớm hơn?

Đường Hoan trầm mắng một vạ câu thô tục.

[Ta vừa ngủ nha! A, không đúng —— ta hôn mê!]

Đường Hoan:.....

Mẹ nó, rác rưởi!

Sau khi biết người bên cạnh là Mộ Cừu Lãng, Đường Hoan cảm thấy toàn bộ cơ bắp trên cơ thể mình đều đang run rẩy, cả người không tự chủ được mà cứng đờ.

"Tiểu thư Bùi, hình hư cô... đang căng thẳng?"

"Tôi lo anh là kẻ xấu mà thôi." - Đường Hoan đáp.

Có vẻ như Mộ Cừu Lãng không ngờ cô lại trả lời thẳng thắn, dứt khoát như vậy. "Tiểu thư Bùi, cô thật là.... thú vị."

*

* *

Hoàng Mao không kịp đón Đường Hoan là có nguyên nhân.

Hai giờ trước, tại tòa nhà thí nghiệm của trường đại học.

Hoàng Mao thờ hồn hể khiêng một cái xác ra khỏi phòng thí nghiệm, sau đó mò lên mái nhà. Nhìn thấy không có ai, y ném luôn cái xác xuống giữa nền cỏ đại phía dưới tòa nhà.

Quay về phòng thí nghiệm, Túc Ảnh đang ngồi trên ghế. Cậu mặc blouse trắng, máu tươi thấm đẫm phần áo trên vai cậu.

Dưới đất là một sinh viên cũng đang mặc áo blouse, hẳn ta bị đánh không nhẹ, liên tiếp thấp giọng xin tha: "Túc Ảnh, tôi không hề muốn hại cậu, nhưng tôi thật sự thiếu tiền, tôi không cố ý! Nể tình chúng ta chung phòng kí túc xá, cậu thả tôi đi đi!"

Túc Ảnh động vào miếng pho-mát của Kha gia, đương nhiên sẽ gây thù với những kẻ khác. Tốc độ mở rộng thể lực của cậu quá nhanh, không tránh khỏi việc bị theo dõi.

Chẳng qua, cậu không ngờ, lần này đối phương lại bắt tay với bạn cùng phòng cậu.

Tên cùng phòng nói nghiên cứu lần trước có phát hiện vô cùng lớn, gọi cậu tới xem xét. Túc Ảnh nghĩ rằng mình chỉ đi một lát rồi qua đón Đường Hoan, cậu đâu biết bản thân sẽ gặp nguy hiểm suýt nữa thì mất mạng. Đối phương phái tới một sát thủ, may mà những thứ cậu học được trên sàn đấu quyền anh cũng toàn là sát chiêu nên mới thoát khỏi cái chết không chỗ chôn thân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Đế Vương thế giới ngầm (48)

"Túc ca, giải quyết hẳn như thế nào?" - Hoàng Mao cũng biết tên mặc áo blouse trắng này. Hẳn ta coi như là một người có tài, thường ngày, Túc ca rất tán thưởng hẳn, biết điều kiện nhà hẳn không tốt, còn giúp đỡ nhiều lần. Ai ngờ, hẳn ta lại là sói mất trắng!

"Mang đi."

Ngón cái và ngón trỏ của Túc Ảnh không ngừng cọ xát vào nhau, thể hiện tâm tình bức bối của cậu.

Đến tận khi ngồi lên xe, đi ra khỏi trường học, cậu vẫn còn bức bối. Cậu chưa từng giết người, tên sát thủ kia là kẻ đầu tiên mà cậu giết.

Cậu không xuống tay nặng nề với người thân quen, nếu bị ai đó bức bách đến mức tàn nhẫn, cậu cũng chỉ bẻ chân kẻ đó mà thôi.

Giết người là việc sẽ gây nghiện, một khi bắt đầu thì không có cách để kết thúc, đặc biệt là lúc cậu cảm nhận được trong xương cốt không ngừng kêu gào giết chóc, giết tất cả những kẻ gây bất lợi cho mình.

Bên ngoài mưa to như trút nước, Túc Ảnh lạnh lùng nhìn bạn cùng phòng.

Người nọ run rẩy, co rúm lại, không dám nhìn thẳng vào cậu.

"Giết đi." - Túc Ảnh nghe thấy giọng nói của chính mình.

Không giết, đêm nay tiếng gió sẽ lộ ra. Nếu giết người có thể khiến mình bình an, vì sao lại không giết?

"Sau đó giải quyết cả camera theo dõi của trường." - Túc Ảnh sai bảo.

"Túc ca, anh có muốn xử lý vết thương không?"

Túc Ảnh nhìn mảng máu trên vai: "Cậu đưa tôi về nhà trước, giải quyết hẩn ta sau."

Vì thế, Hoàng Mao lái xe đưa Túc Ảnh về nhà rồi mới rời đi.

Khi Đường Hoan gọi điện, Hoàng Mao đang bận giết người diệt khẩu, không hề chú ý xem ai gọi mình.

Túc Ảnh tẩy rửa trong phòng tắm rất lâu mới rửa hết được mùi máu tươi nhưng cậu lại chẳng thể rửa sạch những nỗi lo trong lòng. Người bên cạnh lại là người hại mình, sao cậu có thể không lo nghĩ cơ chứ. Ngoại trừ nỗi lo đó, còn có vô số khổ liệt bên ngoài, những kẻ phản bội cậu, hại cậu, sớm muộn gì cũng có ngày cậu đưa chúng xuống địa ngục!

Đi ra từ phòng tắm, bôi thuốc lên vết thương, Túc Ảnh nhìn đồng hồ.

Mười giờ bốn mươi lăm.

Đột nhiên, Túc Ảnh nhớ Hoàng Mao đã bị cậu sai đi làm việc, người phụ nữ kia chưa về là vì Hoàng Mao quên đi đón. Lập tức, trong lòng dâng lên nỗi sợ, cậu vội vàng gọi điện cho Đường Hoan.

"Cô đang ở đâu?" - Sau khi có người bắt máy, Túc Ảnh lập tức hỏi. Cậu thầm ảo não, đêm nay tinh thần không yên ổn, việc quan trọng như vậy mà cậu lại quên.

Ngón tay Đường Hoan bắt đầu run lên. Tên gấu nhỏ nhà mình gọi điện ngay khi cô đang ngồi cạnh gã biến thái Mộ Cửu Lăng, quả thật không còn cái hồ nào hơn cái hồ này.

"Chị... đang trên đường về nhà."

"Trời mưa to, cô đứng đợi ở điểm bus, đừng gọi xe ngoài, tôi đi đón cô!" - Giọng điệu của Túc Ảnh có chút gấp gáp.

Cô là một người mù, nếu gặp phải tên lái xe không có ý tốt, thì sao có thể phản kháng được.

"Tiểu Ảnh, không cần đâu. Có... có một người bạn đưa chị về rồi, em đừng lo cho chị." - Đừng lo lắng cho chị mà à à à à, chị sợ tên Mộ Cửu Lăng biến thái chết tiệt này biết em lo cho chị, chị sẽ chết nhanh hơn!

"Bạn gì?" - Túc Ảnh nhíu mày, tra hỏi theo bản năng.

Đường Hoan: "....." Việc này, mẹ nó, thật khó trả lời.

"Hoan Tâm, đi vào con đường này há?" - Mộ Cửu Lăng đột nhiên áp sát vào Đường Hoan, dùng âm thanh trầm thấp, quyến rũ [1] nói bên tai cô.

Đường Hoan:..... Đậu mịa.

Mộ Cửu Lăng không chỉ biến thái, hẩn ta còn là một kỹ nữ đầy tâm cơ.

Túc Ảnh hận Mộ Cửu Lăng thấu xương, tất nhiên cậu sẽ nhận ra giọng của gã.

Một người bạn đang đưa cô về, "người bạn" này chính là Mộ Cửu Lăng!

[1] giọng nói từ tính (磁性): chất giọng trầm thấp, rất có sức hút với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.